

รวบรวมคอลัมน์ "เปิดยุคบุญนิยม"
จากหนังสือพิมพ์เราคิดอะไร สำนักพิมพ์กัลลีนแทน

เล่ม ๑

รวม

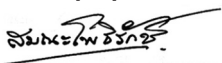
เปิด ยุค บุญนิยม

โดย: สมณะโพธิรักษ์

กาลเอื้องบุญนิยม
การรักเราบุญนิยม
โคตรรู้จักบุญนิยม

พิมพ์ครั้งที่ ๑
๑๒ มีนาคม ๒๕๖๓

รวมเบ็ดเตล็ดบุญนิยม (เล่ม ๑)

ISBN 978-616-91398-9-8

- พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม ๒๕๖๓
- จำนวนพิมพ์ : ๓,๐๐๐ เล่ม
- แบบปก : แสงศิลป์ เดือนหงาย
เพชรพันธุ์ศิลป์ มณีเวช
- จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์กัลล้นแก่น
- โทรศัพท์ : ๐๘ ๖๔๘๖ ๗๘๖๘, ๐๘ ๖๗๕๕ ๙๔๘๖
- พิมพ์ที่ : บริษัท ฟาอภัย จำกัด
๖๔๔ ช.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกลุ่ม บึงกลุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
- ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นางสาวลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
- จัดจำหน่ายโดย : สำนักพิมพ์กัลล้นแก่น
๖๔๔ ช.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกลุ่ม บึงกลุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
- โทรศัพท์ : ๐๘ ๖๔๘๖ ๗๘๖๘, ๐๘ ๖๗๕๕ ๙๔๘๖
- ราคาบุญนิยม : ๐ บาท (แจกฟรี)

❖ คำนำ ❖

“รวมเบ็ดยุคนุญนิยม (เล่ม ๑)” เป็นการรวบรวมเนื้อหาจากคอลัมน์ “เบ็ดยุคนุญนิยม” โดยเกาสัมย์ ใหม่เสมอ (สมณะโพธิรักษ์) ในหนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ตั้งแต่ฉบับที่ ๒๘๖ เดือนพฤษภาคม ๒๕๕๗ จนถึงฉบับที่ ๓๐๙ เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ จำนวน ๓๖๘ หน้า บรรจุเนื้อธรรมบรรยายลึกละเอียดให้อ่านศึกษาเต็มอิ่ม

วิถีชีวิตชาวโคกซึ่งมีสมณะโพธิรักษ์เป็นผู้นำนั้น เป็นการดำเนินตามธรรมะ คำสอนของพระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตลอด กล่าวคือเป็นชาวพุทธที่ฝึกฝนปฏิบัติขัดเกลาลดละกิเลสอย่างมีสัมมาทิฐิถูกต้องตรง ไม่ใช่แค่เป็นชาวพุทธตามทะเบียนสำมะโนครัว วิถีชาวพุทธเช่นนี้ก็คือวิถีชีวิตแบบ “**บุญนิยม**” คำนี้หลายท่านไม่คุ้นหู บางท่านฟังจะได้ยินเป็นครั้งแรกยังงออยู่.. “บุญนิยม” เป็นคำที่สมณะโพธิรักษ์บัญญัติเรียกขึ้นมาให้ใกล้เคียงกับคำว่า “ทุนนิยม” เพื่อเปรียบเทียบแนวคิดแนวปฏิบัติโดยตรง

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้จะเป็นคำใกล้เคียงกัน ก็มีวิถีชีวิตคนละขั้วกัน แต่แม้จะเป็นคนละขั้วกันก็ไปด้วยกันได้ สมณะโพธิรักษ์กล่าวว่า “คนหนึ่งยินดีให้ อีกคนหนึ่งยินดีเอา แล้วจะขัดแย้งกันตรงไหน ไม่แย่ง ไม่ทะเลาะ บุญนิยมกับทุนนิยมไม่ใช่ศัตรูกัน ‘บุญนิยม’ ตระกูล ‘ให้’ กับ ‘ทุนนิยม’ ตระกูล ‘เอา’ อยู่กันได้อย่างดี ลงบสันติだね”

ชาว “บุญนิยม” นั้นเข้าใจลึกลงว่า ผู้ให้ คือ ผู้มีค่า ผู้มีประโยชน์อยู่ในโลก ในสังคม จึงตั้งใจเสียสละให้ผู้อื่นมากๆ แต่ “ทุนนิยม” นั้นฉกฉวยพร้อมจะเอาอย่างยืดยาวตักตวงเล่ห์เหลี่ยมซบซ้อนหลอกลักหลอกแล้วหลอกเอาจนสังคมทั้งโลกกลับสนร้อนร่ำ เช่นมาจมนอยู่ในรอกเดือดไม่รู้จบสิ้น เป็นสังคมที่ออกจากห้องไอซียูไม่ได้แม้สักชั่วขณะ

ในวาระนี้สมณะโพธิรักษ์จึงขอ “เบ็ดยุคนุญนิยม” โดยเชื่อมั่นว่า “โลกุตระธรรม หรือบุญนิยมนี้จะกอบกู้มนุษยชาติ กอบกู้โลกที่ป่วยหนัก โลกจะไม่ใช่ว่าประเทศไทยเท่านั้น จะกอบกู้ได้ก็เพราะแต่ละคน ๆ ได้พากเพียรปฏิบัติประพฤติดีให้มีมรรคมีผลอย่างแท้จริง และสมบูรณ์ ทั้งเพื่อตน และเพื่อสังคม เพื่อโลกทั้งโลกนี้.....” (มาฆบูชา ๔ ก.พ. ๕๕)

กราบนมัสการขอพระคุณพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ผู้เป็นสัมมาสัมพุทธสาวก ที่เบ็ดยุคนุญนิยมนำแสงสว่างมาสู่มวลมนุษยชาติ

ขอมอบ “รวมเบ็ดยุคนุญนิยม (เล่ม ๑)” แต่ทุกท่านผู้เฝ้าหาแก่นธรรมด้วยจิตใจ

ด้วยความปรารถนาดี

สำนักพิมพ์กัลลีนแก่น

ยุคปัจจุบันนี้ที่สังคมทั่วไปเป็นกันอยู่จริงๆ
มันคือยุคอะไร? ยุค“ทุนนิยม” ใช่มั๊ย?
คนทั้งหลายก็คงจะยอมรับว่าใช่
แล้ว“บุญนิยม”ล่ะ..มันแตกต่างกันไหม
แน่ยิ่งกว่าแน่ ว่า แตกต่างกัน
ก็แน่แหละ เราจะใช้คอลัมน์นี้แจกแจงความแตกต่าง
ให้เห็นชัดเจนแจ่มแจ้ง

สถาบันบวชปฏิบัติ

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุทสาหกิจบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระวิทยาดำเนินชีวิต

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วย
สังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังด้อนเข้า
มุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิพากษ์กันต่อ และ
อบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม”
นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity)เพียงพอ ตอนนั้นคน
จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น
หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วนดำเนินชีวิต
กันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมี
ระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า
ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้
เกิดสุขสันต์อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น
ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้า
ก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ
“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

● สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่ ๒๘๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗

คอลัมน์นี้บอกว่า “เปิดยุคบุญนิยม”

ทำไมต้อง“เปิด”ด้วยล่ะ?

เฮ้อ..อ้าว... ก็“ไม่ปิด”ไง!

ขออภัย พุดหัดไปนิด ไม่ได้ยียวนนะ

“ไม่ปิด”ก็หมายความว่า ตั้งใจแถมออกมาแล้ว เผยออกไปแล้ว ไม่ปกปิดไว้ในที่จำเพาะหรือในกรอบขอบบออย่างเก่าเท่านั้นแล้ว เริ่มเผยตัวออกมาแล้ว

ผู้เปิดเผยเขาตั้งใจटनाใหม่แล้ว เขามุ่งหมายตั้งใจไม่สงวนความเป็น“บุญนิยม”ไว้ในหมู่ หรือสงวนไว้ในขอบเขตจำกัดเหมือนแต่ก่อนแล้ว ไม่สงวนตัวอย่างเก่าแล้ว

เขาทั้งออกตัว ทั้งสื่อสารธารณะทั่วไป ทุกวันนี้เผยแพร่ให้เห็น ได้รู้ ได้ยินได้ฟัง ได้สัมผัสกันอยู่โต้งๆ แต่คนยังไม่รู้ความสำคัญนี้

แต่ก่อนนั้นยังไม่ได้เปิด ยังไม่ยอมเผยเพราะเขายังไม่พร้อมพอ เขาปฏิบัติตนเองในกลุ่มหมู่ของตนเองอยู่เท่านั้น ยังพุ่มพักกันและกัน ช่วยกันก่อร่างสร้างตัวอยู่

ความมีสภาพของ“บุญนิยม”ที่เกิดจริงเป็นจริงได้ในตัวของบุคลากรแต่ละคนก็ดี ทั้งที่เกิดจริงเป็นจริงได้ในหมู่มวลแสดงภาวะองค์รวมจนผนึกเป็นปีกแผ่นก็ดี

ทั้งคุณสมบัติหรือคุณวุฒิในความเป็น“บุญแบบพุทธ”อย่างลัทธิปฏิรูปธรรมก็ดี หรืออื่นๆอีกนั้น เขาต้องมีภาวะแห่งคุณธรรมที่ถึงขั้น

คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม = ธรรมฤทธิ์ที่เปลี่ยนจิตปุถุชนคนโลกีย์เป็นโลกุตระ)

และ“คุณวิเศษ”นั้นก็จะต้องมีคุณนิธิ(ผู้มีคลังแห่งความดี) เพียงพอจนกระทั่งมีคุณราศี(คุณธรรมที่มีนั้นๆต้องมีมากจนแผ่พลังออกไปให้ผู้อื่นสัมผัสได้)พอสมควรกันก่อน

ก่อนจะเปิดตัวให้คนทั่วไปสัมผัส“คุณราศี”ได้บ้างแล้ว จึงจะพอเผยแพร่วรรณกรรมเรื่อง“บุญ”ให้รับได้ รู้ได้ คนถึงจะมี“คุณ”นั้น

และขออย่ากำชับนะว่า คุณสมบัติ หรือคุณวุฒิของบุญนิยมนั้นต้องเป็นคุณธรรมขั้นคุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)

ดังนั้น“บุญนิยม”แบบพุทธที่ลัทธิมาติกาธิปไตย จึงเป็นอุตตริมนุสสธรรม คือเป็นคุณวิเศษ ซึ่งมันไม่ใช่แค่“คุณธรรมสามัญโลกีย์”

เพราะคุณประโยชน์ที่ว่านี้ ไม่ว่าเรื่องทาน-ศีล-ภาวนา ก็ต้องเป็น“คุณธรรม”ขั้นโลกุตระทั้งนั้น มิใช่แค่คุณธรรมขั้นโลกียะเท่านั้น

แต่เป็นคุณประโยชน์อันมีคุณค่าเข้าขั้น“วิเศษ”ต้องสำเร็จผลถึงจิตใจได้สะกิดเลสจากเคลายหรือหมด(ดับ)ไปจริง ที่เรียกกันว่าคุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)ปานนั้นทีเดียว

ซึ่งคุณวิเศษนั้นมีใช้คุณธรรมแค่สามัญธรรมดา แต่เป็นคุณธรรมที่สามารถชำระกิเลสได้สำเร็จจริง แล้วตกผลึกเป็นแก่นที่เจริญ“ปริสุทธา-ปริโยทาทา-มุก-กัมมัฏฐา-ปภัสรา”วิเศษยิ่งๆขึ้น

ต้องมีคุณประโยชน์ถึงขั้นนี้เป็นตัวชี้บ่งคุณค่าแห่งคุณประโยชน์ และต้องเป็นชนิดที่สัมผัสแตะถูก“ตัวตน”(อัตตา)จริงๆแท้ๆของกิเลสในสันดานนั้นๆด้วย แล้วชำระกิเลสจากสันดานนั้นได้ จึงจะนับว่าเข้าขั้นชื่อว่า“บุญ”ตามที่เราหมายถึงนี้

นี่คือ “บุญ” ที่เรากำลังจะ“เปิดสัจจะความเป็นบุญ”ในยุคนี

ผู้ได้“บุญ” หมายถึงต้องมีผลแห่ง“คุณวิเศษ”กันถึงขั้นนี้
และคำว่า“ได้บุญ”นั้น ก็คือ“เสียกิเลส”ออกไป ไม่ใช่ได้
อะไรเข้ามาใส่จิตตนด้วยซ้ำ

ในความเป็น“บุญนิยม”นี้ เรามีเนื้อหาที่ตามที่ว่านี้ทีเดียว
ที่จริง“บุญนิยม”นี้ เป็นระบบที่เก่ามาก มีตั้งแต่พระพุทธเจ้า
อุบัติตรัสรู้ขึ้นในโลก กว่า ๒,๖๐๐ ปีมาแล้ว ก็ต้อง“เก่าสมัย”แน่
แต่เป็นระบบเก่าที่ไม่เคยเก่าเลย แม้จะเป็นระบบเก่ามานาน
สมัย ก็ยังล้าหลังสมัยใหม่ที่ใหม่ที่สุดเอาด้วย จึง“ใหม่เสมอ”

เพราะเป็นระบบที่มีคุณค่า แม้แต่คนสมัยนี้ในจิตลึกๆก็ถวิลหา
พยายามแสวงหาค้นหาระบบที่จะทำให้สังคมอยู่เย็นเป็นสุข
ปลอดภัย ไม่เดือดเนื้อร้อนใจ ไม่แก่งแย่งใคร มีแต่ความเป็นอยู่ที่มี
น้ำใจเอื้อเพื่อเกื้อกูลเสียสละแก่กันและกัน ไม่รุนแรงโทรมร้ายต่อกัน
จะมีน้อยมีมากก็แบ่งกันอยู่กันกินจริง

“บุญนิยม”เป็นระบบสังคมที่อยู่เย็นเป็นสุข ชนิดที่คนไม่วิปริต
ไปด้วยกิเลสจัดจ้าน หรือมีกิเลสวิตถาร จะต่างถวิลหาความลึกล้ำ
วิเศษล้นของสังคมแบบนี้

และผู้มีสุขชนิดนี้(รูปสมสุข,ปรมาสังข)นั้น คือคนที่ต่างก็มีชีวิต
ทำประโยชน์ให้แก่มวลชนเป็นอันมาก(พหุชนหิตายะ) เป็นผู้สร้าง“สุข”
อันพิเศษ สร้างสวรรค์อันแสนสุขในเมืองคน ให้แก่มวลชนเป็น
อันมาก(พหุชนสุขายะ) เพราะเป็นคนรับใช้โลก(โลกานุกัมปายะ) ยิ่งกว่า
ระบบที่คนยุคทุนนิยมมีกันอยู่ เป็นกันอยู่

ดังนั้น “บุญนิยม”จึงเป็นระบบที่ใหม่อยู่เสมอ หรือล้าสมัย
ไม่เลยล้าสมัย ไม่เคยเก่าเลยสักเลี้ยววินาทีแห่งสังขารธรรม

ถ้าใครศึกษาจากพุทธศาสตร์ได้อย่างลัทธิสมาธิ และปฏิบัติ
เป็นลัทธิปฏิบัติก็จะเข้าสู่ความเป็นคนระบบ“บุญนิยม”ได้จริง

แต่ที่ในศาสนาพุทธทุกวันนี้ คนปฏิบัติแล้วเกิดผลเป็น“บุญ-
นิยม”กันได้นั้นไม่ค่อยจะมีแล้ว ก็เพราะการศึกษาพุทธศาสตร์ในยุค
นี้เพียงผิดเป็นมิจฉาทิฏฐิกันไปไกล จนแทบจะไม่เหลือเชื่อพุทธที่
เป็นบุญนิยมอย่างลัทธิสมาธิกันแล้ว ปานนั้นทีเดียว

จนกระทั่งแม้แต่พุทธศาสนาส่วนใหญ่ก็เข้าสู่ระบบทุนนิยม
เต็มรูป แก่งแย่งลาภยศไม่อาย ไม่มี“hiri”แม้แต่บ่อย ไม่เพียงสาละ

ไม่รู้“บุญ” ไม่รู้“กุศล” ว่า อะไรเป็นโลกียะ อะไรเป็นโลกุตระ
เช่น เอา“บุญ”มาเป็นสินค้าหน้าตาเฉย คำ“บุญ”ในศาสนาตาม
แบบทุนนิยมเขา ไม่ผิดไปจากเดียรฉัตรคนนอกศาสนาพุทธเลยสักนิด

เพราะคำว่า “บุญ” หรือ “ได้บุญ” ก็พากันเข้าใจผิด จนกล่าว
ได้ว่า พุทธกันยังงี้ พยายามแก้ผิดให้ถูกปานไหน ก็ไม่รู้เรื่องแล้ว

มิจฉาทิฏฐิกันจนเกือบจะหาลัทธิสมาธิในวงการศาสนาพุทธ
จะไม่ได้เลย

เพราะยึด“บุญ”เป็นภพเป็นชาติ แม้ชาวพุทธบางผู้บางคนจะ
ไม่ค้าลาภยศชื่อเสียงกามสุขัลลิกะเป็น“ทุนนิยม” แต่ก็ยังค้าอัตตา
เป็น“ทุนนิยม” แสวง“บุญ”เพิ่ม“อัตตา”ใส่จิตตนเองกันอยู่ไม่ถด
ถอย ไม่รู้สัสรู้สา จึงก่อกิเลส(ความลำบาก,ความเหน็ดเหนื่อย)ไม่มีหยุด

เพราะเข้าใจคำว่า“บุญ”ยังไม่ลัทธิสมาธิ หรือยังมีมิจฉาทิฏฐิ
(ความเห็นผิด)ในคำว่า“บุญ”อยู่ มีตบอดคงเดิม

นั่นคือ ยังเข้าใจผิดกันว่า “บุญ”นั่นเป็น“การได้”ได้ความร่ำรวย
คือได้ลาภยศสรรเสริญโลกียสุข นี่คือการกุศล ๕

ส่วนการได้ตามใจอยากทุกอย่าง บำเรอตนนั้นคืออัตตา๓
ซึ่งผิดไปจากความหมายที่แท้จริงของคำว่า “บุญ” คนละทิศ
คนละทางเลย

“บุญ” นั้นตามลัทธิธรรมที่แท้จริงแล้ว หมายถึง การชำระกาม-
ชำระอัตตาออกไป คือ ชำระกิเลสในสันดานให้สะอาดหมดจด

“บุญ” จึงเป็นการเอาออกไปจากตน ซึ่งมีแค่สละ“วัตถุ”
ออกไปเท่านั้น แต่“บุญ” คือ การชำระกิเลสออกไปจากสันดาน

มันเป็นเรื่องของ“จิต” โดยตรงแท้ๆ เป็นปรมาตมะชัดๆ

จึงไม่ใช่ให้หรือสละแค่วัตถุออกไป แต่จิตใจกลับ“อยาก
เอา” กลับคืน กล่าวคือ กรรมหรือกิริยาของจิตยัง“เอามา-อยากได้
คืนมาอยู่” ก็เลยตั้งจิตขอเอาคืนอยู่ ยังตั้งจิตอยากได้ออยากเอาอยู่

ถ้าเป็นดังว่านั้น ก็ยังไม่ใช่“บุญ” เลย เพราะยังชำระกิเลส
ภายในจิตใจที่ฟุ้งเป็นสันดานอันสืบต่อกันอยู่ในจิตใจ ไม่เป็นจริง

“บุญ” ซึ่งมาจากบาลีว่า ปุณฺณ บาลีอธิบายว่า สันดานง่ ปุณาติ
วิโสเธติ อันแปลว่า ชำระสันดานให้หมดจด (พจนานุกรมบาลี-ไทย-อังกฤษ
ฉบับภูมิพโลภิกขุ ๒๕๓๑ หน้า ๒๔๑๖)

ถ้ายังไม่มีผลสำเร็จปานดังที่กล่าวมานี้ ก็ยังไม่มีคุณสมบัติ
จนเป็นคุณภาพถึงขั้นปรมาตมะ จึงเรียกว่า “บุญ” ไม่ได้ เพราะยังไม่ได้
เกิดการ“ชำระกิเลสขึ้นในจิตใจ” ก็“มัจฉาทิฏฐิ” กันตั้งแต่ข้อที่ ๑ ที่
พระพุทธเจ้าตรัสถึง “สัมมาทิฏฐิ ๑๐” ไว้ให้ศึกษาปฏิบัติ(พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๔-๒๕๕) “ทานแล้วไม่มีผล-ไม่มีอานิสงส์” ตามทิฏฐิเดิม

เพราะจิตใจยังมีการของ“การเอา-การได้”อยู่ จิตใจยัง
ไม่เป็นอาการ“ให้”หรือ“ทาน”ที่สัมมาทิฏฐิถูกต้อง

จึงยังไม่มีแม้แค่กิริยาอาการของจิตใจที่เรียกว่า ผลิ คือ ผลิ ส่วนแรกของบุญ

เมื่อภาวะจิตใจยังไม่งอกหรือยังไม่“ผลิ”อาการบุญ จิตใจก็ไม่มีหวังจะได้“ผลิตผล”ที่เป็นบุญ

เพราะจิตยังไม่ถึงผลิต ก็เป็นผลไม่ได้

และถ้าผลิตผลยังไม่มืองค์ประชุม(กาย) จนกระทั่งเห็นสภาพแห่งองค์ประชุม(กาย)ที่ประกอบวิเศษแล้ว(วิปยุตต)ของรูปและนาม เพียงพอให้สัมผัสรู้ประสิทธิภาพแห่งความเป็น“บุญ”กันได้ ก็ไม่มีประโยชน์ที่จะแสดงตัว หรือยืนยันเปิดเผยบุญคุณนิยมนั่น

ในช่วงบ่มเพาะความเป็น“บุญนิยมน”ให้มีผลผลิตกันอยู่ ชาวอโศกยังไม่เป็นตัวเป็นตน จึงยังไม่เปิดตัว

จนกระทั่งพอมีความเป็น“บุญนิยมน”อันมีพฤติกรรมที่พอสัมผัสแล้วรู้ได้ พอจะเผย จะเปิดเพื่อให้คนได้รู้ได้เห็น พอจะมองออกสัมผัสแล้วพอรู้ได้แน่ จึงได้เปิดเผยตัว

เมื่อกลุ่มสังคมชาวอโศกประมาณตนว่ามีสภาวะธรรมความเป็น“บุญนิยมน”ของเขาพอเพียง เขาจึงเปิดตัว ซึ่งแน่นอนว่าย่อมมาพร้อม“บุญนิยมน” ออกมาสู่สังคมภายนอกตามเหมาะสมสมควร

ประชาชนในโลกจึงได้สัมผัส ได้รู้จัก ได้เห็น“คุณ”แห่งความเป็น“บุญนิยมน” ปรากฏขึ้นในโลก

สังคมโลกจึงได้รู้จัก ได้เห็นคุณธรรมที่แปลกใหม่เกิดขึ้นในยุคนี้ อันมีทั้งลักษณะ-ทั้งสมบัติของความ“เป็นบุญเป็นคุณ”ใน“บุญนิยมน”

ผู้เขียนก็ได้สัมผัสร่วมรู้ร่วมเห็นภาวะที่เป็น“บุญนิยมน”ตามนี้ พอรู้ได้แล้ว ประชาชนท่านใดที่ได้สัมผัสก็คงจะได้รู้ได้เห็นเช่นเดียว

กับผู้เขียนได้รู้ได้เห็น

คุณลักษณะ-คุณสมบัติของบุญนิยม เป็นไฉน ต่างก็รู้กันไปจริงตามภูมิแต่ละคน ซึ่งก็ใช่ว่าจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้ง่ายๆ

ผู้เขียนก็พอรู้ตามภูมิของผู้เขียน ก็จะขอนำเอาความเป็น “บุญนิยม” เท่าที่ผู้เขียนจะสามารถรู้ สามารถเข้าใจ นำมาถ่ายทอดได้ด้วยนิรุตติปฏิภาณ ขยายผลต่อ เพราะมันน่าเผยแพร่ให้รับรู้กันมากอย่างยิ่งจริงๆ

คอลัมน์ “เปิดยุคบุญนิยม” จึงปรากฏขึ้น ณ ที่นี้ ด้วยประการฉะนี้ ซึ่งก็จะได้สาธยายกันด้วย “พยัญชนะ” สู้กันฟัง

ขอบอกก่อนว่าผู้เขียนมี “สภาวะ” เป็นหลัก-พยัญชนะอ่อนด้อยเอาละ ที่นี้เราก็ตาสาธยายกัน

ตามทฤษฎีที่เราได้มาจากพระพุทธเจ้าและที่ผู้เขียนเชื่อมั่นว่า “อย่างนี้คือทฤษฎีที่ถูกต้อง” (สัมมาทิฐิ) ตามภูมิของผู้เขียน

ขอถามก่อนว่า ยุคปัจจุบันนี้ที่สังคมทั่วไปเกือบทั้งโลกเป็นกันมีกันอยู่จริงอย่างเป็นสามัญนั้น มันคือยุคอะไร?

ยุค “ทุนนิยม” ใช่มั๊ย? ที่เป็นอยู่กันในยุคนี้จริง ๆ

คนทั้งหลายในโลกก็คงจะยอมรับว่า ใช่

แล้ว “บุญนิยม” ละ..มันแตกต่างกันไหม?

แนวยิ่งกว่าแน่ว่า แตกต่างกัน

ก็นี่แหละที่เราจะได้ใช้คอลัมน์นี้ แยกแยะความแตกต่างให้เห็นชัดเจนแจ่มแจ้ง

“บุญนิยม” นี้ เป็นภาษาไทยที่บัญญัติขึ้นใหม่ ซึ่งเจตนากำหนดหมายให้เป็นภาษาไทยที่ใกล้เคียงกับคำว่า “ทุนนิยม”

เพื่อจะได้ใช้เปรียบเทียบใช้เทียบกันระหว่าง“ทุนนิยมกับบุญนิยม”
ให้เห็น ได้ศึกษาว่า ๒ แบบนี้ แบบไหนที่เราน่าจะทุ่มชีวิตให้
ภาษานั้นใกล้เคียงกัน จนถ้าฟังไม่ตีระวัง! จะเปลืองเงินเป็นคำ
เดียวกันได้ง่ายๆ

แต่นัยสำคัญของเนื้อแท้ ๒ คำนี้นั้น กลับแตกต่างกันไป
คนละทิศคนละทาง ถึงที่สุดตรงข้ามกัน ๑๘๐ องศาเลยทีเดียว

สำหรับ“บุญนิยม”นั้นผู้ปฏิบัติต้องมี“ปัญญา” โดยเฉพาะ
“ความยินดี”(ฉันทะ)เป็นสิ่ง แรกสำคัญ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้
ใน“มูลสูตร ๑๐”กัถิ(พตปฏ. เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๔) ใน“แสงอรุณ ๗”กัถิ(พตปฏ.
เล่ม ๑๙ สूरียเปยยาลสูตรข้อ ๕๔) เป็นต้น ซึ่งถ้าไม่มี“ความยินดี”ในจิต
นำหน้าขบวนการปฏิบัติธรรม อธิบาท ๔ “พลังแห่งมนุษย์”ก็เกิด
บริบูรณ์ทั้ง ๔ ได้ยาก

การปฏิบัติที่จะเกิดผลหรือ“ได้บุญ”สูงถึงที่สุดก็เป็นไปไม่ได้
“บุญ”ที่ได้ถึงขั้นสูงสุด ก็คือ ในใจได้ชำระกิเลสหมด ในใจ
ไม่มีกิเลสเกลี้ยง จึงเป็นผู้สิ้นบาป ไม่มีบาปที่จะต้องชำระอีกแล้ว
ซึ่งบาก็คือ กิเลสนั่นเอง เมื่อกิเลสหมดเกลี้ยงจากจิตใจ ก็ไม่ต้อง
ชำระกิเลสกันอีก

จึงไม่ต้องทำบุญกันอีก นั่นคือ ไม่ต้อง“มีบุญ”ไม่ต้อง
“ได้บุญ”ได้อีกแล้ว ไม่ต้องชำระบาป นั้นแล

ชื่อว่า ผู้หมดบาปหมดบุญ(บุญอุปปาปปริกษิณ) เพราะปฏิบัติสำเร็จ
ถึงขั้นเป็นจริงเต็มที่และลัมบูรณ์แล้ว

ผู้หมดบาปหมดบุญนี้ แต่ยังมีชั้น ๕ หรือยังมีชีวิตอยู่คนนี้
แหละคือผู้“ไม่ทำบาปทั้งปวง”(ลัพพาปัสสะ อกรรมัง) เป็นผู้“ทำแต่ดี”

(กุศลลัทธิอุปสัมปทา) เพราะได้“ทำใจของตนให้สะอาดบริสุทธิ์”(สจิตตปริโยทปนัง)
เสร็จสิ้นแล้ว

“บุญนิยม” จึงได้แก่ ระบบ“บุญ”ที่เจริญเข้าขั้นปรมัตถลัทธิจะ
(ความจริงตามนัยที่สูงพิเศษชั้นอาริยะหรือโลกุตระ) ซึ่งการ“ได้บุญ” ดังกล่าวนี้นี้
เป็น“บุญ”แบบโลกุตระ ซึ่งต่างจาก“บุญ”ที่เคยรู้ๆกันมาก่อนแน่ๆ
(จบฉบับที่ ๒๘๖)

ฉบับที่ ๒๘๗ มิถุนายน ๒๕๕๗

เป็นไง...?

เปิดฉาก“บุญนิยม” หรือระบบ“บุญ”ที่เจริญเข้าขั้นปรมัตถลัทธิจะ
(ความจริงตามนัยที่สูงพิเศษชั้นอาริยะหรือโลกุตระ) ซึ่งการ“ได้บุญ” ดังกล่าวนี้นี้
เป็น“บุญ”แบบโลกุตระ ซึ่งต่างจาก“บุญ”ที่เคยรู้ๆกันมาก่อนแน่ๆ
ที่ผู้เขียนได้สาธยายสู่ฟงไปในฉบับที่แล้ว ก็เพิ่งเริ่มแค่หนอย
หนึ่งเท่านั้น

ผู้อ่านที่เพิ่งจะแรกรู้คำว่า “บุญนิยม”และได้รับรู้นิยามของคำ
ว่า“บุญ” ในนัยะที่แปลกไปจากที่เคยได้รู้ ได้ยึดถือมาเก่าก่อน

เมื่อมาได้รับรู้คำจำกัดความ หรือคำอธิบายความหมายที่ใหม่
แปลกไปจากที่เคยเข้าใจมาแต่เดิม แปลกไปจากที่ได้เชื่อถืออย่าง
นั้นมาแต่เดิม แน่นนอนว่า ต้องสะดุดใจ เพราะมันจะแปลกเกินคาด

ซึ่งยึดถือกันว่า “บุญ” ก็ต้องหมายความอย่างที่ยึดอยู่ทั่วไป
แทบจะกล่าวได้ว่า ทั้งวงการพุทธ “บุญ”มีความหมายอย่างที่ยึดถือ

เชื่อกันว่าหมายความว่าอย่างนั้น นั่นแหละ

เมื่อมาได้ยินได้ฟัง การยืนยันบ่งชี้ว่า“บุญ”มีความหมายแท้ๆ
อย่างนี้ ที่ใหม่หุ แปลกกับที่เคยยึดถือ เข้าใจมาแต่ไหนแต่ไร ก็คง
จะงบบ้าง หรือจะพอเข้าใจเพิ่มขึ้นบ้างหรืออาจจะไม่เข้าใจเอาเลย

หรืออาจจะมิผู้หัวเราะฟันร่วงหลุดออกมา ๒ ซึ่งเลยก็ได้ ว่า
โอ้โฮ..ช่างฝันเพื่อไปได้

จะเห็นไปว่า เป็นเรื่องเป็นไปได้บ้าง เป็นเรื่องเลอะเทอะ
สุดๆบ้าง สร้างวิมานฝันหวานจินตนาการไปไม่เข้าท่าบ้าง ก็แล้วแต่

คำว่า“บุญนิยม”นี้ผู้บัญญัติคำ คิดตั้งคำความนี้ขึ้นมาก็เพราะ
ได้มี“พฤติกรรม”ที่เป็นจริงเกิดขึ้นแล้วจริง เป็นไปได้จริงแล้ว
คนทำได้ เกิดจริงได้ มีความจริงยืนยันกันขึ้นมาปรากฏได้แล้ว

ความจริงที่ว่านั้นก็คือ ทำ“บุญ”ถูกต้องตรงแท้กับความหมาย
ของคำว่า“บุญ” อันเป็น“โลกุตระ” เป็นคุณธรรมขั้นที่เรียกได้ว่า
“คุณวิเศษ”(อุตริมนุสสรธรรม)หรือ“คุณความดีขั้นเหนือกว่ากุศลสามัญ
โลกียะ”(อุตริมนุสสรธรรม) ซัดๆก็คือ “คุณความดีที่ถึงขั้นสามารถชำระ
กิเลสออกได้” เดินทางสู่นิพพานแน่ จึงจะนับว่า เข้าขั้นเกิด“คุณวิเศษ”
ที่ภาษาศัพท์ ก็คือ อุตริมนุสสรธรรม ซึ่งเขียนตามบาลีคือ อุตตริมนุสส
ธัมม ท่านผู้รู้ท่านดัดอักษรซ้ำกัน คือ ต. กับ ส. ออกไป

คนผู้เข้าใจพยัญชนะคำว่า“บุญ”ผิดเพี้ยนไป โดยเข้าใจ
ว่า“บุญ”เป็นอย่างเดียวกันกับคำว่า“กุศล” สภาวธรรมก็ผิดไปแน่
ซึ่งคำว่า“บุญ”นั้น ไม่ใช่“สภาวะ”ที่เป็น“กุศล”ดังที่เข้าใจ
ผิดกันเด็ดขาด เพราะ“บุญ”ไม่สะสมเป็น“สมบัติ”เลย

“บุญ”ไม่สร้าง-ไม่เสริม-ไม่ก่อ-ไม่ต่อ-ไม่ติด

มีแต่“ตัด-กำจัด-ทำลาย-สลาย-ทำให้หมด-ทำให้สูญ”

เพราะ“บุญ”เป็น“สภาวะ”ที่มี“คุณวิเศษ”ทำหน้าที่ประหารหรือกำจัด-ทำลายแท้อย่างคือ “ประหารกิเลส”ให้“วิบัติ”

กิเลสหรือบาป“วิบัติ”หมดสิ้นเกลี้ยงแล้ว “บุญ”ก็หายไปเลย ไม่มี“บุญ”เกิดในจิตคนผู้นั้นอีก

“บุญ”เกิดได้ในกาละ“ปัจจุบัน”เท่านั้น

“บุญ”เกิดใน“ทิวฏฐกาล” เป็น“ปัจจุบันชาติ”

“บุญ”เกิดนอกปัจจุบันไม่ได้ ไม่มี“บุญ”นอกปัจจุบัน

นอกปัจจุบัน“บุญ”ไม่มี “บุญ”ไม่เกิดนอกกาละปัจจุบัน

“บุญ”เป็นพลังงานทำหน้าที่เดียวคือ “ประหารหรือกำจัดบาป” หรือกำจัดกิเลสเท่านั้น ใน“ปัจจุบันนั้นๆ”เท่านั้นด้วย

กิเลสหมดเกลี้ยง “บุญ”ก็สิ้นสุดหายไปเลย ไม่มีในผู้นั้นอีก

“บุญ”ไม่มีสะสมอยู่ในที่ใดเป็นอันขาด

แม้“อรหันต์”จะจำได้ ว่า เราทำ“บุญ”สำเร็จลงเมื่อนั้นเมื่อนี้ แต่“บุญ”ย่อมไม่ใช่“ความมี”เป็น“ของตัว”เลย อย่าล้าลึงคิด

“บุญ”คือ การทำ“ความไม่มี”ต่างหาก กำหนดให้ชัดๆ คมๆ

“วิบาก”หรือ“ผล”ของ“บุญ”คือ “ความสูญสณิท” ไม่มีอะไร

และ“บุญ”คือ “ความเป็นอย่างเดียว”เท่านั้น บาลีว่า เอกัส, เอกังเสนะ ไม่มีไค้ง ไม่มีงอ ไม่มีเอนเอียง มีแต่ความตรง ตรงอย่างเดียวแม้แต่ .๐๐๐๐๐๑ องศาไม่มี เมื่อเสร็จหน้าที่แล้วก็หายไปเลย

จุดนี้แหละที่เป็น“ความวิเศษสำคัญยิ่งใหญ่”ที่เข้าใจยากที่สุด

ศาสนาพุทธจบที่สุดคือ“ความไม่มี” ไม่เหลืออะไรอีกเลย

ศาสนาพุทธ ดับ“เทว”คือ “ดับ ๒ เป็น ๐”ได้เด็ดขาด

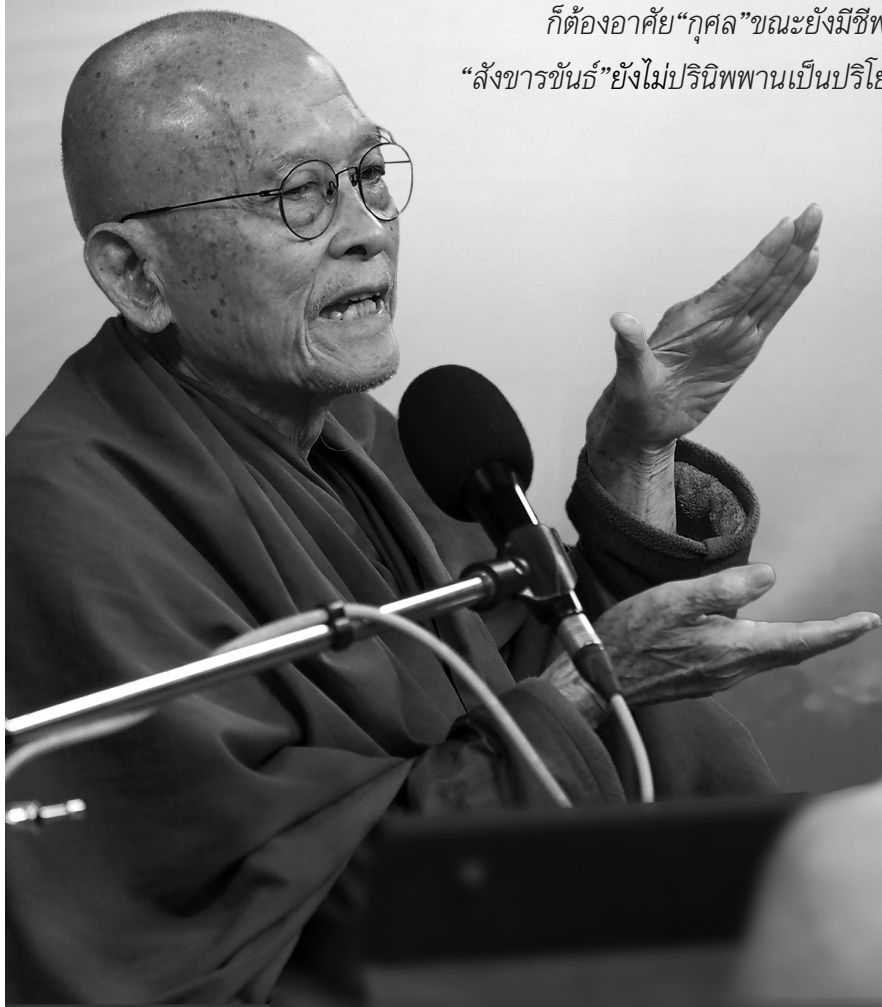
นั่นก็คือ “ดับบุญ-ดับบาป” หรือ “ดับสุข-ดับทุกข์” แท้ๆ
ซึ่งความสำคัญอย่างยิ่งใหญ่ก็อยู่ที่คำว่า “บุญ” และคำว่า “บาป”
นี่เอง ที่จะต้องทำความเข้าใจชัดเจนถ่องแท้ เป็นสัมมาทิฐิให้ได้
ไม่เช่นนั้นละก็ ความเจริญเข้าชั้น “คุณวิเศษ” ถึงนิพพาน หรือถึง
อรหนต์ เป็นที่สุดนั้น มีอาจสามารถเกิดได้ แน่ยิ่งกว่าแน่

พจนานุกรมฉบับปรับปรุงใหม่ ของพระอัครคณธิการ(ชินพรร
สระคำ) กับ รศ.ดร.จำลอง สารพัดนึก ท่านให้คำแปลไว้ว่า

คำแปลคำแรกที่ว่า บุญ นั้น นั่นแหละคือคำแปล จากภาษาบาลีที่ว่า ปุญญ ก็กลายมาเป็นภาษาไทย คือ บุญ

ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน แปลความคำว่า บุญไว้ว่า
บุญ คือ การกระทำดีตามหลักคำสอนในศาสนา ; ความดี,
คุณงามความดี. ว. ดี เช่น คนใจบุญ, มีคุณงามความดี เช่น คนมีบุญ
[บุญ มาจากบาลีคือ ปญญ สันสกฤตคือ ปุณ्य]

เพราะนิยาม“บุญ”เป็น“กุศล”ไปหมด
คำว่า“บุญ”จึงหมดความหมายของตัวเองไปสิ้น
“บุญ”ถูกผู้วิเศษทำลายเสียหายนะนี้
“บุญ”เลยกลายเป็น“กุศล”ไปอย่างสนิทสนม
“บุญ”เป็นเครื่องทำลาย เกิด“วิบัติ”
บุญไม่ใช่เครื่องอาศัย
“กุศล”เป็น“สมบัติ”เป็นเครื่องอาศัย
แม้แต่พระพุทธเจ้าหรือพระอรหันต์
ก็ต้องอาศัย“กุศล”ขณะยังมีชีพชนม์
“สังขารขันธ์”ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน

ปราชญ์ราชบัณฑิตได้เข้าใจและยึดถือกันแล้วนั้น ล้วนยึดเอาได้แค่
ความหมายผิวๆกว้างๆของคำว่า บุญ

สรุปที่ยึดเอาได้ก็หมายเอา “ความดี” เป็นหลัก เช่น คนใจบุญ
ก็คือคนใจดี หรือคนใจมีความดี นั่นเอง และคนมีบุญ ก็คือ คนมีดี
หรือ คนมีความดี กว้างๆกลางๆ อยู่เท่านี้ เท่านั้น

“ความดี” นั้นนี้ มันมีความหมายตรงกับคำว่า “กุศล” ในภาษา
สันสกฤตหรือ “กุศล” ในบาลีเป็นไวยากรณ์ ซึ่งยังเป็นความดีกว้างๆ
กลางๆ ทั่วไปเป็นโลกียธรรมปกติธรรมดาสามัญ ไม่แปลกต่างใดๆ

จนแทบจะกล่าวได้ว่า มีแต่ “ความดี” อันคือ “กุศล” นี้เท่านั้น ที่
เป็น “สมบัติ” เป็นเครื่องอาศัยในชีวิตมนุษย์ ไม่มี “บุญ” ไม่มี “บุญ”

เพราะนิยาม “บุญ” เป็น “กุศล” กันไปหมด คำว่า “บุญ” จึงหมด
ความหมายของตัวเองไปสิ้น “บุญ” ถูกผู้วิเศษทำลายเสียหายฉะนี้

“บุญ” เลยกลายเป็น “กุศล” ไปอย่างสนิทสนม

“บุญ” เป็นเครื่องทำลาย เกิด “วิบัติ” บุญไม่ใช่เครื่องอาศัย

“กุศล” เป็น “สมบัติ” เป็นเครื่องอาศัย แม้แต่พระพุทธเจ้าหรือ
พระอรหันต์ทุกพระองค์ก็ต้องอาศัย “กุศล” ในขณะยังมีชีพชนม์
“สังขารชนธ์” ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน

และพระพุทธเจ้าตรัสด้วยซ้ำว่า ท่าน “ไม่สันโดษในกุศล”

“ไม่สันโดษในกุศล” หมายความว่า “ทุกกรรม” ที่ท่านยังทรง
ก่ออยู่ ล้วนเป็น “กุศล” ทั้งสิ้น ถึงพร้อมด้วย “กุศล” ไม่มี “บาป” เลย
(ลัทธิปาปัสสะ อกรรมัง กุศลัสสุปสัมปทา)

“กุศล” เป็นเครื่องอาศัยของชีวิตของคนประเสริฐ

“กุศล” จะยกเลิกกันไปก็ต่อเมื่อท่านผู้นั้นทำ “ปรินิพพานเป็น

ปริโยสาน”ให้แก่ตนสำเร็จจบ เท่านั้น

เพราะเมื่อพระอรหันต์หรือพระพุทธเจ้าที่ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ให้แก่ตนเป็นสุดท้าย “อัตตภาพ”ของท่านก็ไม่เหลือความเป็น“จิตนิยาม”ของท่านก็ไม่มี เพราะ“หลังจากการตาย(ปรินิพพาน)”“จิตธาตุ”ของท่านก็กลายเป็น“อตุธาตุ”ไปแล้ว

ก็เสร็จงาน “จบกิจ”ของผู้มี“วิชา” “บุญ”ก็หมดสิ้นไปด้วย ในหมู่ผู้อริยชน ได้พากันเข้าใจ“บุญ”ผิดไปหมด ไปเข้าใจว่า“บุญ”เป็นแค่“กุศล”

เข้าใจว่า “บุญ”เป็น“สมบัติ”มีแต่สะสม ไม่มีวันหมดสิ้น“บุญ”เพราะไป“นิยาม”คำว่า“บุญ”ผิดถนัดไปเป็น“กุศล”กันเสียหมด คำว่า“บุญ”จึงไม่มีค่านิยาม ที่ชี้บ่งพาไปสู่นิพพานกันแล้ว

มีมากก็แต่ที่นิยามกันว่า “บุญ”แปลว่า ความดี “บาป”ก็แปลว่า ความไม่ดี หรือไม่ใช่ความดี ก็“วน”อยู่ในความเป็น“๒”เท่านั้น

เพราะชาวพุทธพากัน“มีฉันทิภูตฺธิ”ไปอย่างสนิทจริง ๆ

วนอยู่ในวงวนของ“สมมุติ”ที่เป็นลัทธิของโลกีย์ วนอยู่วงเดิมออกจาก“วงแห่งโลกีย์”ไม่ได้ นั่นคือ วนอยู่ใน“กุศล-อกุศล”เท่านั้น

ถ้า“กุศล”ก็มีความหมายว่า น่าได้ น่ามี น่าเป็น “อกุศล”ก็มีความหมายกลับหัวกัน กลับไปกลับมา หมุนอยู่ในวงวนเดิม คือหมายความว่า ไม่น่าได้ ไม่น่ามี ไม่น่าเป็น ก็เป็นความหมาย ตรงกันข้ามกันอยู่ในวงกลมเดียว วนอยู่ในวงเดิม อยู่อย่างนี้ ไม่ทั้งสภาพ“๒” ไม่ดับ“เทว”เป็น“โลกุตระ” ไม่ดับสุข-ดับทุกข์ ไม่ดับสวรรค์-ไม่ดับนรก คือ ไม่หลุดพ้นออกไปจาก“ดี-ชั่ว”อันเป็น“โลกียธรรม”

ยังไม่เข้าขั้นเรียนรู้“สุข-ทุกข์” ยังหลง“มายา”เป็น“ลัทธิ”อยู่

ไม่ขึ้นชั้น“โลกุตระธรรม”เป็น“พ้นจากสุข-พ้นจากทุกข์”กันเลย
เมื่อจมอยู่กับแต่กับ“ความดี-ความชั่ว”จึงไม่มี“ธาตุรู้”ขึ้น
โลกุตระเห็นณะที่ชื่อ“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”ที่มีวงวนหลุดพ้นออก
นอกวงเก่า คือ“โลกียะ” เป็นเชิงซ้อนหลุดออกไปเป็นวงใหม่ขึ้น
“โลกุตระ” คือ “ไม่พ้นจากกุศล-อกุศล” ขึ้นไปเรียน“สุข-ทุกข์”

จึงยังไม่มีความรู้สูงขึ้น เพิ่มขึ้นแห่งผลของคุณธรรมอันเป็น
ความรู้ชั้น“โลกุตระ”

กุศล ไม่นับ“หลุดพ้น”ออกจากวงกลมวงเดียววงเดิม พัฒนา
สู่วงใหม่ที่สูงขึ้นไปได้เลย ก็ได้แต่“เข้าๆ-ออกๆ”ในสมาธิ ในฌาน
ในสมาบัติกัน วนอยู่ในภพเดิมภูมิเดิมคือ ภูมิแห่ง“ความดี-ความชั่ว”
อันเป็น“วงวน”ของ“โลกียะ”ตามที่“เทวนิยม”ยึดถือกันนิรันดร์

“เทวนิยม”มีแต่“กุศล-อกุศล”อันเป็น“ธรรมะ ๒”คือ“เทว”
จะ“จบลง”เป็น“๑” และเป็น“๐”ไม่ได้

ซึ่งไม่เหมือนคำว่า “บุญ”ที่เป็น“ธรรมะ ๑ และ ๐”สำเร็จแท้
และมีคำนิยามอันอธิบายได้ว่าจะพาไปสู่นิพพาน

“บุญ”จึงมีนัยต่างจาก“กุศล”สำคัญยิ่ง

กล่าวคือ “กุศล”ไม่มีมิติที่เป็นระบบของ“สภาพหมุนรอบเชิง
ซ้อน”ที่มีต้น-กลาง-ปลายขึ้นสู่รอบสูง เพิ่มมิติของชั้นสูงขึ้นไป ตาม
ความหมายของหลักปฏิบัติธรรมที่มี“การออกจากกาม”(เนกขัมมะ)
บ่งชี้ปรมัตถ์ชัดๆ เลื่อนชั้นเป็นรอบสูงขึ้นไปจนถึงยอดสูงสุดนิพพาน

จึงไม่รู้ชัดแจ่มแจ้ง เช่น ในกามภพ ขึ้นต้น ก็ปฏิบัติให้จิต
เป็น“สมาธิ”ที่“ออกจากกามชั้นอบายภูมิ” หลุดพ้นออกจากวงวนนี้
ไม่วนอยู่ในโลกต่ำนี้อีกแล้ว ได้“เข้าถึงภาวะใหม่หรือภูมิใหม่”

(สมาบัติ, สัมปทา)เป็นขั้นแรก

แล้วก็ปฏิบัติต่อไป เลื่อน(จิต)“ออกจากกิเลสภพ”(เนกขัมมะ) ของภูมิใหม่นั้นอีก จน“เกิดขึ้น”(อุปชชติ)ในภูมิใหม่ต่อไปใหม่ แล้วจิตใจก็มี“การออกจากภพ-ออกจากสมาธิ”(วุฏฐาน)ขั้นนี้สูงขึ้นไปอีก เป็นรอบใหม่ที่เป็นขั้นใหม่ต่อไป เป็นการหลุดพ้นจากภพเดิม สูงขึ้นสู่ภพใหม่ไปตามลำดับๆ จึงจะหลุดพ้นถึงที่สุดได้

“การออก”นี้บาลีคือ “วุฏฐาน” ซึ่งเป็น“การออก”ที่ไม่ใช่มี“การเข้า” แล้วก็“วน”อยู่กับ“การเข้า-การออก”ดังที่ชาว“เทวนิยม” ซึ่งเป็น“ชาว“โลกียะ” ทำ“ฌาน” ทำสมาธิ”กันแบบนั้น

“การออก”หรือ“วุฏฐาน”ของพุทธนั้น ผู้ปฏิบัติธรรมแบบพุทธที่ลัทธิมาติกา จะไม่มี“การเข้า” แล้วจึงจะมี“การออก” แต่มีเฉพาะ“การออก”จากภูมิต่ำ-ภพต่ำสู่ภพสูง-ภูมิสูงขึ้นๆต่างหาก

“การออก”หรือ“วุฏฐาน”จึงเป็นการเลื่อนชั้นเจริญขั้นตื้อขึ้น

นี้แหละคือ การล่องพ้นจากขั้นต่ำ ขึ้นสู่ขั้นสูงขึ้น ซึ่งมีภาษาว่า ความหลุดพ้น(วิมุตติ, วิโมกข์)จากกิเลส หรือความหลุดพ้น(วิมุตติ, วิโมกข์)จากภพต่ำสู่ภพสูงขึ้นๆ

ที่ภาษาวิชาการอีกคำว่า ชนะ, ล่องพ้น, ผ่านเลยไป(สมตักกมะ) แล้วก็สู่การเข้าถึง(อุปสัมปทาหรือสมาบัติ)วงวนหรือภพภูมิใหม่อีกที่สูงขึ้นไป ต่อจากนั้นเมื่อปฏิบัติเจริญอีกก็มี“การออกจาก”(วุฏฐาน)ภพภูมินั้นไปอีก จนถึงวงวนแห่งภูมิที่สูงสุด ขั้นอรหัตต์

แต่เพราะมีมีจนาทิกฎีกกันอยู่จริง การปฏิบัติก็ไม่ใช่ไตรสิกขาที่ลัทธิมาติกา หรือแม้ยืนยันว่าได้ปฏิบัติไตรสิกขาที่ดี ปฏิบัติจรณะ ๑๕ วิชา ๘ กิติ หรือแม้จะยืนยันว่าปฏิบัติมรรคอันมีองค์ ๘ ปฏิบัติลัทธิ

สมาธิปานนั้นเลยก็ตาม หรือจะปฏิบัติอื่นๆใดๆอีกก็เถอะ ก็ไม่มีทางเกิด“อริปัญญาลิขิตา”ที่เข้าขั้น“สัมมาญาณ”หรือ“วิชชา ๘” อันเป็น “วิปัสสนาญาณ” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเกิด-ความดับ”ที่เป็นปรมาตถธรรม”(จตุปปาตญาณ)

จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเกิดทางจิตทางวิญญาน”(โอปปาติกโยนิ) ด้วย“วิปัสสนาญาณ” และไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความดับหรือความตาย” (นิโรธ,นิพพาน)ขั้นปรมาตถธรรม ที่เป็น“นิโรธสมาบัติ”อันถูกต้อง “สัมมานิโรธ”

เมื่อ“ทิกฺขุ”ผิด(มิจฉาทิกฺขุ)จึงหลงเข้าใจ“จตุปปาตญาณ”ว่าเป็น การตาย(จิต)-การเกิด(อุบัติ)ของตัวตนที่หมายเอา“สรีระ”อันมีรูปร่างของบุคคลตัวตนเราเขาอยู่เท่านั้น

ซึ่งเป็นมิจฉาทิกฺขุหลายชั้น ชั้นที่หนึ่งเห็นกันแค่“รูปร่าง” (สรีระ) แทนที่จะเห็น“ปรมาตถธรรม” คือ จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน

ชั้นที่สอง ก็ไปมัวเห็นแค่“กายในกาย” อยู่เท่านั้น(ซึ่งคำว่า“กาย”นี้ ยังมิจฉาทิกฺขุอยู่อย่างซับซ้อนอย่างมีนัยสำคัญ) แทนที่จะได้พิจารณาปรมาตถธรรมเข้าไปสู่“เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” แล้วได้ผล เจริญอริปัญญาลิขิตา ถึงขั้นบรรลุมรรคไปตามลำดับ อันมีการสัมผัส วิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย” สำเร็จอริยาบถอยู่(อภิสส วิโมกฺเข กาเยน ผลิตวา วิหฺรติ)

ซึ่งยังมีใช้เรื่อง“ปรมาตถธรรม”ที่มีวิปัสสนาญาณรู้ชัดสัมผัส ได้ังๆ มีภาวะเห็นอยู่หลุดๆ จับมันคั่นตาย“ตัวกิเลส”อยู่โทนโท จึงจะ“ฆ่ากิเลส”ถูกตัวตนของกิเลส มีประสิทธิภาพเป็น“บุญ”

ผู้สำเร็จกิจ“บุญ”นั้นหมายถึงผู้ที่ให้“หมดไป-สูญไป”เข้าขั้นใน จิตมี“การเอาออกไป” ไม่ใช่จิตมี“การเอาเข้ามา” หรือ“การตั้งใจ

เอา-ตั้งใจขอมาให้ตน” หรือไม่ใช่ความดีแค่อยู่“กลางๆ”ไม่ออก-ไม่
เข้า หรือซ้ำหลงผิดว่า“มีแต่ได้มา”

ความดีแบบ“กุศล”ยังเป็นความหมาย กลางๆกว้างๆ ที่ผู้ปฏิบัติต้องมีปฏิภาณรู้จุดหมายมุ่งเจาะเข้าหาจุดสำคัญ ที่เป็นแก่นสำคัญให้ได้ ถ้าหากผู้ปฏิบัตินั้นศึกษาปฏิบัติกระทั่งสามารถชำระ(ปลด)กิเลสในสันดานตนได้ ผู้ปฏิบัตินั้นจึงจะสำเร็จ“บุญ”

หากจะนับว่า “การฆ่า” เป็นความดี “ฆ่ากิเลส” นี้แล ดีแท้
คำว่า “ความดี” จึงหมายเอาดีทางโลกก็ได้ ดีทางธรรมก็ได้
เมื่อผู้ศึกษาไม่รู้ชัด ไม่คมแน่น “ความดี” ที่ลึกซึ้งถึงขั้นปรมัตถธรรม
ตรงภาวนานั้นๆ กันจริงๆ ก็ไม่สามารถจะปฏิบัติบรรลุปุพพธรรมชั้น
อารยะ ชั้นโลกุตระ ก็คงจะจมอยู่แต่กับ “โลกีย์”

ถ้าเข้าใจความหมายของ“บุญ”ไม่เจาะตรงเข้าเป้าสำคัญที่เป็น“โลกุตระ”ก็ปฏิบัติให้ตายไม่ได้บรรลุธรรมแน่นอน เพราะเข้าใจคำว่า“ความดี”ได้แค่กว้างๆกลางๆ ยังไม่แม่นยำชัดลึกถึงเนื้อแท้ของจิต-เจตสิก-รูป-โดยเฉพาะทิศทางที่จะไปถึง“นิพพาน”

เรานำหลักฐานต่างๆมาประกอบยืนยันถึง“บุญ”และ“กุศล”
 ย้ำซ้ำให้ละเอียดกันดูอีกที

จากพจนานุกรม บาลี-ไทย รวบรวมเรียบเรียงโดย พระอัคร
คณาธิการ(ชวนินทร์ สระคำ) กับ รศ.ดร.จำลอง สารพัดนึก มีว่า

บุคคล(สันสกฤต)หรือกุล(บาลี) แปลกันว่า ๑) นป. บุญ ความดีงาม, กรรมดี ; ๒) ค. ฉลาด, ชำนาญ, ดีงาม, ถกต้อง, เป็นบุคคล

ถ้าใครเข้าใจเอียงและเชื่อหนักไปข้างว่า “บุญ” นี้มีความหมายไปเป็น “ความดี” กว้างๆ ซึ่งไม่ลึกเท่า “กุศล” โดยเห็นว่ากุศลลึก

กว่า ก็คงยากที่จะปฏิบัติธรรมบรรลุโลกุตระ

คำว่า “กุศล” ก็หมายถึง “ความดี” ที่มีความหมายซ้ำซ้อน
กันกับคำว่า บุญ ก็จะมีแต่ “ได้สมบัติ” ที่มีภพ-มีชาติ

ถ้าไม่รู้ถึงเนื้อแท้ ไม่เห็นแก่นจริง ว่า

“บุญ” นั่นคือ “การชำระกิเลสในสันดานให้หมดจด” เมื่อกิเลส
สะอาดหมดจด ก็เป็น “ความผ่องแผ้วแห่งดวงจิต, ความสะอาด
แทมคือ ความสุข, ความดี” ที่ล้นมาทิฐิ

ก็ไม่มีมรรคผล ไม่ฉลาดชนิดที่เป็น “ปัญญา” แต่อย่างใด

ถ้าไม่แม่นยำลึกความหมายสำคัญแท้ในคำว่า “บุญ” ก็ปฏิบัติ
ธรรมของพุทธพลาตเป้าหมาย ไม่สามารถบรรลุโลกุตระธรรมแน่ๆ

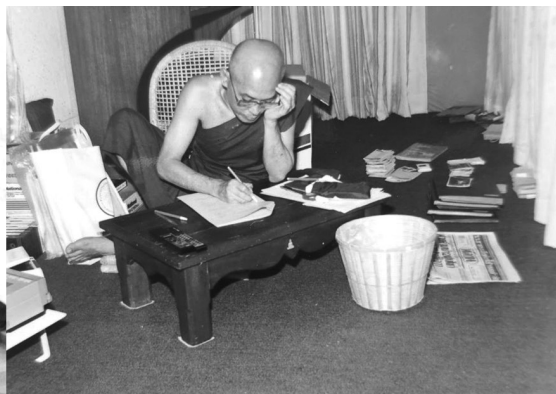
เพราะจะไม่ชัดเจนในสภาวะของ “บุญกับบาป” และของ “กุศล
กับอกุศล” ก็จะฟังคำสอนของพระพุทธเจ้าเพี้ยนไปจากพุทธสัจจะ
ก็เข้าไม่ถึงปรมาตถธรรม จนเป็นที่สุด ไม่มี “ปัญญา” เป็นอันขาด

ต้องชัดจริงถึง “ปรมาตถสัจจะ” ไม่เช่นนั้นก็ไม่สามารถแยก
“บุญ” ได้ว่า แตกต่างจาก “กุศล” อย่างไร? แคไหน?

จะไม่สามารถแยก “อกุศล” ได้ว่าแตกต่างจาก “บาป” อย่างไร?
แคไหน? ก็ลั่น “บาป” ลั่น “บุญ” (บุญบาปปริกษิณ) ไม่ได้

(จบฉบับที่ ๒๘๗)

ฉบับที่ ๒๘๘ มิถุนายน ๒๕๕๗

ฉบับที่แล้ว ผู้เขียนได้แจกแจงไปพอสมควรถึงคำว่า “บุญ” กับ “กุศล” ซึ่ง ๒ คำนี้มีคนเข้าใจว่า เป็นไวพจน์กันและกัน

ซึ่งคนทั่วไปส่วนใหญ่ได้ยินได้ฟังก็คงจะไม่เห็นเป็นสาระสำคัญอะไรมากมาย ก็คงรู้สึกแค่ผิวๆ เฝินๆ เมินๆ หมิ่นๆ ไปนั่น แต่ขอยืนยันว่า นี่คือนิยามที่สำคัญยิ่งๆ

ถ้าผู้ใดเข้าใจนิยามที่เป็นจุดเป้าแท้ของคำว่า “บุญ” ไม่ได้ หรือเข้าใจนิยามสำคัญของ “บุญ” ผิดเพี้ยนจุดสำคัญยิ่งนี้ ของคำว่า “บุญ” หรือเข้าใจคำว่า “บุญ” ไม่ถึงขั้นโลกุตระธรรมก็แน่นอนที่สุดว่า ผู้นั้นไม่มีทางปฏิบัติให้บรรลุธรรมถึงที่สุด คือ “นิพพาน”

ซึ่งสามัญทั่วไปนั้น ปุถุชนทั้งหลาย ในชีวิตปกตินี้แหละ ผู้วิชชา หรือยังมีจลาตฐิอยู่ ไม่เข้าใจชัดแจ้งในคำว่า “บุญกับกุศล” หรือ “บาปกับอกุศล” อย่างถูกต้องถ่องแท้หรอก ส่วนมากประพัตติตนในชีวิตประจำวันก็ตาม หรือปฏิบัติธรรมก็ตาม ก็จะได้แต่ “บาป” (กิเลส) กันเป็นส่วนใหญ่

เพราะไม่รู้จกัฏฐังจกัฏฐังจิต-เจตสิก และไม่เข้าใจชัดในความเป็น “บุญ” ที่ถูกแท้

มีแต่หลงเข้าใจว่า ตนได้ “บุญ” แต่แท้ได้แค่ “กุศล” (ความดี, ความ

เพี้ยนไปจากสัจธรรม

นั่นก็เพราะเหตุไปยึดมั่น“เที่ยงแท้”อยู่กับสมมุติธรรมนั่นเอง
ซึ่งที่แท้ใน“โลก” มัน“ไม่เที่ยงแท้”เลย ใน“สมมุติธรรม”
แต่ผู้ยัง“เณโก”นั้น ยังแยก“เณโก”กับ“ปัญญา”ไม่ได้ ไม่เป็น
เณโก(ความฉลาดที่เต็มไปด้วยกิเลสหลงติดยึดโยงในโลภธรรม)คืออย่างไร
และปัญญา(ฉลาดที่เป็นปรมาตม์ เข้าสู่โลกุตระธรรม)คือไฉน ยังแยกไม่ออก
ณ วันนี้ ความรู้“เณโก”เองนั้นเสื่อมมาก เพราะหลากเหลี่ยม
เลวร้ายยิ่งนัก เนื่องจากมันลับสนปนรุ่มผูกมัดกันแน่นทับถมซับซ้อน
ท่วมท้นล้นหลาย จนสาบไม่ออก ยิ่งกว่า“กลุ่มไหมที่พันกันยุ่งเป็น
ก้อนติดตันหาต้นหาปลายไม่ได้”

เพราะ“เณโก”คือ“ความฉลาดโลกีย์” เป็นความเก่งของกิเลส
“กิเลสมันมีแต่ฉลาดชั่ว” สามัญชนทั้งหลายย่อมไม่ชอบ
“ฉลาดชั่ว” แต่แท้ๆนั้น“ฉลาดโกงฉลาดชั่ว”ก็คือ“เณโก”นั่นเอง
“กิเลส”มันจึงโกง ไม่ยอมเอาคำว่า“เณโก”มาใช้เรียกตนเอง
ให้ตนเองเสียหาย กิเลสก็โกงเอาคำว่า“ปัญญา”ไปใช้แทน“เณโก”
ของตน ลังคมคนก็เลยมีแต่คำว่า“ปัญญา”มาเรียก“ความฉลาด”
มั่วชั่วเลอะเทอะละเทะไปหมด

คนในโลกจึงพากันหลงผิด ด้วยประการฉะนี้ ก็เลยพากัน
หลงผิดยึด“วัตถุเป็นจิต”ยิ่งๆขึ้น หลงยึด“จิตเป็นวัตถุ”ยิ่งๆขึ้น
ความเป็น“กาย”กับความเป็น“จิต”จึง“สัจญา”ลับสนไปหมด
ที่แท้ในโลกียฉลาดเป็นแต่“เณโก” โลภีย“ฉลาด”ที่เป็น
“ปัญญา”ไม่ได้ ทำไม่เป็น ฉะนั้น“เณโก”จึงมีแต่“เจตนา”กำหนด
เอา“ฉลาดเณโก”มาใส่บัญญัติคำว่า“ปัญญา”แทน“เณโก”

“ความฉลาดเฉลียว”ในโลกจึงแพร่หลายกลายเป็น“ค่านิยม”
ครอบคลุมไปเกือบทั้งหมดทุกอย่างในบัญญัติ“ปัญญา”

“ปัญญา”จึงกลายเป็น“ของปลอม” เพราะที่แท้คือ“เฉโก”
หากเชื่อแท้ อันเป็นแก่นของ“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตรลัทธิ”จะ
ไม่เหลืออยู่เลยในกันบึ้งของ“อนุสัย”มนุษย์ โลกก็สิ้นเชื้อโลกุตรระ
อย่างใดคือ“วัตถุนิยม”(กายภายนอกซึ่งเป็นวัตถุนในโลก) โฉนคือ
“จิตนิยม”(กายภายใน ซึ่งเป็นจิตเป็นวิญญาณในตน) ก็จะไม่ถ่องแท้

หรือแท้ๆรากเหง้าของ“ความจริง”ยิ่งใหญ่อันคือ แยก“อุต
นิยาม-พินนิยาม-จิตนิยาม”กันไม่เป็น “กรรมนิยาม”ก็ผิดเพี้ยนไป
ไม่สามารถทำ“กรรม”เป็นลัมมาทิฏฐิ “ธรรม”ก็เป็น“ความจริง”มิได้

ดังนั้น “ลัมมาทิฏฐิ”ทั้งหลายของพุทธศาสนาจึงแทบสิ้นเชื้อ
ไปจากโลก ถ้าไม่มี“สยง อภิญญา”อุบัติขึ้นมาสืบต่อเชื้อไว้ก็สิ้นแน่

เพราะแค่คำว่า“กาย”ก็ตี “บุญ”ก็ตี “สมาธิ”ก็ตี “ฌาน”
ก็ตี ฯลฯ ต่างก็มีฉฉาทิฏฐิ ผิดเพี้ยนกันไปจริงแล้ว ตาม“ปรากฏการณ์”
ที่มีกันดังที่เห็นและเป็นอยู่ ยืนยันกันได้ต้งๆ หลัดๆ ณ ปัจจุบันนี้ใจ

แม้แต่“พระบ้าน”(คามวาสี) กับ“พระป่า”(อรัญญวาสี) อย่างไร..
มีฉฉาทิฏฐิ หรืออย่างไร..ลัมมาทิฏฐิ ก็ไม่รู้กันแล้ว

อย่างไรคือ“โลกียนิยม”(ยึดถือลัทธิโลกียะเป็นทฤษฎีอยู่) โฉนคือ
“โลกุตรนิยม”(นับถือโลกุตระเป็นทฤษฎีได้แล้ว) ก็ยังไม่รู้ถ่องแท้

เพราะไม่มี“ปัญญา”พอจะรู้จัก“ลัตบุรุษ(สยง อภิญญา)หรือ
ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ”ที่แท้ได้(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๐๕-๑๐๘, ๑๓๐-๑๕๒
จึงไม่คบลัตบุรุษให้“บริบูรณ์”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระ
ไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑ ก็ไม่รู้ทางปฏิบัติที่จะ“ทำใจในใจ(มนสิการ

ด) ให้มีประสิทธิภาพ “บุญ” หรือ “ได้ชำระกิเลส” ถูกท้าทายลัทธิ
ทฤษฎี จึงบรรลุโลกุตระไม่ได้ ยืนยันชัดเจนกันอยู่ ซึ่งแม้แค่ “สักกาย” ตัว
ตนของ “กายของตน” แค่นี้ ที่เป็น “ตัวกิเลส” อันเป็น “ตัวตน” ที่จะ
ต้องกำจัด” ก็ยังไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “พันสังโยชน” ข้อที่ ๑ นี้กันไม่ได้

เนื่องจากแม้แต่คำว่า “กาย” ก็ยัง “มิฉฉาทิฏฐิ” กันอยู่

“กาย” ที่ยัง “มิฉฉาทิฏฐิ” อยู่ก็คือ “สังโยชนข้อที่ ๑” นี้ไง!

เพราะความเลื่อมของคนได้เลื่อมไปจากพุทธธรรมมากขึ้นๆ
พัฒนากันมากก็แต่พุทธ “ศาสตร์(ความรู้บัญญัติ)” เท่านั้น ซึ่งเป็นอาวุธ
ประหารคนให้ไร้ “พุทธลัทธิธรรม” ยิ่งๆ ขึ้นไปเรื่อยๆ ในทุกวัน

โดยไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น “ศาสตร์” ในนัยที่เป็น “ศาสน์”
อันหมายถึง “เนื้อแท้ของสภาวะธรรม” ไปหลงยึดมั่นถือมั่นกันได้
เพียง “ศาสตร์” ที่เป็น “ความรู้” ขึ้น “บัญญัติ” กันอยู่

“ศาสน์” มีนัยะของ “เทว” ครบ “ธรรมะ ๒” ไม่ว่าจะ “ธรรมะ ๒”
หรือ “เทว” ใน “คู่” ใดๆ แบบไหนๆ

ผู้ไม่สามารถแยกแยะภาวะ “คู่” หรือ “ธรรมะ ๒” ออกได้อย่าง
ลัทธิทฤษฎีจึงยากยิ่งนักที่จะเข้าถึงความเป็น “ศาสน์” ได้ครบทุกนัย

คำว่า “ศาสตร์” กับคำว่า “ศาสน์” นี้ เป็น “คำพ้องเสียงกัน” แต่
มีนัยสำคัญของบัญญัติและสภาวะหรือเนื้อแท้แตกต่างกันคนละชั่ว

เหมือนกับ “คำคู่(เทว)” บางคู่ที่เอามาได้นำมาแยกแยะให้ฟังกัน
นั้นแหละ ซึ่งเป็น “ศิริมหายา” เหลือเกินที่จะต้องค่อยๆ ศึกษา
สั่งสม “สภาวะ” และ “ความรู้” ให้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง

จนกว่าจะเป็นผู้มี “วิชา” ถึงขั้นรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น “เทว”
ได้ “รอบถ้วน” มากพอ กันจริงๆ จึงจะชื่อว่า เป็นผู้ “อเทวนิยม” ได้จริง

ผู้เขียนนำคำว่า“บุญ” กับคำว่า“กุศล”มาวิเคราะห์วิจัยเพิ่งแค่นี้เท่านั้น หลายท่านที่อ่านก็อาจจะมองว่า ผู้เขียนดัดจริตเอาการอยู่

ผู้เขียนเกรงใจผู้รู้สึกเช่นนี้อยู่ แต่ผู้เขียนจริงใจ และต้องตั้งใจเอามากๆจริงๆที่จะทำนัยสำคัญในประเด็นต่างๆนี้ให้รับรู้กัน เท่าที่ผู้เขียนจะสามารถทำได้ แม้ผู้เขียนจะมีภูมิรู้ก็แค่นี้ แต่ขอยืนยันผู้เขียนบริสุทธิ์ใจ และพร้อมจะน้อมรับคำปรึกษาด้วยความขอบคุณ

ผู้เขียนก็ต้องขออภัยอย่างมากจริงๆ ณ ที่นี้โอกาสนี้ ต่อท่านผู้ที่มีความรู้สึกดังว่านั้น เพราะในโอกาสต่อไปผู้เขียนจะต้องวิจัยวิเคราะห์เรื่องนี้ต่อไปอีกเป็นลำดับๆแน่ ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าสำคัญยิ่งจึงตั้งใจอย่างจริงใจ นั่นก็คือ การแจกแจง“เทว”ทั้งหลายนี้แหละให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันอย่างมากมายหลากหลายเพียงพอกันจริงๆ

โดยเฉพาะนัยสำคัญของคำว่า“บุญ”กับ“กุศล”ในประเด็นที่ผู้เขียนกำลังหมายถึงนี้ อาจจะมองว่าไร้สาระ แต่เป็นเรื่องใหญ่สำคัญยิ่งสุดๆ ของสังคมยุคนี้ ที่จะต้องรีบตื่นรู้ให้ทันการ

ผู้ที่งมงายอยู่กับ“ความยึดมั่นถือมั่น”ที่ได้ยึดกันอยู่ในทุกวันนี้ จะมองว่า มันแปลก มันบ้าบอ ดูตลกเห็นเป็นความสุดโต่งเห็นเป็นเรื่องหลงเพ้อฝันด้วยลมกระซิบลิบลิ้นแสนไกล ไปปานนั้น

อิมพอสสิเบิล.....!! อย่ามาพล่ามอยู่เลย ไอ้ที่อาตมาพูดนี้ นั่นแหละ มันเป็นไปได้หรอก!!

ผู้ที่สุดโต่งลอยฟามเพื่องมงายอยู่ในวิมาน“ทุนนิยม”(capitalism) หรือ“ภววิสัย” (objective)โดยหลงว่าโลกของตนมี“อารยะ”กิติ และผู้ที่สุดโต่งจมมงายดิ่งต่ำอยู่ในวิมาน“จิตนิยม”(spiritualism)หรือ“อัตตวิสัย” (subjective)โดยหลงว่าโลกของตนมี“อริยะ”กิติ ในสังคม

ขณะนี้มันมาถึงขั้นจัดหนักแล้ว

ต่างก็ได้“สุดโต่ง”กันไปไกลสุดแสนไกลแล้วทั้ง ๒ แบบ

ไม่ว่าแบบ“พระบ้าน” หรือแบบ“พระป่า”

ทางด้าน“พระป่า”นั้น เป็นลัทธิที่“ปิดรู้” จึงปิดประตู“หวัง”

ก็เหลือจะพอฟุดกันได้บ้าง ..กระมัง?!! ในด้าน“พระบ้าน”

และคนในสังฆกรรมสังคมแห่งปัจจุบันนี้มีความฉลาดจากเรียน
จากประสบการณ์ของทุนนิยมและฉลาดนิยม มากสูงถึงขีดแล้ว

ณ ลมหายใจเอือกนี้ จึงถึงกาลอันควรยิ่งแล้วที่จะให้“บุญนิยม”
ขึ้นมาช่วย“ทุนนิยม”กันเสียที

มิฉะนั้นจะสลายไป เชิญมาช่วยกันศึกษาดูบ้าง แล้วจะได้ช่วย
กันคนละไม้คนละมือ

เชื่อไหมว่า การแก้ไขปัญหาของสังคมในโลกนี้ ดีที่สุดคือ ต้อง
ใช้“คน”เป็นผู้แก้ไข และ“คน”ก็ต้องใช้“ปัญญา”เป็นสำคัญ

ใช้กฎหมายหรือใช้ข้อบังคับ ใช้หลัก ใช้เกณฑ์มาบังคับนั้น
ใช้ได้ และต้องใช้ข้ออยู่ แต่เป็นรอง“คน” ต้อง“สร้างคน”ให้มีธรรมะ
ถึงยังงัยข้อบังคับหรือกฎหมายก็ต้องมี แต่ต้องใช้คู่กันกับธรรมะ
ที่มีในคน เฉพาะอย่างยิ่งต้องเป็น“ธรรมะ”ชั้นโลกุตระคือ“ปัญญา”

ซึ่งสรุปแล้ว “กฎหรือวินัย”ก็มีคุณค่ามีศักดิ์ศรีศักดิ์สิทธิ์ แต่
เป็นรอง“คน”มีธรรมะ

ดังนั้น ศาสนาจึงต้องมีทั้ง“ธรรม”และทั้ง“วินัย” ศาสนาจึง
เรียกกันว่า “ธรรมวินัย”

สังคมต้องสร้างคนด้วยการศึกษาให้มี“จิต”มี“ใจ”พัฒนาเกิด
“บุญ”หรือมีประสิทธิภาพของ“บุญ”คือ “ได้ชำระกิเลสในสันดาน”

เจริญขึ้นเป็นอาริยะ ถ้ามีแต่การศึกษา ทว่าขาดธรรมะ ก็เสื่อมแน่ และคนผู้จะสามารถแก้ไขปัญหาลังคมโลกที่เต็มไปด้วยทุกข์ ร้อนแสนสาหัสในยุคนี้ได้แท้จริง ก็ต้องเป็นคนที่แม้จะมีความรู้ความสามารถเก่งยอดแค่ไหนก็เถอะ

ถ้าคนผู้ใดไม่มี“ธรรมะ” หรือแม้จะมีแต่ทว่าคุณสมบัติ(perfection)ของธรรมะยังมีคุณค่า(value, quality)ไม่ถึงขั้น“ธรรมะชนะกิเลส” ในตนได้จริง คนผู้นั้นก็แก้ปัญหาด้วยกิเลสในตนที่มีจริงนั่นแหละ บงการอยู่ ยังแก้“ปัญหา”จบสุด ไม่ได้ด้วยตนเอง

เพราะกิเลสมันฉวยโอกาสแน่ เมื่อมีโอกาสที่จะใช้อำนาจและความสามารถที่มีจึงไม่มีหลักประกันสำคัญสุดเด็ดขาดที่จะไว้ใจได้

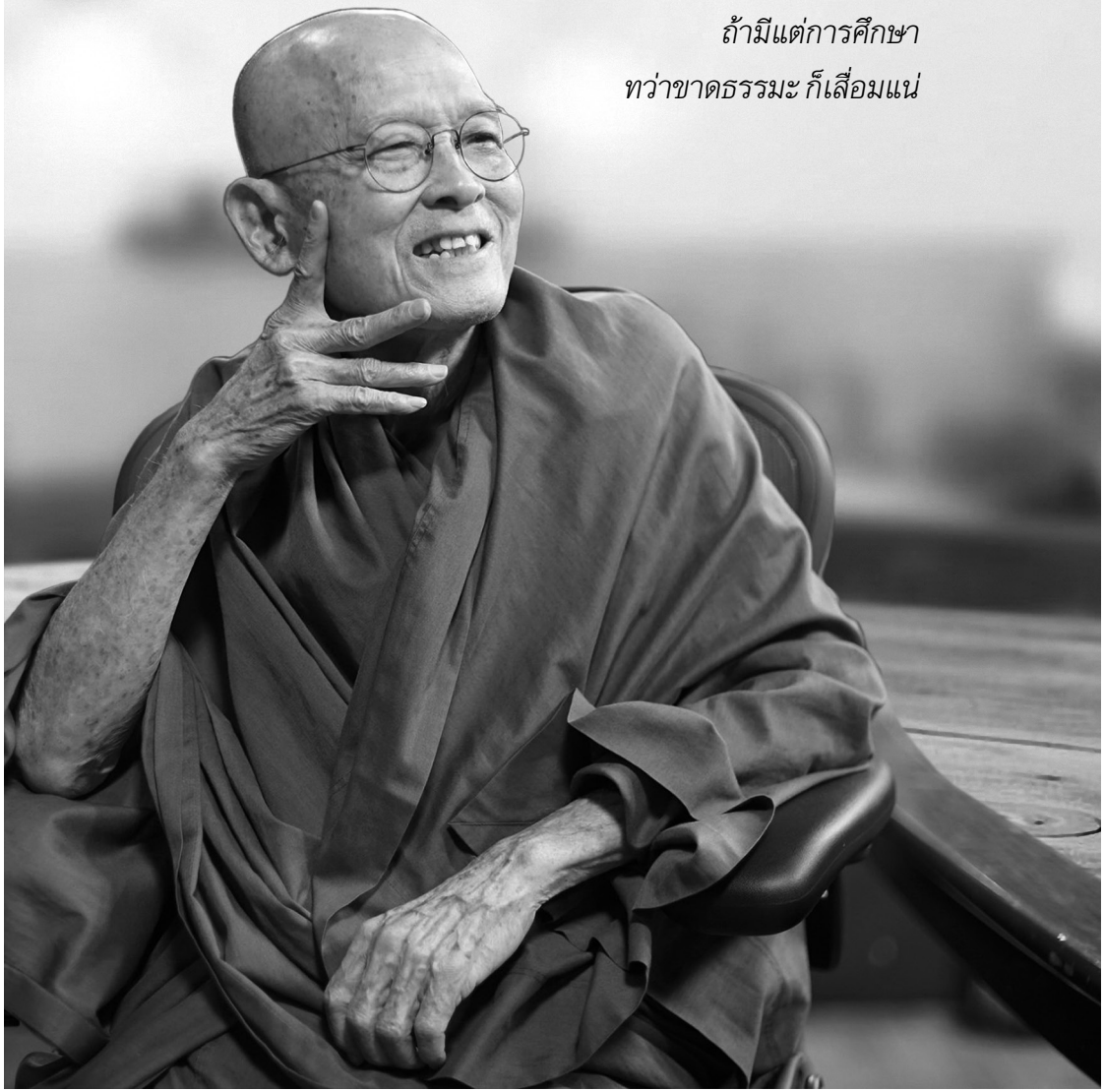
ต้องเป็นผู้มี“คุณธรรม”(virtue)หรือมี“ธรรมะ”ที่แท้ จึงจะแก้ปัญหาได้จริง ยังยืนยาวนานด้วย“ธรรมะ”คือ“คุณวิเศษ”ของคน

คนที่ว่านี้เป็น คนมีประสิทธิภาพถึงขั้น“บุญ” ที่เรากำลังหมายถึง ตามที่เรากำลังพยายามอธิบาย ซึ่งได้แก่ คนผู้ชำระกิเลสในสันดานหมดจดได้จริง เป็นอาริยบุคคลแท้ที่เรากำลังพูดถึงอยู่ กำลังสาธยายถึงให้เข้าใจกันอยู่นี้เอง

“ผล”สำเร็จจะเกิดจริงนั้น แม้จะใช้วัตถุใดๆ(อาวุธร้ายแรงเก่งกาจเป็นต้น หรือเทคโนโลยียอดเยี่ยมใดก็เถอะ) หรือจะใช้คนเก่งขั้นไหน หรือใช้กฎหมายเข้มแข็งแค่ไหน ก็แก้ไขปัญหาให้ดีแท้ยั่งยืนถาวรไม่ได้ดีสุดเท่า“ธรรมะ”เด็ดขาด

ดังนั้น ถ้าเข้าใจอย่างถ่องแท้ความเป็น“บุญ”ไม่ได้ หรือไม่ถูกต้องอย่างสัมมาทิฐิก็จะงมงายมาก หรือไม่รู้เรื่องกับภาษาที่ว่า “ส่วนแห่งบุญ”(บุญภาค) ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจิตตาริสกสูตร”

สังคมต้องสร้างคน
ด้วยการศึกษาให้มี“จิต”มี“ใจ”
พัฒนาเกิด“บุญ”
หรือมีประสิทธิภาพของ“บุญ”คือ
“ได้ชำระกิเลสในสันดาน”
เจริญขึ้นเป็นอาริยะ
ถ้ามีแต่การศึกษา
ทว่าขาดธรรมะ ก็เสื่อมแน่

(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๖-๒๕๗) ว่า “ส่วนแห่งบุญ” มันเป็นอย่างไ

“ส่วนแห่งบุญ”ที่บาลีว่า“บุญญภาคิยาหรือบุญญภาค”นี้ เป็นคำตรัสที่ชี้ให้เห็นชัดอย่างสำคัญ ว่า ผู้“ลัมมาทิฏฐิ”เท่านั้นจึงจะปฏิบัติเป็น“ส่วนแห่งบุญ”ได้จริง

นั่นคือ การประพัตติของคน หรือกรรมทุกกรรมของเรา ผู้สามารถทำพัตติของตนให้เจริญถึงขั้นเป็น“ส่วนของบุญ”ได้จริง ในขณะที่ผู้ปฏิบัติยังมี“สาสวะ”(คุณธรรมยังไม่บรรลุลถึงที่สุดชั้นอนาสวะ) ก็จะได้“ส่วนแห่งบุญ”สะสมไป

ที่ว่า“ส่วนแห่งบุญหรือส่วนของบุญ”ก็คือ ทุกกรรมกิริยาของคน กายกรรมกัตติ วชิกรรมกัตติ มโนกรรมกัตติ โดยเฉพาะ“มโนกรรม”ผู้ปฏิบัติตามหลัก“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”กัตติ ตามหลักธรรมอื่นๆก็ตาม ผู้นั้นต้องมีความสามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิการัตติ)โดย“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ของเราหยั่ง“ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส,ลัมภะ)ทำ“อกุศลจิต”ให้ลดลงได้ก็มีประสิทธิภาพของ“บุญ”(ชาระกิเลสได้) ที่สุดถึงขั้นมีจิตตาย(คือส่วนที่เป็นกิเลส) จิตที่เหลือเท่ากับ“เกิดใหม่” คือ“จิตสะอาด”

ไม่ใช่“บุญ”นะ “เกิด”หรือ“มีติ”ยิ่งขึ้น “จิต”ต่างหากที่เกิด “การเกิดทางจิต”เช่นนี้เอง คือ การเกิดในประเภทที่ศัพท์เรียกว่า “โอปปาติกโยนิ”

ส่วนความมีประสิทธิภาพของ“บุญ”นั้น คือ มีแต่ทำลาย-ตาย ประสิทธิภาพของ“บุญ”คือ “การทำใจในใจของตนได้ถ่องแท้ (โยนิโส)-ลงไปถึงที่เกิด(โยนิโส)” แล้วทำความจางคลาย(วิราคะ) หรือ ชาระ(บุนาต)กิเลสในสันดานลดลงได้ ถึงขั้น“ตาย”ได้ เป็น“ผล”

ปฏิบัติธรรมถึงขั้นทำ“การชำระอกุศลจิต”ได้ไปตามลำดับ

อย่างเป็นจริงนั่นเอง ที่ชื่อว่า“บุญ” ก็เล็กลงมาก จนดับคือ“บุญ”

“กิเลสดับ”หมดสนิท “บุญ”ก็“สูญ”สนิทในผู้นั้น เป็นผู้ไม่มีบุญ

ถ้าจะเรียกว่า“กุศล”ถึงขั้น“ทำใจในใจ”ของตนเกิดคุณภาพ หรือคุณสมบัติ ถ้าถึงขั้น“ชำระกิเลสได้” นั่นแหละเรียกว่า “บุญ”

“อกุศลจิต”ลดลงๆก็เรียกว่ามีคุณงามความดีแน่นอน จึงเรียก “กุศล”คือจิตเจริญได้ด้วย จิตเจริญใหม่นี้ก็เป็น“กุศลจิต”ที่เกิดใหม่ และยังทำคุณงามความดีใหม่ได้อีกไม่มีที่สิ้นสุด トラบที่ยังไม่“ตาย” ชนิด“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”(ดับสูญขั้นสุดท้ายไม่มีอะไรเหลืออีกเลย)

สำหรับ“บุญ”คือ“การชำระกิเลส”นี้ เมื่อกำจัด“กิเลส”ที่เป็น “ตัวบาป”แท้ๆ หมดสิ้นเกลี้ยงตายไม่เหลือในจิตอีกแล้ว “บาป”ก็ไม่มี แล้วในจิตผู้ปฏิบัตินั้น ก็ไม่ต้อง“ชำระกิเลส”นั้นอีก เพราะไม่มีกิเลส หรือไม่มีบาปนั้นให้ชำระในใจตนอีกแล้ว เรียกว่า“สิ้นบุญสิ้นบาป” บาลีคือ“บุญญปาปปริกฺขิโณ” เป็นผู้หยั่งลงสู่“อมตะ”

“สิ้นบุญสิ้นบาป”และ“อมตะ”นี้ อ่านต่อไป พิจารณาไป ก็จะไม่ค่อยๆเข้าใจต่อไปเรื่อยๆ ซึ่ง“การสิ้นบุญสิ้นบาป”นี้แล“นิพพาน”

ขอกลับมาพูดต่อเรื่อง“ส่วนแห่งบุญหรือส่วนของบุญ” (บุญภาค)กันให้ยิ่งขึ้นอีก

เมื่อคนผู้ใดสามารถปฏิบัติจนเกิดการ“ชำระหรือกำจัดกิเลส” ได้จริง โดยรู้จักรู้แจ้งรู้จริงปรมัตถธรรมนั้นๆด้วยญาณของตนไป ด้วย ภาวะนี้แหละคือผู้เกิด“ส่วนที่เป็นผล” เรียกหัวๆว่า“ได้บุญ” นั่นคือ กิเลสจางคลายหรือดับหายไปจากจิต เป็น“ส่วนแห่งบุญ”

เมื่อกำจัด“บาป”หรือ“อกุศลจิต”นั้นๆหมดสนิทก็ไม่ต้อง “ทำบุญ”นั้นอีก เพราะ“บาป”หรือ“อกุศลจิต”นั้นหมดสิ้นแล้ว

“บุญ”คือการชำระกิเลสกันอีก ก็ไม่ต้องชำระกันอีกแล้ว
แต่จิตยังอยู่ “อกุศลจิต”ที่เราชำระก็หมดไป แต่“จิตที่สะอาด
ผ่องใสจากกิเลสนั้นแล้ว” เรายังมีอยู่(ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน)
ส่วน“บาปหรือกิเลส”นั้นหมดไปแล้ว” อรหันต์จึงไม่มีบุญบาป
“บุญ”คือการชำระกิเลสหรือ“บาป”นั้นจึงไม่ต้องทำอีก แต่เรา
ยังมีจิตเจริญขึ้นเป็นจิตใหม่อยู่ ยังทำ“กุศล”ใหม่ได้อีกต่อไปอยู่

(จบฉบับที่ ๒๘๘)

ฉบับที่ ๒๘๙ สิงหาคม ๒๕๕๗

เรายังจะคุยกันในคำว่า บุญ กับ กุศล ต่ออีก เพราะยังมีนัยสำคัญ
ที่ละเอียดลึกซึ้งและซับซ้อนย้อนเป็นสภาพ“หมุนรอบเชิงซ้อน”
ของคำ ๒ คำนี้ อีกไม่น้อยเลย

บางคนอาจจะรู้สึกรำคาญ ก็ต้องขอภัยที่จำเป็นจะต้องพูด
ย้ำพูดซ้ำวนไปวนมาอยู่แต่คำว่า “บุญ” คำว่า “กุศล” กันขนาดนี้

ฉบับที่แล้ว ผู้เขียนได้พูดมาถึงว่า

เมื่อกำจัด“บาป”หรือ“อกุศลจิต”นั้นๆหมดสนิทก็ไม่ต้อง“ทำบุญ”
นั้นอีกเพราะ“บาป”หรือ“อกุศลจิต”นั้นหมดสิ้นแล้ว

“บุญ”คือ“ชำระกิเลส”ก็ไม่ต้องชำระอีกแล้ว “บุญ”ก็ไม่มีแล้ว
แต่ใจยังอยู่ “อกุศลจิต”ที่เราได้ชำระก็หมดไป แต่“จิตที่สะอาด
ผ่องใสจากกิเลสนั้นแล้ว”คือใจเรายังอยู่(ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน)

ส่วน“บาปคือกิเลส”นั้นหมดไปแล้ว หมดถึงขั้นนิรันดร์ทีเดียว
“บุญ”คือการชำระกิเลสหรือบาปนั้นจึงไม่ต้องทำอีก แต่เรา

ยังมีจิตเจริญขึ้นเป็นจิตใหม่อยู่ ยังทำ“กุศล”ใหม่ได้อีกต่อไปอยู่

นั่นคือ จิตที่เป็น“บาป”(กิเลส) หรือจิตที่เป็น“อกุศลจิต”ของผู้บรรลุนั้น เทานั้นหมดไป แต่คนผู้นี้ร่างกายยังไม่ตายแตกดับ

และหรือแม้จะตายจากร่างกายเก่านี้แตกดับไป(กายัสสเลหา) แต่คนผู้นี้ยังไม่ยอม“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”(ดับสูญขั้นสุดท้ายไม่มีอะไรเหลืออีกเลย) จะเกิดอีกก็ชาติๆ“บาป”ก็หมดไปอย่างถาวร หรือ“อกุศลจิต”ก็ไม่มีเหลืออยู่ในใจผู้นี้อีกแล้ว[นอกจาก“ลึงลมอมข้าวพอง”ในแต่ละชาติ]

“บุญ”คือการชำระบาปหรือกำจัดกิเลส เมื่อหมดสิ้นแล้วก็ไม่ต้องทำ“จิต”ให้เป็น“บุญ”อีก ไม่มีอะไรให้ชำระ ไม่ต้องกำจัดอีกแล้ว

นี่คือ “จบกิจ”ผู้ปฏิบัติของพุทธศาสนา ที่“หมดบุญ”สัมบูรณ์ ก็เป็นผู้ไม่มี“บาป” ไม่มี“บุญ”แล้ว คือ ปุญญบาปปริกขิณ แต่ภาวะที่ยังมีเหลืออยู่ของคนผู้นี้คือ “กุศล”ต่อไปทุกกรรม “กุศล”จึงยังไม่หมดกันอยู่ได้อีกตาม“กรรม” (กุสลัสสุสัมปทา) แต่“บุญ”หมดแล้วหมดเลย “บาป”หรือ“อกุศล”ก็หมดแล้วหมดเลยเหมือนกัน เป็นคน“หมดสิ้นบุญสิ้นบาป”(ปุญญปาปปริกขิณ)

“กุศล”เท่านั้นที่ยังไม่หมดได้

ชัดเจนไหมว่า“กุศล”มีนัยสำคัญที่แตกต่างจาก“บุญ”อย่างไร? ตรงไหน? แค่นี้?

เพราะ“จิตใจ”ยังมีอยู่ ไม่ใช่หมดไปด้วย ตราบใดที่ยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

ปรินิพพานเป็นปริโยสาน หมายถึง ตายสิ้นลมหายใจลงโดยไม่ตั้งจิตต่อภพภูมิได้อีกแล้ว อรหันต์เท่านั้นจะได้จริง ถ้าไม่ใช่ อรหันต์ไม่มีสิทธิ์ทำ แม้จะทำได้ก็ไม่อาจจะปรินิพพานเป็นปริโยสานได้

เพราะยังไม่อยู่ในฐานะ ยังมีภูมิธรรมไม่เพียงพอ

“จิต”ที่บริสุทธิ์แล้ว เป็นจิตสะอาดผ่องใส ก็ยังอยู่ และ “จิต”นี้จะดำรงใน“กุศล”(ความดีงาม) จะตั้งใจมุ่งหมายทำความดีงาม (กุศลเจตนา) หรือจิตมีกรรมที่ดีงาม(กุศลกรรม)ก็ย่อมทำได้อีกอย่างหาประมาณมิได้ ตราบที่ยังไม่ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน

ถ้าพิจารณาจากคำตรัสพระพุทธเจ้าให้ดีๆ ก็จะชัดเจนภาวะวิเศษยิ่งในปรมาตมธรรม ซึ่งละเอียดมีเชิงซ้อนหมุนรอบลึกๆ

ภาวะนี้จึงชื่อ “คุณวิเศษ”(อตรินนุสธรรม)

พระพุทธเจ้าตรัสว่า

“กาเยน กุสลํ กตฺวา วาจา ย กุสลํ พหุํ

มนสา กุสลํ กตฺวา อปฺปมาณํ นิรुปสี

ตโต โอปธิกํ ปุณฺณํ กตฺวา ทาเนน ตํ พหุํ

อภฺยปี มจฺเจ สทฺธมฺเม พรหมจฺริย นิเวสย”

ในพระไตรปิฎก ฉบับหลวง เล่ม ๒๕ ข้อ ๒๖๒ แปลความไว้ว่า “กระทำกุศลด้วยกาย ด้วยวาจาให้มาก กระทำกุศลด้วยใจหาประมาณมิได้ หาอุปธิมิได้ แต่นั้นท่านจงกระทำบุญ อันให้เกิดสมบัตินั้น[โอปธิก] ให้มาก ด้วยทาน แล้วยังสัตว์แม่เหล่าอื่นให้ตั้งอยู่ในสัทธรรม ในพรหมจรรย์”

พระพรหมคุณาภรณ์ แปลไว้ว่า “ท่านจงทำให้มากทั้งด้วยกาย ด้วยวาจา และด้วยใจ ซึ่งกุศลอันประมาณมิได้[อปฺปมาณ แปลว่า มากมาย ก็ได้ เป็นโลกุตระ ก็ได้] อันไร้อุปธิ[นิรुปธิ] แต่นั้นท่านจงทำบุญอันระคนอุปธิ[โอปธิก] ให้มาก ด้วยทาน แล้วจง[บำเพ็ญธรรมทาน] ชักจูงแม่คนอื่นๆ ให้ตั้งอยู่ในพระสัทธรรม ในพรหมจรรย์”

สำหรับผู้เขียนเข้าใจตามประสาแต่ก็มันใจยิ่งในสภาวะธรรมว่า “การกระทำกุศลทั้งทางกาย-วาจา-ใจ นั้นแหละให้มาก โดยเฉพาะ “ใจ” นั้นเองวิเศษยิ่งกว่าภาวะใด ซึ่งทำกรรมอันหาประมาณมิได้ ก็ทำให้ “ไม่มีอุปธิ” (นิรุปธิ) ให้ได้อยู่ต่อไป เมื่อผู้นั้นสิ้นอุปธิ (สิ้นกิเลส) แล้ว เพราะได้ “ชำระกิเลสสิ้นตามหมดจด” (สันตानัง ปุณฺณํ วิสฺเสตํ) ซึ่งก็คือ ทำ “บุญ” แล้วนั่นเอง แต่นั่น (ตโต) หรือจากบุญนั้นแล้วหรือต่อจาก “บุญ” นั้นไปอีก (ตโต) จึงทำ “ทาน” ให้มาก

บาลีที่ว่า “ตโต โอปธิกํ ปุญฺญํ กตฺวา ทาเนน ตํ พหุํ อญฺญปิ มจฺเจ สทุทฺธเม พรหมจฺริย นิเวสย” นี้แหละที่ไขความชัดยิ่ง

แต่นั้น (ตโต) หรือยิ่งกว่านั้น (ตโต) ก็จึงทำ “ทาน” ด้วย “บุญ” อันเป็นสมบัติที่ท่านทำได้แล้วนั้น ซึ่ง “ทาน” นี้หมายถึง “ทานลัทธิธรรม” (ธรรมที่แท้, ธรรมของสัตบุรุษ) เป็นผู้ให้ “ธรรม” ขึ้นลัทธิธรรมเป็นทาน เพราะท่านผู้นี้เป็นผู้เข้าถึงธรรมหรือบรรลุอุตรนิสสรณนั้นแล้ว

ซึ่งตัวท่านเองเป็นผู้มีผลธรรมนั้นแล้ว ผู้มีอารยธรรมเป็นฐานรองรับแล้ว ได้แก่ “ลัทธิธรรม” ท่านจึงเป็น “โอปธิกํ ปุญฺญํ” ท่านก็ “กตฺวา ทาเนน ตํ พหุํ”

นั่นคือ อุปธิ (กิเลส) ส่วนหนึ่งของจิตหมดสิ้นไป แต่ “อุปธิ” (กุศล) อีกส่วนหนึ่งที่มีอยู่ และเจริญขึ้น จึงเท่ากับผู้ที่ทำบุญสำเร็จแล้ว ก็จะมีแต่ทำ “กุศล” เท่านั้นต่อไปได้อีก เป็น “ธรรมทาน”

“บุญ” คือ การชำระกิเลสในสันดานได้หมดจด เมื่อทำได้เกิดเป็นวิบัติ (โอปธิกํ ปุญฺญํ) หรือเป็นพื้นรองรับสำหรับการเกิดใหม่ [พจนานุกรม ฉบับภูมิพโลภิกขุ] หรืออันให้เกิดอุปธิสมบัติ คือ บุญอันให้เกิดสมบัติและโภคสมบัติ [พจนานุกรม ฉบับของพระอุตรคณาธิการ (ชวนธร์

สระคำ) รศ.ดร.จำลอง สารพัดนึกซึ่งได้แก่ สมบัติอันเกิดจากบุญชำระแล้ว
“สมบัติอันเกิดจากบุญ”นี้จึงได้แก่ “สมบัติที่ปราศจากกิเลส”
แล้วยังสัตว์แม่เหล่านี้อื่น(ทำกุศลแก่คนอื่นทั้งหลาย)ให้ตั้งอยู่ใน
สังฆธรรมต่อไป

เพราะเป็น“กุศล”อันประมาณมิได้ของท่านผู้“สิ้นอุปธิแล้ว”
ทุกท่าน ซึ่งเป็นการงานที่จะต้องทำ“ความถึงพร้อมแห่งกุศล”(กุศล
อุปสัมปทา)หรือ“การทำแต่กุศล”(กุศลอุปสัมปทา) ที่เป็น“กิจใหม่”
อันเป็นการเกิดใหม่ของกรรม(การกระทำ,การงาน)ในชีวิตของท่าน

ซึ่งท่านผู้ยังมีชีวิตและจิตใจ ยังไม่ถึงกาลจะ“ร่างกายแตกตาย”
(กายัสสเนหา) ยังมีชีวิตต่อไปอยู่ ส่วนการ“ทำบุญ”ท่านเป็นผู้“จบกิจ”
ของการ“ทำบุญ”ได้แล้วสำเร็จแล้ว

ท่านเป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป”(บุญบาปปรภิกขิณ)แล้วจริง และ
“สิ้นอกุศล”ด้วย

แต่ยังไม่“สิ้นกุศลกรรม” หรือยังไม่สิ้น“กุศลจิตที่จะเกิดอีก
ต่อไปได้อยู่”

ซึ่งมันเป็นเพียงสิ้นเฉพาะ“อกุศลจิต”ในตนเท่านั้น

แต่“กุศลจิต”ยังทำงานได้ และดียิ่งขึ้นด้วย

ผู้ที่มีการประกอบ“กุศล”ให้ยิ่งๆขึ้นได้นี้ หากล้มมาทมิฬ ก็
สามารถ“ชำระกิเลส”ได้ด้วย จึงนับว่าเป็น“ผลบุญ”ไปด้วย

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๑ ข้อ ๓๓ ที่ว่า
“เพราะการสมาทาน“กุศลธรรม”ทั้งหลายเป็นเหตุ “บุญ”นี้ย่อม
เพิ่มพูนอย่างนี้”(พระพรหมคุณาภรณ์) หรือในพระไตรปิฎกฉบับหลวง ก็ว่า
“บุญ”นี้เจริญขึ้นอย่างนี้ เพราะเหตุถือมั่นธรรมทั้งหลาย (ธัมมานัง

สมาทานเหตุ)อันเป็น“กุศล”

ความแตกต่างกันของ“บุญ”กับ“กุศล” นั้นมีนัยสำคัญยิ่ง ซึ่งต้องทำความเข้าใจให้ชัดเจนแม่นยำตรงลัทธิจะให้ติดกันเกิด

“กุศล”นั้น ไม่มี“หมดกุศล”หรือไม่มี“สิ้นกุศล” トラバใดที่ยังไม่“ปรินิพพานอย่างเป็นปริโยสาน” หมายความว่า トラバที่ผู้นั้นยังมีชีวิต หรือยังต่อภพต่อภูมิให้แก่นอนอยู่

นั่นคือ ผู้เป็นอรหันต์แล้วยังมี“กุศล” ยัง“ทำกุศล”ให้เกิดอีกได้เสมอ(กุศลลัสสุปสัมปทา)

แต่ผู้เป็นอรหันต์แล้ว ไม่มี“บุญ”แล้ว ไม่ต้อง“ทำบุญ” หรือไม่ต้อง“ชำระกิเลสในสันดานให้หมดจด”(สันดานัง ปุนาติ วิสเรตติ)กันอีกแล้ว เพราะ“หมดสิ้นบาปหรือสิ้นอกุศลจิตหมดเกลี้ยงไม่มีแม้อาสวะ” ซึ่งไม่เหลือแม้แต่ธุลีสุดท้ายของกิเลสแล้วเด็ดขาด

ผู้หมดสิ้น“บาป”นี้จึงเป็นผู้“หมดบุญหรือสิ้นบุญ”ด้วย

เมื่อผู้ใด“หมดบุญ”หรือ“สิ้นบุญ” ก็“จบกิจ”ในการ“ทำบุญ”ได้เป็นที่สุด ไม่ต้อง“ทำบุญ”ต่อไปอีกแล้ว สำหรับผู้หมด“สิ้นบาป” คือ ได้ชำระบาป หรือได้ชำระกิเลสในจิตตนหมดสิ้นเกลี้ยงแล้ว บริบูรณ์ลัมบูรณ์ ไม่มีกิเลสใดจะเกิดในจิตอีกแท้จริงได้จริง เพราะสามารถ“ทำบุญ”หรือ“ชำระบาปหมดสิ้น = ชำระกิเลสจนสิ้นเกลี้ยงอาสวะสุดท้าย”แล้ว

ความแตกต่างกันตรงนี้แหละที่เป็นนัยสำคัญยิ่งยวดที่เป็นเครื่องตัดสินเด็ดขาดในคำว่า“บุญ”กับ“กุศล”

การไม่มี“บุญ”ไม่มี“บาป”นี้แลหยั่งลง(โอคธา)ในจิตของผู้ปฏิบัติก็คือมี“วิมุตติ”เป็นแก่น(สาระ) จึงชื่อว่า“อมตะ”ดังที่พระ

พุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ใน“มูลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๔ เป็นต้น)

ผู้มี“วิมุตติ” ได้แก่ ผู้ไม่มีบุญไม่มีบาปแล้ว หลุดพ้นแล้ว
ไม่ต้อง“ทำบุญทำบาป”อีกแล้วนั่นเอง เป็นธรรมที่ยังลง(โอคธา)
จึงได้ชื่อว่า อรหันต์ หรือผู้ทรงไว้ซึ่ง“อมตธรรม”

ถ้า“อมตะ” หมายความว่าไม่ตาย ก็คือ กิเลสในจิตของคน
ผู้นั้น“ไม่ตาย”อีกแล้ว เพราะกิเลสไม่มีในจิตแล้ว และไม่มียกเลส
ใด“เกิด”กันอีกแล้วในจิตท่าน ท่านก็ไม่มีกิเลสใดจะมาตายอีกในจิต
นี่คือ ส่วนที่“ไม่ตาย”

ไม่ใช่“ร่างกาย”ท่านจะ“ไม่ตาย”

ซึ่งเป็นไปไม่ได้ ..ใช่嗎? เพราะร่างกายของคนต้องตาย
ทั้งนั้น ร่างกายอยู่ค้ำฟ้าไม่ได้

แต่ก็มีความเข้าใจในลัทธิอื่นที่ไม่ใช่พุทธ ว่า ความเป็น“อมตะ”
ของเขาคือ ผู้มีจิตบรรลुถึงที่สุดแล้วเช่นกัน แต่ของเขานั้น“จิต”ไป
อยู่กับ“พระเจ้า”เป็น“ธาตุจิต”ที่นิรันดร์

นี่คือ ไม่ตาย ในความหมายในลัทธิอื่น

สำหรับพุทธ ไม่ใช่ลัทธิ“นิรันดร์”อย่างนั้น

พุทธคือ ถ้าในมิติที่ชื่อว่า“มี”(โหด)นั้นไม่มีอะไรเลยที่“เที่ยงแท้”
(นิจจัง) ยั่งยืน(ธวัง) นิรันดร์หรือตลอดกาล(สัสตัง) ทุกสรรพสิ่งที่อยู่ใน
ภาวะ“มี”(โหด) ล้วนแล้วแต่“ไม่เที่ยง”(อนิจจัง) เป็นทุกข์(ทุกข์) ไม่ใช่
ตัวตน-ไม่มีตัวตน(อนัตตา) ซึ่งวนอยู่ในไตรลักษณ์ทั้งนั้น

เว้นแต่ภาวะ“นิพพาน”เท่านั้นที่“ไม่มี”(น โหด)“การเวียนเกิด-
วนตาย” กลับไปกลับมา “มีความเกิด-ความตาย”กันอีก

ในมหาจักรวาลนี้ไม่มีอะไรเที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ธวัง) ตลอดกาล

(สัสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนอีกแล้ว(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้ (อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) ชนิดที่“ไม่มี”(น โหติ)อะไรจะกลับมา เวียนในวัฏฏสงสารอีก “นิพพาน”จึงไม่มีอะไรเสมอเหมือน

ดังนั้นพุทธจึงหมายถึง “กิเลส”เท่านั้นที่“ตายไปจากจิต” อย่าง“เที่ยงแท้”(นิจจัง)...ฯลฯ...ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)

แต่ความเป็นชีวิตทางร่างกายนั้นต่างหากที่“เวียนเกิด-เวียนตาย”ได้อีก แม้จะเป็น“อรหันต์”แล้วจิตจะวนภพภูมิบำเพ็ญต่อไปอีก ก็ยังได้ นอกจาก“อรหันต์”ผู้นั้นจะทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

ผู้เป็นอรหันต์สามารถตายชนิดที่ไม่ต่อภพภูมิ“ปรินิพพานอย่างเป็นปริโยสาน”ได้ทุกท่าน ตายชนิดหมดสิ้นทุกสิ่งอย่างนิรันดร์

ส่วนตายชนิดยังต่อภพภูมิต่อไปอีกก็ได้ จึงเรียกว่ายัง“ไม่ตาย” ถ้ายังไม่ตั้งจิตจบภพภูมิเด็ดขาด

“อมตะ”ของพุทธ จึงคือผู้“ยังอยู่” ยังไม่ตาย แม้“ร่างกาย” จะ“เวียนตาย-เวียนเกิดอีกก็รอบ”ก็เถอะ

“กิเลส”ต่างหากที่ตายสนิทไม่เกิดอีกเลย ไม่ว่าท่านจะต่อภพภูมิไปอีกนานเท่าใด “กาย”ก็ตายก็เกิด“วน”ไปได้เรื่อยๆ เท่าที่เราระสงค์ จนกว่าท่านจะตาย“ปรินิพพานอย่างเป็นปริโยสาน”

ตั้งแต่ผู้เป็น“อรหันต์”แล้ว เป็นโพธิสัตว์ระดับ ๕ ขึ้นไปแล้ว ทุกองค์ล้วนสามารถ“ปรินิพพานอย่างเป็นปริโยสาน”ได้แล้ว

เพราะท่านเป็นผู้“หมดสิ้นบุญ”แล้ว ไม่มี“บุญ”กันอีก

คำว่า“กุศล”นั้นเป็น“โลกียะ” อยู่ในภาวะที่“มี” ๒ เสมอ

ส่วน“บุญ”นั้นมีนัยสำคัญ ไม่เป็น ๒ หรือมากกว่า ๒ เด็ดขาด เป็นแต่“๑”กับ“๐”

ถ้าจะนับ“กุศล”ว่า“บุญ” “กุศล”นั้นต้องเข้าข่าย“โลภุส”จึงจะเรียกว่า“บุญ” ซึ่งเป็นคุณวิเศษ

สำหรับ“การฆ่ากิเลส”นั้นโดย“สมมุติสัจจะ”มันก็ต้องนับเป็น“กุศล”(ความดี)แน่ เพราะ“การทำให้กิเลสตายได้” มันคือ“ความดียิ่งยอด”ของสัตว์โลก ที่ชื่อว่ามีมนุษย์” ใครทำได้จึงเรียกว่า“คุณวิเศษ”

(จบฉบับที่ ๒๘๙)

ฉบับที่ ๒๙๐ กันยายน ๒๕๕๗

เราได้สาธยายคำว่า “บุญ” กับ “กุศล” และกำลังแจกแจงกันจนมาถึงคำว่า “อมตะ” คำนี้ในพุทธศาสนาเป็นเรื่องลึกล้ำ ที่ใช้เดาไม่ถูกกันง่ายๆเลย หรือแค่ปฏิภาณเฉลียวฉลาดคิดเอา หรือจะใช้หลักตรรกะใดก็ยากมากที่จะเข้าถึง“ความจริง”ที่สมบูรณ์

เพราะมีนัยะวนลิกของ“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”(ปฏิสนิสส์คคะหรือคัมภีรารวณ)ที่วนซ้อนกันสูงขึ้นไปเรื่อยๆ เหมือนวงวนของเส้นลายกันหอย ที่วนรอบม้วนจากซ้ายวนไปขวา แล้วก็วนกลับมาซ้าย แล้วก็วนกลับไปขวา แต่มีระดับ“วน”จากต่ำขึ้นสูงไปถึงกันหอย

แต่ถ้า“ความวน”ซ้ายไปขวาของโลกียะ มองระนาบเดียว มิติเดียวก็จะเห็นการวนอยู่ในรอบเดิม ระนาบเดิม ไม่มีระดับสูงขึ้น

ซึ่ง“วนซ้ายไปขวา” แล้ว“วนกลับจากขวามาซ้าย”ชนิดที่เรา กำลังอธิบายนี้ ถ้าผู้ใดไม่มีภูมิรู้ในความเป็น“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”(ปฏิสนิสส์คคะหรือคัมภีรารวณ) ที่เป็นความกำวน หรือเป็นการกำวนที่สูงไปในเบื้องหน้า(สัมปรายะ, สัมโพธิปรายนะ) ก็จะไม่สามารถรู้ถึง

การละเลิกจากภพภูมิขั้นต่ำก้าวล่วง(สมตักมตติ) สู่ภพภูมิขั้นสูงขึ้นไป

คงจะต้องขอเสียเวลาอธิบายเรื่องของคำว่า “ปฏินิสสัคคะ”
ที่มีคำว่า“ปฏิ”นี้กันก่อน

คัมภีรารามาส นั้นแปลว่า ปรากฏว่าลึกซึ้ง, ซึ่งมีความลึกซึ้ง
ปรากฏ, มีท่าทางว่าลึกซึ้ง

ซึ่ง“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”นี้คือ ปรากฏการณ์ที่ลึกซึ้ง
หรือมีพฤติกรรมที่มีเชิงซ้อนแห่งความซับซ้อน นั้นแน่นอน

ปฏินิสสัคคะ มาจาก ปฏิ-นิ-สัคคะ

“ปฏิ”ท่านแปลกันว่า ทวน,ตรงกันข้าม หรือวนกลับไปกลับมา
ที่จริงเป็นสภาพของการกลับไปกลับมา วนไปวนมา ซึ่งใน
โลกุตระมันลึกซึ้งซับซ้อนซ้อนเชิงยิ่งนัก แต่ก็คงจะอธิบายนิดหน่อย

นิสสัคคะ ท่านแปลกันว่า สละแล้ว

นิ แปลว่า ออก, ไม่มี, ปราศจาก

สัคคะ แปลว่า สวรรค์, ที่แห่งความสุข

นิ กับ สัคค แปลกันตามพยัญชนะก็ได้ว่า ไม่มีสวรรค์
หรือสวรรค์ไม่มีแล้ว สละแล้วสวรรค์เอ๋ย ลาจากกันที นั้นเอง

แต่“ปฏินิสสัคคะ”ของผู้ที่ยังเป็น“โลกีย”นั้นยังมีสวรรค์ ยังวน
อยู่กับการไม่มีสวรรค์ แล้วก็กลับไปมีสวรรค์อีก กลับไปกลับมาอยู่
ยังไม่หยุด“วน” และเป็น“การวน”อยู่ในระนาบเดียว ระนาบเดิม
หรือซ้ำมีหน้า“วนลงไปสู่ภพภูมิต่ำ”เอาด้วย นั่นคือ โลภียะ

จึงมีสภาพวนไปวนมา เหมือนคนกลิ้งลูกโลก ซึ่งเป็นคนไม่อยู่
กะระงะระอย วกวนกลับไปกลับมา ไม่รู้จบ “ไม่มี”วนกลับไป“มี”
แล้วจาก“มี” ก็วนกลับมา“ไม่มี” อยู่อย่างนั้นไม่สิ้นสุดลงได้เด็ดขาด

“ความวน”ของโลกียะ จึงไม่เที่ยง ไม่มีทางไปสู่ที่จบที่สุด
ไม่เหมือนโลกุตระ ที่แม้จะเป็น“การวน”ก็“วน”ไปสู่ที่สูง ที่จบสูงสุด

ซึ่งเป็นความวนหรือ“การกลับไปกลับมา”(ปฏิกิจจริง) แต่ความ
วนของ“โลกุตระ”นี้มันเป็น“การวนหรือหมุนรอบที่มีเชิงซ้อนสูง
ขึ้นๆ” จากต่ำไปสู่สูง เพิ่มระดับขึ้นไปจากปากหอยไปสู่กันหอย อัน
เป็นปลายสุดของกันหอย จุดที่แหลมสุด จนสูงสุดเป็นที่สุด จุดจบ

จากภพภูมิที่แสนสุขหรือสวรรค์(ลัคคะ) อันเคยเป็นอยู่ติดต่อยู
มาก่อน บัดนี้ได้พัฒนาขึ้น เลื่อนชั้น เคลื่อน(จุด)ไปภูมิใหม่ชั้นสูงขึ้น
เป็นการเคลื่อนหรือการตายจากภูมิต่ำขึ้นไปเกิดภูมิสูง ซึ่งเพิ่มรอบ
การวนซ้ำไปซ้ำมาอย่างเดิม แต่เปลี่ยนชั้น เลื่อนระดับ เป็นภูมิภพ
สูงขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเป็นการ“ดับสวรรค์”ที่เคยเสพติด หลุดพ้นไปได้

สรุป ความหมายของมันสั้นๆ ก็คือ“ปฏิกิจ”ในที่นี้หมายถึง การ
วนไปวนมา แต่กัจริยเดิณก้าวหน้าสูงขึ้นไปอีก ซึ่งมันก็“วน” คือ
วนจากซ้ำไปซ้ำมาจริง แต่วนซ้ำ-ขวาที่มันมีการเจริญสูงขึ้นไปใน
เบื้องหน้า(สัมปรายะ) อีกทั้งมีการรวมกันและการแยกกัน แต่เป็น
การเอามารวมกันที่มีคุณภาพเพิ่มขึ้น

แม้จะเป็นการ“วน”แต่ไม่ได้“วน”ลงต่ำหอรกนะ “วน”ขึ้นสูง
ผู้รู้ไม่พอ ก็จะคววนไปวนมาในที่เดิม แต่ที่จริงวนเป็นเกลียว
สูงขึ้นเป็นการเจริญหรือเติมให้บริบูรณ์ขึ้นไปเรื่อยๆ

ซึ่งถ้าหมายถึงการเจริญก้าวหน้าแล้ว แม้จะเรียกว่า “การวน
กลับ”ไปมาซ้ำไปซ้ำมาก็ไม่ใช่“การถอยกลับ” ไม่ใช่ถอยลงไปหา
เสื่อม ไม่ใช่วนลงที่ต่ำ แต่วนขึ้นไปสู่ความเจริญสูงขึ้นๆ

“ปฏิกิจ”จึงมีความหมายมากมาย เช่น กลับ,ตอบ,เฉพาะ,มุ่ง,

ยัง, ตรงกันข้าม, สู้, ที่กลับกัน, ไกล, ทวน, ตอบแทน, เปลี่ยนกัน, ย้อนกลับ, อีก, ครั้งที่สอง, ไปจาก, กลับมา, ไปสู่, จนถึง, ไปทาง, มี ทั้งรวมกัน-แยกกันอยู่ในตัว, เต็มให้เต็ม ฯลฯ อะไรต่ออะไรอีกมาก

ดังนั้น คำว่า “ปฏินิสลักคะ” ที่ผู้เขียนเอามาใช้ในความหมาย ว่า “สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน” จึง“มีพหูพจน์ว่า ลักซัง” (คัมภีร์ราวาส) แน่นนอน และมีนัยยะ“หมุนไปหมุนมา”ที่สลับซับซ้อนซ้อนเชิงอยู่ อย่างสำคัญยิ่ง ซึ่งจะเจริญไปหา นิพพานทีเดียว

ปฏินิสลักคะ ที่ผู้เขียนกำลังหมายถึงนี้ก็คือ ลักษณะของภาวะ ที่“สละสวรค์(นิสลักคะ)”นั้นแล้ว คือไม่เอา“สวรค์”(ลักคะ)แล้ว แต่ก็ยังไปมีสวรค์ใหม่ที่ดียิ่งขึ้นอีก(ปฏิ) เพราะคนผู้นี้ไม่รู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“สวรค์”หรือ“สุข” อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเป็น“อเทว”

จึงถูก“สวรค์หรือสุข”ที่ละเอียดลึกล้ำนั้นๆ หลอกให้“ยึด สวรค์”นั้นอยู่ ก็เนื่องจากผู้นี้ตีแตกแยกแยะ“เทว”หรือ“สุข- ทุกข์”กันอย่างถ่องแท้ไม่“สัสมาทิฏฐิ”ด้วยทฤษฎีเอกขของโลก นั้น คือ “จระณะ ๑๕ วิชชา ๘” หรือไม่มี“วิชชา”ใน“ปฏิจลสมุปบาท”

จึงยังไม่ว่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย-บุญ-ฌาน-สมาธิ เป็นต้น ฯลฯ” อย่างสัสมาทิฏฐิ แม้แต่ความเป็น“เทว”ที่เป็น“ตัวเอง”แท้ๆคือ “อัตตา”โต้งๆก็ไม่ได้ศึกษาอย่างถ่องแท้สัสมาทิฏฐิจริง

นั่นคือ ยังไม่“พันลักกายทิฏฐิ” ซึ่งเป็น“สังโยชน”แม้ข้อที่ ๑

ยังไม่ว่างจัก“แสงอรุณ”ข้อที่ ๓ คือ“อัตตา”ใน“แสงอรุณ ๗” มาก่อน ก็ไม่สามารถปฏิบัติ“มรรคองค์ ๘”มีมรรคผลอะไรได้เลย ตาม คำตรัสของพระพุทธเจ้านั่นเอง

เช่น “อัตตา ๓”คือ“โอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปอัตตา”

ก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งชัดๆ แม่นๆ ตรงๆ แม้แต่ความเป็นลำดับว่า
โอฬาริกอรรถาคือต้น-มโนมยอรรถาคือกลาง-อรุณอรรถาคือปลาย
จึงไม่สามารถจะกำจัด“อรรถา”ได้แน่ ดังนั้น จึง“วนเวียน”อยู่กับ“มี-
ไม่มี” แล้วก็กลับไป“มี”ใหม่อีก ไม่สะอาดจบสิ้นอย่างเด็ดขาด
เป็น“๑”ถาวรหรือ เป็น“๐”สำเร็จได้เป็นเด็ดขาดแน่นอน

และ“ความมี-ความไม่มี”นี้ ก็ต้องชัดเจนแจ่มแจ้งถ่องแท้ว่า
ได้ทำ“ความไม่มี”ถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังโยชน ๑๐” และที่สุด
ลึกล้ำละเอียดสุดกันถึง“อนุสัย ๗”หรือเปล่า?

เริ่มตั้งแต่ความเป็น“กาย”ใน“สังโยชนข้อ ๑”ที่ต้อง“สัมมา
ทิฐิ”ตั้งแต่ความเป็น“ตัวตน(อรรถา)”ของ“กาย”นั้นคืออย่างไรไป
ทีเดียว จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในการศึกษาและปฏิบัติ

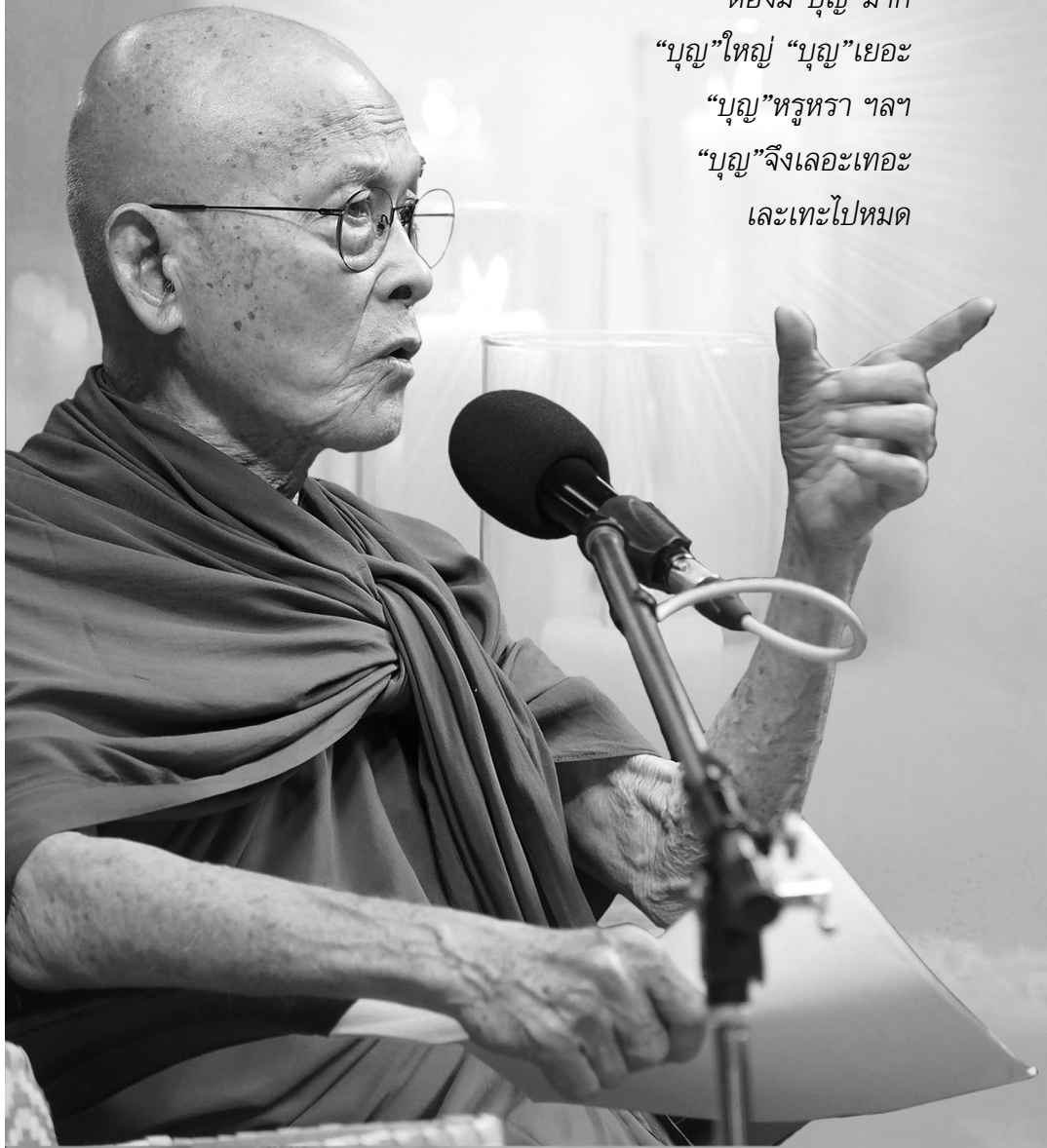
เช่น ส(กับ.เป็นไปกับ) คือ อย่างไร? สก(ของตน) คือ อย่างไร?
เป็นต้น อันเป็นทั้งความหมายของพยานุชนะ และทั้งตัวสภาวะ

ซึ่งเป็น“ทฤษฎี”การศึกษาที่ดีเลิศมีลำดับละเอียดซับซ้อน
สุดลึกซึ้งอย่างน่าอัศจรรย์จริงๆ

ผู้ไม่มี“สัมมาทิฐิ”ในทฤษฎีพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริงจะ
ไม่สามารถปฏิบัติให้กำจัดกิเลสถูก“ตัวตน”มันได้ และกำจัดได้
ชนิดที่ไม่มี“การพินกลับมามีอีก”เลยเด็ดขาดถึงขั้น..นิจจัง-ฐวัง-
สัสสตั้ง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปัง” เป็นอันขาด

“ความมี”ที่ทำให้เป็น“ความไม่มี”เด็ดขาดได้สำเร็จล้มบรรณ
ซึ่งไม่มี“การเวียนวน”ของ“การเกิด”อีกได้เด็ดขาด ภาวะที่
“ดับ”ได้แล้วนั้น โดยเฉพาะคือ“กิเลส”ไม่มีการหมุนเวียนกลับไป
กลับมาอีกแล้วชนิด“จบ”จริงนี้แหละที่เป็น“ผลสำเร็จอันยิ่ง

ทุกวันนี้ คนเอาจคำว่า“บุญ”
มาเป็นเครื่องมือหากิน
มาเป็นคำหลอกคน
ให้มักมากใน“บุญ”
ต้องมี“บุญ”มาก
“บุญ”ใหญ่ “บุญ”เยอะ
“บุญ”ทรูหรา ฯลฯ
“บุญ”จึ่งเลอะเทอะ
เลอะเทอะไปหมด

ใหญ่”ที่ศาสนาพุทธมีทฤษฎีพิเศษของพระพุทธเจ้า

จึงทำ“ความไม่มี”ชนิดที่ละเอียดลึกซึ้งเป็นอภิธรรมระดับ
“โลกุตระธรรม” นั่นคือขั้นที่เกินกว่าปุถุชนคนโลกีย์จะรู้จะทำได้

“โลกียะ”ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กิเลส”หยาบ-กลาง-
ละเอียด หรือ”เทวนิยม”ไม่มี“ทฤษฎี”หรือ“วิธีปฏิบัติ”กำจัด
“กิเลส”ให้“ไม่มี”สำเร็จเสร็จ“จบ”อย่างสัมบูรณ์(absolute)ได้

จึง“ไม่มี”แล้ว แต่ก็กลับไป“มี”อีก ชนิดที่เป็นการ“ไม่มี”ภาวะ
ที่ไม่ดีนั้นอีกแล้วเด็ดขาดจริง ซึ่งเป็นสภาพหมุนรอบเชิงซ้อนเลื่อน
ขึ้นไป“มี”ภาวะที่ดี ที่เจริญขึ้นๆเป็นลำดับๆ จนกว่าจะถึงที่สุด“จบ”

ผู้มีภูมิรู้ไม่พอ ก็เห็นแค่ว่า “วนกลับไปกลับมา”เท่านั้น
เหมือนอยู่ในระนาบเดิม

แต่ที่เป็นจริงนั้น“การวน”นั้นเป็น“การทิ้งสววรรค์”สูงขึ้นไป
เรื่อยๆ ที่สุดก็จะ“ไม่มีสววรรค์” ตามระบบโลกุตระ

จึงไม่ใช่“การวน”หมุนกลับไปเอาสววรรค์อีกอยู่นั่นแล้ว ไม่มีจบ
“การหมดสิ้นสววรรค์”เด็ดขาด มันก็ไม่มี“อนัตตา”หรือ“สูญญตา”

แต่แท้จริงนั้น“การหมุนวน”นี้คือ “วงวน”มัน“วน”สู่สูงขึ้นไป
คงจะพอเข้าใจกันได้แล้วนะ

ทีนี้..กลับไปหาคำว่า “บุญ”กันต่อ

“บุญ”นั้นแคบลึก ไม่ได้ออกไปสู่กว้าง เป็นคุณธรรมเข้า
หาโลกุตระเป็นเป้า นั่นคือหน้าที่ของบุญ เน้นเข้าหาแก่น เข้าข้าง
ในแคบเข้าหาเป้า มีทิศทางไปสู่จุดสุด จุดจบ

ส่วน“กุศล”นั้นกว้างไกล เป็นได้ทั้งโลกียะ และที่สุดถึงโลกุตระ
ก็ได้เมื่อสัมมาทิฐิ แต่เน้นหนักมาทางกว้าง มากใหญ่เต็มมาทาง

มวลปริมาณ ไม่มีที่จบ นับเป็นนิรันดร์กันเลย จึงหมายถึง“ความดีงาม”ทั่วไปทั้งหลายทั้งหมดที่มากมายหลากหลายล้นพ้นประมาณ

เมื่อความรู้ทางพุทธธรรมเสื่อม จึงสับสนปนเป เอาคำว่า “บุญ” ไปเรียกขานภาวะ“ความดีงาม”สารพัดทั้งที่เป็นโลกียะ ซึ่งมีมากมายหลากหลายล้น และหนักเข้าก็โมเมบุโลปุเลฌโก เอาคำว่า “บุญ”ไปใช้ในโลกียะเสียและเพะกันแล้วทุกวันนี้

“บุญ”ต้องไปสู่เล็ก-สู่น้อย ที่สุดเป้าหมายแท้คือสูญ หหมดสิ้น จบ นั่นคือ ธรรมใดวินัยใดแสดงหรือพูดโน้มน้าวให้เป็นไป(กถาวัตถุ ๑๐) เพื่อความมักน้อยสันโดษ(อัปปิจฉะ,สันตฎฐิ) ธรรมวินัยนั้นเป็นของเรา ตถาคต พระพุทธเจ้าทรงยืนยันอย่างนี้

ส่วนธรรมใดวินัยใดแสดงหรือพูด(กถาวัตถุ ๑๐)เพื่อความมักมาก มักใหญ่ มักโต นิยมหรุหฺรา(มหฺปปิจฉะ,มทิจฉะ) ธรรมวินัยนั้นไม่ใช่ของเราตถาคต นี่คือ พระพุทธวจนะ

แต่ทุกวันนี้ คนเอาคำว่า“บุญ”มาเป็นเครื่องมือหากิน มาเป็นคำหลอกคน ให้มักมากใน“บุญ”

ต้องมี“บุญ”มาก “บุญ”ใหญ่ “บุญ”เยอะ “บุญ”หรุหฺรา ฯลฯ “บุญ”จึงเลอะเทอะละเทะไปหมด

ซึ่งถ้าหากจะให้ความหมายไปในทางเสริมความใหญ่ หรือให้มีมากขึ้นๆ ก็ควรจะใช้คำว่า“กุศล” จึงจะถูกต้อง

ด้วย“มิจฉาทิฎฐิ”หรือ“ไม่ลัสมาทิฎฐิ” ความเพี้ยนผิดไปอย่างนี้เอง ที่ทำให้พจนานุกรมไทยยุคนี้จึงนิยามคำว่า“บุญ”มีความหมายเหมือนคำว่า“กุศล”ไปมาก ซึ่งผู้บันทึกพจนานุกรมท่านไม่ผิด ท่านต้องให้ความหมายบันทึกไปตามความนิยมของคนในสังคมขณะนั้นๆ

ยุคนั้นๆเป็นธรรมดา แม้แต่คำใหม่ๆที่คนสแลงกันขึ้นมา แล้วสังคม
เกิดนิยมกันขึ้นมาในยุคนั้นๆท่านก็ต้องบันทึกไว้

ดังนั้น ในพจนานุกรมยุคนี้ จึงนิยามคำว่า “บุญ” คือ การ
กระทำดีตามหลักคำสอนในศาสนา,กรรมดี,ความดี,คุณงามความดี,
ความเมตตา,ความใจดี,กุศลที่เกื้อหนุนมาแต่อดีต เป็นต้น

และใช้คำว่า“บุญ”ไปผสมกับอื่นๆใดๆอีกสารพัด ที่เป็นความ
หมายทางโลกียะ หรือพื้นๆตื้นๆ เช่น บุญตา,,บุญธรรม,บุญปลูก,
บุญวาสนา แม้“บุญสี-บุญสา” ฯลฯ มันก็เลยยิ่งเลอะกันไปใหญ่

ถึงกับพจนานุกรมบาลี-ไทยรุ่นหลังนี้ก็นิยามคำว่า“บุญญ”
หรือ“บุญ”นี้เอง ว่า ความดี,ความสุข,ความสะอาด,กรรมดี,ความ
ประพฤติชอบทางกายวาจาและใจ,กุศล,กุศลกรรม,กุศลธรรม,กรรม
ที่ดีงามเป็นประโยชน์,การทำความดี

ซึ่งก็มีส่วนถูกต้องอยู่ในที แต่มัน“โค่นแก่นแท้”ของคำว่า“บุญ”
ก็ยัดตีที่พจนานุกรมบาลี-ไทย ยังไม่สิ้นเชื้อเนื้อแท้ ยังมีเหลือ
คำนิยามถูกไว้อยู่ว่า “ชำระกิเลสสันดานให้หมดจด, เครื่องชำระ
สันดาน, ความผ่องแผ้วแห่งดวงจิต” ดังนั้นเป็นต้น

ซึ่งยังเป็นความหมายของ“ปรมาต্ম”ที่แท้ถูกธรรมอยู่ เป็น
อาริยะ เป็นโลกุตระ

ที่จริงคำว่า“บุญ”เป็นโลกุตระเป็นอาริยธรรม ย่อมมีคุณค่าสูง
กว่าโลกียะ เป็น“กุศล”ที่สูงกว่า“กุศลสามัญ” เป็นชั้น“วิสามัญ” ก็
เป็นธรรมดาที่ใครๆก็อยากได้“บุญ” เพราะเป็นคุณธรรม เป็นความ
ประเสริฐยิ่งกว่า จึงหันมาใช้แต่คำว่า“บุญ”ยิ่งกว่า“กุศล” จึง
เรียกความดีงามต่างๆสารพัดเป็น“บุญ”เปราะอะเลอะไปหมด

แม้“ความดี”นั้นยังไม่ถึงขีดเขตที่เป็น“บุญ” ยังไม่ถึงขั้นปรมาตม์
คุณธรรมยังไม่เข้ากระแสแม้แค่“โสดาปัตติมารค” กรรมของผู้นั้น
ยังไม่พ้นสังโยชน ๓ เลย จึงยังไม่ใช่“บุญ” ไม่ต้องพูดถึงโลกุตระธรรม
ชั้นสูงกว่า“โสดาปัตติมารค”หรอก แต่ก็เอาคำว่า บุญ ไปเรียกแทน
“กุศล”ให้เปราะไปหมด

เพราะไม่รู้ลัทธิธรรมที่ถูกแท้ จึงโมเม บุปุเลตีกินเป็น“บุญ”
ไปหมด

ซึ่งคล้ายกันกับคนไทยในทุกวันนี้ คำที่หมายถึง ความฉลาด
มีแต่คำว่า “ปัญญา”(ความฉลาดโลกุตระเท่านั้น)กันแล้ว คนไทยไม่รู้จัก
คำว่า“เฉก”หรือ“เฉกา”กันแล้ว ทั้งคำนี้กันไปเลย

ทั้งๆที่“ความฉลาด”ในปุถุชนนั้น ที่เป็นกันอยู่จริง คือ“เฉก”
ซึ่งเป็นความฉลาดในปุถุชนคนทั่วไปทั้งหลายแท้ๆ เพราะมันเป็น
ความฉลาดของคนที่มีกิเลสเป็นตัวบงการอยู่ มันจึงเป็นฉลาด
แกมโกง ฉลาดทุจริต

แต่คนทั้งหลายก็ยังใช้ความฉลาด(เฉก)อีกหนะแหละโกงต่อ
คือ ไม่อยากเป็นคนได้ชื่อว่า มี“ความฉลาด”แบบชั่วๆเลวๆอย่างนั้น

ก็ไม่เอาแล้วคำ“เฉก”(ความฉลาดโลกียะ) มันไม่เท่เท่า“ปัญญา”
ไม่ประเสริฐเท่าปัญญา เลยทิ้ง“เฉก”ไปมโยติ

คนก็“ฉลาด(ซ้โกง)”อีกแหละจึงเอาแต่ที่เท่ๆ

หันมาใช้แต่คำว่า“ปัญญา” ให้หมายถึง ความฉลาด แม้มัน
จะฉลาดโกงปานใดก็ตาม

คำว่า“บุญ”และ“กุศล”ก็มีนัยะเคียงเคียงกันกับ“ปัญญา”และ
“เฉก”ที่คนหันมานิยมชมชอบคำว่า “บุญ”มากกว่า “กุศล”

ทั้งๆที่คำว่า“บุญ”นั้น มีความหมายแคบมากอย่างยิ่งกว่า
“กุศล” “บุญ”ไม่กว้างไม่ไกล ไม่มากหลากหลายเท่ากับ“กุศล”เลย
แต่“บุญ”มีความลึกซึ้งในนัยสำคัญเพราะมีความหมายที่ชี้ชัด
ถึงความสูงส่งเป็นอาริยะ เป็นโลกุตระ ซึ่งเป็นความประเสริฐหรือ
ความมีคุณค่าสำคัญจำเพาะ เหมือนเพชร แม้จะมีน้อย แต่ใครก็
อยากได้ยิ่งกว่ากรวด

เพราะฉะนั้นนี่เอง ที่ทำให้“บุญ”ต้องกลายเป็น“ของปลอม”
ในตลาดศาสนาพุทธ โดยมีคนเอาคำว่า“บุญ”ไปใช้แทน“กุศล”กัน
เสียหายเลอะเทอะกันหมด

คำบาป ขาบุญกันอย่างไม่กลัวนรก จึงได้นรกกัน ได้วิบาก
บาปเป็นล่ำเป็นสัน เพราะความไม่รู้หรือโง่(อริชา)แท้ๆ

จะเห็นได้ว่า ในวัดในวาทีดี หรือในวงการการกุศลก็ดี ใช้คำว่า
“บุญ”หาเงินกันโครมครืน

แต่ก็ไม่ใช้เรื่องน่าสงสัยแต่อย่างใด เพราะคนที่“ไม่รู้”(อริชา)
ก็ยอมทำอย่าง“พาชो”ตามความไม่รู้ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

คนไม่รู้ แถมกิเลสมากอีกด้วย ก็เลยยังใช้ดอกไม้ไปทำบุญ
ตกแต่งหรรษาใส่ความเป็น“ชุดงค์”

โดยคำว่า“ชุดงค์”ก็ยังไม่ลัษมาทิฐฐิ เข้าใจว่า“ชุดงค์”คือ
การออกไป“อยู่ป่า”กันพาชอไม่รู้สิรู้สา ออกป่าออกดงว่างั้นเลย

ฉะนั้น “บุญ”กับ“กุศล”นี้จึงต้องแม่นยำคมลึกกว้างชัดตรงอย่าง
สำคัญ ไม่เช่นนั้นภาษาหรือพยัญชนะจะพาเราออกนอกเนื้อแท้ๆ
หรืออรรถของสภาวะสัจธรรมไปไกลและกว้างจนเกินเหตุเกินจริง
หรือลึกจนไม่สามารถหยั่งลงไปถึง ก็ได้แต่เดาเอา ประมาณเอาไป

ตามภูมิ จึงสะเปะสะปะจับนันทน์ไปทั่ว ล้างจะก็ผิดเพี้ยนไปเรื่อย
เพิ่มสมมุติล้างจะขึ้นทับถมโลก เต็มไปหมด

(จบฉบับที่ ๒๙๐)

ฉบับที่ ๒๙๑ ตุลาคม ๒๕๕๗

ซึ่งเกิดจากความไม่แม่นยำในลัทธิธรรม หรือความเสื่อม
จาก“ความรู้”ปรารถนาล้างจะในพุทธธรรมจึงทำให้ผู้ไม่รู้ก็ใช้ภาษา
คำว่า“บุญ” คำว่า“กุศล”ปนเปื้อนสับสนเลอะเทอะกันไปเรื่อย ครั้น
นานเข้า ก็ไม่รู้จริง ไม่ลึกซึ้งพอ จึงเห็นดังที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

ถ้าแม่นยำใจความหมายคำสำคัญของบัญญัติไม่สัมมาทิฐิ
กลายเป็นมิจฉาทิฐิไปแล้ว ก็แน่นอน ย่อมไม่เกิดมรรคเกิดผล
กันได้ ซึ่งทุกวันนี้เป็นเช่นนั้นแล้ว กล่าวคือ ไม่เกิดมรรคผลที่เป็น
“แก่น”(สาระ)ของศาสนา

ผู้บรรลุถึง“แก่น” ซึ่งก็คือ จุดหมายแท้ของศาสนา สำหรับ
พุทธเราคือ “วิมุตติ” ที่รู้กันติดอยู่ทั่วไป เพราะมีตรัสไว้มากกว่ามาก

และผู้บรรลุวิมุตตินั้น ก็คือผู้ปฏิบัติจนถึง“แก่น”สำเร็จแล้ว
จบกิจแล้ว ก็ไม่ต้อง“ปฏิบัติ”ให้เกิดมรรคผลอะไรอีกแล้ว

นั่นคือ ไม่ต้อง“ทำบุญ”อีกแล้ว

ไม่ต้อง“ทำบุญ” หมายความว่าตรงๆก็คือ “ไม่ต้องชำระกิเลส
ในสันดาน”อีกแล้ว เพราะ“ดับกิเลส”(นิโรธ)ได้สิ้นแล้ว ก็เป็นคนผู้
“สิ้นบุญ”แล้ว ก็เท่ากับ“สิ้นกิเลส”หมดแล้ว

กิเลส ก็คือบาป นั่นคือ บาปก็สิ้นด้วย บาปไม่เกิดอีกเลย

ผู้จบกิจ หรือถึง“แก่น”แล้วนี้ จึงเป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป”(บุญญาบาป
ปริกสิณ) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสถึงพระองค์เองว่า พระองค์คือ“ผู้สิ้น
บุญสิ้นบาป”แล้ว รวมทั้งอรหันต์องค์อื่นๆด้วย พุทธเช่นนี้กันทั้งนั้น

ผู้สิ้นบุญสิ้นบาปแล้ว พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็นบุคคลผู้“อมตะ”
ท่านใช้ศัพท์ว่า อมโตคร หรือนิพพานโคร

“โอคร” คำนี้ในพจนานุกรมท่านแปลว่า จมลง, จุ่มลง, แชลงไป,
ดำหรือกระโดดลงไป, หยั่งลง, ถึงที่สุด, นับเข้า

อมโตคร ก็คือ จมลงในอมตะ, จุ่มลงในอมตะ, แชลงไปในอมตะ,
ดำหรือกระโดดลงไปในอมตะ, หยั่งลงในอมตะ, ถึงที่สุดเป็นอมตะ,
นับเข้าเป็น“อมตะ”

นิพพานโคร ก็นับเดียวกัน จมลงในนิพพาน,... ฯลฯ...นับเข้า
เป็น“นิพพาน”

ผู้ได้“แก่น”แล้ว ก็เป็นผู้“อมตะ”

ผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป”แล้ว ก็เป็นผู้อมตะ

“อมตะ” คืออะไร?

พระพุทธเจ้าทรงระบุคำว่า“อมตะ”นี้ไว้ใน“มูลสูตร” เป็นลำดับ
ที่ ๙ ของสูตรนี้ทีเดียว ลองสดับรับรู้เนื้อความที่ท่านตรัส แล้ว
พิจารณาตามกันดีๆเถิด

“ถ้าพวกอัญญเดียรถีย์ปริพาชกพึงถามอย่างนี้ว่า ดูกรอาวุโส
ทั้งหลาย ธรรมทั้งปวงมีอะไร ๑.เป็น“ต้นเค้า”(มูล) ๒.เป็น“แดนเกิด”
(สัมภวะ) ๓.เป็น“เหตุเกิด”(สมุทัย) ๔.เป็น“การประชุม, ที่ประชุมลง”
(สโมสรมยา) ๕.เป็น“ประชุมขุ”(ปมุขะ) ๖.เป็น“ใหญ่”(อิธิปไตย) ๗.เป็น“ยิ่ง”

(อุตตระ) ๘.เป็น“แก่น”(สาระ) ๙.เป็น“ที่ยังลง”(โอคธา) ๑๐.เป็น“ที่สุด”
(ปริโยสาน)

เธอทั้งหลายถูกถามอย่างนี้แล้ว พึงพยากรณ์แก่อัญญเดียรธีย์
ปริพาชกเหล่านั้น อย่างนี้ว่า ดูกรอาวุโสทั้งหลาย ธรรมทั้งปวง
๑.มี“ความพอใจ,ความมุ่งหมาย”(ฉันทะ)เป็น“ต้นเค้า”(มูลกา) ๒.มี“การ
ทำใจในใจ”(มนสิการ) เป็น“แดนเกิด”(สัมภวะ) ๓.มี“การสัมผัส”(ผัสสะ)
เป็น“เหตุเกิด”(สมุทัย) ๔.มี“อารมณ์, ความรู้สึก”(เวทนา)เป็น“การประชุม,
ที่ประชุมลง”(สโมสธนา) ๕.มี“จิตตั้งมั่น”(สมาธิ)เป็น“ประธาน,
หัวหน้า”(ปมุขะ) ๖.มี“ความระลึกได้”(สติ)เป็น“ใหญ่”(อิทธิย) ๗.มี“ความ
รอบรู้ขั้นอริยะ”(ปัญญา)เป็น“ยิ่ง”(อุตตระ) ๘.มี“ความหลุดพ้น”(วิมุตติ)
เป็น“แก่น”(สาระ) ๙.มี“ความไม่ตาย,ความไม่เกิดไม่ตาย”(อมตะ)เป็น
“ที่ยังลง”(โอคธา) ๑๐.มี“การดีบรอบสิ่งทุกอย่าง”(ปริณิพพาน)
เป็น“ที่สุด”(ปริโยสาน)

ก่อนจะได้พูดกันถึงรายละเอียดของ“อมตะ” ซึ่งใน“มูลสูตร”นี้
มียืนยันไว้ชัดในข้อที่ ๙ นั้น ก็ต้องอธิบายไปตามลำดับ แล้วจะ
เห็น“ความจริง”ของธรรมะได้แจ่มแจ้งชัด

ตั้งแต่ข้อต้นของ“มูลสูตร”ว่า มีฉันทะเป็น“ต้นเค้า”(มูลกา)
ฉันทะคือ ความพอใจ, ความมุ่งหมาย”(ฉันทะ)

ต้นเค้า นั้น มันอะไร?

ก็ต้นเค้า ที่จะเกิด “ธรรมะทั้งปวง”..ไฉ

นั่นก็คือ ผู้จะมี“ธรรมะทั้งปวง”ได้ ก็ต้องมี“ความพอใจ, ความ
มุ่งหมาย”(ฉันทะ)ในตนเป็นอันดับแรก

นั่นหมายถึง “ความเป็นพลวัติของใจ”

ใช่มั้ย?

มันเป็นเรื่องของ“อาการทางใจ”แท้ๆ

ใจของเรามี“อาการ”เป็น“*ความพอใจ, ความมุ่งหมาย*”...แล้ว
เราจะรู้ได้อย่างไร

เราต้องอ่านใจของเรา และมี“สัญญา” กำหนดรู้ อ่านให้
เห็น“ใจในใจ” จนรู้จริงว่า“อย่างนี้ๆแหละ”อาการใจ และรู้เห็นแล้วว่า
เป็น“อาการพอใจ,อาการเป็นความมุ่งหมาย” มันมีลักษณะ
อย่างนี้ๆพอรู้แจ้งก็เป็นญาณ

นี่คือ การเห็น“นามรูป” ด้วย“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ” ตาม
ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐

มันมี“อาการ”ของใจ ให้ญาณของเราเห็นได้

และมันมีลักษณะที่“ต่างกันไป” เรียกว่า “ลึงคะ” ซึ่งความ
แตกต่าง”นั้นมีหลากหลาย

“อาการ”ต่างๆ คือ ความต่างกัน ที่ไม่ใช่“ความพอใจ”หรือไม่ใช่
“ความมุ่งหมาย”

อาการอื่น ก็คือ อาการที่ไม่ใช่“ฉันทะ”อันมีความหมายแตกต่าง
“*ความพอใจ หรือความมุ่งหมาย*”

ความแตกต่างก็คือ “ลึงคะ” เราแยกความแตกต่างได้

เรากำหนดหมาย หรือทำ“นิमित” คือ*เครื่องหมาย*เอาเองให้ได้ว่า
อาการอย่างนี้ๆ คือ “*ความพอใจ หรือความมุ่งหมาย*”ซึ่งต่างจาก”
“*ความไม่พอใจ หรือความไม่มุ่งหมาย*” และต่างจากอาการอื่นๆอีก
นานาสาธิต แยกแยะความแตกต่างออกได้ ดังนี้ เป็นต้น

เรากำหนดหมายไว้ในใจเราให้รู้ว่า“อย่างนี้ๆ”คืออะไร ต่าง

จากอย่างนั้นๆไหน เราก็รู้ตามที่เรา“กำหนดรู้”(สัญญา)ได้แล้ว

หรือยังมีลักษณะอื่นอีกนับไม่ถ้วน ก็คือ “อาการ”ต่างๆ ที่มี “เครื่องหมาย”(ฉนิต) แต่ละอาการ เราก็ต้องรู้อาการต่างๆนั้นๆ

ส่วน“อุเทศ” คือ การยกข้อนั้น เรื่องนี้ขึ้นมาอธิบาย เหมือนอย่างที่คุณเขียนกำลัง“ชี้แจง-อธิบาย”อยู่นี้ นี่แหละคือ “อุเทศ”

ถ้าผู้ไม่พอใจเลย ไม่เกิด“อาการใจ”ที่มันจะพอใจในเรื่อง “ธรรมะ” ไม่เคยมีใจที่มี“ความพอใจ”หรือไม่เคยมี“ความมุ่งหมาย”ที่จะ“แสวงหา หรือมายินดี มามุ่งหมายแสวงหาธรรมะ” หรือเอาธรรมะให้ได้

นั่นแหละคือ ภาวะของ“ใจ”ไม่มี“ต้นเค้า”(มูลกา)ของใจ คนส่วนใหญ่ทั่วไปก็เป็นอย่างนั้น

แล้วคนที่ไม่มี“ต้นเค้า”อย่างที่กล่าวนั้น มันก็“จริง”ใช้มัยว่า มันไม่มีทางที่จะเกิด“ธรรมทั้งปวง”หรือมีโอกาสได้“ธรรมทั้งปวง”

ใจคนที่ไม่มีความพอใจ,ความมุ่งหมายเป็น“ต้นเค้า”ฉะนี้แล ที่ไม่มีสิทธิ์จะ“มีธรรมนั้น” ไม่มีโอกาสที่จะ“ได้ธรรมนั้น”แน่นอน

ต้องมีใจที่พอใจ-สนใจ-มุ่งหมายก่อนอื่น หรือเป็น“ต้นเค้า”ของคนๆนั้น จึงจะแสวงหาว่าจะมี“ธรรม”หรือ“ได้ธรรม”อย่างใด

จากข้อ ๑ เมื่อพอใจ-สนใจ-มุ่งหมาย ก็แสวงหา ก็ศึกษา เมื่อมี “สัมมาทิฐิ”ก็จะต้องมี“ข้อ ๒”คือ “มนสิการ” คือ ต้องมี“การทำใจในใจ”เป็น ถ้าทำ“ไม่เป็น” แล้วมันจะได้ธรรม จะมีธรรม กันอย่างไร?

“การทำใจในใจเป็น” หรือ“การทำใจในใจได้จริง” นี่แหละเป็นขั้น“บุญ” หรือไม่ถึงขั้นเป็น“บุญ” ถ้าสามารถทำให้มี“การชำระเกิดขึ้นในใจ”ได้ขึ้นมาจริง นี่คือ การเกิดธรรม

เกิดที่ใจเป็น“แดนเกิด”ของธรรม เรียกด้วยศัพท์ว่า “ลัมภาวะ หรือปภาวะ”

ที่ใจของเรา เราสามารถทำใจของเราให้“เกิดการชำระกิเลส ออกได้จริง”(จะน้อยก็ตาม)คือภาวะประสพผลสำเร็จของ“การเกิดธรรม” เพราะ“ทำบุญ”ได้ผล(อรรถ)

คือ ชำระกิเลสออกได้ เป็นผล ใจก็มี“ส่วนบุญ”(บุญญาภิชา) สะอาดขึ้นตามลำดับ

ไม่ใช่“การได้”อะไรที่เป็นอามิสมาให้ตนเลย แม้แต่ได้อารมณ์-ได้ความรู้สึกเป็น“โลกียรส”ใดๆให้มีขึ้นในใจตนเลย

นี่คือ “บุญ”แท้ๆ ข้อแรก ข้อต้น จริงๆ

เพราะฉะนั้น ใครเข้าใจว่า“บุญ” คือ การได้ การเอา หรือการหวังว่าจะได้ โดยถูกหลอกไว้เป็น“วิมาน”สารพัด ว่า ทำทานแบบนี้จะได้“บุญ” จะได้“บุญใหญ่” จะได้“บุญมาก” เป็นต้น [มัจฉาทิฎฐิ ข้อ ๑ แท้ๆ ในมหาจิตตารสสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕]

แล้วคนก็เกิด“ความหวัง”ก็เป็น“ภพ” เกิด“ความอยากได้” ก็เป็นตัณหา ล้วนเป็นกิเลส ภาวะปฏิบัติของคำว่า“บุญ”ทั้งนั้น

ไม่ใช่“บุญ”เลยสักอย่าง เป็นมัจฉาทิฎฐิแท้ๆทั้งเพต่างหาก ที่สอนผิดสัจจะ และพากันทำอยู่ ทำกันอย่างเป็นล่ำเป็นสัน เป็นมัจฉาทิฎฐิกันทั่วไปในวงการศาสนาพุทธ

สอนกันผิด ให้ทำใจในใจกันผิดๆอย่างยั้งแท้ๆ แล้วเมื่อไร จะเกิด“บุญ”ที่ถูกต้อง“ลัมมาทิฎฐิ”กันจริงๆได้

ถ้าไม่เข้าใจให้ถูก แล้วนำพากัน“ทำใจในใจ”ให้เป็นลัมมาทิฎฐิ-ลัมมาปฏิบัติ

ใครที่ยกเอา“อามิส”ต่างๆ เอาลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข หรือรศ
กาม รสพอใจสนใจในกามภพ ในรูปภพ ในอรูปภพใดๆ ก็ตาม
ได้“บาป” หรือได้“กิเลส”ทั้งนั้น

“บุญ” คือ ได้ชำระกิเลสจากสันดาน หรือ“ชำระจิตสันดาน
ให้หมดจด” ที่ภาษาบาลีว่า สันตณัง ปุณานิ วิโสเธติ

คำว่า“สันดาน”เท่านั้น ก็หมายถึง “ใจ” แล้วใช่ไหม?เพราะ
“สันดาน”ไปหมายถึง ดิน,น้ำ,ไฟ,ลม,ต้นไม้,อากาศ ไม่ได้ ไม่ใช่ แน่
สันดาน หมายถึง“ใจ”แท้ๆ

แล้ว“ใจ”ที่มี“สันดาน” ที่จะทำ“สะอาดหมดจด”กันนั้น สะอาด
หมดจดจากอะไร?

สะอาดหมดจดจากวัตถุใดๆ สะอาดหมดจดจากสิ่งต่างๆ
ภายนอกใจ หรือใจ

ก็ไม่ใช่อีกแหละ ที่แท้ก็คือ สะอาดหมดจดจากกิเลส ตัณหา
อุปาทาน จากกิเลสโลภ,โกรธ,หลง จนสะอาดจนหมดจด นั่นเอง

การชำระ“ใจ” หรือชำระกิเลสดังกล่าวเช่นนี้แล คือ “บุญ”
ต้องพยายามทำความเข้าใจคำว่า“บุญ”ให้ชัดๆ แม่นๆ ตรงๆ เกิด
ไม่เช่นนั้นมันพาศาสนาเสื่อมจริงๆ

นี่ผู้เขียนขอยืนยันนะ ไม่ใช่พูดพล่อย

หากการกระทำใดๆ หรือพฤติกรรมใดๆ หรือขณะทีคนมี
“กรรม”ใดๆอยู่ในชีวิตทุกขณะของใครก็ตาม “ใจ”ไม่ได้อยู่ในภาวะ
“ชำระกิเลสออกอยู่” ขณะนั้น ใจไม่เป็น“บุญ”

ดังนั้น ผู้จะ“ทำบุญ”เป็น หรือทำ“บุญ” เกิดเป็น“บุญ”จริงๆ ก็
คือ เกิดการชำระกิเลส ลดหรือออกจากใจ มีผลจนใจสะอาดหมดจด

ก็ต้องรู้จัก“ใจ” และรู้แจ้งรู้จริงว่า“ใจ”ในแต่ละขณะ ขณะนั้นๆ “ใจ”ของเรามันกำลังเป็น“บุญ”อยู่หรือเปล่า หรืออยู่ในลักษณะ “บุญ”หรือเปล่า หรือเป็นบาป-ไม่บุญไม่บาป

ในใจจะเป็น“บุญ”เราก็ต้อง“ทำใจ”เรา คือ “การทำใจในใจของเรา”(มนสิการ)นี้แหละ

โดยเราต้องเป็น“ผู้ทำ”ของตน ถ้า“ทำ”ไม่เป็น ก็นี้แหละคือ ไม่มี“มนสิการ”

ข้อ ๒ ของ“มูลสูตร”ที่ว่า มี“มนสิการ” เป็น“แดนเกิด”(สัมภวะ) การปฏิบัติธรรมจึงคือ การ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ของเรานี่เอง ยิ่ง“มูลสูตร”ข้อ ๒ นี้ยิ่งชัดเจนยิ่งขึ้นว่า การจะได้“ธรรมทั้งปวง”ก็ต้อง“ทำใจ”ให้เป็น ทำใจให้ถูกต้อง ทำใจให้เกิด“ผล”(อรรถ)

“ผล”คือ อย่างไร?

“ผล”คือ ขำระกิเลสออกจากใจได้จริง จะน้อยก็ใช่ ยิ่งมาก หรือยิ่งหมดเลย..ก็ยิ่งใช่

(จบฉบับที่ ๒๙๑)

ฉบับที่ ๒๙๒ พุทธจิกายน ๒๕๕๗

ฉบับที่แล้วเรากำลังพูดถึง“มูลสูตร”ข้อ ๒ ท่านตรัสว่า “การทำใจในใจ”(มนสิการ)นั้นเป็น“แดนเกิด(สัมภวะ)ของสัตว์ทางวิญญาน ผู้แสวงหา“แดนเกิด”(สัมภวะ)ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงให้ได้ ว่า “แดนเกิด”(สัมภวะ)ของสัตว์ ทางวิญญานนี้อยู่ตรงไหน?

“ลัทธิทางวิญญาณ ซึ่งเป็น“ลัทธิ”ที่ไม่มีร่าง(อสุรีระ) ที่ไม่มีแห่ง
ก่อนของดินน้ำไฟลมคือมหาภูตรูปให้สัมผัส จึงเรียนรู้นักยากยิ่งอยู่
เพราะ“วิญญาณ”นั้นมีแต่ความเป็น“นามธรรม”เท่านั้น จะ
เรียกกันว่า “รูปกายหรือนามกาย”ก็ตาม ที่เป็น“กายวิญญาณ”
(องค์ประชุมของรูปของนามทางวิญญาณ คือ มีวิญญาณอยู่ทั้ง ๒ ภาวะเป็นคู่เสมอ)
แล้วนี้ มันอยู่ ณ ตรงไหน จึงจะสามารถสัมผัสผัสภวะนั้นๆรู้กันได้
จริงๆว่า เป็น“วิญญาณ”หลายๆ โทณโท ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันแท้ๆ

ที่พูดกันนักกันหนาว่า เห็น“ความเกิด”เห็น“ความดับหรือ
ความตาย”นั้น มันเห็นอะไร? เห็นยังงี้? เห็นกันตรงไหน? อยู่ที
เดียวกันหรือเปล่า? หรือว่าอยู่หลายที่?

เรียนกัน-ท่องกัน ได้ยินกันมานานักต่อนัก ว่า “ผู้มีนิพพานคือผู้มี
ความตาย ที่ไม่เกิดอีก เป็นผู้ไม่เกิดอีก”

แล้วอะไรกันแน่ที่“เกิด”? อะไร“ตาย”?

พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ชัดแล้วว่า เราต้อง“ทำใจในใจของเรา”
(มนสิการ)ให้ได้ ทำให้เป็น ทำอย่างถูกต้องถ่องแท้คือ โยนิโส

ศัพท์บาลีที่ว่า “โยนิโส”นี้แหละ คือ ถูกต้องถ่องแท้

ดังนั้น ผู้ที่“มนสิการ”ยังไม่“โยนิโส” ก็ยังไม่ถูกต้องถ่องแท้

ซึ่งธรรมตา“ใจ”มันเอง มันก็จัดการกับใจเองอยู่ตามธรรมชาติ
(สังขาร)อยู่แล้ว แต่การจัดการกันของใจนั้น มันก็จะมิกิเลสร่วม
ประกอบการจัดการปรุงแต่งกันอยู่เป็นสามัญ ด้วย“อวิชชา” ก็ไม่รู้จัก
“สังขาร” ตามที่หลักปฏิจลสมุปบาท ประเด็นต้นเลย

กล่าวคือ ไม่รู้จักว่า“ใจในใจมันจัดการกันเองอยู่”นั้น มัน
จัดการกัน(สังขาร)อย่างไร?

แต่เมื่อผู้ใดสามารถเรียนรู้จนเข้าใจดีถูกต้องตามพระพุทธรวณะ (สัมมาทิฐิ) และอบรมฝึกฝนปฏิบัติได้ตามอย่างถูกต้องถ้วนรอบ (สัมมาปฏิบัติ) จึงจะสามารถ “จัดการทำให้ในใจของตน” (สังขาร) ถึงขั้น “จัดการชำระกิเลสของตนได้” เรียกว่าเป็นผู้มี “อภิสังขาร ๓” ซึ่งนับเป็น “โลกุตระ” (สังขารเจริญยิ่งกว่าชั้นโลกียะ ไม่ใช่สังขารตามธรรมดาของปุถุชนเท่านั้น)

เพราะเป็น “การจัดการตกแต่งจิตใจของเรา” ได้แบบใหม่ที่พิเศษเหนือกว่า “การจัดการตกแต่งแบบปุถุชนที่วนเวียนอยู่แต่ในกรอบโลกียภูมิเท่านั้น”

“อภิสังขาร ๓” ได้แก่ ปุญญาภิสังขาร, อပ္ปัญญาภิสังขาร, อนนุชาลิสังขาร ซึ่งเป็น “โลกุตระภูมิ” ทั้ง ๓ อภิสังขาร

ผู้ “ทำให้ในใจ” ของตนได้ถึงโลกุตระ ทำได้ถูกต้องถ่องแท้ตามพระพุทธรวณะปานนี้ ก็เรียกว่า “โยนิโสมนสิการ” ถึงขั้น “ปุญญาภิสังขาร” นั่นคือ การทำให้ในใจถึงขั้นชำระกิเลส (ขุนาติ) ได้สำเร็จ ซึ่งเป็น “ผล” สำเร็จชนิดที่ “หยั่งลงไปถึงที่เกิดอย่างถ่องแท้” (โยนิโส)

และต่อจาก “ปุญญาภิสังขาร” นั้นไปแล้ว จึงเป็น “อပ္ปัญญาภิสังขาร” ซึ่งหมายความว่า การจัดการปรับปรุงตกแต่งจิตใจของตน จากนั้นไปก็ไม่ต้องชำระกิเลส (อပ္ปัญญ) อีกแล้ว นั่นคือ กรรมกิจของจิตใจจบกิจ “ปุญญาภิสังขาร” แล้วก็ไม่มีแต่ “กรรมกิจ” ที่เป็น “กุศล” ไม่มี “บุญ” อีกแล้ว ไม่มี “บาป” อีกแล้วหรือไม่มีแม้ “อกุศลหรือทุจริต” ใดๆ อีกแล้วเด็ดขาด

มีแต่ “กุศล” เท่านั้นที่เกิดในกรรมกิจ

นัยสำคัญคือ ไม่มี “บุญในกรรมกิจ” อีกแล้วในกรรมกิจ จึงมีแต่กุศล หรือที่แปลกันว่า ถึงพร้อมแต่กุศล หรือยังกุศลให้

ผู้ใดไม่มี“ศีล ๕”ข้อ
ก็ไม่มีพื้นฐานในความเป็นมนุษย์
มนุษย์คือ “ผู้มีใจสูงกว่าเดรัจฉาน”
ใครผู้ใดไม่มี“ศีล ๕”
ก็คือผู้ยังอยู่ในฐานเดียวกับเดรัจฉาน

ถึงพร้อม นั่นเอง

เพราะจิตสะอาดจากกิเลสถาวรยั่งยืนไม่กลับกำเริบอีกแล้ว

ผู้มี“ญาณ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัวตนของกิเลสได้ ด้วยวิปัสสนา ญาณหยั่งเข้าไปในใจ“เห็นความเป็นตัวตนของกิเลสในใจตน”เรียกว่า “หยั่งรู้ลักกายะ” หมายถึง หยั่งรู้“องค์ประชุมของรูปนาม”ตัวที่เป็น“เหตุแห่งการเกิดภพ” เช่น หยั่งรู้“ตัวกามตัณหา” ซึ่งกามตัณหา ในกามภพตัวต่ำสุดก็คือ ตัวโง่ที่อยากเกิดในกามภพชั้น“ภพอบาย”

“ภพอบาย” คือ “แดนของใจที่มันประพฤติต่ำทรามอยู่” เป็นต้นว่า ในใจมีอาการดำริโลภถึงขั้นทุจริตโกงหรือขโมยปรากฏ ขึ้นจริงในจิต(กามสังกัปปะในเชิงใครอยากได้มาเป็นของตน) -ในใจมีความ ดำริโทสะถึงขั้นทุจริตร้ายแรงหรือทุจริตฆ่าสัตว์ปรากฏขึ้นจริง ในจิต(พยาบาทสังกัปปะ) -ในใจมีอาการดำริราคะถึงขั้นทุจริตที่ร้ายที่เลว นอกจิตนอกกฎหมายปรากฏขึ้นในจิต(กามสังกัปปะในเชิงใครอยากมาเสพ)

นั่นคือ ศิลพื้นฐานใน“ความเป็นมนุษย์ ๓ ข้อ” รวมทั้ง“วัฏกรรม-มโนกรรม”ก็เป็น ๕ ข้อ ถ้าผู้ใดไม่มี“ศีล ๕”ข้อนี้ก็ไม่มีพื้นฐานใน ความเป็นมนุษย์ มนุษย์คือ “ผู้มีใจสูงกว่าเดรัจฉาน”

ใครผู้ใดไม่มี“ศีล ๕” ก็คือผู้ยังอยู่ในฐานเดียวกับเดรัจฉาน ดีไม่ดีจะต่ำกว่าเดรัจฉานเอาด้วยหนะนา

ดังนั้น “ศีล ๕”จึงเป็นเครื่องชี้วัด“มนุษย์”อย่างแท้จริง

ที่พูดนี้ ไม่ได้ด่าว่า ไม่ได้กล่าวร้าย ไม่ได้พูดพล่อย แต่เป็น หลักแห่งความจริง ถ้าศึกษาดีๆจะเห็นความจริงที่ว่านี้ได้จริง

จะเป็น“สัตว์”หรือเป็น“มนุษย์”วัดกันที่คุณธรรมที่ว่าเป็นจริง ๆ

เมื่อจิตเกิดอาการของ“ความดำริ”ดังว่ามา ๓ ข้อข้างต้นนั้น

จริง(ปาณาติบาต-อทินนาทาน-กาเมสุมิจฉาจาร) นี่แหละคือ การเกิดของใจ บาลีว่า “โอปปาติกโยนิ”(ซึ่งไม่ใช่การเกิดแบบขลาพุชโยนิ-อันทชโยนิ-สังเสทชโยนิ) ถ้าในใจคนมี“มโนลัญเจตนา” ซึ่งมันเป็นอาการใจที่มีความมุ่งหมายหรือมีความต้องการเกิดขึ้นจริงก็นับเป็น“ตัณหา” เกิดอยู่ในแดนของใจเราจริง ตามที่เกิดที่เป็นอยู่นั้นอยู่ภายในใจ

“กามตัณหาตัวนี้แหละที่มันบงการพฤติกรรมทาง“วาจา-กัมมันตะ-อาชีวะ”ด้วยอำนาจของมันที่อาละวาดอยู่ในสังคมมนุษย์

ในใจคน มันจะมีภาวะอาการ“มโนลัญเจตนา” ๒ ข้อต้น คือ “กามตัณหา” กับ“ภวตัณหา”กันอยู่อย่างนี้เอง ที่คนเป็นทุกข์

ส่วน“มโนลัญเจตนา”ข้อที่๓ อีกตัวหนึ่งใน“ตัณหา๓”ที่ชื่อว่า “วิภวตัณหา”นั้น เป็นมโนลัญเจตนาชนิดพิเศษ ที่เข้าใจกันยังไม่ถูกต้องกันอยู่มากในวงการศาสนาพุทธ เพราะมันเป็น“ตัณหา อุดมคติ”ที่ประเสริฐ ซึ่งไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่พลังงานของจิตที่เลวร้าย ตรงกันข้ามกลับเป็นพลังงานของจิตที่วิเศษประเสริฐยิ่ง ที่ต้องเข้าใจให้ดี ให้ถูกต้องสำคัญ

“วิภวตัณหา”เป็นความปรารถนาดี ซึ่งเป็นอาการทางใจที่ต้องการจะ“หมดสิ้นจากความเป็นภพ”โดยตรงเลยทีเดียว

มิใช่“ตัณหา”ที่ต้องการสร้างภพ-สร้างชาติ เหมือน“กามตัณหา-ภวตัณหา”

“วิภว”แปลว่า ไม่มีภพ-ไม่มีชาติที่ยึดถือเป็นตัวตนแล้ว

แต่ที่“มีภพ”อยู่ก็เป็น“ภพ”ที่เจริญพิเศษยิ่งขึ้นไปอีก

เป็น“ภพที่อาศัย”อยู่ไปเพื่อทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นเท่านั้น ซึ่งเป็น “ภพ”ที่วิเศษประเสริฐสุด ไร้ความเป็นตัวตนสนิท

“วิ” แปลว่า ไม่มี, วิเศษ, แจ่ม, ต่าง

“ภว” ก็คือ “ภพ-ความเป็น”

ดังนั้น “วิภวตัณหา” จึงเป็นความต้องการหรือความปรารถนา “ไม่มีภพ(โลกีย์)” เป็นโลกุตระธรรม ซึ่งเป็นความต้องการที่วิเศษยิ่ง เป็นความต้องการที่ไม่เห็นแก่ตัวเลย เป็นความต้องการอุดมคติแท้จริง

อย่าเข้าใจผิดว่า ถ้ามี“ความต้องการ-ความปรารถนา” แล้ว จะเป็นกิเลสไปเสียทั้งหมด

เมื่อผู้ใดมีความต้องการจะกำจัด“ภพ”ที่เป็น“กามภพ-รูปภพ-อรูปภพ”ของตนในตน นั่นคือ ผู้นั้นมี“วิภวตัณหา” เริ่มขึ้นแล้ว

แล้วก็ศึกษาวิธีปฏิบัติตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าให้สัมมาทิฐิ โดยเรียนรู้“สังขาร” เรียนรู้“วิญญาน” เรียนรู้“กาย” เรียนรู้“ใจ” เรียนรู้“รูป” เรียนรู้“นาม” เป็นต้น

ผู้สามารถเรียนรู้ความเป็น“ใจ”หรือ“วิญญาน” นี้แหละสำคัญ จนสามารถมี“ญาณ”มีปัญญาอ่านความเป็น“ใจ”หรือเป็น“วิญญาน”

รู้ใจที่เกิดที่เป็นอยู่ใน“แดนใจ”(สัมภวะ)ได้ ที่มันอยู่ในตนนี้เอง

และสามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิการัต)ของตนได้“ถ่องแท้”กระทั่งใช้ “อภิสิทธิ์ญา”กำหนดหมายรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กายของตน” ที่บาลีว่า “ลักกายะ”ได้ “ลัก”คือ“ของตน” “กาย”คือ“องค์ประชุมของรูปนาม” “ลักกาย”จึงหมายถึง “องค์ประชุมของรูปนามของตน”(ไม่ใช่แค่ร่าง)

เราก็ปฏิบัติการศึกษา“กายในกาย”(คือลักกายะที่เรา รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงมันอยู่ในปัจจุบันนั้นๆ หลัๆ โทณโท่ ขณะที่“ตา”สัมผัส “รูป” มี“หู”สัมผัส“เสียง”อยู่เป็นต้น ก็เกิด“นาม”ขึ้นในใจคน ก็คือ “วิญญานขันธ”นั้นแหละ

เมื่อมี“วิญญาน”หรือ“ใจ” เราก็คึกษาตัวนี้แหละตัวการใหญ่
สำคัญยิ่ง “วิญญาน”นี้ก็คือ “เทว”ที่ชาว“เทวนิยม”ตีไม่แตกนั้นแล

ถ้าผู้นั้นสามารถจัดการให้“ใจส่วนใดส่วนหนึ่งตายได้”(อกุศลจิต
เป็นต้นตาย) ก็จะมี“ใจส่วนที่เหลืออยู่ส่วนหนึ่ง”นั้นแหละเป็นใจใหม่
เพราะมี“ส่วนหนึ่งของใจ”ถูกชำระออกไป ใจที่เหลือก็เป็น“ใจใหม่”
จึงชื่อว่า ใจที่“เกิดใหม่”

นี่คือ การตาย-การเกิดของใจ ซึ่งผู้จะได้ถึงขั้นนั้นก็คือ
ผู้สามารถทำได้ถึงขั้นเป็นผลของการปฏิบัติธรรม เรียกในภาษา
ศัพท์สำคัญว่า “บุญ”

ผู้ปฏิบัติได้ถึงขั้นนี้ เรียกว่า ผู้ทำใจในใจ(มนสิกโรต)ของตน
โดยจัดการปรับปรุงใจตนด้วยความสามารถได้ถึงขั้น“อภิสังขาร”
เรียกตาม ศัพท์ว่า“บุญญาภิสังขาร”หรือ“ทำบุญ”เกิดประสิทธิภาพ
ของ“บุญ”จริงนั่นเอง นั่นคือ เกิดผล“ชำระกิเลสได้”(บุญชาติ)

ผู้ปฏิบัติสามารถ“ทำใจในใจ”ของตนเจริญ เป็นผู้รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“สังขาร”ของตน ที่“จิตสังขาร”ก็ตี“วจีสังขาร”ก็ตีหรือที่
“กายสังขาร”ก็ตีได้ ก็คือผู้“พ้นอวิชชา”ขั้นต้น

และเมื่อสามารถมี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”ก็จับตัวอาการ
ของ“กามวิตกหรือปฐมิวิตก”ได้ จึง“จัดการกับสังขาร”หรือ“ทำ
อภิสังขาร”จนเป็น“บุญ”สำเร็จจริง

เราก็ต้องแม่นยำชัดๆตรงๆ ว่า การ“ทำบุญ” คืออะไรเกิด?
อะไรตาย? เกิดยังงัย? ตายยังงัย? ซึ่งแท้ๆ“ทำบุญ”มีแต่ทำให้“ตาย”

อะไรตาย? “กิเลสคือ อกุศลจิต”หรือ“บาป”นั่นเอง ที่เราทำ
ให้มันตายได้จริง”(บุญญาภิสังขาร) ซึ่งก็คือ “ที่ใจ”(มนสิ)ของเรา

และ“กิเลสเกิด-กิเลสตายนั้น มันอย่างไร? ตรงไหน? ก็ต้องจับมันคั่นตายภาวะแห่ง“ตัวตน”นั้นๆให้ได้ จึงจะกำจัดได้

กิเลสของเรามันก็เกิด“ทีใจ”(มนสิ)เราแน่ และมันจะตาย มันก็ต้องตาย“ทีใจ”(มนสิ) เราจึง“ทำการเกิด-การตายของใจ”กันตรงนี้

“แดนเกิด-แดนตาย”(สัมภาระ)ก็คือ“ทีใจ”(มนสิ) “จะเกิด-จะตาย”จึงอยู่“ทีใจ”เรานี้แล

“กิเลสเกิดในใจเรา เราก็ต้องทำให้มันตายของเราให้ได้” จึงเป็น“การทำใจในใจของเราเอง”(มนสิการ)แท้ๆ ใครมาทำให้ไม่ได้หรือ

เมื่อเราปฏิบัติอย่างสัมมาทิฐิ กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน คือ“อกุศลจิต”หรือ“บาป”ในสันดานของเรา ก็ถูกชำระจากจิตสันดานออกไปจนหมดสิ้น ตายเกลี้ยง หรือ“ดับ”(นิโรธ)

ที่สุด“อกุศลจิต”ดับสนิท นั้นแหละคือ “ความตาย”ของสัตว์ทางจิต(สัตว์โอปปาติกะ)

“กิเลส”คือ อกุศลจิต คือ“บาป”

เมื่อกิเลส“ตาย”ไป จิตก็“เกิด”ใหม่เป็น“จิตสะอาดจากกิเลส”นั้นแล้ว” ซึ่งเป็น“ความตาย”และเป็น“ความเกิด”จุดสำคัญยิ่งยวด

ผู้เห็น“ความเกิดของอกุศลจิต”และเห็น“ความตายของอกุศลจิต”เช่นนี้เองคือ การเห็น“ความเกิด-ความตาย”ที่เป็น“ปรมาตม”

“บุญ”ก็ฉะนี้คือ“ชำระกิเลส”(ปุนาติ)ออกไปได้ก็เป็น“บุญ”

“กิเลสดับ” ก็คือ“ตาย”

“บุญ”ก็พูดซ้ำๆมามากแล้วว่า “บุญ”คือ “อาการของใจที่มีลักษณะชำระกิเลส” นี้แหละคือ “เอาออกไป” ที่สุดจนหมดสิ้น “ดับ”สนิท คือ“กิเลสตายสนิท” ไม่เกิดอีกเลย ก็หมดไป ไม่ใช่ได้มา

“จิต”มันก็ยิ่งสะอาดขึ้นๆ เพราะ“บุญ”แท้ๆที่ทำให้“เอาออก”
ไม่ใช่“เอาเข้าๆ” ต้องชัดๆแม่นยำตรงๆในความหมายที่ถูกต้อง
นี้ให้ได้

“อาการของใจ”นี้แหละ คือ “ใจเป็น” มันเป็นกิเลส เป็นอยู่ใจ
มันก็“เป็น”อยู่อย่างนั้น

“เป็นกิเลส”จริงๆมั๊ย? ก็อ่านมันตรงนี้ให้ได้ ดับให้ถูกตัวมัน
ไม่ใช่“ดับ”มั่วๆ หรือ“ดับ”เดาสุ่มไปหมด ไม่รู้อะไรเป็นอะไร
แล้วมัน“ตาย”ละ? มันตายอย่างไร?

นี่คือ การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ในความเป็น “ชีวิตินทรีย์”ของสัตว์
ทางใจ ต้องเห็น “ชีวิตรูป”นี้ด้วย “วิปัสสนาญาณ”ของผู้ปฏิบัติ

เราจะต้องกำจัดความเป็นสัตว์ทางใจนี้ ให้มัน“ตาย”ไปจริงๆ

แล้วก็จัดการ(อภิสังขาร)กับชีวิตของ“สัตว์ทางนามธรรม”นี้
หรือเรียนรู้ฝึกหัด“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ให้สำเร็จ คือทำการ
ชำระกิเลสให้ได้ ทำ“บุญ”ให้เป็น ทำ“บุญ”ให้“สัมมาทิฐิ”

คือ“ชำระ”(ปุนาติ)หรือ“กำจัด”(ปะหาน)กิเลส อันคือ สัตว์ทางใจ
อย่าให้มันมี“ชีวิต” อยู่ในใจเรา ถ้าสามารถชำระได้สำเร็จ ภาษาทาง
วิชาการเรียกความสำเร็จนี้ว่า พันสังโยชน์ หมายถึงความว่า พันจาก
ความเป็นสัตว์ทางใจที่เราเฝ้า(อริชชา)ผูกมันไว้ในใจเราเอง ได้แล้ว

อย่างนี้แหละที่ผู้ปฏิบัติธรรมจะต้องพยายาม“อ่านใจ”ของ
ตนให้ได้ในขณะที่การสัมผัสของ“ปสาทรูป ๕”กับ“โคจรรูป ๕” แล้ว
เกิด“วิญญาน” ผู้สัมมาทิฐิก็จะสามารถปฏิบัติเห็น“วิญญาน”ที่
เป็น“ภาวรูป”นี้ได้ ซึ่งมีทั้งที่มีภาวะเป็น“รูปกาย”หรือเป็น“นามกาย”

และจะอยู่ในภาวะของ“อิตถัตตะ”ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

“ภาวะรูป”นั้น แล้วชำระเหตุที่มันทำให้มี“ชีวิตินทรีย์”อยู่ในภาวะ“อิตถินทรีย์” หากชำระ“เหตุ”นั้นได้ จิตก็จะเกิดภาวะใหม่ มี“ปรินิพพาน” เมื่อปฏิบัติกระทั่งเจริญความเป็น“ปุริสตัตะ” สัมบูรณ์ ก็ชื่อว่า ประสบความสำเร็จในการพัฒนา“ปรมัตถธรรม”

(ฉบับที่ ๒๙๒)

ฉบับที่ ๒๙๓ ธันวาคม ๒๕๕๗

เราได้พูดถึง“มูลสูตร”ข้อ ๒ ท่านตรัสว่า “การทำใจในใจ”(มนสิการ) นั้นเป็น“แดนเกิด(สัมภวะ)ของ“สัตว์ทางวิญญาณ(โอปปาติกสัตว์)”

ผู้แสวงหา“แดนเกิด”(สัมภวะ)ก็ต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงให้ได้ ว่า “แดนเกิด”(สัมภวะ)ของ“สัตว์ทางวิญญาณ”นี้อยู่ตรงไหน? อันเป็นที่เกิดของ“สัตว์ทางวิญญาณ”(โอปปาติกสัตว์)จริงๆ

“สัตว์ทางวิญญาณ” ซึ่งเป็น“สัตว์”ที่ไม่มีร่าง(อสรีระ)ไม่มี“รูป”ที่เห็นด้วย“ตา” ไม่มี“ภาพ”เป็นแท่งเป็นก้อน เป็นเส้นเป็นสาย เป็นแสงเป็นสีให้สัมผัสได้เหมือนอย่างดินอย่างน้ำ(มหาภูต ๔) ไม่มีเย็นร้อน อ่อนแข็งหวานเผ็ดเค็มมันให้“ผัสสะ”ได้เหมือนอย่างไฟอย่างลมที่เป็นโณฏฐัพพะให้“สัมผัส”ได้ จึงเรียนรู้กันยากยิ่ง

ผู้สามารถมี“วิปัสสนาญาณ”รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงในขณะมี“ผัสสะ”ด้วยองค์ ๓” คือ มี ๑.ตา กระทบสัมผัส ๒.รูป แล้วเกิด ๓.วิญญาณ หรือมี“หู”กระทบสัมผัส“เสียง”แล้วเกิด“วิญญาณ” มี“จมูก”กระทบสัมผัส“กลิ่น”แล้วเกิด“วิญญาณ” มี“ลิ้น”กระทบสัมผัส“รส”แล้ว

เกิด“วิญญาน” มี“กาย”กระทบสัมผัส“ทุกส่วนของภายนอกของร่าง”แล้วเกิด“วิญญาน”

พระพุทธเจ้าตรัสเรื่อง“ผัสสะด้วยองค์ ๓”ที่เกิด“วิญญาน”นี้ไว้ เป็นต้นว่า ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑ หรือในเล่มอื่นๆอีก ก็ทรงชี้เรื่อง“วิญญาน”ที่เกิดด้วยองค์ ๓ กันชัดๆอย่างนี้

ดังนั้น จึงมี“วิญญาน ๖”นี้แหละให้เราศึกษาหาความจริงกัน

สังเกตให้ตึนะว่า ความเป็น“วิญญาน”ในศาสนาพุทธของพระพุทธเจ้าทรงสอนเรา ว่า “วิญญาน”ที่จะเกิดให้เรา“เห็น”และศึกษาได้นั้น ต้องเป็น“วิญญาน”ที่มี“กาย”กระทบสัมผัส“ทุกส่วนของภายนอกของร่างกับภายในจิต”แล้วเกิด“วิญญาน”อันเป็น“วิญญาน ๖”นี้เอง ที่คนทุกคนมีอยู่ เป็นจริง ศึกษาได้

ไม่ใช่หลงผิดวนวายอยู่กับ“วิญญาน”ที่ล่องลอยอยู่ไหนก็ไม่รู้ของคนที่ยายแล้ว หรือไปนั่งสมาธิ“เห็น”วิญญานผี-วิญญานเทวดาอันเกิดอยู่ภายในภวังค์ ที่เรียกว่า “ลัมภเวสี” ไม่มี“กาย”ภายนอก

ซึ่งเป็น“วิญญาน”ที่ไม่มีการกระทบสัมผัส“ทุกส่วนของภายนอกของร่าง”แต่ไปหลงผิดว่า นี่คือ“วิญญาน”เหมือนชาวเทวนิยมพากันเชื่อถือและศึกษาปฏิบัติกัน

เพราะ“เทวนิยม”เขาไม่มี“ทฤษฎี”(ทฤษฎีที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”(ปรมัตถธรรม)แบบพุทธ ซึ่งเริ่มตั้งแต่ว่ารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาน”จากการ“สัมผัส”ของ“ประสาทรูป ๕ กับโคจรรูป ๕” แล้วเกิดภาวะ“วิญญาน”ให้เราศึกษา เป็นต้น

ซึ่งเมื่อ“รูป-นาม”สัมผัสกันก็จะเกิด“ภาวะรูป ๒ (อิตถิภาวะกับปุริสภาวะ)”ให้เรารู้จักได้ศึกษา ก็นี่แหละคือ “วิญญาน”ที่คนทุกคนเกิด

มี“วิญญาน”อย่างนี้ทั้งนั้น (อย่าไปหลงมอมุยกับวิญญานลัทธิเป็นอันขาด)

แต่เมื่อผู้ใดยังมีฉันทวิญญู ก็จะต้องไปศึกษาวิญญานผิตๆอยู่ จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง เพราะไม่ได้ศึกษาเลย หรือศึกษาไม่ลัทธิมาตามวิญญู

แม้แต่ชาวพุทธเองที่มีฉันทวิญญูในเรื่อง“วิญญาน” ก็หลงผิดกันอยู่เยอะ ในวงการพุทธเกือบไม่เหลือที่ถูกแล้ว ไปหลงผิดเชื่อว่าเป็นความเป็น“วิญญาน”เหมือนชาวเทวนิยมเขาเชื่อเขาเข้าใจกัน

นั่นคือ เชื่อว่า วิญญานเป็น“ลัทธิลัทธิ” หรือเห็นว่า วิญญานคือ “ธาตุรู้”ที่ตนเองกำหนดอยู่ในใจตนเอง ไม่เกี่ยวกับใคร

แต่พระพุทธเจ้า ให้ศึกษากับ“วิญญาน”ที่เป็น“องค์รวมของธาตุรู้ของเรา”กับ“ผู้อื่น-สิ่งอื่น”ที่ต้องลัทธิผัสสาภายนอกด้วยเสมอ

จะไม่หมายเอา แค่“ธาตุรู้”ของตัวเองจะคิด จะรู้ จะเป็นอย่างไร ก็มีอยู่แต่กับ“ตนเอง”ผู้เดียวรับรู้หรือให้เป็นไปแต่ผู้เดียว แล้วนับเอาอย่างนี้คือ“วิญญาน”

“วิญญาน”คือ ภาวะที่ดีแตกแยกแยกออกจาก“๑”ได้เป็น“๒”ขึ้นไปเป็นต้น และจะเป็น“๓”หรือ“๔” หรือ“๕”ไปอีกมากมาย ก็รู้จักความสัมพันธ์เกี่ยวข้องเป็นปัจจัยกันได้อย่างไม่ล้น

พ้นจากการยึดมั่นถือมั่นว่า “วิญญาน”เป็น“เหตุ”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ใครจะมาตีแตกแยกเป็น“๒”ออกไปจาก“๑”ไม่ได้เด็ดขาด

ไม่เช่นนั้นจะเป็น“เทวนิยม”ด้วยประการฉะนี้ต่อไปนิรันดร์

แต่พุทธนั้น“อเทวนิยม”นะ! พุทธรู้จักจักรู้แจ้งรู้จริง“เหตุ”ดีแล้ว

“อเทวนิยม” มิใช่การปฏิเสธความจริงความเป็น“เหตุ” หรือไม่เคารพนับถือ“เหตุ” ทว่าเป็นผู้รู้จักจักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นเหตุ”อย่างดียิ่งลัทธิบรรณที่เดียว และสามารถทำความเป็น“เหตุ”ให้ตนเองได้

อย่างเป็น“จิตวิญญาน”ที่สัมบูรณ์แม้“ตรีมูรติ”ได้จริง คือเป็น
“เทวะ”ที่มี“วิสุทธิคุณ-กรุณาธิคุณ-ปัญญาธิคุณ”ด้วยตนเองแท้
กล่าวคือ สามารถมี“วิชา”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“จิต”
เป็น“วิญญาน”ที่เป็น“อาตมัน(อัตตา)”ได้แท้

๑.ทำจิตให้สะอาดจากกิเลสสวระจบสิ้น เป็น“จิตที่มีวิสุทธิ
คุณ”สัมบูรณ์ ในตนเองได้จริงๆ

๒.“จิตมีกรุณาธิคุณ”หาที่สุดมิได้ คือ จิตที่ทำงานช่วยเหลือ
เกื้อกูลเป็นประโยชน์เพื่อผู้อื่นอยู่อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

๓.“จิตมีปัญญาธิคุณ”คือ รอบรู้พร้อมจริง ครบ“วิชา๘”
จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทวะ”หรือ“พระเจ้า”ที่เป็นปรมาตมัน
(ปรมาตถธรรม) ว่า “เทวะ”เป็น“วิญญาน”หรือเป็น“ธาตุรู้”เหมือนกัน
หนึ่งเดียวกันแท้ๆ ไม่แตกต่างกันเลย ที่ยืนยันกันกับผู้คนในโลกได้

“ตรีมูรติ”นี้ มี“รูป ๓” คือ รูปพระพรหม(พระผู้สร้าง) รูปพระวิษณุ
(พระผู้รักษา) รูปพระคเณศ(พระผู้ทำลาย) เราก็สามารถพิสูจน์สัจธรรมนี้ได้
ว่า การสร้างคืออะไร? การรักษาคืออะไร? การทำลายคืออะไร?
เราปฏิบัติจริงด้วย“กรรม ๓”ที่มี“ผล”แท้ได้จริง

กระทั่งสำเร็จ“นาม ๓” คือ วิสุทธิคุณ กรุณาธิคุณ ปัญญา-
ธิคุณ ครบความเป็น“ตรีมูรติ”สัมบูรณ์ทีเดียว

เพียงแต่ว่า ผู้ที่บรรลุสูงสุดที่เรียกว่า “อรหันต์”นั้น เมื่อมี
จิตเป็น“เทวะ”บริสุทธิ์สัมบูรณ์ด้วย“ตรีมูรติ”แล้ว รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ว่า“อาตมัน”(อัตตา)คืออะไร อย่างไรแท้ๆ ที่มี“ตัวตน(อัตตา)”ก็เพียง
อาศัยจิตที่มี“พระคุณ ๓”นี้ยังชีวิตอยู่ทำสิ่งที่มนุษย์พึงทำ เพื่อ
มนุษยชาติและโลก เป็น“พหุชนหิตายะ-พหุชนสุขายะ-โลกานุกัม

ปายะ”เท่านั้น ไม่ยึดมั่นถือมั่นว่า“อาตมัน”หรือ“อัตตา”ที่เป็น “อรหัตตตา”นี้คือตน เป็นของตน ได้แท้จริง

“อรหัตตตา”คือ “อรหะ + อัตตา” อรหะ แปลว่า ไม่ลืกลับ อัตตา ก็คือตัวเราเอง นั่นคือ เราไม่ลืกลับในความเป็น“อัตตา”แล้ว แจ่มแจ้งชัดเจนยิ่งในลัทธิธรรม“ตนเป็นที่พึ่งของตน” และ “อนัตตธรรม”จึงไม่สงสัยในความเป็นผู้บันดลบันดาลของใคร ให้ใครจะได้หรือไม่ได้ เพราะรู้แจ้งรู้จริงใน“วิบาก” ใน“กรรม”เป็นของ ของตน-ตนเป็นทายาทของกรรม-กรรมพาเกิดแท้ๆ-กรรมเป็น เผ่าพันธุ์-กรรมเป็นที่พึ่งอันเกษม จึงจริงจังใน“วิบาก” เพราะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“วิบาก”ว่า ในทุก“อัตตภาพ”นั้นมี“วิบาก” นี้แล คือ ตนหรือวิบากของตนแท้ๆที่บันดลบันดาล“ตน”จริงๆ

ผู้ที่สามารถตัดกิเลสให้หมดแท้เด็ดขาดก็คือ “ตนเอง” ล้นบุญ ล้นบาป(บุญญาบาปปริกษโณ)บริสุทธิ์หมดจด นี่คือผู้ตัด“วัฏฏสงสาร”ได้ เด็ดขาด ไม่ต้อง“ทำบุญ”อีก หากยังอยู่ในโลกต่อไปก็ทำแต่“กุศล”ต่อไป ไม่ทำบาปทั้งปวงแล้ว(ลัทธิปาปัสสอกรรม) ทำแต่กุศลให้ถึงพร้อม (กุศลสลับสัปปทา) เพราะได้“ทำจิตให้สะอาดผ่องใส”(สจิตตปริโยทปนัง)ได้ สำเร็จลัทธิบรมณ์แท้แล้ว

เนื่องมาจากรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“วิญญูณ”ที่เป็น“เทวะ” กิตติ เป็น“มาร”กิตติ เป็น“พรหม”หรือ“วิสุทธิเทพ”กิตติ ได้อย่างลัทธิมาทิลูจิ ว่า “วิญญูณ” คือ“ธาตุรู้”ที่เกิดขึ้นให้เรา“เห็น” ให้เราศึกษาได้จริง ขณะที่มึรูปและนาม“ประชุมกัน”(กาย)เป็น“วิญญูณ”ชัดจริงตามที่ พระวณะนตรัสสอน แล้วก็ปฏิบัติจัดการกับ“เหตุ”นั้นๆได้สำเร็จ ลัทธิบรมณ์ ดับสิ้น ก็จบ ...เว้นจากเหตุปัจจัยแล้ววิญญูณมิได้มี

ซึ่งต่างจากชาวผู้ที่เชื่อว่า วิญญาณคือ นามธรรมที่ล่องลอย
อยู่ทั่วไป หรือวิญญาณ คือ ภาวะหนึ่งที่ออกจากร่างคนเมื่อตายลง
และจะไปตกนรกหรือขึ้นสวรรค์ ก็ต่อเมื่อตายหมดลมหายใจ ถ้า
ปฏิบัติชั่ว“วิญญาณ”ก็ไปตกนรก ปฏิบัติดี“วิญญาณ”ก็ไปขึ้นสวรรค์

หรือถ้าปฏิบัติถึงขั้นนักบุญก็ได้ไปอยู่กับพระเจ้าหรือเทพเจ้า
ผู้ยิ่งใหญ่ จากนั้นไป วิญญาณจะมีจริงหรือไม่อย่างไร ก็ไม่มีใคร
รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงอย่างจับมั่นคั่นตายนำมายืนยันต่อกันและกันได้เลย

มันจึงคลุมเครืออยู่ตลอดเวลา ไม่“รู้จัก” ก็ไม่รู้แจ้ง-ไม่รู้จริงได้
นี่คือ ลัทธินอกพุทธทั้งหลาย

ส่วนชาวพุทธที่มีฉันทาภิกขุก็เข้าใจคล้ายกัน ทว่ามีนัยะต่างกัน
เล็กน้อย คือ ปฏิบัติชั่ว“วิญญาณ”ก็ไปตกนรก ถ้าหากปฏิบัติดี
“วิญญาณ”ก็ไปขึ้นสวรรค์ และถ้าปฏิบัติทำสมาธิ(ตามแบบหลับตาเข้า
ภาวนา ซึ่งไม่สัมผัสโสมภ ๘ ด้วยกาย เลยนะ) แล้วหลงว่า หลับตาทำสมาธินี้
แหละจะถึงขั้น“อรหันต์”ก็จะไม่เกิดอีก

ซึ่งก็ยัง“มีฉันทาภิกขุ”อยู่นั่นเอง

เพราะยังไม่“สัมมาทิฐิ”จึงยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต-เจตสิก-
รูป-นิพพาน”(ปรมัตถธรรม) ในขณะที่มี“วิญญาณฐิติ”(วิญญาณเกิดอยู่-
ตั้งอยู่ในขณะมีสัมผัส ๓ หลัใดๆใดๆ) ก็ไม่สามารถรู้“รูป” ไม่สามารถรู้“นาม”
ชนิดที่“กำหนดรู้”(สัญญา)ความเป็น“กาย”ได้อย่างสัมมาทิฐิ

จึงไม่อาจจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สัตว์ทางจิตวิญญาณ”
(โอปปาติกสัตว์) ที่ดำรงความเป็น“สัตว์”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน
“สัตตาวาส ๙” อย่างรู้ยิ่งเห็นจริงปฏิบัติกันเกิดมรรคผลชัดเจนถึง
ขั้นถูกตรงตามสัมพัลโสมภ ๘ ด้วย“กาย”และรู้ด้วยปัญญาอันยิ่ง

จึง“กำจัด”(ปทาน)ความเป็นสัตว์ไม่ได้ตามลำดับจนกระทั่งสิ้น
ความเป็นสัตว์ทั้ง ๙ ได้บริบูรณ์ พ้น“สังโยชน ๑๐”สำเร็จเป็นสัมมาทิฐิ-
สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธ

เพราะถ้าผู้ใดยังเป็นชาวเพวนิยมอยู่ก็ดี หรือเป็นชาวพุทธที่
ยังไม่สัมมาทิฐิก็ดี ก็จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”
แม้ขั้นต้นคือ “ลักกาย”(สังโยชนข้อ ๑)ได้ถูกต้อง

ดังนั้น เมื่อไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ลักกาย” จะพิจารณา“กายใน
กาย”ก็ไม่ถูกสภาวะแล้ว ตั้งแต่เริ่มต้น“สังโยชน”ข้อ ๑ เพราะ“ความ
เห็น”(ทิฐิ)ในความเป็น“กาย”หรือ“ลักกาย” ยังมีฉันทิฐิ จึงไม่
สามารถปฏิบัติเข้าสู่ปรมาตถ์อื่นใดต่อไปได้ ก็ไม่ต้องพูดถึงการ
กำหนดรู้(สัญญา)เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”กันต่อเลย

เพราะเข้าใจ“ความแตกต่างของกาย”ที่เป็นสัตว์ทางใจ(โอปปา
ติกสัตว์)ยังไม่สัมมาทิฐิ คือ “สัญญา”ความเป็น“กาย”ยังต่างกัน

จึงไม่อาจจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สัตว์ทางจิตวิญญาณ”
(โอปปาติกสัตว์) ที่มี“กาย”(องค์ประกอบของรูปและนาม)ในความเป็น“สัตว์”
ตามคำตรัสไว้ใน“สัตตาวาส ๙” ให้รู้ยิ่งเห็นจริงและปฏิบัติให้เกิด
มรรคผลได้ผลถึงขั้นถูกต้องตรงตาม“สัมพัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย
สำเร็จอิริยาบถอยู่ ทั้งอาสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วย
ปัญญา” จึงไม่สำเร็จอรหัตต์ได้หรอก(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑)

เพราะเมื่อ“ความเห็น”(ทิฐิ)ต่างกันแล้ว เป็นมิฉันทิฐิไปแล้ว
ย่อม“เห็น”ความเป็น“กาย”ต่างกันแน่นอน

ดังนั้น ถ้าคนตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไปต่างมี“ความกำหนดหมาย”คือ
“สัญญา”ต่างกัน และแถมมี“ความเห็น”ในความเป็น“กาย”คือ“องค์

ประกอบของรูปและนาม”ก็ต่างกันอีก ตาม“ลัตตาวาส ๙”หรือ “วิญญานฐิติ ๗” ข้อที่๑ ที่มีว่า “สัตว์พวกหนึ่งมีกายต่างกัน มีสัญญา ต่างกัน เหมือนมนุษย์ เทวดาบางพวก และวินิปาติกสัตว์(ผี,มาร) บางพวก” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๔๘) มันก็เห็นต่างกันไปคนละอย่าง

แต่ละคนก็จะ“เห็น”ความเป็น“กาย”(องค์ประชุมของรูปและนาม) ในขั้นที่เป็น“ปรมาตถธรรม”คือ “เห็น”สัตว์ทางใจหรือวิญญาน(สัตว์ โอปปาติกะ)ในสภาพของ“มนุษย์”(ความเป็นใจสูง) ก็ต่างกัน ในสภาพของ “เทวดา”(ความเป็นใจที่อยู่ในอารมณ์สุขหรือใจที่เจริญ)ก็ต่างกัน ในสภาพ ของ“วินิปาติกสัตว์”(สัตว์ทางใจหรือทางวิญญานที่ตกต่ำในอบายภูมิทั้งหลาย) ก็ ต่างกันไปสารพัด ตามความหลากหลายของ“ความเห็น”(ทฤษฎี) ของ“ความเชื่อ”(ศรัทธา)แต่ละคน ของตนๆ

จึง“เห็น”มนุษย์ “เห็น”เทวดา “เห็น”ผีหรือสัตว์นรก(วินิปาติก) แตกต่างกันไปสารพัด [ปุถุชนหรือผู้ยังอวิชชายังไม่สิ้นฤทธิ์“เห็น”พรหมเด็ดขาด]

เป็นต้นว่า แต่ละคนก็จะเข้าใจ“ความเป็น‘องค์รวมหรือองค์ประชุม’(กาย)แห่งจิตใจในสภาพของมนุษย์”ไปต่างๆ หลากหลายนับไม่ถ้วน

จะเข้าใจ“ความเป็น ‘องค์รวมหรือองค์ประชุม’(กาย)แห่งจิตใจ ในสภาพของเทวดา”ไปต่างๆ หลากหลายนับไม่ถ้วน

จะเข้าใจ“ความเป็น ‘องค์รวมหรือองค์ประชุม’(กาย)แห่งจิตใจ ในสภาพของวินิปาติกสัตว์(ผี,มาร)”ไปต่างๆ หลากหลายนับไม่ถ้วน

ต่างคนก็จะต่างเห็นไปตามความเห็น-ตามความรู้-ตามความ เข้าใจของแต่ละคน อาจจะคล้ายกันมากบ้างน้อยบ้าง หรือไม่คล้าย กันเลย สารพัดหลากหลายที่แตกต่าง

ซึ่งใจหรือวิญญานนี้แหละ บางคนเห็น“อย่างมีทรวดทรง มี

ร่าง มีสรีระ” แต่บางคนเห็น“อย่างไม่มีทรวดทรงไม่มีร่างไม่มีสรีระ”
คือเห็น“อย่างเป็นแค่อาการ ซึ่งเข้าใจในลึงคะ-นิมิต-อุเทศ ได้ด้วย
พระพุทธรเจ้าจึงทรงสอนการรู้จักรู้แจ้งรู้จริงนั้น จะรู้ได้ด้วย
“อาการ,ลึงคะ,นิมิต,อุเทศ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๐)

ไม่ว่าใครทั้งนั้น คนทั่วไปที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “ความเป็น‘องค์รวม
หรือองค์ประชุม’(กาย)แห่งจิตใจในสภาพของมนุษย์ที่ดี ของเทวดาก็
ดี ของวินิปาติกสัตว์ก็ดี” ก็จะแตกต่างกันไปสารพัดนับไม่ถ้วน

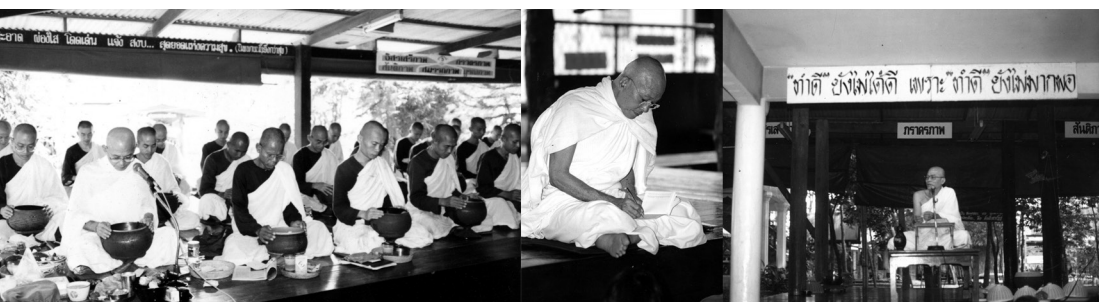
นั่นคือ คนผู้ยัง“ไม่มีความรู้”(อริชชา)ทั้งหลายทั้งปวง ก็จะ
“เห็น”ความเป็น“สัตว์ทางวิญญาณ”(โอปปาติกะสัตว์)ไม่ว่า จะหมายถึง
“ใจหรือวิญญาณในความเป็นมนุษย์”-“ใจหรือวิญญาณในความเป็น
เทวดา”-“ใจหรือวิญญาณในความเป็นสัตว์อภายภูมิทั้งหลาย”
ไปคนละแบบคนละอย่าง ต่างกันสารพัด

นี่คือ คนจะเห็น“กาย”(ของสัตว์ทางวิญญาณหรือทางใจ)ก็ต่างกัน โดย
เฉพาะคนที่มิจฉาทิฐิ กับคนที่สัมมาทิฐิ นั้นแหละจะ“เห็น”ต่างกัน
เพราะมี“กาย”ต่างกัน มี“สัญญา”ต่างกัน

ผู้“สัมมาทิฐิ”ก็ได้ความเป็น“กาย”(ของสัตว์ทางวิญญาณ; กายปฐุลาโก)
อย่างหนึ่ง ส่วนผู้“มิจฉาทิฐิ” ก็จะได้“กาย”(ของสัตว์ทางวิญญาณ ; กาย
ปฐุลาโก)ต่างไปอีกอย่างหนึ่ง

(จบฉบับที่ ๒๙๓)

ฉบับที่ ๒๙๔ มกราคม ๒๕๕๘

ฉบับที่แล้วเรากำลังสาธยายกันถึง คำว่า“กาย” ที่ความหมายของพุทธศาสนาแท้ๆ ตรงๆนั้นหมายเอา “องค์รวมของปลาทรูป ๕ กับ โคจรรูป ๕” หรือ “องค์ประชุมของรูปทั้ง ๒ นี้ กับ นาม” ประชุมกันเข้า ก็คือ “กาย”

โดยเฉพาะต้องชัดเจนว่า คำว่า“กาย”ที่เรากำลังพูดถึงนี้ คือการรวมกันเข้าของรูปและนาม ที่เราจะต้องเรียนรู้ชนิดที่มุ่งเข้าไปหา “ปรมาตถธรรม”ซึ่งได้แก่ จิต-เจตสิก-รูป-นิพพานกันทีเดียว

ดังนั้น จึงต้องขอย้ำนะว่า ความเป็น“กาย”นั้นต้องมี“นาม”ร่วมอยู่ด้วยเสมอ หากองค์ประชุมใดที่ไม่มี“นาม”ร่วมอยู่ด้วยวะนั้น ไม่ใช่“กาย”ในกรอบที่เราหมายนี้

“กาย”จึงมี“นาม”ที่จะกำหนดได้ว่า เมื่อใด“เป็นกาย” เมื่อใด“ไม่เป็นกาย” ซึ่งก็กำหนดเอาตรงที่มี“เวทนา”หรือ“ไม่มีเวทนา”

หาก“มีเวทนา”ก็นับว่าเป็น“กาย” คือ “จิตนิยาม”

แต่หาก“ไม่มีเวทนา”ก็นับว่า“ไม่เป็นกาย” คือ “พีชนิยาม” หรือ“อุตุนิยาม”ไปเลย เมื่อเป็นพีชะหรืออุตุนไปแล้ว ก็ไม่มี“เวทนา”

ไม่มี“เวทนา”ก็คือ ไม่มี“สุข”ไม่มี“ทุกข์” นี่คือ โลกุตระแท้ๆ

ตรงนี้แหละเป็นประเด็นสำคัญมาก ที่ผู้เขียนต้องพูดซ้ำพูดซากวนไปมากันหนัก..นาน เพราะคำว่า“กาย”ทุกวันนี้ คำนี้มันได้กลายมาเป็นภาษาไทยกันเรียบร้อยไปแล้ว และมีความหมายหรือ

นิยามของคำว่า“กาย”ในภาษาไทยนั้น ได้กลายเป็น“รูปรูป” ที่ไม่มี “นาม”ร่วมอยู่ด้วยเลย คือ มีแต่ความเป็น“วัตถุ”หรือมหาภูตรูป ภายนอกเท่านั้น ไม่ได้นับเอา“นาม”หรือ“ส่วนของธาตุรู้”เข้าไปเป็น “องค์รวม,องค์ประชุม”(กาย)ร่วมอยู่ด้วยเลย

ยิ่งไปเอาคำว่า“ร่าง”เข้ามาใช้คู่กับคำว่า“กาย”เข้าไปอีก เป็น “ร่างกาย” ก็ยิ่งทำให้เข้าใจว่า “กาย”คือส่วนเฉพาะ“ร่าง”ภายนอก ของคนยิ่งๆขึ้นเท่านั้น ก็ยังตัด“ความรู้สึกภายใน”ทิ้งไปสนิทกันเลย

ซึ่งธรรมลัทธิจะต้องแท้จริงที่สุดแล้ว “กาย”เป็นภาษาที่ใช้ สื่อความหมายบ่งบอกความเป็นสภาวะของพุทธธรรมสำคัญมาก เป็นเรื่องของปรมัตถธรรม เป็นเรื่องของ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” เป็นเรื่องโลกุตระ แม้แต่คำว่า“รูป”ในที่นี้ก็คือ“รูปนาม”มิใช่“รูปรูป”

ใครยังไปหลงมัวหมายเอาแต่ว่า “กาย”คือองค์ประชุมหรือ องค์รวมกันเข้าของ“วัตถุธาตุภายนอก”เพียงเท่านั้น ไม่มุ่งศึกษา เข้าไปหมายถึง หมวดแห่ง“เจตสิกธรรม”อันหมายถึง กอง-ถึง หมวด-ถึง“องค์รวมของเวทนา-ของสัญญา-ของสังขาร”กันแท้ๆ ใน พจนานุกรมบาลี-ไทยก็แปลความนี้ไว้ชัดๆไปเปิดดูเถิดซึ่งล้วนเป็น“นาม” จึงผิด

หากผู้ใดยังหลงผิดอยู่อย่างนั้นก็ไม่มีทางจะศึกษาต่อได้ ก็ เรียนรู้ความจริงที่วิเศษลึกล้ำ(ปรมัตถลัทธิ)ของ“กาย”อันหมายถึง “องค์ประชุม”จากสิ่งสัมผัสสัมพันธ์อยู่ภายนอกทั้งหลาย ที่ตน กำลังเกี่ยวข้องอยู่ในบัดนั้น แล้วต่อเนื่องเข้าไปร่วมกับ“ใจ”ของ ความเป็นมนุษย์ ที่ไม่ขาดความสืบทอดเนื่องกันของวัตถุภายนอก กับใจภายใน(สันตติ) อันเป็น“ภาวะ ๒”เสมอ ได้แน่นอน

ไปหลงผิดว่า “กาย”มี“แค่ภายนอก” เป็น“๑” เป็น“วัตถุ”อยู่

เท่านั้น ไม่มี“นาม” หลงผิดว่า“กาย”มีแค่“วัตถุ”หนึ่งเดียว

จึงไม่สามารถหยั่งเข้าไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะความเป็น
“นามธรรม”ภายใน(วิญญาณ)ที่อยู่ใน“องค์ประกอบสุดพิเศษของ
รูปธรรมและนามธรรมทั้งมวล”..ได้ ก็เรียก“องค์ประชุมของรูป
ของนาม”นี้ว่า“กายวิญญาณ” เต็มสภาพไม่ได้

การศึกษาเริ่มจาก“กาย”ก็ผิดไปแต่ต้นแล้ว อันต่อไปจึงผิดแน่
และไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“นามธรรมของตน
ในตน”ที่เรียกว่า“ลักกาย”(ลัก=ของตน)ซึ่งมี“องค์ประชุมของรูปนาม
(กาย)ในตน” ที่เป็น“กายในกาย”ว่า มันจะปรุงแต่งกันเป็นอย่างนั้น
อย่างนี้อยู่แบบไหนบ้าง มาก บ้างน้อยบ้าง หลากหลายขนาด เลอะเทอะ
เยอะแยะเรื่องราว(กายสังขาร) ทั้งที่“รูปภายนอกก็ยังลุ่มลึกอยู่ ทั้งที่
เป็นนามธรรมเครื่องอาศัยดี(กุศลจิต) ทั้งที่เป็นนามธรรมเครื่องอาศัย
ไม่ดี(อกุศลจิต) จึงหมายถึงรวมทั้ง“องค์ประกอบของรูปและนามทั้งปวง”
(ลัทธิกาย : อย่าลืมนะว่า “ทั้งรูป-ทั้งนาม”นะ) ซึ่งต้องเรียนรู้พร้อมครบ
ทั้งรูปทั้งนามทั้งหมด(ลัทธิกายปฏิเสธเวท)

เพราะ“กาย”ไม่ได้หมายถึง“สรีระ”โดยเฉพาะเท่านั้น หรือ
หมายถึง“สรีระ”อย่างเดียว หรือแม้แต่“ใจ”อย่างเดียวก็ไม่ใช้ด้วย
สรีระ นั้นแปลว่า ร่าง, รูปร่าง, โครงร่าง, ศพ, โครงกระดูก
ไม่ใช่*นามธรรม*เลย

อย่างคำว่า “สรีริกิ” ก็แปลว่า การปลงศพ หรือการทำกิจ
เกี่ยวกับร่างภายนอกเท่านั้น หรือเกี่ยวกับกิจภายนอก เช่น ถ้าย
อุจจาระ เป็นต้น

แต่คำว่า “กาย” นั้นแปลว่า องค์รวม ซึ่งรวมทั้งรูปธรรม กับ

นามธรรม ต้องเป็น“๒”ขึ้นไปเสมอ เป็นหมู่ เป็นหมวด เป็นกอง

“กาย”คือ จำนวนที่รวมกัน, กลุ่ม, กอง, หมู่, การรวมเข้าด้วยกัน, ชุมชุม, ประชุมกัน, ประกอบกันเข้า, องค์กรรวม ไม่ใช่ส่วนสิ่งเดียว

“กาย”นี้หมายเอา ความเป็นองค์กรรวมของรูปกับนาม ต้องเป็น“๒”ภาวะ และยังผู้ปฏิบัติเพื่อบรรลุนิพพานนั้นยังจะต้องเข้าใจให้ชัดเจนในความเป็น“กาย”นี้เน้นเข้าหา“ปรมาตมธรรม” ซึ่งโน้มมาทาง“นามธรรม”ด้วยซ้ำ แต่ทำไมถึงหลงเข้าใจผิดกลับตาลปัตร กลายเป็นเน้นโน้มออกไปเป็น“รูปธรรม”ได้ถึงปานนั้น

ก็ถึงขนาด“องค์กรรวมของนามธรรม”โดยตรงแท้ๆไม่รวมเอา ส่วน“ภายนอก”เลย ก็ยังเรียกว่า “กาย” คือ“องค์กรประชุมของนาม” เช่น “องค์กรประชุมของเวทนา-องค์กรประชุมของสัญญา-องค์กรประชุมของสังขาร” เป็นต้น เวทนา-สัญญา-สังขารนั้นก็เห็นกันอยู่ชัดๆว่าเป็น“นามธรรม” ไม่ใช่“รูป”ภายนอก รวมภายในก็เรียกว่า“กาย”

หรือ“กายปัสสัทธิ”อย่างนี้ ก็หมายถึง ความสงบราบรื่นแห่ง นามกาย, ธรรมชาติทำนามกาย คือ เจตสิกทั้งหลายให้สงบเย็น

ไม่ได้ไปหมายเอา“รูปธรรม”ภายนอกเลย

ซึ่งถ้าเป็นเรื่องของปรมาตมแล้ว“กาย”ไม่ได้โน้มเอนไปหา วัตถุภายนอก แต่หมายโน้มเอนมาทางนามธรรมโดยตรงทีเดียว

“กาย”นี้ถ้าจะแปลว่า จิตภายใน นั้นจะถูกกว่า ไปแปล“กาย”ว่า ร่างภายนอก ด้วยซ้ำ

แต่..เมื่อได้มีฉันทวิภูฏิกไปหลงผิดว่า“กาย”คือร่างภายนอก เท่านั้น ไม่มีจิต ก็ผิดกันไปใหญ่เลย การปฏิบัติก็ไร้มรรคผลแน่นอน เพราะเข้าใจผิดดังนี้เอง การพิจารณา“ลัทธิกาย”(กายทั้งปวง)

กิติ “กายสังขาร”(การปรุงแต่งกันของกาย)กิติ “ปัสสัณญัง กายสังขารัง” (จักระจับกายสังขาร)กิติ จึงปฏิบัติกับ“กาย”ที่หมายเอา“ส่วนของภายนอก”ที่เป็นสรีระ เท่านั้น ไม่มีจิตร่วมด้วย

“กายปัสสัทธิ”ก็เลยไปได้แต่เพียงร่างภายนอกเท่านั้นที่สงบ แข็งที่ออยู่ คือ ทำแค่ความเคลื่อนไหวของกิริยาทางภายนอก ให้นิ่งๆ

ไม่ได้ทำให้“อกุศลจิต”ภายในที่อยู่ใน“เวทนา”ใน“สัญญา”ใน“สังขาร”ใน“วิญญาน” ระวังเป็นผลตรงตัวของ“สมุทัยอริยสัจ” ก็เลยหลงไประวังแต่“สรีระ”ภายนอก ซึ่งผิดเป้าสำคัญไปคนละทิศ

แม้ที่สุดที่ลึกล้ำยิ่งกว่านั้น ก็คือ มันไม่แค่เข้าใจผิดความเป็น “กาย”ที่หมายเอาเฉพาะร่างภายนอกเท่านั้น แถมยังสำคัญของ ความหมายที่ว่า “การทำความสงบระวัง”ก็พาลผิดเลยเถิดไปทำ “ความระวัง”อย่างพาชื่อเอากับ“จิต”เสียอีก กล่าวคือ ไปหลง “ระวังจิต”ทำจิตให้หยุดนิ่งไม่ทำงาน จิตทั้งจิตอยู่เฉย ไม่คิดไม่นึก จิตทั้งจิตกระด้างแข็งทื่อ ที่สุดถึงขั้นให้จิตทั้งจิตไม่รับรู้อะไรเลย แล้วหลงผิดว่า นี่คือ“นิโรธ” ซึ่งกลายเป็น“อัสสญัสสัตัว”ไปเลย

ผู้ที่“มิจฉาทิฏฐิ”ทั้งหลายทั้งสายปัญญา และสายเจโต ที่ เข้าใจคำว่า“กาย”ไม่ถ่องแท้ถูกต้อง จะมี“สัญญา”ดังว่านี้ และ ปฏิบัติผิดไปดังว่านี้แทบทั้งนั้น จึงไม่เป็นผลที่สัมมาทิฏฐิได้

ดังนั้น ผลธรรมที่ได้จากการปฏิบัติหากสัมมาทิฏฐิ-สัมมา ปฏิบัติจริงแล้ว ผลที่ได้นั้นความเป็น“กาย”ทั้งภายนอกและภายใน ของผู้ปฏิบัติจะยิ่ง “คล่องแคล่วว้าวไว”ยิ่งๆเป็น“ชวนจิต”เป็น “จิตมุกุตา(ความอ่อนไหวไวเร็วของจิต)”กันแท้ๆ

ยิ่งเกิด“ผลนิโรธ”เจริญยิ่งขึ้นนั่นแหละ คือ“จิต”ยิ่งจะมี

คุณวิเศษของ“กายปาคุญญาตา(ความแคล้วคล่องว่องไวของ“กาย”)”

“กายปาคุญญาตา”นี้ หมายถึง ความคล่องแคล่วของหมวดเจตสิก เป็นต้นว่า เวทนาก็ดี สัญญาก็ดี สังขารก็ดี ต่างก็คล่องแคล่วว่องไวยิ่งขึ้น แต่เมื่อมีฉภาทัญญูในคำว่า“กาย” ไม่เกี่ยวกับจิต เจตสิกทั้งหลายก็เลยไม่มีโอกาสจะเจริญคล่องแคล่วว่องไวแต่อย่างใด

เพราะไปมีฉภาทัญญูในคำว่า“กาย”นั้นหมายเอาเฉพาะร่างภายนอกอย่างเดียวเท่านั้นเสียแล้ว การ“สัญญา”ของผู้ปฏิบัตินี้ก็ผิดไป ฉะนั้น“กาย”ที่ได้จากการปฏิบัติก็ย่อมผิดไป

กลายเป็นยังปฏิบัติ “ร่างภายนอกที่จะระงับ” ก็เป็นร่างที่แข็งทื่อ “จิตภายในที่จะระงับ” ก็เป็นจิตที่แข็งทื่อ เพราะจะไป“กำหนดหมาย”(สัญญา)ให้“กาย”ให้“จิต”กลายเป็น“องค์รวม”(กาย)อย่างหนึ่งอย่างเดียว แทนที่จะเป็น“องค์ประกอบ”(กาย)ของ“รูปกับนาม” ที่สุดท้ายก็ผิดไปหมดแม้แต่“องค์ประกอบ”(กาย)ของ“นามกับนาม” ก็เป็น“เอกัคคตา”ที่มี“กาย”เป็น“อสังขยสัตว์”แน่นอน

เพราะจะหลงไปทำให้“เวทนา-สัญญา”ดับไม่รับรู้ ถึงกับมืดดำไปหมดทั้งใจ ไม่รับไม่รู้อะไรเลย แล้วหลงว่า นี่คือ“นิโรธ” จึงผิดเตลิดเปิดเปิงออกนอกคำสอนของพุทธกันไปใหญ่

“กายกสิ” ที่หมายถึง โทษภัย“ภายในใจ”แท้ๆ ซึ่งไม่ใช่“ภายนอก”เลย ก็คือ กิเลสนั่นเอง ก็เลยไม่ได้จัดการกับจิต เพราะไปหลงผิดว่า “กาย”หมายเอาเพียง“ร่าง”ภายนอกเท่านั้น

จึงได้แต่ทำ“กายกรรม-วจีกรรมไม่ให้ทุจจริต”กันแค่นั้น การสำรวมอินทรีย๕ ก็เลยแค่ข่ม“กิริยาอาการภายนอก”ไม่ให้ทำทุจจริต ก็ได้ผลแค่“วิกขัมภนปหาน”กันไปเป็น“สมณะ”อยู่ชัฏๆโทนโท

ไม่ถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะ“จิต-เจตสิก-รูปภายใน”แต่อย่างใดเลย ปฏิบัติไม่เข้าไปถึงการรู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะ“มโนกรรม”ที่เป็น“วิปัสสนา” มันได้แต่ปฏิบัติ“สมณะ” เป็นแค่“กตข่ม”อยู่ใต้งๆ

จึงไม่มีโอกาสรู้จักรู้แจ้งรู้จริงรายละเอียดของ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”บริบูรณ์เพราะไม่ได้“สัมผัส”ภายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” เนื่องจากเข้าใจ“กาย”ผิดไปแต่ต้นที่แท้แล้ว“จิตเป็นประธานสิ่งทั้งปวง” กายกรรม-วจีกรรมก็

เกิดมาจาก“จิต”หรือ“มโน”แท้ๆที่คือตัวบัญชาหรือจอมบงการ การปฏิบัติ“สมณะ”นั้นไม่ได้ไปกำจัด“กิเลส”ใน“จิต”หรือใน“มโน”เลย เพราะมีแต่สะกดจิตให้เข้าสู่ความเป็น“๑” ให้หยุดให้นิ่ง ให้แน่น ให้ดับสนิทเด็ดขาด ไม่รับรู้สักใดๆ แข็งทื่อไปเลย

การปฏิบัติ“สมณะ”นั้น ไม่มี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”ทำการ“วิจย..จิต-เจตสิกต่างๆ” ด้วยวิธีแยกแยะความเป็น“ธรรมะ ๒” (เทว ธัมมา) ได้แก่ การแยกแยะ“ภายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”นี้แล

ซึ่งก็คือ การแยกแยะ“เทว”นี้เอง เรียกว่า “เทว ธัมมา” เป็น การแยกแยะ“ธรรมะ ๒”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

“กิเลส”ที่เป็น“ตัวการร้าย”ได้แก่“ตัวเจตนา”ที่เป็นจอมบงการ“กรรม”ตัวสำคัญ

จึงต้องเรียนรู้จับตัว“เจตนา”ให้ได้ ซึ่ง“เจตนา”ก็มีอยู่ “เจตนา”นี้พระพุทธเจ้าตรัสรู้แจกไว้มี“๓ เจตนา”ใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.“เจตนา”ที่เป็น“กามตัณหา”
๒.“เจตนา”ที่เป็น“ภวตัณหา”

๓.“เจตนา”ที่เป็น“วิภวตัณหา”

“กามตัณหา”กับ“ภวตัณหา”เป็น“ตัณหา”ที่ยังมี“ภพ”อยู่
ผู้“ดับตัณหา”ได้ ก็คือ ผู้“ดับภพ-ดับชาติ”ในจิตตนเองได้
ส่วน“วิภวตัณหา”นั้นเป็น“ตัณหา”ที่“ไม่มีภพ”แล้ว คือ
“ความต้องการที่ดับภพจบชาติแล้ว” เป็น“ความต้องการ”ที่หมด
กิเลส เป็นความต้องการของ“อรหันต์”ขึ้นไป หมดความเลวร้าย
ดังนั้น “เจตนา”ที่ยังเป็น“กามตัณหา”หรือ“ภวตัณหา”จึง
เป็น“ตัวร้าย”ที่จะต้องกำจัดไปให้หมดสิ้น“ตัณหา”จึงจะสิ้น“ภพ ๓”
เห็นชัดเห็นแจ้งมัยว่า “เจตนาเป็นกรรม”จริงๆตัวแท้
ตั้งแต่“กามตัณหา”เป็น“ตัณหา”ขั้นต้น เมื่อกำจัด“กามตัณหา”
ได้แล้ว จึงจะเหลือ“ภวตัณหา” ซึ่ง“ภวตัณหา”ก็ได้แก่“รูปภพ-อรูปร
ภพ”อีก ๒ ภพ ก็ปฏิบัติกำจัดไปเป็นลำดับๆ

“ดับรูปภพ”ก่อน ได้แล้วก็เหลือ“อรูปรภพ” จนกระทั่งดับ“อรูปร
ภพ”อีกหมดสิ้น ก็จบสิ้น“ภพ ๓” ไม่เหลือ“ภพ ๓”กันอีก

“ตัณหา”ต่อนั้นก็เป็น“ตัณหาที่ไม่มีภพ ๓”แล้ว ซึ่งเป็น
“ตัณหาอุดมการณ์”ต่อไป เป็น“ตัณหาที่สิ้นภพจบชาติแล้ว” ตัณหา
ที่ไม่มีตัวตน ตัณหาเพื่อผู้อื่น ภาษาก็คือ “วิภวตัณหา”นี่เอง

“วิภวตัณหา”คือ “ตัณหา”ที่ไม่มี“กิเลสในภพ ๓”เด็ดขาด

“กิเลสในกามภพ”ก็เกิดจาก“มโนสัญญาเจตนา”

“กิเลสในรูปภพ”ก็เกิดจาก“มโนสัญญาเจตนา”

“กิเลสในอรูปรภพ”ก็เกิดจาก“มโนสัญญาเจตนา”

ผู้ปฏิบัติก็ต้อง“ดับกิเลส”ใน“ภพ ๓”ไปตามลำดับ

ผู้ปฏิบัติที่ไม่ได้ทำการกำจัด คือ ไม่ได้จัดการกับ“มโนกรรม”

ที่ถูกบงการด้วย“มนโณสัญญาเจตนา”หรือ“จิตทุจริต”ในขณะที่“จิตกำลังทุจริตปัจจุบันนั้นๆ” จึงเท่ากับไม่ได้กำจัด“โจรตัวจริง”ที่กำลังทำการ“ทุจริตกรรม”อยู่ไต่งๆกันจริง ก็ไม่ได้กำจัด“ตัวตนของกิเลส”

“โจร”หรือ“ตัวตนของกิเลส”ที่เกิดใน“ปัจจุบัน”ที่มี“กาย”ตั้ง แต่“กายภายนอกกับจิตภายใน”ครบ“ภาวะ ๒”ไปทุกมิติของ“กายกับจิต” จึงจะนับว่าเป็น“ความจริง”ของ“เหตุ”ครบ“๒”

“สัมผัส”ที่มี“ภายนอก”รวมอยู่ด้วยใน“ปัจจุบัน”จึงจะนับว่า“เป็น“ความจริง”ที่สมบูรณ์ที่สุด

การปฏิบัติ“หลับตา”จึงคือ การปฏิบัติที่“ไม่สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” เพราะไม่มี“ภายนอก(พหิตา)”ครบพร้อมอยู่ด้วยทุกทวาร

“หลับตา”ปฏิบัติมันมีแต่“ภายใน”ทวารเดียว

“โจร”หรือ“กิเลส”ที่ระลึกขึ้นใน“สัญญา”แม้จะระลึกกันขึ้นใน“สัญญาปัจจุบัน”ใดๆก็ตาม ก็เป็นแค่“โจรในอดีตที่ระลึกขึ้นมา”หรือ“โจรในอนาคตที่ระลึกขึ้นมา”เท่านั้น ยังไม่ใช่“โจรตัวแท้ตัวจริง”อันมี“กาย”ของกิเลสต้นเหตุที่ครบ“ภาวะ ๒”เกิดอยู่หลุดๆใน“ปัจจุบัน”ไต่งๆโทนโท่ ยินยันสภาวะจริงทุกขณะที่ครบ“สัมผัส ภายนอก-ภายใน”อันเป็น“ปัจจุบัน”ให้ผู้ปฏิบัติการกำจัดหอก

นี่คือ การกำจัด“โจร”อันคือ“กิเลสหรือต้นเหตุ”ที่พระพุทธเจ้าพาทำแท้ที่สุด ไม่ต้องเสียเวลาสืบสวน พิพากษาใดๆกันอีกเลย

“ปัจจุบันกรรมหรือปัจจุบันชาติ(ทิฏฐกาล)”จึงเป็น“ทิฏฐธรรมนิพพานทิฏฐิ”ที่ต้อง“สัมมาทิฏฐิ”แท้จริงด้วยประการฉะนี้

ผู้ปฏิบัติที่ไม่มี“ทวารภายนอก๕”ในการปฏิบัติ จึงมิใช่แท้ ผู้ที่ปฏิบัติไม่ถึงขั้นนี้จะไม่มี“ผลถึงจิต”ที่เป็น“ผลธรรม”ชั้น

“ปรมาตม์”ในการปฏิบัติธรรม เพราะหลงผิดโดยเข้าใจคำว่า“กาย” ผิดไป มาตั้งแต่ต้น เริ่มจาก“ลักกายทวิภูลิสังโยชน”กันมาเลย

เพราะฉะนั้น “กายสังขาร”จึงไม่ใช่ไปหมายเอาแค่“องค์รวม หรือองค์ประชุม”ของมหาภูตรูป หรือของวัตรธรรมภายนอกเท่านั้น โดยไม่รวมเอา“นามธรรม”เข้าไปด้วย

ไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติในขณะที่เรียกว่า“กายคตาสติ”หรือ “อานาปานสติ” ต้องมีความเป็น“กาย”คือ“ภาวะ๒”อยู่ตลอดเสมอ

“กาย”จึงไม่ใช่หมายเอาเฉพาะ“ภายใน”ที่ไม่มี“ภายนอก”

และจะไม่ใช้แค่“ภายนอก”เดียวๆเดียวๆเท่านั้น เป็นอันขาด

แน่นอนว่า กายทุจริต-วจีทุจริตอันเป็น“กรรม”ภายนอกนั้น ต้องจัดการกำจัด“ทุจริตภายนอก”นั้นๆมาก่อน เพราะเป็นภัยทั้งผู้ อื่น และภัยที่ตนเองด้วย

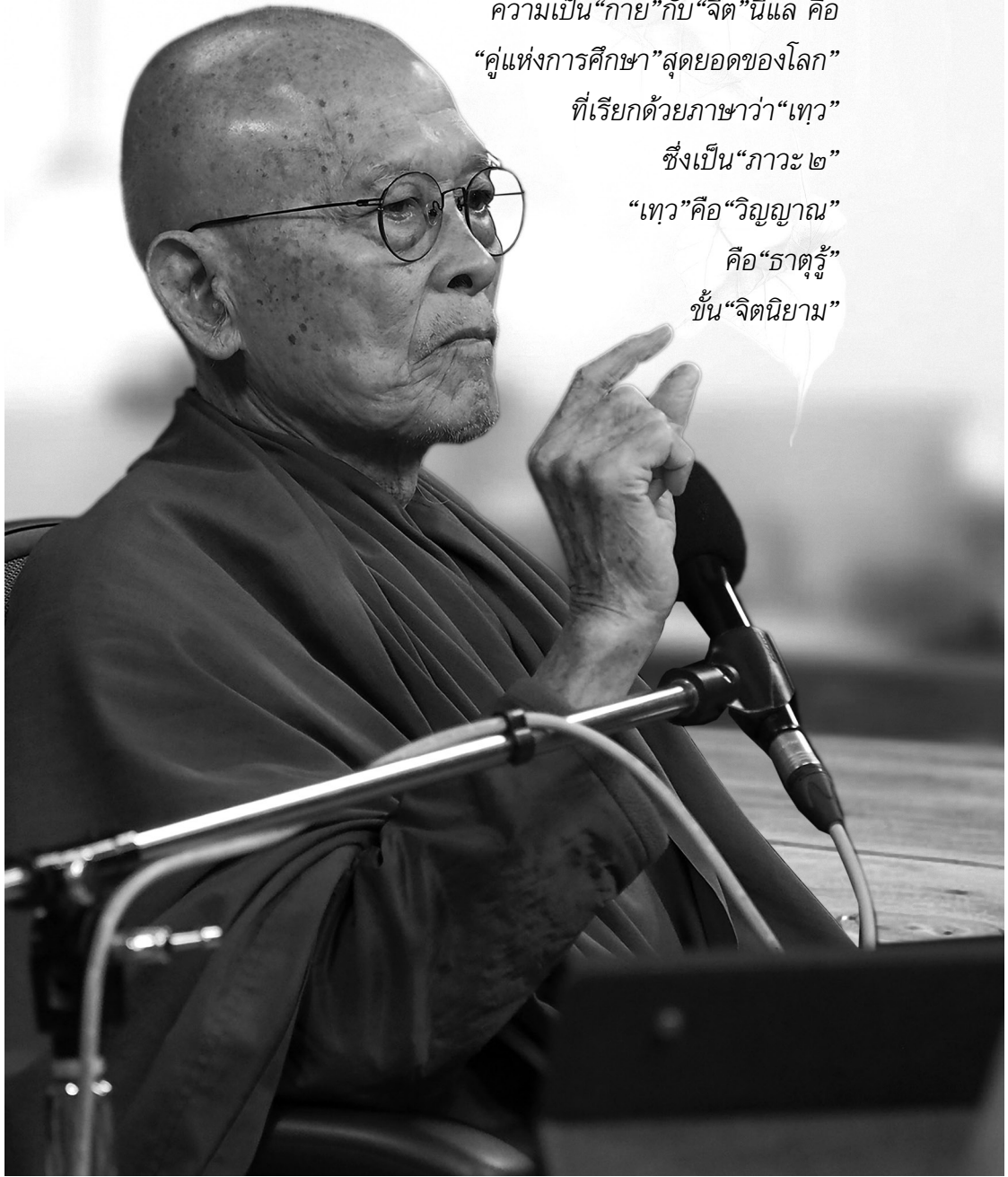
ซึ่งใน“กาย”นั้นก็คือ“จิต”อีกนั่นแหละที่เป็น“ตัวแท้”ของ ประธาน บงการให้กระทำออกมา“ภายนอก” จึงต้องจัดการ “ดับกิเลส”ตัวนี้ในจิตให้“ดับเด็ดขาด”ก่อน เบื้องต้น จึงจะจริง จึงจะชื่อว่า เป็นลำดับ“ต้น-กลาง-ปลาย”อย่างน่าอัศจรรย์ ตาม ที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙

เพราะมีทั้ง“ภายนอก-ภายใน”มีทั้ง“กาย”ทั้ง“จิต”ครบ“เทว”

ไม่ใช่แค่ให้มันฝึกฝน“ห้ามกายกรรม-วจีกรรม”ภายนอกแบบ “สะกดอดทนแค่ภายนอก”ซึ่งเป็น“วิธีสมถะภายนอก” อันแตกต่าง จาก“วิธีวิปัสสนาภายนอก”อย่างมีนัยสำคัญอยู่อย่างยิ่ง

“สมถะภายนอก”ก็หมายความว่า “สงบภายนอก”ได้ แต่ ภายในจิตยังไม่ประสีประสา ยังไม่ได้เรียนรู้ฝึกฝนจัดการกันอย่าง

พุทธวิชชานั้นต้อง“สัมมาทิฐิ”กันจริงๆ
ที่พระพุทธเจ้าเริ่มต้นให้เรียนรู้
ความเป็น“กาย”กับ“จิต”นี้แล คือ
“คู่แห่งการศึกษา”สุดยอดของโลก”
ที่เรียกด้วยภาษาว่า“เทว”
ซึ่งเป็น“ภาวะ๒”
“เทว”คือ“วิญญาน”
คือ“ธาตุรู้”
ขั้น“จิตนิยาม”

รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” กันอย่างถ่องแท้จริงๆเลย

“สมณะภายนอก” นั้นคนทุกคนทำอยู่ เป็นลักษณะสามัญ

ส่วน “วิปัสสนาภายนอก” นั้นหมายความว่า “รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ทั้งภายนอกทั้งภายใน” ที่สัมผัสกันเป็น “ภาวะ ๒” อยู่และทำ “ความสงบกิเลส” ที่มันบงการภายนอกและภายในใจอยู่เป็น “รูปกับนาม” ซึ่งเป็น “ตัวการ” ได้จริงของภาวะ “คู่” คือ “เหตุ” หรือ “กาย” สำเร็จ

การฝึกหัดแต่เพียง “สมณะภายนอก” ระวังปฏิกิริยาภายนอกนั้น สามัญปุถุชนหรือโลกียมนุษย์ชาติทั้งหลาย ล้วนกระทำเป็น และได้ ทำให้แก่ตนมาตาม “สำนึกดี” สามัญปกติของมนุษย์กันมาทั้งนั้น

มันก็แค่ “ทำสมณะภายนอก” ตามลักษณะสามัญปุถุชนเท่านั้น มันไม่ได้มีอะไรดีเกินไปกว่าสามัญปุถุชนที่มีอวิชาเลย

ผู้มีความละเอียดต่อพฤติกรรมที่ตนเองรู้สึก ว่า “หยาบต่ำ” ไม่ควรทำ ก็เป็นธรรมดาที่เขาจะทำ “สมณะภายนอก” กันทุกคน

แต่คนนี้ยังไม่ได้แก้ไขตนเองด้วยทฤษฎีของพระพุทธเจ้าเลย

เพราะเขาไม่มีวิธีทำ “วิปัสสนาภายนอก” ก็ไม่สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “กิเลส” ที่เกิดเพราะมีความเนื่องเกี่ยวจากภายนอก แล้วเราก็กัดการ “ดับกิเลส” ตัวนี้ไปตามลำดับให้ได้

ตามที่เหล่าคนผู้หลงผิดไป “หลับตา” ปฏิบัตินั่นเอง

แม้ “ทำภายนอกได้แล้ว” แต่ไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “จิต” ของตนว่า “ตัวการ” ในจิตคือ “กิเลส” นั้นเป็นอย่างไร? กิเลสนี้เองที่เราต้อง “รู้จักตัวมัน” อย่าง “รู้แจ้ง รู้จริง” ชนิดที่พ้น “วิจิกิจฉา” ให้ได้ ซึ่งต้องมี “วิปัสสนา” คือ “วิจย” ให้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง เจ้าตัว “กิเลส” ให้ถูกตัวถูกตนของมันจริงๆ ที่เรียกว่า “พ้นสักกายทิฏฐิ”

นั่นก็คือ“กาย(รูปกับนาม)”นี้แหละคือ ภาวะตัวตนเจ้ากิเลส
และเราได้จัดการ“กำจัดตัวนี้แหละ”เป็น“เป้า”แท้ๆ ตรงตัว
ถูกตนของกิเลสนี้จริงมั๊ย? ผู้ปฏิบัติต้องรู้จักู้แจ้งรู้จริงให้คมแน่น
ไม่เช่นนั้น จะเที่ยวไปกำจัดเอาส่วนอื่นเลอะเทอะไปหมด
หรือไม่ก็ไปตีขลุม“หมากำจัดจิตทั้งจิตคือๆดุนๆ”เอาหมดเลย
แบบที่“หลับตา”ปฏิบัติกันนั้นแล

ซึ่งมันเลยเถิด เลยธงไปแล้ว หรือไม่“เข้าเป้า”ตัวกิเลสแท้ๆ
และวิธีที่เลยเถิดต่างๆ ก็เกิดขึ้นหลากหลายวิธี หลากหลาย
ทฤษฎีของการปฏิบัติธรรม ตามอาจารย์นับไม่ถ้วนในโลก ที่ยังไม่ใช่
ของพุทธที่“สัมมาทิฐิ”หรอก

พุทธวิชชานั้นต้อง“สัมมาทิฐิ”กันจริงๆ ที่พระพุทธเจ้าเริ่มต้น
ให้เรียนรู้ความเป็น“กาย”กับ“จิต”นี้แล คือ “คู่แห่งการศึกษา”
สุดยอดของโลก” ที่เรียกด้วยภาษาว่า“เทว” ซึ่งเป็น“ภาวะ๒”

“เทว”คือ“วิญญาน” คือ“ธาตุรู้”ขั้น“จิตนิยม”

แต่“เทว”ของผู้วิชชาก็คือ ความไม่รู้ที่ไม่รู้“ธาตุรู้”ความ
เป็น“เทว”ของตนเอง ก็“อวิชชา”อยู่ และหลงยึดว่า“เทว”คือ“๑”

ส่วนผู้มี“วิชชา”ก็คือผู้มี“ธาตุรู้”ที่รู้อย่างตั้งแต่“เทว”คือ“๒” และ
รู้สูงขึ้นในความเป็น“เทว”คู่อื่นๆที่เรียนรู้ได้ด้วย“กาย”คือ“นาม-
รูป” กระทั่งที่สุด“เทว”ยิ่งใหญ่ที่สุด ที่ไม่มีอะไรจะที่จะ“รู้อยิ่ง”หรือ
“ยิ่งใหญ่ไปกว่า”แล้วในคนทุกคน ที่สามารถทำให้“รู้อยิ่งยอดเป็นที่สุด
เท่าพระเจ้าจะรู้ได้”

“พระเจ้า”ของ“เทวนิยม”แต่ละศาสนามีหลากหลายศาสนา
ต่างก็มี“สุดยอดแห่งความรอบรู้”แยกกันไปคนละสุดยอด

ส่วน“อเทวนิยม”นั้นมีความเชื่อเท่านั้นในมหาจักรวาลที่สามารถ“รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง”ความเป็น“เทว”เพราะตีแตกแยกแยะ“เทว”ออกได้ ด้วยความเป็น“๒”แล้วศึกษาครบถ้วน“วิญญาน”ได้ทุก“เทว”ประดามี จึงสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“เทว”ของแต่ละ“เทว”

“เทวนิยม”ก็ยืนยันว่า“เทว”คือ“วิญญาน” และ“เทว”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนั่นคือ“พระเจ้า” แต่ไม่สามารถตีแตกแยกแยะ“พระเจ้า”ได้ว่า“พระเจ้า”คือใคร? เกิดอย่างไร? ดับอย่างไร?

“พระเจ้า”ของ“เทวนิยม”จึงลึกลับ ไม่มีใครรู้จักจริงได้เลย
ข้าพเจ้าเห็นว่า“พระเจ้า”หรือ“เทว”เป็น“อัตตา(อาตมัน)”
นิรันดร์เอาด้วย “เทวนิยม”จึงไม่มี“นิพพาน”

และห้ามเด็ดขาด ไม่ให้วิจัยวิจารณ์ ห้ามตีแตกแยกแยะความเป็น“พระเจ้า”เด็ดขาด “พระเจ้า”ถือว่าที่สุดแห่งความสูงสุดแล้ว “หนึ่งเดียว” อย่างว่าแต่“ตีแตก”เลย ห้าม“แตะต้อง”ด้วยซ้ำ

ซึ่งก็คือ ห้ามตีแตกแยกแยะความเป็น“วิญญาน”หรือ“ธาตุรู้”อันยึดกันว่า“เทว”ที่เป็น“หนึ่ง”ยิ่งใหญ่เรียกกันทั่วไปว่า God หรือ พระเจ้า นี่แหละที่มีความเป็น“๑”ยิ่งใหญ่เด็ดขาดสูงสุด

ทั้งๆที่“เทว”นั้นหมายถึง“๒”แท้ๆ แต่ก็หลงกันสนิทว่า“๑”
แต่ไม่เคยแยกแยะได้เลย หรือไม่เคยเปิดใจเรียนรู้เลยว่า
“๒”นั้นมันอะไรกันแน่? และมีอย่างไรกันบ้าง?

เห็น“ความผิด”ที่ยิ่งใหญ่กันมั๊ย?

นั่นคือ “ความยึดมั่นถือมั่น”นี้ ๑ และจมอยู่ใน“ความเที่ยงของความเป็น ๑”นี้อีก ๑ รวมเป็น “๒ ความผิด”ที่ยิ่งใหญ่

“ความยึดมั่นถือมั่น”คือ “อุปาทาน” หรือ“อภินิเวศ”

“ความเที่ยง”คือ “นิจจัง” ยึดความเป็น“๑”นี่เองว่า“เที่ยง”
นิรันดร หรือยึด“ความเป็น ๑ ไม่เปลี่ยนแปลงในความเป็นใหญ่”

และหลงยึดติดๆอยู่แต่กับ“สุข” ไม่เอา“ทุกข์”

แต่ก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ทุกข์” ไม่รู้“เหตุ”แห่ง“ทุกข์” ไม่รู้
จักรู้แจ้งรู้จริง“ความดับทุกข์” เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิธีปฏิบัติ
เพื่อความดับทุกข์”

ที่แท้นั้น“ทุกข์”เท่านั้นที่เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป

“สุข”นั้นเป็น“มายา” หรือ“ทุกข์”ต่างหากที่เป็น“ผีหลอก”

ผู้หลง“สุข”จึงถูก“ผีหลอก(ทุกข์)”อยู่ตลอดเวลา

และที่สำคัญยิ่งยวดคือ ไม่รู้ว่า“สุขกับทุกข์”นี้แลคือ “เทว”
คือ“คู่หู”หรือ“ภาวะ ๒” ที่แยกกันไม่ได้ ข้าหลงจะเอาแต่“สุข”อีก

ผู้หลงยึดจะเอาแต่“สุข”จึงคือ ผู้ไม่รู้จักความจริงของ“เทว”

ผู้หลงผิด“ยึด”ใน“ความสุข”ว่าเป็น“ความทุกข์”ก็ดี

หลงผิด“ยึด”ใน“ความทุกข์”ว่าเป็น“ความสุข”ก็ดี

หลงยึด“ความไม่เที่ยง”ว่า“ความเที่ยง”ก็ดี

หลงยึด“ความไม่ใช่อัตตา”ว่าเป็น“อัตตา”ก็ดี

หลงผิดยึดใน“ความไม่นาได้-ไม่นามี”ว่า“นาได้-นามี”ก็ดี

ก็คือ ผู้“วิปลาส(ความคลาดเคลื่อนไปจากความจริง)”โดยแท้ ตาม
คำตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๔๙

พระพุทธเจ้าตรัสถึง“วิปลาส”ว่า มี“วิปลาส ๓” ได้แก่

๑.สัญญาวิปลาส ๒.จิตตวิปลาส ๓.ทัญญูวิปลาส

สัญญา คือ ประสิทธิภาพของ“จิต”ส่วนหนึ่ง ที่สามารถการ
กำหนดหมายรู้ของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือภาวะใดภาวะหนึ่ง

จิตต(หรือจิตที่กร่อนมาเป็นคำไทยแท้ๆคือ“ใจ”นั่นเอง) คือ “ธาตุรู้”ที่ทำงานหรือทำหน้าที่รู้องค์รวมของ“สังขาร”นั้นๆ (โดยมี“เจตสิก”เป็น“ธาตุรู้”ที่แยกย่อยไปจาก“จิต”นั้นแหละ ซึ่งทำหน้าที่แหลมคมละเอียดยิ่งขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง)

ทิวฐิ คือ ความเห็น ความรู้ ความเชื่อ ตามภูมิธรรมที่มี
ถ้าสัญญาที่ดี จิตก็ดี หรือทิวฐิที่ดี วิปลาสไป ก็จะทำให้เกิด“วิปลาส ๔”ขึ้นได้อีกต่อไป

นั่นคือ วิปลาสไปได้ เช่นว่า ๑.เห็นสิ่งที่ไม่เที่ยง ว่า เที่ยง
๒.เห็นสิ่งที่เป็นทุกข์ ว่า สุข ๓.เห็นสิ่งที่ไม่ใช่ตัวตน ว่า เป็น
ตัวตน ๔.เห็นสิ่งที่ไม่น่าได้น่ามี(อสุภ) ว่า น่าได้น่ามี(สุภ)

“ความวิปลาสที่ยิ่งใหญ่”ที่สุด ได้แก่ ความวิปลาสใน“เทว”
นี่เอง ที่“ยิ่งใหญ่”สุดๆสำคัญๆในเรื่อง“เทว”หรือ“จิตวิญญาน”

“เทว”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนั้น จึงได้แก่ God หรือพระเจ้า นี่แล
ที่ชาว“เทวนิยม”ไม่ให้“วิจย-วิจารณ์”แยกแยะใดๆเป็นอันตราย
ชาว“เทวนิยม”ไม่ยอมให้“วิจย-วิจารณ์”หรือตีแตกแยกแยะ
“เทว”หรือไม่ยอมให้ตีแตกแยกแยะ“เทว”ที่เป็น“พระเจ้า”เด็ดขาด
“ความรู้-ความจริง”ที่เป็น“สมมุติธรรม”ของ“พระเจ้า”จึงเที่ยง คงที่
เก่าแก่อยูตามเดิม ไม่เคลื่อนไปตามโลกที่หมุนเวียนเปลี่ยนเคลื่อน
ไปไม่มีหยุด

แต่ระบบ“พระเจ้า”ก็ยังหลงยึดมั่นถือมั่นอยู่กับความเก่าแก่
เสื่อมโทรม ไม่ทันสมัย ไม่วิวัฒนาการ ไม่รวมสมัยอยู่นั่นเอง

เพราะไม่มี“ความรู้-ความจริง”ที่มัน“ไม่เที่ยง”ไปตาม“ความ
เคลื่อน”ของทุกสรรพสิ่ง แค่ว่า“ความเคลื่อน”ก็คือ ความไม่
อยู่ที่เก่าแล้ว ไม่เท่าเก่าแล้ว ไม่คงเดิมแล้ว ไม่ว่า“มหาภูต”หรือ“จิต

วิญญาน” มันไม่มีอะไร“คงที่”เท่าเก่า คงเดิม อยู่อย่างเดิมได้ดอก
มันมีสิ่งใหม่ มันต้องรู้สิ่งใหม่ ที่มันเข้ามาพร้อมแปรเปลี่ยนไป
ทั้งนั้น อย่า“หลงยึด”ว่า ทุกสรรพสิ่งจะมีผู้ควบคุมให้มัน“เที่ยง
แท้”เท่าเก่า อยู่อย่างเดิม เปลี่ยนแปลงไปไม่ได้ เป็นอันขาด

ผู้มี“ความรู้-ความจริง”ที่มันยอมแปรไปตาม“องค์ประกอบ”
ที่“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-เปลี่ยนไป” ไม่เที่ยง ไม่เคยมีเท่าเดิม อยู่อย่างเดิม
จึงเป็นผู้หยั่งรู้“ความจริง”แห่ง“ไตรลักษณ์”นี้สุดแจ่มแจ้ง

โลกเคลื่อนไปแต่ละสิ่งอย่างยอมเคลื่อนไป และเปลี่ยนไปอยู่
ตลอด มากหรือน้อยเท่านั้น ไม่ว่า ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ ที่ถือว่า หยาบ
“มหาภูต ๔” ยอมเปลี่ยนแปลงสภาพไปทั้งนั้น ไม่คงรูปคงร่างอยู่
อย่างเดิมเลย แม้“ความจริง”ของ“มหาภูต ๔”แค่นี้ ก็วิปาลไปแล้ว

ยิ่ง“นามธรรม”หรือ“จิตวิญญาน”ที่มันเป็นแค่“พลังงาน” ไม่
เป็นกลุ่มเป็นก้อน ไม่ยึดติดกันแน่นเหนียวเหมือนมหาภูต ๔ ก็ยิ่งไม่
สามารถที่จะ“เห็น”ความไม่เที่ยงได้ง่ายๆแน่นอน

เพราะมันเป็น“สุขุมรูป” มันมี“รูปละเอียด”ที่สัมผัสด้วยตาหู
จมูกลิ้นกาย ยากยิ่งกว่ามหาภูต ๔ นั้นนักกว่ายิ่งนัก

แถมไม่ให้วิจย-วิจารณ์พระเจ้า ไม่ให้แตะความเป็น“เทว”ผู้ยิ่งใหญ่
อันคือ“พระเจ้า”นี้เด็ดขาด เข้าไปอีก

“พระเจ้า”อยู่ไหนก็ไม่มีใครรู้ สัมผัสไม่ได้เลยอีกต่างหาก

“พระเจ้า”จึงเป็น“จิตวิญญาน”ที่เป็นเจ้าของ“ความรู้กับความ
จริง”ที่ลึกลับอยู่ เท่าที่“พระเจ้า”ของแต่ละศาสนามี“ความรู้-ความ
จริง”ของแต่ละ“ศาสนา”แต่ละองค์นำมาประกาศนั้น

ซึ่งแต่ละ“ศาสนา”ก็จะมี“ความรู้-ความจริง”ในความเป็น

“วิญญาน”ตามแต่ละ“ศาสนา”แต่ละองค์มี“ในตนของตน”

“ตนของตน”ของแต่ละศาสนานี้แล คือ “ปรมาตมัน”ของ
“พระเจ้า”แต่ละของ“ศาสนา”แต่ละศาสนา

ซึ่ง“ปรมาตมัน”นั่นก็คือ “อัตตาหรืออาตมัน”ของแต่ละ
“ศาสนา”นั่นเอง ที่แต่ละ“ศาสนา”ตีแตกแยกแยะ“อัตตาตน”ไม่ได้
นี้แหละคือ “ความไม่รู้ตัวตน”หรือความไม่รู้จัก“อัตตา”หรือ
ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“อาตมัน-ปรมาตมัน”ซึ่งคือ“เทว”

ตั้งแต่“เทว”เล็กที่สุด ไปจนกระทั่งสูงสุดใหญ่ยิ่งที่สุดสุดๆที่
เป็น“ปรมาตมัน”หรือ“พระเจ้า”อันคือ God แท้ๆ

ก็ไม่ได้ศึกษาความเป็น“อัตตา”หรือ“ตัวเอง”จริงๆเลย

ฉะนี้เองคือ ความไม่รู้จักรู้แจ้งไม่รู้จริง“ปรมาตมัน”ของ
ชาว“เทวนิยม” ก็เพราะไม่เริ่มศึกษาความเป็น“อัตตา-อาตมัน”
ตั้งแต่“จุดเริ่มต้น”ไปจนกระทั่งจุดกลางชั้นกลาง และชั้นปลายสุดๆ
แห่งที่สุดเป็น“ปรมาตมัน” ด้วยทฤษฎีที่ลัทธิกันนั่นเอง

ส่วน“อเทวนิยม”คือ ผู้สามารถตีแตกแยกแยะความเป็น
“เทว”ออกได้อย่างสมบูรณ์แบบ จิ๊งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“เทว”สมบูรณ์บริบูรณ์ถ้วนสิ้น ว่า เทว”นั้นสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ได้ด้วย“รูป-นาม”ของ“วิญญาน”ทั้งหมด “อัตตา”เท่านั้นแหละคือ
ความเป็น“วิญญาน” แม้จะเรียกกันว่า “พระจิตวิญญานที่ยิ่งใหญ่
สุดๆ”ปานใดๆเท่าที่มนุษย์จะพิสูจน์ล้มผัส“ความจริง”นี้กันได้
ไม่ลืกลับ ก็ยืนยันความเป็น“เทว”กันกับมนุษย์ด้วยกันได้

เฉพาะอย่างยิ่ง“เทว”ที่เป็น“วิญญาน”อันเป็นความฉลาด
(ปัญญา)สามารถหยั่งถึงความจริงตามความเป็นจริงของภาวะนั้นๆ

ได้ว่าเป็น“ธาตุรู้”ชั้นโลกุตระ ทั้ง“ธาตุรู้”ที่เป็น“ความฉลาด”(เฉโก)ที่ยังเป็นแค่“ความฉลาด”ชั้นโลกียะ ว่าแตกต่างกันคนละชั่วคนละโลก

ตั้งแต่“ความฉลาด”ชนิดที่เลวร้าย ที่ไม่ติดต่อผู้อื่นของตน ไม่ว่าจะเป็น“ธาตุรู้”ที่เป็นความฉลาดซึ่งมีกิเลสเป็นตัวการ เป็นความฉลาดเลว ความฉลาดโกง-ฉลาดหลอกซับซ้อนทั้งหลายที่เกิดขึ้นในใจ (อธรรม) อันเป็น“องค์ประชุม”(กาย)จากภายนอกแล้วต่อเนื่องเข้าไปถึงภายในคือ“ใจ” ซึ่งเป็นอกุศลทุจริตตั้งแต่หยาบร้าย กระทั่งเป็น“อกุศลทุจริต”ลดลงเป็นปานกลาง และ“อกุศลทุจริต”เหลือเล็กน้อย กระทั่งรู้ลึะองของที่สุดแห่งที่สุด ที่เป็น“ความฉลาดเฉโก”

จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งความเป็น“วิญญาน”ที่เป็น“ปัญญา”

โดยเฉพาะ“ปัญญา”นี้เองที่เป็น“ความรู้ชั้นโลกุตระ” ซึ่งเป็น“ความรู้ที่เกินกว่าความรู้ของชาวโลกียะ”เท่าที่รู้อยู่ทั้งหมด จึงสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ภาวะของ“เหตุ”ที่ชาวโลกียะรู้อยู่ได้ครบถ้วนทั้งที่เป็น“๑”และเป็น“๒” และเป็น“๓” และเป็น“๔”และต่อไป ๕-๖ กระทั่งถึง“๑๐”หรือ“๐” โดยรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“๑๐”ซึ่งก็คือ“๐”ที่เป็น“ความจบ”ใน“รอบ”หรือ“วงวน”ที่“๑”แท้ๆ

อีกทั้งเป็น“๐”อย่างลัมบูรณ์แบบใน“รอบที่ ๒”ก็ดี “รอบที่ ๓”ก็ดี “รอบที่ ๔”ก็ดี หรือ“รอบ”ต่อไปถึง“๑๐”อีกก็ชัดเจนยิ่งว่า

ทุกๆอัตราการก้าวหน้า ย่อมมี“ความเต็มรอบ”คือ “๑”

หากยังไม่เต็ม“๑”ก็คือ เศษส่วนของ“๑” ใน ๑๐”นั่นเอง หรือจะแบ่งย่อยไปกว่านั้นเป็น“.๐๑”ก็ได้ เป็น“.๐๐๑”ก็ได้ ย่อยต่อไปอีกเป็น“.๐๐๐๑”หรือจะ“.๐”เพิ่มไปอีกก็ระดับก็คือ“การลด”หรือ“การเพิ่ม”ของภาวะทั้งหลายไปที่ละอัตราเท่านั้นเอง

หรือการลดถอยลงมามีที่สุดก็คือ“๐”เป็น“แกนแก่นของที่สุด”ของ“ความประชุมกัน”หรือ“ร่วมกันเข้า” ซึ่งเป็นที่จบแห่งที่สุด

และการก้าวหน้าก็คือการเพิ่มขึ้นที่ละ“๑”หรือทีละ“ทศนิยม”เท่าที่จะมีได้เป็นได้ตามจริงนั้นๆ ประจักษ์แก่กันเข้าหรือ“สังขาร”กันเข้าเป็น“กาย”คือเป็น“องค์ประชุม”ตั้งแต่“๒ ภาวะ”ไปเรื่อยๆ

ความเป็น“กาย”จึงเป็น“กระบวนการของการรวม”และ“กระบวนการของการเพิ่มขึ้นๆ”อย่างมีลำดับที่น่าอัศจรรย์ที่สุด

เพราะความเป็น“กาย”นี้เองคือ จุดเริ่มต้นของการปรุงแต่งหรือ“สังขาร”ทั้งหลาย ที่ผู้มี“วิชา”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงชัดแจ้งชัดเจนได้ตลอด“เหตุ”กับ“ปัจจัย”ที่จะ“ปรุงแต่ง”กันขึ้นตามหลัก“ปฏิจลสมุปบาท”ของพระพุทธเจ้าสัมบูรณ์บริบูรณ์ทั้งหมด

“กาย”จึงเป็น“ภาวะ ๒”ของ“รูป”กับ“นาม”คู่ที่ยิ่งใหญ่ยิ่งที่จะนำพาผู้ศึกษาไปรู้จัก“มนุษย์, เทพ, มาร, พรหม”ได้สัมบูรณ์บริบูรณ์

หากคนผู้ใดยังมีฉันทวิปฏิสนธิในความเป็น“กาย”อยู่ ผู้นั้นก็ไม่ได้เรียนรู้ปัจจุการของจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน อันเป็นปรมาตถธรรมที่มีสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏิสนธิสัจจะ)ไปจนกระทั่งถึงที่สุดแน่ๆ เพราะจะไม่สามารถแยกความเป็น“รูป”เป็น“นาม”ของความเป็น“กายในกาย”ที่เป็นเหตุเป็นปัจจัยกันบรรจุเข้าไปถึงส่วนที่เป็น“เวทนา-จิต-ธรรม”ครบถ้วนบริบูรณ์ได้เด็ดขาด

เพราะไปหลงผิด-เข้าใจผิดเสียแล้วว่า ความเป็น“กาย”นั้นจะเพียงเห็นว่า“กาย”ก็แค่พิจารณาส่วนต่างๆของ“ร่าง(สรีระ)”หรืออะไรต่างๆภายนอกแล้วก็หมดเรื่องของ“กาย” จึงไม่นับความเป็น“นาม”ว่า คือส่วนของ“กาย”ด้วย นี่แหละสำคัญยิ่ง

คำว่า“กาย”มันได้ผิตเพี้ยนไป การเรียนรู้ใดๆก็ผิตไปหมด

ผู้ที่ยังเข้าใจ“กาย”มีฉันทิภูริอยู่ จึงเอาแต่หลงว่า “กาย” หมายถึงองค์ประชุมของวัตถุ ของร่างกายภายนอกเท่านั้น ผู้นั้นก็ไม่สามารถจะเรียนรู้ในขณะปฏิบัติ“กายคตาสติ”ให้มีผล “ละความดำริพล่านที่อาศัยเรือนเสียได้”(ที่ท่านแปลความจากบาลีว่า เย เคหสิตา สรสัง กัปปา เต ปทียันติ) ในขณะที่มีสัมผัสภายนอกอยู่ด้วย นั้นแหละก็ต้องอ่านทะลุเข้าไปถึง“ความเป็นกายในกาย”ภายใน คืออ่านทะลุต่อเนื่องไปถึง“นามภายใน”ด้วยทันทีที่มีสัมผัสภายนอกอยู่ด้วยนั่นเอง โดยไม่ขาดการสัมผัสภายนอกอยู่ ตามที่ท่านตรัสไว้ใน“กายคตาสติสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ตั้งแต่ข้อ ๒๙๒ เป็นต้นไป) แน่นอน

เป็นต้นว่า ในข้อ ๒๙๔ ก็คือ ผู้ปฏิบัติที่ต้องอ่านเข้าไปถึงจิตใจ เหมือนที่ท่านตรัสไว้ใน“อานาปานสติ”นั่นเอง ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็นเป็น“กายทั้งปวง”(สัพพกาย) รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กายสังขาร”(กายสังขารัง)ว่า “กายทั้งปวง”(สัพพกาย)นั้น จะต้องมิ“ภายนอก”ด้วย ขาด“ภายนอก”ไม่ได้ เช่น จะต้องเป็นผู้รู้ชัดในความเป็น“กายทั้งปวงอยู่”(สัพพกายปฏิสังเวท)

ใน“อานาปานสติสูตร”เองนี้แหละ ท่านก็ตรัสกำชับในความเป็น“กาย”ที่ต้องมีอยู่ด้วยเสมอแม้ในการปฏิบัติที่ชื่อว่า “อานาปานสติ” เช่น “ลมหายใจ”คือ “ส่วนของภายนอก”ที่จะต้องมิให้รู้อยู่ด้วยไม่ขาดไป โดยกำชับไว้ชัดว่า ต้อง“ปฏิสังเวท”คือ รู้พร้อมครบทั้งนอกทั้งใน

ดังนั้น “อานาปานสติ”จึงไม่ใช่การ“หลับตา”ปฏิบัติตัดความรู้จาก“ภายนอก” แล้วเข้าไปเรียนรู้อยู่แต่“ภายใน”เป็น

เด็ดขาด ไม่ว่าจะนั่งตั้งกายตรงดำรงสติมันอยู่กับที่ก็ตาม ก็ต้องมี“ภายนอก”ที่ตื่นรู้เต็มสติอยู่พร้อมครบทั้งตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ ไม่บอดไปส่วนใดของ“ทวาร๖”เลย

“กาย”จึงมี“นามธรรม”ร่วมทำงานอยู่ด้วยครบทั้ง“๖ ทวาร” หรือ“๖ คู่”อยู่ตลอดกาลปฏิบัติธรรมทีเดียว

แต่ถ้าไปเข้าใจผิดว่า“กาย”คือ“วัตถุธรรม”ภายนอก ๑ เดียวเท่านั้น ไม่มี“นามธรรม”ร่วมอยู่ด้วย ก็เป็นอัน“ไร้มรรคผล”แน่นอน ก็เพราะ“มิจฉาทิฐิ”แค่คำว่า“กาย”ตั้งแต่ต้นแบบนี้เอง ผู้ปฏิบัติธรรมชาวพุทธจึง“พันลักกายทิฐิ”สังโยชน์ข้อแรกไม่ได้สักที

(จบฉบับที่ ๒๙๔)

ฉบับที่ ๒๙๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

ฉบับนี้เราก็จะยังสาธยายกันถึง คำว่า“กาย” ที่ความหมายของพุทธศาสนาแท้ๆ ตรงๆนั้นหมายเอา “องค์รวมของปสาทรูป ๕ กับ โคจรรูป ๕” หรือ “องค์ประชุมของรูปทั้ง ๒ นี้ กับ นาม” เช่น ตากับรูป หรือหูกับเสียง จมูกกับกลิ่น เป็นต้น ก็คือ“กาย”

เมื่อ“รูป”กับ“นาม”ประชุมกันเข้า หรือสัมผัสกันเข้าแล้ว ทำงานตามหน้าที่ของ“ประสาท”และ“โคจร”เข้า“คู่”กัน ก็เกิด “วิญญาน” ทำงานครบความเป็น“กาย”

กล่าวคือ “ปสาท”หรือประสาท นั้นเป็นอุปกรณ์ให้ธาตุรู้ หรือวิญญานอาศัยทำหน้าที่ ส่วน“โคจร”ก็คือ ความเป็นสัตว์

ทางวิญญาณ(โอปปาติกะ)เกิดดำเนินการทำหน้าที่ขึ้นมา

ผู้ที่ยังเข้าใจ“กาย”มีจฉาทิฏฐิอยู่ ยังเอาแต่หลงว่า “กาย” หมายถึง องค์ประชุมของวัตถุ ของร่างกายภายนอกเท่านั้น ผู้นั้นก็ไม่สามารถจะเรียนรู้ในขณะปฏิบัติ“กายคตาสติ”ให้มีผล ตามที่ท่านตรัสไว้ใน“กายคตาสติสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ตั้งแต่ข้อ ๒๙๒ เป็นต้นไป) แน่นนอน

เพราะการมีสติพิจารณาความเป็น“กาย” นั่นก็คือ องค์ประชุมของภายนอกและภายในทั้งหลายที่มีกิเลสโลภี๋ยร่วมปรุงแต่งอยู่เราก็จะต้อง“ละความดำริพละ่าน(ของกิเลส)ที่อาศัยเรือนเสียได้” สำนวนนี้ท่านแปลความมาจากบาลีว่า “เย เคหสิตา สรสังกัปปา เต ปหิยันติ”

คำความนี้เน้นหมายความว่าความแท้จริงก็คือ “ความดำริที่มีกิเลสพละ่านอยู่กับโลภี๋ย ในขณะที่มีสัมผัสภายนอกอยู่ด้วยนั้น ก็ให้พิจารณาต่อเนื่อง“ความเป็นกายในกาย”เข้าไปถึงภายในกันทันที ในขณะที่มีสัมผัสภายนอกอยู่ด้วยนั้นเอง แล้วปฏิบัติแยกแยะให้พบกิเลสอันเป็นโลภี๋ยแล้วกำจัดกิเลสนั้นๆให้ได้

จึงจะเป็น“การปฏิบัติที่ได้กำจัดลดละกิเลสภายนอกหรือกิเลสภายใน” หรือ“กิเลสเบื้องต้น”ได้มาตามลำดับอย่างลัมมาทิฏฐิ

แต่ถ้ามีจฉาทิฏฐิเข้าใจเพียงว่า “กาย”คือ “ร่าง”ที่เป็นสรีระ”เท่านั้น ก็จะเรียนรู้ปฏิบัติ“กายคตาสติ”กันเพียงแค่หลงระงับอยู่แต่อริยาบถการเคลื่อนไหวภายนอกเท่านั้น หรือระงับแค่“กายวิญญูติ” ไม่มีภาวะของการ“ระงับ“กามฉันทะ”อันเกิดแต่“กายสัมผัส”แน่ๆ ..เห็นมัยว่า เหตุก็คือ เข้าใจคำว่า“กาย”ผิดแท้ๆ เพราะไปกำหนดกันอยู่แต่เพียงว่า “กาย”คือส่วน“ภายนอก”

อิริยาบถภายนอกเท่านั้น ไม่มีส่วนของ“ภายใน”เข้าไปร่วมด้วยในความเป็น“กาย” จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ปรมัตถธรรม” คือ จิต-เจตสิก แล้วจะเกิดปัญญาเรียนรู้“รูป ๒๘ เจตสิก ๕๒ จิต ๘๘” ซึ่งเป็นเหตุเป็นปัจจัยกันและกันอยู่ ได้อย่างไร?

และเป้าประเด็นที่จะได้เรียนรู้แล้วละลด“กิเลสกาโม”ก็ไม่มี “ปรมัตถธรรม”แท้ อันคือ กิเลสที่เกิดอยู่ใน“จิต-เจตสิก”ก็ย่อมไม่ได้เรียนรู้ปฏิบัติละลด“กิเลส”ที่เกิดอยู่กับ“จิต-เจตสิก”นั้นๆ แฉก “จิต-เจตสิก”หรือ“ใจ”ก็สูงขึ้นมาจากความเป็น“สัตว์”ไม่ได้ จึงปฏิบัติตนให้เป็น“มนุษย์”หรือเป็น“สัตว์ใจสูง”ขึ้นมาไม่ได้ ก็จมอยู่ในความเป็น“สัตว์ตาวาส”นั่นเอง ไม่เจริญกว่านั้น ความเป็น“สัตว์”หรือเป็น“มนุษย์”จริงๆ วัดกันตรงนี้

ในเมื่อคนที่ เป็น“สัตว์ใจสูง”โดยกำหนดภาษาเรียก“มนุษย์”ว่ามี“ใจสูง” แต่“ใจไม่สูง”จริงตามที่กำหนดหมายกันไว้ จึงไม่ใช่มนุษย์ “ใจของคน”ผู้นั้น กลับไม่ได้เริ่มเรียนรู้ปฏิบัติตนให้“ใจสูง” เมื่อมีแต่“ใจไม่สูง” มีแต่“ใจต่ำ” หรือ“ใจชั่ว-ใจทรมาน” กว่าที่กำหนดไว้ให้เรียกว่า “มนุษย์” แต่“ใจ”ของผู้นั้นมันไม่ใช่แล้ว พระพุทธเจ้า จึงตรัสว่ายังเป็น“สัตว์”อยู่

“สัตว์”ในที่นี้หมายถึงเอาความเป็น“สัตว์โอปปาติกสัตว์”

“สัตว์โอปปาติกะ” ก็คือ สัตว์ดังว่านี้ ไม่ใช่หมายถึงเอา“รูปร่าง”หรือ“ร่างกาย”เป็นสัตว์ แต่หมายถึงเอา ความมี“ใจทรมาน-ใจชั่ว-ใจต่ำ-ใจไม่สูง”นี้ต่างหากเป็น“สัตว์”ที่แต่ละคนต้องเรียนรู้ และกำจัด “ความเป็นสัตว์”ของตนๆ ให้หมดสิ้นจนเกลี้ยงความเป็น“สัตว์”ตาม ที่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ใน“สัตตาวาส ๙”

ผู้มี“ใจ”ไม่สูงจริง แต่ใจต่ำ หรือใจชั่ว หรือไม่ก็ใจทรามนี่ คือ สัตว์ที่มีร่างกายเรียกโก้ๆว่า“มนุษย์”หรือ“คน” แต่ใจไม่สูงจริง ใจต่ำ ใจชั่ว ใจทรามน นี่เองที่แท้ๆ ของคนที่มีความเป็น“สัตว์”

“ใจ”นั่นแหละ“เป็นสัตว์จริงๆ” เรียกว่า“สัตว์โอปปาติกะ คนมีใจสัตว์ก็เรียกว่า“ผี” ว่า“มาร” ว่า“เปรต” ว่า“สัตว์นรก” ฯลฯ

หรือแม้แต่“เทวดา”ก็เป็น“สัตว์”ที่ต้องดับด้วย นี่คือแบบพุทธ นี่คือ ผีแท้ๆที่คนหลงเป็นเทวดาจริงๆ แล้วก็หลอกคน หลอกโลกอยู่ อย่างเป็นจริง มีจริง จนได้ชื่อว่า “เทพบุตรมาร”(เทพผี)

สัตว์โอปปาติกะจึงคือ“ใจคน”ที่เป็นสัตว์ผีหรือเทวดา ซึ่งจะต้องศึกษาและ“ดับ”ให้ได้ “ดับ”ได้สนิทเด็ดขาดก็เป็น“อรหันต์”

“สัตว์ทางจิตวิญญาณ”ขอขานะว่าเป็น“ใจทรามน-ใจชั่ว-ใจต่ำ-ใจไม่สูงจริง”นี่เอง ที่เรากำลังหมายถึง เป็น“ใจคน” แต่เป็น“ใจ”ที่ไม่สูง ใจต่ำแท้ๆ แล้วหลอกว่า เป็น“มนุษย์”

คนที่“ใจไม่สูง”นี่เอง คือ “สัตว์”ที่ร้ายแรงเลวชั่วกว่าเดรัจฉาน ชัดเจนแล้วนะว่า เราจะเรียนความเป็น“สัตว์ทางใจ” หรือ “สัตว์ทางจิตวิญญาณ”

ถ้าความเป็น“สัตว์ในวิญญาณ-ในจิต”(สัตว์โอปปาติกะ) ผู้นั้น ก็ยังไม่ได้เรียนรู้ใน“องค์รวม(กาย)หรือองค์ประกอบ(กาย)ของรูป(ภาวะที่ถูกรู้) กับนาม(ภาวะเป็นธาตุรู้)” ซึ่งมีทั้ง“ภาวะของรูปและภาวะของนามปรุงแต่งกันอยู่”(สังขาร) อันเป็นภาวะที่เกิดจริงมีจริงในตัวคนตัวเรา โดยมี“ปสาทรูป”เป็นเหตุ มี“โคจรรูป”เป็นปัจจัย เป็นต้น โดยเฉพาะขณะนี้“สัมผัส”หลุดๆอยู่โหนโหน ในปัจจุบัน จึงปรากฏเป็น“ธาตุรู้”ในตัวเรา พระพุทธเจ้าตรัสเรียก “ธาตุรู้”ตัวนี้ว่า

“วิญญาน” ตัวนี้เองที่สำคัญที่จะจัดการได้

“วิญญาน” ตัวนี้พระพุทธรเจ้าตรัสสำหรับหนักแน่นไว้ชัดว่า
“วิญญานอาศัยปัจจัยประชุมกันเกิดขึ้น ความเกิดแห่งวิญญานเว้น
ปัจจัย มิได้มี” (มหาตัมหาสังขยสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ เริ่มจากข้อ ๔๔๐ เป็นต้นไป)

ท่านไม่ได้ส่งเสริมให้ไปเสียเวลากับวิญญานที่ลอยไปออกจาก
ร่างนั้นเลย มีแต่เน้นว่า ถ้าตายไป โดยมีอกุศลมีบาป ก็ไปตกนรก
แล้วก็ทรงสอนให้จัดการ“ดับเหตุ”ที่จะไปตกนรก ซึ่งต้องจัดการ
ให้ได้จริงตั้งแต่ที่มีชีวิตเป็นๆ นี้ ณ ปัจจุบันนี้ ไม่ได้เน้นสวรรค์เลย ไม่
ได้ต้องไปมัวหลงศึกษาหาสวรรค์-สร้างสวรรค์อยู่ ให้เสียเวลาเลย

หัวใจศาสนา คือ “ทุกข์” ต่างหาก ตรัสว่าเป็น“อริยสัจ”ด้วยซ้ำ

เพราะ“สวรรค์”คือ“มายา” คนหลง“สวรรค์”ว่าเป็น“สุข”
ที่แท้เป็นของหลอก เป็นเท็จ(อลิเกะ) พระพุทธรเจ้าตรัสเรียกว่า
“สุขัลลิกะ” คือ“สุข + อลิเกะ(เท็จ)” สุขหลอกๆ มีแต่เป็น“ภพ” ซึ่ง
ไม่เที่ยง(อนิจจัง) เป็นทุกข์(ทุกขัง) ไม่มีตัวตน(อนัตตา) ที่คนต้องพิสูจน์

พิสูจน์“สัตว์นรก”กันให้ลึกซึ้ง อย่าหลงว่าเป็น“สวรรค์”อยู่เลย

เพราะ“ภพสวรรค์”คือ“แดนมายา” ที่แท้คือ“แดนนรก”

มันกระดาษาแผ่นเดียวกันแท้ๆ แต่มี“๒”หน้าจริงๆ แยกไม่ได้

“สัตว์นรก”นี้ผิดกับ“สัตว์สวรรค์”ที่คนโง่ทำ“นรก”ใส่ตน นั่น
คือทำ“กิเลส”บำเรอตน กิเลสก็ได้อาหารลิ ก็“ปุถุ”คือ(กิเลส)อ้วน,โต,
มากขึ้นๆ กิเลสจึงหนาขึ้นๆ เพราะอวิชชา แล้วก็หลงใหลยึดมั่น
เหนียวแน่นตกผลึกลงเป็น“อนุสัย-อุปาทาน” ยิ่งแน่นยิ่งหนาไป
ด้วยความเป็น“ภพ”แห่งความหลงยึดติดแท้ๆ

ก็“สวรรค์”นี้แหละคือ“ภพ” “ภพ”ก็ยิ่งหนายังแน่นๆๆๆ

“สวรรค์”หรือ“นรก”มันก็“ตัวเดียวกัน”ที่มันแปลงตัวอยู่ เพราะมันมาหลงแต่สร้าง“สวรรค์ลง”นี้แหละใส่จิตใจตน ในใจในจิตจึงมีแต่“ความติดยึดหนาแน่น”เข้าไปๆๆๆ ความติดยึดคือ อะไร? ความยึดติดคือ “กิเลส”

“ติดสวรรค์”นี้แหละคือ “กิเลสอนุสัย” ที่สั่งสม“ภพ”อื่นๆขึ้น เลยกลายเป็น“ภพ”คือ“นรก”คงทนแน่นนาน เป็นอนุสัย-อุปาทาน ส่วน“สวรรค์”นั้นมันเป็นแค่“ภพจร” ไม่ใช่ตัว“ภพจริง” เป็นแค่“อารมณ์จรที่เกิดจากการบำเรอ” ซึ่งฉาบฉวย มาเร็ว ไปเร็ว จึงไม่เกิดสังสมตกผลึกสถิตเสถียร ชื่อว่า ของหลอก..เท็จ

แต่ไม่เรียนรู้“อาการ”ของมันให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงให้ได้ ซึ่งเป็นอาการของ“จิต-เจตสิก”หรือ“วิญญาน”ทั้งสิ้น

“ผี”ก็วิญญาน “เทวดา”ก็วิญญาน “ผี”คือ “วิญญานโง่” พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ศึกษาปฏิบัติจัดการตรงที่“วิญญาน” จะเกิดจะได้ ก็เมื่อมี“ปัจจัยปรุงแต่งกันอยู่”(สังขาร)เท่านั้น

นั่นก็คือ ถ้าไม่มี“ปสาทรูป”(ตาหูจมูกลิ้นกาย)และ“โคจรรูป”(รูปเสียง กลิ่นรสในภวรูป)ที่เป็น“ปัจจัย”ของสัตว์โลกเข้าทำหน้าที่ร่วมกันแล้ว “วิญญาน”มิได้มี

ทำความเข้าใจความเป็น“วิญญาน”ให้ตีให้ชัดๆ มิฉะนั้นจะเหมือนอย่างภิกษุสาติที่ถูกพระพุทธเจ้าบริหารเอาหน้าแหกนะ

ที่สำคัญ จะไปหลงละเมอ“เห็น”หรือได้เรียนรู้กันแต่“วิญญาน ผี-วิญญานเทวดา”ที่ไม่ใช่“ความจริง” เพราะเป็นแค่“ความจำ” เป็นแค่ “สัญญา” ยังไม่ถึงขั้น“วิญญาน” ซึ่งแตกต่างจาก“วิญญาน”

“วิญญาน”นั้นต้องมี“สัมผัสภายนอก”ในปัจจุบันด้วยเสมอ

ส่วน“สัญญา”นั้น มี“สัมผัสภายนอกหรือสัมผัสภายใน”ก็ได้
“ธาตุรู้”ที่ชื่อว่า“วิญญาณ”นี้ เป็น“ธาตุ”แห่ง“ความจริง”ใน
ปัจจุบันนั้นๆ เป็น“ธาตุที่ยังไม่ปรากฏเพศ” เป็น“นปฺงสกลิงค์”

แต่“สัญญา”นั้นเป็น“ธาตุ”แห่ง“ความจำ” ซึ่งมีลักษณะเพศ
หญิง เป็น“อิตถิลิงค์” คือ โดยตัว“สัญญา”เองก็ยังเป็นภาวะที่มีธาตุ
แห่ง“การเกิด”(ชาติ)อยู่ ยังไม่ใช่ธาตุที่“หยุดเกิด” นั่นคือ ธาตุจิตตัว
นี้ยังไม่มีเป็น“เอกัคคตา” อาการจิตหรืออาการของธาตุยังไม่มีเป็น
“เอกบุรุษ” ยังเป็น“ธาตุรู้”ที่ยังไม่สงบ-ยังไม่ได้ดับกิเลส นั้นเอง

ซึ่ง“สัญญา”ตัวนี้ เป็น“ธาตุรู้”ที่จะต้องทำหน้าที่“กำหนดรู้”
และทั้งเป็น“ความจำ” ช่วยการปฏิบัติเรียนให้รู้ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ตั้งแต่ต้น..ไปตลอดจนกระทั่งถึงที่สุดแห่งที่สุด“สัญญาเวทยิตนิโรธ”
(กำหนดรู้เวทนาในเวทนาจนกระทั่ง“แจ้ง”(สัจฉิในนิโรธ)กันทีเดียว จึงจะ“เห็น”

ชนิดที่“เห็น”แบบรู้จัก“วิญญาณ”ที่เกิดจาก“สัมผัส”และเห็น
ในปัจจุบันนั้นๆ ตั้งแต่“กายวิญญาณ”ทำให้รู้แจ้งจนกระทั่งรู้จริง
ละเอียด(นิปุณา)ในความเป็น“จิต-เจตสิก-รูป(ถ้วนทั้งรูป ๒๔) โดยการ
กำจัด“อกุศลจิต” ตั้งแต่หยาบ-กลาง-ละเอียดเจริญขึ้นไปเรื่อยๆ
จนกระทั่งถึง“มโนวิญญาณ”สุดท้ายก็กำจัด“อาสวะ”สิ้นหมด กระทั่ง
ถึงที่สุด“นิพพาน” ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นิพพาน” มีของจริงที่เป็น
ภาวะจริงที่ชื่อว่า“นิพพาน”นั้นปรากฏอยู่โทนโทให้เราผู้ปฏิบัติ
“เห็น” ด้วย “สัญญา”ชั้นสูงของตัวผู้ปฏิบัติเอง “นิพพาน”นั้นแสดง
“ความจริง”ของ“ความเป็นนิพพาน”อยู่ ภาษาคือ “สัญญา เวทยิต
นิโรธ”

เช่น “สัญญา”..กำหนดรู้อาการของ“เวทนา”ที่อยู่ในภาวะของ

ความเป็น“นิโรธ” มีหน้าที่กำหนดรู้“นิโรธ”หรือ“นิพพาน” ที่ภาษาบาลีว่า “สัญญา เวทิต นิโรธ”นั้นแหละ

“สัญญา”จึงเป็นภาวะ“นิโรธหรือนิพพาน”เสียเอง ไม่ได้

“สัญญา”แต่ยังเป็นพลังงานเคลื่อนไหวอยู่ ยังมีอิริยาบถอยู่ ยังถึงกับดิ้นรนอยู่ ยังไม่นิ่ง ยังไม่หยุด ยังเป็น kinetic energy ยังไม่ใช่ potential energy อันเป็นพลังงานศักย์ ที่นิ่งอยู่ ที่สงบอยู่ หรือสงบได้แล้ว พักการเกิดได้บ้างแล้ว หรือดับได้แล้ว ซึ่งไม่ใช่ผู้ทำการเกิดสัมบูรณ์แล้ว แต่มีความสามารถซ่อนเร้นอยู่ ด้วยซ้ำ

ส่วน“วิญญาน”นั้นต้องรวมเอาจิต-เจตสิกอื่นๆด้วย เมื่อหมดกิเลสแล้วหยุด แล้วนิ่ง จะเป็นภาวะ“ถูกรู้”ได้ง่าย ได้เต็ม ได้ชัด

“สัญญา”จึงทำการด้วยหน้าที่กำหนดรู้“กายวิญญาน” ตลอดไปถึง“จิต” (ซึ่งก็ไม่ใช่อันไปจาก“กาย หรือจิต-มโน-วิญญาน”เลย) จนลึกสุดถึงขั้น“มโนวิญญาน”เสียเอง ของตนเองในตนเองได้

“วิญญาน” กับ “สัญญา” อยู่กันคนละฐานะด้วยประการฉะนี้ ชัดเจนขึ้นมัยว่า “วิญญาน”นั้นคนละภาวะกับ“ธาตุรู้”ที่เรียกว่า “สัญญา” มีนัยะที่จะเอียดลุ่มรูปยังอย่างไร?

“สัญญา”จึงเป็น“อิตถิลิงค์” คือ ภาวะที่ยังไม่หยุดนิ่ง ยังเคลื่อนไหว ยังดิ้นรนแสหาตามพระวณะะ ซึ่งยังไม่ใช่ภาวะ“ปุงลึงค์” ยังทำ“นปุงสกลิงค์”ด้วยวิชาให้เป็น“ปุงลึงค์”ยังไม่ได้

“วิญญาน”นั้นอยู่ในภาวะ“นปุงสกลิงค์”ยิ่งกว่า“สัญญา” สำหรับผู้มี“วิชา”ก็จะทำให้จิตตนเองไม่อยู่ในภาวะ“อิตถิลิงค์”

เป็น“ปุงลึงค์”เด็ดขาดได้ที่สุด ยังยืนถาวรตลอดกาลนิรันดร์ ส่วนผู้ยัง“อวิชา” คือผู้ที่ทำให้เป็น“ปุงลึงค์”ไม่ได้เด็ดขาด

แม้ทำได้ก็ได้แบบ“สมถะ”อันเป็นได้แค่ชั่วระยะหนึ่งเท่านั้น
อาจจะทำได้นาน จนหลงว่าเป็น“นิรันดร”ก็ได้ หลงกันปานนั้นเลย
ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวอวดตาหรือตัวกิเลส”แล้วฆ่าตัวนี้ตาย
“อวดตา”หรือ“อาตมัน”ก็คือ“เทว”ที่มีภาวะ“๒”ให้ปฏิบัติ
ภาวะ“๒”นั้นคือ “จิต” กับ “กิเลส” ผู้แยกได้ก็กำจัดกิเลสได้
“ปungling” นั้นคือ ภาวะที่กำจัดกิเลสให้ตายหรือหยุดนิ่งได้
หยุดเคลื่อนไหวได้ เป็น“เอกัคคตจิต”ได้ จึงชื่อว่า “อุตตมบุรุษ” ชื่อ
ว่า “เอกบุรุษ” เพราะกิเลส“ดับหรือตายสนิท”ยังยืนถาวรนิรันดร
จากการปฏิบัติที่มีสัมผัสเป็นปัจจัยหลักปัจจุบันโทนโท และ
มีทฤษฎี(หรืออธิบายเครื่องออก)กำจัด“กิเลส”ถูกตัวมันและตายแท้
การปฏิบัติธรรมจึงต้องอยู่ในโอกาสที่มี“สัมผัส”เป็นปัจจุบัน
ในขณะที่เป็น“วิญญาน” ไม่ใช่แค่อยู่ในฐานะ“สัญญา”เท่านั้น
การ“หลับตา”ปฏิบัติจึงเป็นการปฏิบัติธรรมที่ยัง“มีฉภาทิจฺฉิ”
แม้จะ“ลืมนตา”อยู่เท่าๆ ถ้าไม่มีสติตื่นเต็มเป็น“ชาครณ”ก็ยังไม่
สามารถจะปฏิบัติธรรมที่มีประสิทธิภาพบริบูรณ์ได้
“ชาครณ”นั้นคือ “ผู้มีสติตื่นเต็มเป็นอำนาจที่พลังครบถ้วนทั้ง
ภายนอก-ภายใน ทั้งใน“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”
วิญญานที่อยู่ในฐานะปฏิบัตินั้น“มี”ได้ในขณะที่“ปสาทรูปกับ
โคจรรูป”เป็นปัจจัย“สัมผัส”กันขึ้น ก็จะมี“วิญญาน”ตามพระวณะ
ที่ว่า “วิญญานอาศัยปัจจัยประชุม(กาย)กันเกิดขึ้น” จึง“มี”(โหด)
ถ้าไม่มี“ปัจจัย”สัมผัสอยู่ จะไม่ใช่“วิญญาน”ที่จะปฏิบัติ
ก็เป็น“วิญญาน”ที่ล่องลอยเป็น“ลัมภเวสี” ซึ่งยังไม่มีตา,
หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจมาเป็นปัจจัย“ประชุมกัน”เป็น“เทว”ให้ปฏิบัติ

ต้องมีตากับรูป หรือมีหูกับเสียงเป็นต้น คือ มีปัจจัยร่วมกัน(กาย, เทว)เยี่ยงนี้ จึงจะนับว่า “วิญญูญาณ” เกิดขึ้น(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๒)

แล้วพระพุทธเจ้าก็ทรงล่ำทับว่า “ความเกิดแห่งวิญญูญาณ เว้นจากปัจจัย มิได้มี” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐-๔๔๔)

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๒ หรือในเล่มอื่นอีก ก็มี พระวณณชัตตอยู่แล้วว่า เพราะอาศัยตากับรูป จึงเกิด “วิญญูญาณ” ที่ชื่อว่า “จักขุวิญญูญาณ” หรืออาศัยหูกับเสียง จึงเกิด “วิญญูญาณ” ที่ชื่อว่า “โสตวิญญูญาณ” เป็นต้น ความประชุม ๓ ประการนี้โดยมี ผัสสะ(สัมผัส) หรือเรียกง่าย ๆ ว่า “สัมผัส ๓” คือ องค์ประชุม(กาย) ของ “ตา(จักขุ) + รูป (สิ่งที่ถูกรู้) + วิญญูญาณ” ๓ ประการนี้รวมกัน เกิด “กายวิญญูญาณ”

นี่คือ “ความจริง(สภาวะ)” มิใช่แค่ “ความจำ(สัญญา)”

ส่วน “ความจำ” นั้นเป็น “สัญญา” หรือธาตุรู้ที่ทำหน้าที่ “กำหนด รู้-หมายรู้” ได้ ทั้งภายในจิต-เจตสิกทั้งหลาย โดยไม่ต้องอาศัย “ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กายภายนอก” หากจะเกิดเป็นสัตว์ก็เป็นได้แค่ “สัตว์ใน รูปภพ-อรูปภพ” ไม่ใช่สัตว์เต็มสภาวะ “ไอฬาริกอัตตปฏิลาโม” (สภาพ ที่ได้ยึดติดอย่างหยาบครบภายนอกภายในอยู่)

ไม่มีตา, หู, จมูก, ลิ้น, กายที่เป็นภาวะเป็น “ภายนอก” มันก็เกิด เกิดง่าย เกิดได้มากกว่า “วิญญูญาณ” และไม่ดับทันทีเมื่อจบสัมผัส เหมือน “วิญญูญาณ” อีกด้วย

ซึ่ง “รูปภพ-อรูปภพ” นั้นเป็นได้แค่ “สัตว์โอปปาติกะ” ที่ชื่อว่า “มโนมยอัตตา หรือ รูปอัตตา” ที่เป็น “สัตว์ในภายในจิต” เท่านั้น

แม้แต่ “สัตว์” ที่ชื่อว่า “มโนมยอัตตา” ที่สามารถเป็นได้ทั้ง

“สัตว์ที่เกิดภายนอกก็ได้” “สัตว์ที่เกิดภายในก็ได้” ก็ยัง“ไม่เป็น”เลย
ยังเป็นได้แค่“สัตว์ที่เกิดในภายใน”เท่านั้น

ที่จริง“สัญญา”เป็นอาการของ“วิญญาณ”ด้วยซ้ำ เป็น
“เจตสิก”หนึ่งในเจตสิกทั้งหลาย

“สัญญา”จึงไม่ใช่“วิญญาณ” แยกกันได้ตรงที่มี“ปัจจัย”
ภายนอก กับภายในนี้ให้ชัฏกันเกิด

เพราะไปหลงผิดตัดสัมพันธ์ ไม่มีสัมผัสกับส่วน“ภายนอก”
แล้วไปหลงผิดว่า “ภาพ” ที่เห็น หรือ“ภาวะ”ที่สัมผัสรู้อยู่เฉพาะ
ภายในเท่านั้นคือ“ความจริง” โดยไม่มีส่วนที่เป็น“ภายนอก”เลย จึง
หลงผิดยึดแค่“สัญญา”ว่า เป็น“วิญญาณ”ครบเต็ม“ความจริง”

ที่เท่านั้น “สัญญา”เป็น“เจตสิกส่วน ๑ ของวิญญาณ”แค่นั้น

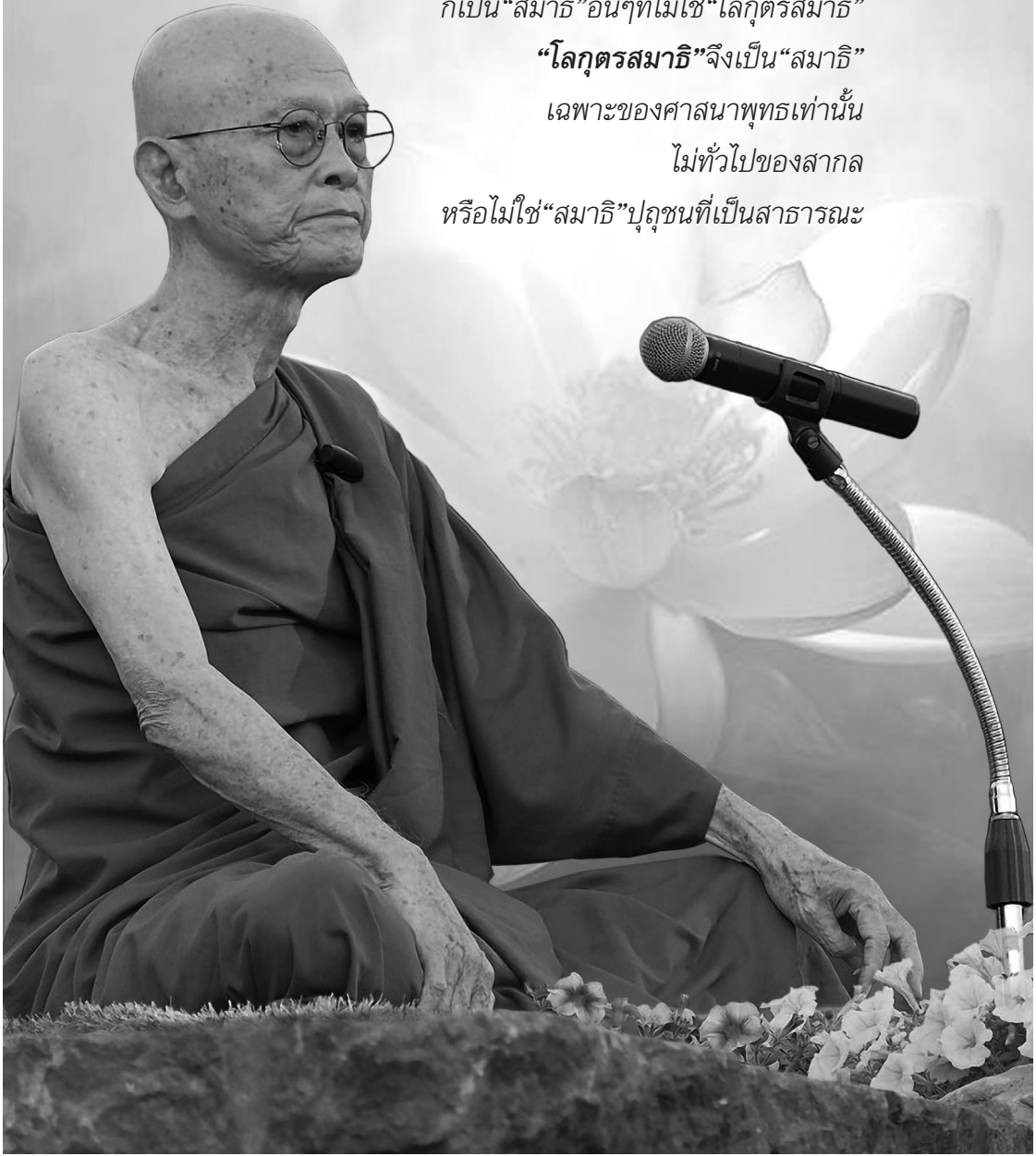
“สัญญา”เป็นแค่“ความจำ” ยังไม่ใช่สภาวะ“วิญญาณ”เต็มๆ

ก็หลงจมจมอยู่แต่กับ“สัญญา”คือ“ความจำ”ว่าเป็น“ความ
จริง”ทั้งหมด ซึ่งที่จริงยังไม่ได้เห็น“ความจริง”ครบ“วิญญาณ”
ทั้งหมดที่มีตา,หู,จมูก,ลิ้น,กายของคนอื่นทั่วไปเขาเห็นได้ด้วยเลย

ผู้ที่มีแต่นั่งสมาธิหลับตาปฏิบัติกันอยู่แต่“ภายใน”ของตน จึง
มีแต่อยู่กับ“ความจำ” ไม่ได้อยู่กับ“ความจริง” ไม่ได้ปฏิบัติกับ“ความ
จริง” จึงไม่ได้เรียนรู้“ความจริง”ทั้งหมดของ“วิญญาณ” โดยเฉพาะ
เริ่มตั้งแต่“กายวิญญาณ” เป็นการลัดชั้นตอน ก็ไม่มีสิทธิ์เกิด
“ปัญญา”ที่เป็นความรอบรู้ใน“กองสังขาร”มองเห็นตามเป็นจริง
หรือไม่มีสิทธิ์เกิด“ปัญญา”ที่เป็นธาตุรู้ความจริงตามความเป็นจริง
ตั้งแต่“สังโยชนข้อที่ ๑”ตามลำดับ“ต้น-กลาง-ปลาย”อยู่ชัฏๆไถ้งๆ

(จบฉบับที่ ๒๙๕)

“โลกียสมาธิ” นั้น
เป็นของศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลาย
หรือแม้ไม่นับว่าอยู่ในศาสนาก็ตาม
ก็เป็น“สมาธิ”อื่นๆที่ไม่ใช่“โลกุตรสมาธิ”
“โลกุตรสมาธิ”จึงเป็น“สมาธิ”
เฉพาะของศาสนาพุทธเท่านั้น
ไม่ทั่วไปของสากล
หรือไม่ใช่“สมาธิ”ปุถุชนที่เป็นสาธารณะ

ฉบับที่ ๒๙๖ มีนาคม ๒๕๕๘

ต่อจากฉบับที่แล้วกันเลย ฉบับที่แล้วจบลงตรงที่ว่า...

ผู้ที่มีแต่นั่งสมาธิหลับตาปฏิบัติกันอยู่แต่“ภายใน”ของตน จึงมีแต่อยู่กับ“ความจำ” ไม่ได้อยู่กับ“ความจริง” ไม่ได้ปฏิบัติกับ“ความจริง” จึงไม่ได้เรียนรู้“ความจริง”ทั้งหมดของ“วิญญาน” โดยเฉพาะเริ่มตั้งแต่“กายวิญญาน” เป็นการลดขั้นตอน ก็ไม่มีสิทธิ์เกิด“ปัญญา”ที่เป็นความรอบรู้ใน“กองสังขาร”มองเห็นตามเป็นจริง หรือไม่มีสิทธิ์เกิด“ปัญญา”ที่เป็นธาตุรู้ความจริงตามความเป็นจริง ตั้งแต่“สังโยชนข้อที่ ๑”ตามลำดับ“ต้น-กลาง-ปลาย”อยู่ชัดๆ

“หลับตา”ปฏิบัติก็ได้“สมาธิ”แบบหนึ่ง มี“ความจริง”แบบหนึ่ง เป็นแบบ“โลกียสมาธิ”ที่มีกัน“สามัญ”ทั่วไปของสากลหรือสาธารณะ “โลกียสมาธิ”ไม่จำเป็นจะต้องได้รับ“ความรู้”หรือ“วิชา”ตามแบบของพระพุทธเจ้าเลย เพราะไม่ใช่“สมาธิ”แบบ“วิสามัญ”

“โลกียสมาธิ”นั้นเป็นของศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลาย หรือแม้ไม่นับว่าอยู่ในศาสนาก็ตาม ก็เป็น“สมาธิ”อื่นๆที่ไม่ใช่“โลกุตระสมาธิ”

“โลกุตระสมาธิ”จึงเป็น“สมาธิ”เฉพาะของศาสนาพุทธเท่านั้น ไม่ทั่วไปของสากล หรือไม่ใช่“สมาธิ”ปุถุชนที่เป็นสาธารณะ

เพราะ“โลกุตระสมาธิ”นั้นจะต้องได้รับ“ความรู้”หรือ“วิชา”ถ่ายทอดมาจากพระพุทธเจ้าผู้“ธรรมสามัญ”แท้ โดยการเรียนรู้ให้

“สัมมาทิฐิ”แล้วทำ“กรรม”ของแต่ละคนเองเป็นการ“สืบทอดพันธุ์”

“โลกุตระสมาธิ”เป็น“สมาธิ”ที่เกิดจากการปฏิบัติตามหลัก
“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ซึ่งต้อง“สัมมาทิฐิ”จริงๆ

โดยเฉพาะ“อแปณกปฏิบัติ ๓”ซึ่งขัดแย้งกันอยู่แต่ๆนี้ต้อง“มี”

ไม่ใช่เกิดจากการปฏิบัติตามหลัก“หลับตา”สามัญทั่วไปเลย

เห็นความแตกต่างที่นำมาอ้างอิงนี้มั้ย? ว่า “สมาธิ”แบบหนึ่ง
“สืบทอด”ปฏิบัติ ย่อมได้“ความจริง”เป็นแบบ“โลกุตระสมาธิ”ที่ผู้จะมี
ได้ต้อง“สัมมาทิฐิ”ตามหลัก“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘”อยู่ดังๆจึงจะเป็น
“วิชาจรรณสัมปันโน”ในศาสนาพุทธของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์

“สมาธิ”จึงมี ๒ ชนิด คือ ๑.“สมาธิ”แห่ง“ความจริง”

กับ ๒.“สมาธิ”แห่ง“ความจำ”

แต่การทำ“สมาธิ”ที่“หลับตา”เข้าไปอยู่ในภวังค์ก็มีอุปการะ
มากถ้าสัมมาทิฐิ ซึ่งอาศัยทำ“ไตรสิกขา”(ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ-จตุปปาต
ญาณ-อาสวักขยญาณ) จาก“ความจำ”นี้แหละจะได้“อธิปัญญาสิกขา”
ใน“ไตรสิกขา”มี“ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ-จตุปปาตญาณ” เป็นการ
ตรวจสอบมรรคผลที่ได้ปฏิบัติมาของตนเอง เหมือนการตรวจสอบ
บัญชีว่า ถูกต้องบริบูรณ์แน่นะ ไม่เช่นนั้น ไม่มีผลมาก ไม่เจริญเร็ว
จะไม่ถึง“อาสวักขยญาณ”ง่าย หากไม่มี“ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ-
จตุปปาตญาณ”ก็เหมือนคนทำธุรกิจที่ไม่ทำบัญชี ไม่มีบัญชีดู ก็
ไม่รู้รายละเอียดของผลได้-ผลเสียที่ทำมาแล้วจริง

ซึ่งผู้มีสัมมาทิฐิ ก็จะใช้“สมาธิ”แบบนี้รำลึกเอาความจำ
ขึ้นมาทำ“ไตรสิกขา” เพื่อตรวจสอบจาก“ความจำ”ที่เคยปฏิบัติผ่าน
มาแล้ว ก็จะเป็นอุปการะมากให้แก่ตน ทวนดู“ความจริง”ต่างหาก

มิใช่ไปหลงมกมายอยู่กับ“ความจำ” แล้วก็พาลหลงละเมอ
เพื่อไปกับผลข้างเคียงของพลังงานจิตที่มีได้ในสมาธิแบบภวังค์นี้
สารพัดที่มันจะหลอกให้ออกไปหา“เดรัจฉานวิชา” ซึ่งมันหลอก
หลากหลายไม่มีประมาณ ต่างก็“โมหะ(หลงเลอะ)”กันไปนับไม่ถ้วน

ผู้ไม่ลืมาทิลลฐิ หรือมิฉฉาทิลลฐิในวิธีปฏิบัติของศาสนาพุทธกัน
แบบหลับตาเข้าภวังค์นี้ ซึ่งทุกวันนี้มีมาก มากจนเกือบจะหมด
ท่วงการพุทธศาสนาแล้วกระมัง

ซึ่งในวงการพุทธที่เล่าเรียนกันอยู่ แม้จะไม่เล่าเรียนก็ได้ยิน
ได้ฟังกันมา ต่างยินยันกันทั้งนี้ว่า หลักใหญ่ยิ่งของการศึกษาพุทธ
คือ “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” แต่..ลั้วนยัง“ไม่ลืมาทิลลฐิ”กันอยู่แทบทั้ง
นั้นอีกแหละ เท่าที่เห็น (ขอรกัยที่พูดหนักจัดไป คือ กวาดทั้งอื่นๆไปทั้งหมด)

เพราะ“เห็น”อยู่ได้งๆ ที่เป็นที่มีกันอยู่ทั่วไปทั้งหลายในวงการ
พุทธศาสนา นับตั้งแต่“การถือศีล” ก็ไม่เห็นเอา“ศีล”มาเป็นหลัก
ปฏิบัติหรือเป็นบาຫูลานในการปฏิบัติเพื่อให้เกิด“สมาธิ”หรือเกิด
“อริจิต”อย่างยินยันกันชัดๆจริงๆเป็น“ความจริง”กันเลย

จึงมิฉฉาทิลลฐิกันไป แล้วจะเกิดจะได้“ความจริง”กันตรงไหน

เพราะในวงการพุทธศาสนาทุกวันนี้ก็ไปมัวหลงผิดสอนกันแต่
ว่า ปฏิบัติ“ศีล”นั้น จะมีผลมีอานิสงส์กันก็แค่ทาง“กายกรรม”กับ
“วจิกรรม”เท่านั้น จะมีผล ๒ อย่างนี้เท่านั้น ยินยันยังงั้นเลย!

ไม่มืผลไม่มีอานิสงส์ให้ใจเกิด“สมาธิ”ได้ ปฏิบัติ“ศีล”ไม่เกี่ยว
กับ“ใจ” ไม่เกี่ยวกับ“สมาธิ”หรือ“อริจิต”เลยเป็นอันขาด

ใครอยากได้“สมาธิ”ให้“หลับตา”เข้าไปอยู่ในภวังค์เพ่งกลืน
อย่างใดอย่างหนึ่งมืกลืน ๔๐ โนน จึงจะได้“สมาธิ”

ก็เห็นแต่สอนกันอย่างนี้ กันทั้งนั้น

ถามสอนเน้นเข้าตอกย้ำเข้าไปเสียอีกว่า “อย่าให้จิตออกไปนอกตัว ให้สะกดจิตไว้ในภวังค์นี้ให้ได้ อย่าให้ออกไปข้างนอกเด็ดขาด”

ตีกรอบเน้นหนักแน่นหนาจนถึงขนาดนี้

ไม่ให้จิตออกมารับรู้กับภายนอกตาหูจมูกลิ้นหรือ“กาย”อันเป็นภายนอกกันเลย

“ศีล”ก็อยู่แต่ภายนอกส่วนหนึ่ง อย่าเกี่ยวกัน “จิต”ก็ไปอยู่ส่วนจิต อยู่ภายในเท่านั้น แล้วหาทางสะกดจิตเข้าไป หรือทำให้จิตหยุดนิ่งๆให้ได้ และที่สุด..ไม่ให้“จิต”รับสัมผัสทราบอะไรเลยได้-ดับมีดไปเลยได้ คือดีสุด

เห็นไหมว่า สุดโต่งกันถึงขนาดนี้จริงๆ

ซึ่งขัดแย้งชัดๆโต้งๆกับพระวณะของพระพุทธองค์ตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘ ที่ว่า “ศีล”นั้นมีผลมีอานิสงส์ทำให้ไม่เดือดเนื้อร้อนใจ(อริยปฏิสาร) ทำให้ใจเบิกบานยินดี (ปามุชชะ) อิ่มใจ(เปติ) ใจสงบจากกิเลส(ปัสสัทธิ) สุขเพราะใจสงบ สมาธิ (เห็นไหมว่าใจเกิดสมาธิ) ยถาภูตญาณ นิพพิทา วิราคะ วิมุตติญาณทัสสนะ

และตลอดที่“จิต”เกิดอาการอย่างไร ก็ให้รู้แจ้ง(สังข)ในความจริงที่เกิดที่เป็นนั้นๆให้ตรง-ให้จริงกับสภาวะนั้นๆ ซึ่งเรียกภาวะนี้ว่า “รู้ความจริงตามความเป็นจริง”

เห็นมั๊ย ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และ ๒๐๘ นั้นพระพุทธเจ้าตรัสว่า ปฏิบัติ“ศีล”นั้นมีอานิสงส์ถึงขั้นทั้งสมาธิ ทั้งปัญญา ทั้งวิมุตติ บรรลุธรรมสูงสุดปานนั้นทีเดียว แล้วไปสอนกันว่า “ศีล”ไม่มีอานิสงส์ถึง“ใจ” บรรลุผลแค่“กายกับวาจา”เท่านั้น

พุทธทุกวันนี้สอนกันว่า ปฏิบัติ“ศีล”มีอานิสงส์แค่ส่วนกาย กับวาจา ส่วนการปฏิบัติที่จะมีอานิสงส์เป็น“สมาธิ”หรือ“อธิจิต”ก็ ไปปฏิบัติเอาอีกส่วนหนึ่งต่างหาก คือ ต้องไปหลับตาเข้าภวังค์แล้ว ก็“ทำใจในใจ”(มนสิการโธ) เฉพาะใจเท่านั้น อย่าให้เกี่ยวกับการ ทำอาชีพออยู่(อาชีวะ) อย่าให้เกี่ยวกับการกระทำต่างๆอยู่(กัมมันตะ) อย่าให้เกี่ยวกับการพูด(วาจา)

ควบคุมให้จิตอยู่แต่กับจิต ทำให้ไม่มีนิรณ ๕ ได้ก็ถือว่าเป็น “เอกัคคตา” อย่างนี้แหละนับว่า เป็น“สมาธิ”แล้ว

“สมาธิ”หลับตาทำในภวังค์จะมีทิวฏฐิอย่างนี้ ต้องไม่ให้ใจ ออกมารู้เรื่องของ“กายภายนอก” จึงจะเรียกว่า“สมาธิ”ที่จะ ตัดกิเลสพาไปนิพพาน ..ต้องอย่างนี้

ให้อยู่แต่กับ“ใจ” และถึงที่สุดอาการที่จิตเป็น“สมาธิ”คือ อาการ“ใจ”ไม่มีอารมณ์นิรณ ๕ และจะจบลงด้วยการหยุดคิด แล้วก็หยุดรู้ การทำนิโรธ”ก็ทำจิตดับมืดไปเลย แบบนี้แหละ

ความเป็น“กายภายนอก”ตัดขาดกันไปเลย “ศีล”จึงตัดขาด จาก“ใจ” หรือ“ศีล”ถูกตัดออกไปไม่เกี่ยวกับการปฏิบัติ“สมาธิ”ซัดๆ

“ศีล”จะเกี่ยวอยู่แต่การปฏิบัติ“กายและวาจา”เท่านั้น ไม่ให้ เกี่ยวกับ“ใจ” จึงไม่ได้เป็นบาทฐาน ไม่..แม้แต่เนื่องเกี่ยวไปถึง“ใจ”

กลายเป็นคนละส่วน ซึ่งไม่ตรงตามพระพุทธวณะที่ทรง สอนไว้เลย

ความเป็น“กาย”นั้น ทำความเข้าใจให้ดีๆ มันหมายถึง “องค์ ประกอบ”ที่มี“นาม”เป็นหลักขาดไม่ได้ ความเป็น“กาย”นั้นจะต้อง มี“นาม”เป็นสำคัญ

ความเป็น“กาย”นี้ แม้ปฏิบัติละเอียดสูงขึ้นไปจนถึงขั้นล่วงพ้นความเป็น“รูปร่างนอกหรือรูปที่เป็นมหาภูต ๔”แล้ว เลื่อนขั้นก้าวข้ามขั้นขึ้นไปเป็น“นามกาย”โดยเฉพาะยังได้เลย ไม่เกี่ยวกับ“รูปร่างนอกหรือมหาภูต ๔”แล้ว ก็ยังเรียกว่า“กาย”ได้นะ

“กาย”หมายเอา“จิต”กันเลย ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ ว่า “กายคือ จิต,มโน,วิญญาณ” ก็ชั๊ตๆ

และความเป็น“กาย”เกี่ยวกับมหาภูต ๔ ภายนอก”นั้นยอมได้อยู่แล้วแน่นอน เป็น“กาย”ชั้นหยาบ เป็นเรื่องชั้นโอฬาริกะ ที่จะต้องทำกิจให้สำเร็จให้ได้ก่อนอื่นเป็นลำดับเบื้องต้นแท้ๆ แล้วจึงจะละเอียดลึกไปถึงข้างในเฉพาะจิต เป็นเบื้องกลาง และเบื้องปลายในที่สุด

แต่ถ้าเอาแต่ปฏิบัติแบบไม่มี“สัมผัส”กับ“รูป”ภายนอก ที่เป็นปัจจัยจะก่อให้เกิด“กาย”ของ“สัตว์โอปปาติกะ” จนมีสังขารเป็นอารมณ์กามหรือพยาบาทจริงๆภายนอกแท้ๆ ก็ไม่มีหนะสิ

จึงไม่มี“ความจริง”ของความเป็น“สัตว์ทางใจ”หรือ“สัตว์โอปปาติกะ”ให้เรารู้จักรู้แจ้งรู้จริง เพื่อรู้แจ้งเห็นจริง ครอบถ้วนบริบูรณ์

ดังนั้น กายหรือวาจาที่จะเกี่ยวข้องกับ“ภาวะที่จะพิจารณาของจริง”ว่า “เรายึดเป็นเรา-เป็นของเรา” อันมีภายนอกที่ทำให้เกิดอารมณ์กามหรือพยาบาทจริงๆก็ไม่มี กายหรือวาจาที่จะเกี่ยวข้องกับ“คนที่มีเพศนั้นเพศนี้”ภายนอก ที่ทำให้เกิดอารมณ์กามหรือพยาบาทเบื้องต้นจริงๆก็ไม่มี เป็นต้น

เช่น “ศีล” ข้อ ๑ ก็ดี ข้อ ๒ ก็ดี ข้อ ๓ ก็ดี ไม่มีข้อใดที่ได้“สัมผัส”ให้ปฏิบัติ มี“ภาวะจริง”ที่เกิด“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ให้เราได้ฝึกฝนทำ“อธิจิตลิกขา” ตาม“ศีล”แห่งฐานานุฐานะแต่ละคนที่แต่ละคน

สมาทาน ได้เจริญ“อธิปฺปญฺญาลิกขา” บรรลุ“อธิมฺติ”ไปตามลำดับ
เป็น“มนสิการ”ที่จะเกิดเป็น“สมาธิ”แบบพุทฺธ ก็ไม่มี“ความจริง”ใดเลย

เพราะ“ศีล”ข้อ ๑ กัฏฐิ ข้อ ๒ กัฏฐิ ข้อ ๓ กัฏฐิ ข้อ ๔ กัฏฐิ ข้อ ๕ กัฏฐิ
เป็นต้น อันเป็นศีลธรรมพื้นฐานแท้ๆ เราได้สังวรอินทริย์ ๖ ได้ปหาน
หรือกำจัด“ความเป็นสัตว์”ในจิต เพราะอ่าน“ภายในกาย-เวทนาใน
เวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ภายในจิตของเรา เป็น“การทำใจ
ในใจ = มนสิการ” เมื่อขณะที่สัมผัสกับสัตว์ตัวใดแล้วเราเกิดอาการ
ทางใจ ไม่ว่าจะมื่อการ“ไม่เมตตา” ในใจมันเกิด“ชังหรือชอบ”
เราก็ไม่ได้เรียนรู้อบรมฝึกฝนสำรวจสังวรกับของจริง กับภาวะ
จริงที่เกิด ณ บัดนั้น เมื่อ“จิตเราเกิดจริงขณะสัมผัสของจริง”

“เอกัคคตา”ที่ได้จึงเป็น“สมาธิ”ที่ไม่มี“ความจริง”ไม่มี“ภาวะ
จริง” ตามข้อ“ศีล”ครบถ้วนตามที่เราสมาทานแต่ละข้อกันเลย
“ศีล”ที่ว่าปหานก็ไม่มีเลย ซึ่งเห็นกันชัดๆด้วยประการฉะนี้

เห็นมั้ยว่า การปฏิบัติหลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์นั้น มันไม่ได้
ฝึกได้อบรมกับความมีจริงเป็นจริงใดๆเลย ไม่มีเหตุปัจจัยปฏิบัติ

“ศีล”ของผู้ที่หลับตาเข้าไปปฏิบัติอยู่แต่ในภวังค์ จึงเห็นได้ว่า
ไม่เป็นบาทฐานกันจริง การปฏิบัติตัดทิ้งของพระพุทฺธเจ้าไปหมด

เห็นความเพี้ยน ความผิดพลาด จาก“สมาธิ”ที่ไม่สัมมาทิฏฐิ
กล่าวคือ ไม่มี“อาชีวะ(อาชีวะ)-การกระทำต่างๆ(กัมมันตะ)-คำพูดต่างๆ
(วาจา)-ความนึกคิดต่างๆ(สังกัปพะ)”เกี่ยวข้องอยู่จริง ตามที่พระพุทฺธเจ้า
ตรัสไว้ใน“มหาจิตตาริสกสูตร”(พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓)แต่อย่างใดเลย
ชัดเจนขึ้นมั้ย? เห็น“การตัดทิ้ง”คำสอนของพระพุทฺธเจ้ามั้ย?

อย่าไปตัดทิ้งคำสอนของพระพุทฺธเจ้าเลยนะ! บาปหนักนะ!!!

เห็นมัยว่า เป็น“สมาธิ”ที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่แท้

ต้องขออภัยอย่างมากจริงๆ ข้าซากอีกแหละ ที่พูดกล่าวกราด
ว่า วงการพุทธ-ลัทธิพุทธกันอย่างนี้ ซึ่งไม่ใช่ไกรธเกลียด หรือแบ่ง
ข่ม อวดดี หลงตัว ยกตนข่มท่าน ทับถมผู้อื่นแต่อย่างใดเลย แต่
นี่พูดเป็นวิชาการ เอาหลักฐานความจริงที่เป็นพุทธวจนะมาพูดกัน

ขอยืนยันว่า ผู้เขียนไม่ได้เขียนด้วยอารมณ์ หรือบำเรออารมณ์
หรอก เพราะผู้เขียนได้ฝึกมรรคองค์ ๘ มาจริงๆ เขียนด้วยสมาธิ
เขียนด้วยปัญญาที่ใช้สัปปริสรธรรม ๗ และมหาปเทส ๔ ควบคุมกาย
สังขารและจิตสังขาร ทำงานกลั่นกรองด้วย“วจีสังขาร”อยู่เสมอ
จึงทำงานให้เป็น“สัมมากัมมันตะ”ตามภูมิของตนอยู่ตลอดเวลา
ไม่ให้เป็นการประมาท

ที่พูดที่เขียนนี้ ก็ต้องขออภัยซ้ำๆอีกแหละ ต้องขอโทษซ้ำซาก
อยู่อย่างนี้จริงๆ ว่าที่พูดที่เขียนออกไปไม่ใช่ทำเป็นพูดไ้ว่าตนเก่ง
วิเศษที่ทำได้อย่างที่พูดข้างบนนั้นเก่งยอด แต่พากเพียรทำอยู่
เช่นนั้นจริงๆ ใครจะเชื่อหรือไม่ ก็บังคับกันไม่ได้ แต่ผู้เขียนรายงาน
ความจริงที่จริงใจเท่านั้นเอง

เพราะผู้เขียนกล้ายืนยันว่า การปฏิบัติตามหลัก“มรรคองค์ ๘”
ของพระพุทธเจ้าที่สัมมาทิฏฐิ จะเกิด“ไตรสิกขา”เจริญอย่างแท้จริง
ไม่มากก็น้อยของแต่ละบุคคล

จึงเกิดผล“เจริญด้วย“อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญา
สิกขา”สัมมาผลไปตามลำดับแท้ แล้วเจริญเป็น“วสี”ที่ส่งผลเป็น
นิสสัย เป็นวิสัย เป็นสัจจัตถญาณ ถึงขั้นอัตโนมัติ

ดังนั้น ไม่ว่า ใครจะปฏิบัติ หรือฝึกฝนตนในทฤษฎีหรือทิฏฐิ

แบบใด ย่อมเกิดผลตามนั้นจริง ขอให้เอาจริงกับทิวัจฉิหรือทฤษฎี
ของตนนั้นให้จริงเกิด

เช่น ผู้ทำ“สมาธิ”กันแบบหลับตาเข้าไปทำความสงบในภวังค์
ก็จะได้ผลแบบ“เจโตสมถะ” ที่เป็นผลของ“อธิจิตสิกขา”แบบหนึ่ง

จะไม่เกี่ยวกับ“อธิศีลสิกขา”เลย เพราะมันขาดความเป็น“กาย
สังขาร-กายวิญญาน” ที่ครบปสาทรูป ๕ และโคจรรูป ๕

จึงไม่เกิดภาวรูป ๒ ให้ผู้ปฏิบัติได้สังวรปธาน-ปหานปธาน-
ภาวนาปธาน-อนรักขนาปธาน ตามการปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔” จึงไม่
บริบูรณ์ด้วย“รูปนาม”อันจะเกิดผลพัฒนา“รูป ๒๘ เจตสิก ๕๒
จิต ๘๙” เป็นต้น ได้เลย

เพราะความเป็น“กาย”ไม่บริบูรณ์ เมื่อหลับตาเข้าไปอยู่ใน
ภวังค์เสียแล้ว ย่อมไม่มี“ความจริง”ครบถ้วนอยู่พร้อม ทั้งอาการ ๓๒
ให้“สัญญาและใจ”ทำงานอย่างเป็น“สติมันโต”

(จบฉบับที่ ๒๙๖)

ฉบับที่ ๒๙๗ เมษายน ๒๕๕๔

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ในภาวะที่มี“องค์ประกอบ”ของความเป็น
“มนุษย์ชมพูทวีป” ครบครันเท่านั้น จึงจะเป็น“องค์ประกอบ”ที่
ปฏิบัติบรรลุความเป็น“โลกุตระ” “องค์ประกอบ”อื่นนอกนี้ไม่มี

ซึ่งความเป็น“มนุษย์ชมพูทวีป”ก็คือ ผู้มี“สุราหรือสุราโว-
สติมันโต-อิธ พรหมจริยาโล” ที่ประเสริฐยิ่งกว่ามนุษย์แบบอื่น

“สุรภาโว”คือ มีภาวะที่เจริญพร้อมกล้าหาญ กล้าเต็มถ้วน รอบครบครัน ที่จะประพฤติปฏิบัติใดๆได้ครบถ้วนเป็นมนุษย์สูงสุด

“สติมันโต”ก็คือ มีสติเต็มเต็มครบ“ชาครีย”นั่นคือ สติเต็มเต็มทั้งในกายกรรม- สติเต็มเต็มทั้งในวจีกรรม-สติเต็มเต็มทั้งในมโนกรรม” ซึ่งไม่ใช่แค่มี“สติที่ตื่นเต็มอยู่แต่เฉพาะภายในใจ”อย่างเดียวเท่านั้น เหมือนพวกที่ปฏิบัติ“หลับตา”เป็นต้น

ดังนั้น ผู้“หลับตา”ปฏิบัติจึงเป็น“มนุษย์ขมพุกุทวิป”ไม่ได้เลย เข้าสู่แดนที่จะประพาศพรหมจรรย์ ไม่ได้แน่นอน

นั่นคือ “อิธ พรหมจริยวาโส”ซึ่งหมายถึง ถิ่นที่อยู่อันมีความครบพร้อมขององค์ประกอบสุดแสนบริบูรณ์ สามารถจะปฏิบัติให้บรรลุที่สุดแห่งพรหมจรรย์เป็น“อรหันต์”ได้แน่ๆ

“หลับตา”ปฏิบัติจึงปิดประตูที่จะเป็น“มนุษย์ชาวขมพุกุทวิป”

ส่วน“มนุษย์ชาวอุตตรกุทวิป”นั่นคือ หมายถึงเฉพาะ“จิต”อยู่ใน“ภพ”หรือใน“ที่”ที่ ๑.ไม่มีทุกข์ ๒.ไม่มีความหวงแหน ๓.มี“อายุแน่นอน” เช่น ลัทธิ“หลับตา”สะกดจิตปฏิบัตินี้เองที่ทำได้ตามแบบของเขาในขณะที่เขา“เป็นอยู่ใน‘ภพ’อันแสนสุข(ไม่มีทุกข์)”นั่น เขาไม่ทุกข์ เขายังมีสุข เขาก็มี“ภพ”ขนาดหนึ่งอยู่ทีเดียว และเขาไม่รู้อะไรมากไปกว่านั้น แต่เขาก็อึดอยู่อย่างนั้น เทียงแท้แน่นอนอยู่แค่นั้น

คำว่า“กุรุ”นี้ คือถิ่นที่ของชาวบ้านนอก ชนบท ที่ที่ยังไม่เจริญ แต่เขาก็มีความรู้ระดับหนึ่ง เขาก็สามารถทำจิตตนให้พิเศษเหนือสามัญได้เหมือนกัน ภาษาที่ว่า“เหนือ”บาลีก็“อุตตร”ไง!

แต่มันก็“อุตตระ”แบบโลกียะอยู่ ยังไม่ใช่“ความรู้รอบ” หรือไม่ใช่ความรู้ทั้ง“โลก ๒ โลก”(เทว) จึงยัง“ไม่ใช่ความรู้โลกุตระ”แท้

นี่คือ “มนุษย์ชาวอูตรกุฑทวีป” ที่ต่างจาก “มนุษย์ชมพูทวีป” ตรงที่ยังไม่สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ภาพ-ชาติ” ที่จะ “ดับภาพ-จบชาติ” หหมดสิ้นความวนเวียน

“มนุษย์ชาวอูตรกุฑทวีป” จึงยังวนเวียนอยู่ในแดนเกิดอยู่ กับ ๑. ไม่มีทุกข์ ๒. ไม่มีความหวงแหน ๓. มี “อายุแน่นอน”

ส่วน “เทวดาชั้นดาวดึงส์” จะถือว่ามีส่วนประเสริฐกว่า “พวก มนุษย์ชาวกุฑทวีป และพวกมนุษย์ชาวชมพูทวีป” ก็ตรงที่มี “อายุ ทิพย์-วรรณะทิพย์-สุขทิพย์” อันเป็น “โลกียธรรม” ใด ๆ อยู่แท้

ยังหลงความเป็น “ทิพย์” ทั้งหลายคือ ยังหลงการเกิดเป็นสัตว์ ในสวรรค์อยู่

“ทิพย์” ก็คือ ภาวะอันเลิศ ที่ตนยังหลงยึดถืออยู่

ซึ่งมี “มนุษย์ชาวชมพูทวีป” เท่านั้น ที่ประเสริฐกว่าพวก มนุษย์ชาวกุฑทวีป และเทวดาดาวดึงส์ ด้วยฐานะ ๓ ประการ คือ เป็นผู้ มี “สุราหรือสุราโว” ที่ท่านแปลตรงตัวว่า “เป็นผู้กล้า” นี้ ๑ และเป็นผู้ มี “สติมันโต” ที่ท่านแปลว่า “เป็นผู้มีสติ” นี้ ๒

สุดท้ายคือ เป็น “อิธ พรหมจรรย์วาโส” ซึ่ง “ที่” นี้แหละ เป็น “ที่” ที่ใครๆ จะอยู่ ประพฤติพรหมจรรย์อันเยี่ยม นี้ ๓

กล่าวคือ “สุราหรือสุราโว” ก็หมายถึงจะต้องมี “ภาวะเต็มของ กาย” ครบ ในบาลีท่านใช้คำว่า “สุรา” หรือ “สุราโว” ซึ่งหมายถึง ส่วนของ “รูป” ต้องเต็มครบความแข็งแรงกลับบริบูรณ์พร้อม นั่น คือ มี “อาการ ๓๒” ครบพร้อมอันเป็นภาวะของรูป และอรูปรูปร่าง “อากาศ” (ความว่าง) ขึ้น “อาภิญัญญ” (ความไม่มี, ความว่างเปล่า) ในความเป็นคนที่มีชีวิตบริบูรณ์

และส่วนของ“นาม” ก็มี“สติเต็ม”สัมบูรณ์มีทั้งภายนอก และทั้งภายใน”(สตมันโต)

“อิธ พรหมจริยวาโส” ก็คือ ในที่นี้(อิธ) ณ “ที่”นี้(อิธ) ในโลก อย่างนี้(อิธ) ในภาวะที่มีองค์รวมอย่างนี้(อิธ) ในโลกหรือในภพปัจจุบัน นี้(อิธ)เท่านั้น ซึ่งก็คือ องค์ประชุมของ“รูป” กับ “นาม”ในความเป็น คนมีชีวิตเป็นนี่เองจึงจะสามารถเรียนรู้และตรัสรู้ให้จบพรหมจรรย์ ได้สำเร็จ(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๕)

ในโลกอื่น ในภพอื่น ณ “ที่”อื่น เช่น ในภวังก์ ซึ่งผู้ทำสมาธิ แบบหลับตาสะกดจิตเข้าไปอยู่แต่ใน“ภพ”ภายในเท่านั้นไม่มีกามภพ มีแต่“นามภายใน”ซึ่งไม่มี“รูปภายนอก” “กาย”ก็ไม่ครบ ไม่สัมผัส วิโมกข์ ๘ ด้วยกาย (ศึกษาในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๗ ถึงข้อ ๒๔) ถ้าสมาธิ หลับตาไม่รู้ลมหายใจแล้วก็ไม่มีกายสักซี่

เพราะผู้ปฏิบัติได้ตัดทิ้ง“องค์ประกอบ” ที่ภาษาบาลีว่า “กาย” ที่หมายถึง“องค์รวมของรูปกับนาม” หรือ“องค์ประชุมของรูปกับ นาม” หรือ“องค์ประกอบของรูปกับนาม” ซึ่งต้องมี“รูปภายนอก- รูปภายใน”ประกอบอยู่ด้วยในปัจจุบันนั้น โดยเฉพาะมี“ภายใน”

ความเป็น“กาย”นี้ถ้ามันไม่มี“นาม” มีแต่“รูปรูป” เช่น ปฏิบัติ“รูป ๒๔”ก็มีแต่“รูป”ไม่มี“นาม”ที่สามารถ“กำหนดรู้รูป” ต่างๆเลย ก็จะปฏิบัติขาดความเป็น“องค์ประกอบของรูปกับ นาม”ไป “กาย”ก็จะไม่เป็น“สุรภาโว” พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า ไม่ใช่“อิธ พรหมจริยวาโส”(ตามพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๕) ซึ่ง หมายความว่า ณ ที่นั้นไม่ใช่“ที่”ที่จะปฏิบัติให้เรียนรู้กิเลสได้จริง ไม่มี“กาย” ก็ไม่สามารถกำจัดกิเลสให้บรรลุมรรณจนกระทั่งหมด

ล้นจบพรหมจรรย์”ได้

“กาย” หมายถึง “กอง”แห่งองค์รวมของรูปกับนาม “หมู่” แห่งองค์ประชุมของรูปกับนาม หรือแม้แต่“หมวด”แห่งองค์ประกอบของนามกับนาม ก็เรียกว่า“กาย” ซึ่งได้แก่ หมวดแห่งเจตสิกธรรม คือ เวทนา สัญญา และสังขาร เป็นต้น

“กาย”จึงหมายถึง “องค์ประกอบ”หรือ“องค์ประชุม”หรือ“องค์รวม”ของรูปกับนาม หรือภาวะที่รวมกันเป็น“กอง”ของรูปกับนาม หรือเป็น“หมู่”เป็น“หมวด”ของรูปกับนาม

“รูป”ก็คือ “อาการ ๓๒” และ“รูป ๒๘”

“นาม”ก็คือ “จิต-มโน-วิญญาณ” หรือ“เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ” ซึ่งท่านรวบรวมไว้ว่า มี“จิต ๘๘ เจตสิก ๕๒” เป็นต้น

“อาการ ๓๒” ได้แก่ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก เยื่อในกระดูก ม้าม หัวใจ ตับ พังผืด ไต ปอด ไล่ใหญ่ ไล่ย่อย อาหาร ใหม่ อาหารเก่า(อุจจาระ) มันสมอง ดี เสลด หนอง เลือด เหงื่อ มันข้น น้ำตา มันเหลว น้ำลาย น้ำมูก ไขข้อ มูตร(ขัสสาวะ)

“สุราหรือสุราภาโว”ที่ท่านรวบรวมไว้เป็น“รูป ๒๘”นั้นมีทั้ง“รูปวัตถุ”ภายนอก ครอบดินน้ำไฟลมอากาศและอาภิวัจฉัญญะ พร้อมทั้ง“นามจิต”ภายในด้วย ประกอบกันทำงานร่วมกันอยู่ แล้วผู้ปฏิบัติสามารถ“ทำการกำหนดรู้ภาวะ”รูป ๒๘”เหล่านี้ได้

ผู้ที่หลับตาเข้าไปอยู่แต่ในภวังค์ จึงเป็นผู้ไม่มี“รูป ๒๘”และ“นาม”ครอบสุราภาโว เพราะไม่มี“ความจริง”ที่บริบูรณ์ดังกล่าวแล้ว จะมีก็แต่“ความจำ”กับ“รูปสัญญา”ที่รู้ตัวอยู่ภายใน“ภวังค์”เท่านั้น

การปฏิบัติต้องมีความเป็นคนครบทั้ง“สุรภาโว”และ“สติมันโต” จึงจะเป็น“อิธ พรหมจริยวาโส” “มหาภูตรูป ๔ ปลาทรูป ๕ โคจรรูป ๕”รวมเป็น“องค์รวม”(กาย)ประกอบด้วย จึงจะเป็น“ความจริง” ชั้น“ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติถ้าขาด“ความจริง”ตามที่กำลังสาธยายอยู่นี้จะเกิด“อธิปัญญาสิกขา”ไม่ได้ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ เพราะจะไม่เกิดผลที่เป็น“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-องค์แห่งมรรค(มัคคังคัง)”ที่ครอบงำในการปฏิบัติอย่างเป็นปฏิสัมพันธ์ขององค์ทั้ง ๖ ก็ไม่รู้ด้วยปัญญา

จะมีแต่“ความจำ”ที่ปรุงแต่งกันเป็น“อธิสัญญาสิกขา”อยู่เท่านั้น เพราะศึกษาฝึกฝนปฏิบัติ“อานาปานสติ”อยู่แต่ในภวังค์

ไม่มี“ศีล”มาสัมผัสสัมพันธ์ด้วย ไม่มีความเป็น“กาย”ภายนอก ผลได้จึงมีแต่“ตักกะ”อันมีรากฐานที่ยืนอยู่บน“สัญญา”อยู่ใน“สัญญา”เท่านั้น

“อธิปัญญา”ที่อภิวัตถ์พัฒนาเจริญเป็น“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”อันเกิดได้เพราะมี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”ซึ่งเป็น“จิตวิเคราะห์”(psychoanalysis)ตามที่ปฏิบัติ“องค์แห่งมรรค(มัคคังคัง)”และจะเจริญสัมมาทิฐิทวียิ่งขึ้นไปตามลำดับ แล้วพัฒนาขึ้นเป็น“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ แน่นนอน

หลับตาทำสมาธิจะไม่ได้ทำ“มนสิการ”ให้เป็น“โยนิโส”ได้ บริบูรณ์ครบถ้วน“ตักกะ-วิตักกะ-ลังกัปปะ-อัปปนา-พยุปปนา-

เจตโส อภินิโรปนา-วจีสังขาร” ตามพระวณะณะแน

“มนสิการ”แบบหลับตาอยู่ในภวังค์นั้นมันได้ผลแค่“สัญญา” หรือ“ตักกะ”

เพราะไม่มี“ปัญญา”ที่เกิดจาก“ไตรสิกขา”ครบ“องค์รวม”(กาย) นั้นเอง(มีแต่“สัญญา”ในภายในเท่านั้น ที่อยู่กับการปฏิบัติ) “กายวิญญาณ” จึงไม่เต็มสภาพ ตาม“วิโมกข์ ๘”

เช่นว่า ข้อ ๑ มีรูปก็เห็นรูปทั้งหลายได้(รูป รูปานิ ปัสสติ) แต่ใน ภวังค์ย่อมไม่มี“ปสาทรูป ๕ โคจรรูป ๕”เห็น“รูป”ทั้งภายนอกและ ในอยู่โทนโทแนอนจึงเห็นรูปภายนอกไม่ได้

ก็ไม่ครบในความเป็น“กาย” ๑ ข้อแล้ว

ข้อ ๒ การเห็นก็เห็นภายนอกตลอดเข้ามาถึงภายใน ซึ่ง สามารถกำหนดรู้-เห็น(ปัสสติ)ทั้ง“รูป”ภายนอกและทั้งกำหนดรู้-เห็น ทั้ง“อรูป” ภายใน ทั้ง“รูป”ภายนอก-(อชฌัตตังอรุปสัณฺณ พหิทธารูปานิ ปัสสติ) ต้องมีทั้ง ๒ นอก-ใน เมื่อไม่เป็นไปตามนี้ ก็ไม่ครบอีก เป็น ๒ ข้อแล้ว

ข้อ ๓ มีผลของจิตโน้มโน้มไปในทิศทางที่ดีน่าพึงใจ(สุกัณฺเตว อธิมุตโต โหติ) ก็ไม่ใช่แล้ว จึงไปได้“กาย”และ“สัญญา”ที่เป็น“สุก” (น่าพึงใจ)แค่“กิณฺหา” (ดำ) สำหรับผู้โมหะหรืออวิชชาอยู่ เป็นต้น ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในวิญญาณฐิติ ๗ หรือลัตตาวาส ๙ ข้อ ๔

เมื่อไม่มี“กาย” ที่เป็น“องค์ประกอบของภายนอกด้วย-ภายใน ด้วยครบทั้ง ๒ สภาพ” ก็เป็นอัน“ไม่ครบความเป็นกาย”แล้ว เพราะวิโมกข์ ๘ ไม่ได้ล้มผัสสครบ“กาย” ดังนี้ เป็นต้น

เมื่อไม่เป็นไปตาม“วิโมกข์”แม้แค่ ๓ ข้อนั้น ก็ไม่มีความ บริบูรณ์จริงครบตามเนื้อหาของวิโมกข์ทั้ง ๓ เพราะความเป็น“กาย”

และไม่มีภาวะ“การเห็น“(ผัสส)ที่พร้อมไปทั้งภายนอกประกอบอยู่ด้วยแล้ว มีแต่หลับตาเข้าไปอยู่แต่ในภวังค์แล้วนี่ จึงไม่ต้องกล่าวไปถึงวิโมกข์อีก ๕ ข้อต่อไปเลย แต่นี้ก็ชื่อว่า ไม่ได้“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”แล้ว เห็นจริงเห็นแจ้งกันจริงๆ ยินยอมอยู่ขณะนี้ ชัดๆ

ขยายความ“วิโมกข์ ๘”กันดูชัดๆซิ

“วิโมกข์” ข้อ ๑ บาลีคือ “รูปี รูปานิ ปัสสติ”

“รูปี” แปลว่า “รูป”หรือ“สิ่งที่ถูกรู้ต่างๆนานา” ได้แก่ รูปหรือภาพ-เสียง-กลิ่น-รส-รู้สึกร่างนอก-รู้สึกร่างใน นั้น“มี”อยู่ ที่จะให้คนเห็น-ได้ยิน-ได้กลิ่น-ได้รส-ได้รู้สึกร่างนอก(โณรัฐพารมณฺ) -ได้รู้สึกร่างใน(ธรรมารมณฺ)

“รูปานิ” แปลว่า รูป(ภาวะ)ที่คนสามารถรับเอาได้(อาณ) หรือผลแปลว่า ผู้มีรูปย่อมเห็นรูป หรือผู้มีรูปก็สามารถเห็นรูปนั้นได้ ถ้าผู้ไม่มี“รูป” ก็ย่อมไม่สามารถเห็น“รูป”แน่นอน เช่น ไม่มี“รูป”ใดๆขณะนั้น หรือ“คนตาบอด”ย่อมไม่เห็น“รูป”แม้จะมีรูปอยู่ คน“หู”หนวก ย่อม“ไม่ได้ยิน” ก็นัยะเยี่ยงเดียวกันกับ“ไม่มีรูป” คนประสาท“จมูก”เสีย ย่อม“ไม่ได้กลิ่น” ก็นัยะเยี่ยงเดียวกัน คนประสาท“ลิ้น”เสีย ก็ย่อม“ไม่รู้รส”

คนประสาท“สัมผัสผิวหนังภายนอก”เสีย ก็ย่อม“ไม่รู้สึกร่างนอก”นั้นๆ

คนไม่มี“สัญญา(เจตสิกที่ทำหน้าที่กำหนดรู้มันไม่ทำงาน)”ภายใน เช่น “ดับสัญญา”เป็นต้น ย่อม“กำหนดรู้อะไรไม่ได้”ดังนี้

เช่น ปฏิบัติแบบ“หลับตา” ดับทั้งสัญญาทั้งเวทนา ก็ไม่รู้อะไร ย่อมเป็นไปตามจริงที่ทำกัน ปฏิบัติกันมีองค์ประกอบอย่างนั้น

ชัดเจนนะ ว่า “รูป” คือผู้มี“รูป”(รูป = คนผู้นั้นมีทวาร ๖ พร้อมที่จะรับรู้จากทวารต่างๆของตนได้) ย่อมเห็นด้วยตา(ปัสสติ)เป็นรูป(รูปานิ = สิ่งที่ยาหยตนะเชื่อมรู้ได้) ย่อมได้ยินด้วยหู(โสต)เป็นเสียง(รูปานิ)..-ย่อมได้รับรู้ทางจมูก(คันธะ)เป็นกลิ่น(รูปานิ)ฯ..-ย่อมได้รับรู้ทางลิ้น(ชีวนหา)เป็นรส(รส)(รูปานิ)ฯ..-ย่อมได้สัมผัสผัสสถูกต้องทางผิวหนังภายนอก(กายสัมผัส) ย่อมรู้เป็น“โณฏฐัพพารมณ”(ความรู้สึกเกี่ยวกับภายนอก)“-ย่อมได้สัมผัสถูกต้องภายใน(มนสัมผัส) ย่อมรู้เป็น“ธรรมารมณ”(ความรู้สึกเกี่ยวกับภายใน)”

และ“รูปานิ”แปลว่า สิ่ง(ที่ปรากฏภาวะนั้น)อันคนสามารถรับเอามาจัดการได้ ซึ่งมีภาวะนั้นๆที่จะจัดการทำให้เกิดผลได้

ก็มี“องค์ประกอบพร้อม”จึงจัดการปรุงแต่งได้

ส่วน“ปัสสติ”ก็แปลว่า เห็นด้วย“ตา”ก็ปัสสติ ได้ยินด้วย“เสียง”ก็ปัสสติ ได้กลิ่นด้วย“จมูก”ก็ปัสสติ ได้รสด้วย“ลิ้น”ก็ปัสสติ ได้รู้สึทางสัมผัสภายนอกเกิด“โณฏฐัพพารมณ”(ความรู้สึกที่เกี่ยวกับภายนอก)”ก็ปัสสติ และได้รู้สึทางสัมผัสภายในเกิด“มนธมณ”(ความรู้สึกที่เกี่ยวกับภายใน)”ก็ปัสสติ

การปฏิบัติของพุทธจึงต้องมี“ทวาร ๖”เช่น ตากับรูป หูกับเสียง เป็นต้น ทำงานร่วมกันทั้งภายนอกและภายในอยู่ตลอดเวลา เป็นคู่ๆ คือ “นาม-รูป(ภาวะ ๒ = เทว หรือกาย)”ของวิญญานทั้งหลาย ที่จะแจกอออกไปเป็น“จิต-เจตสิก”กิตติ เป็น“เจตสิก-รูป”กิตติ แล้วก็ศึกษาปฏิบัติจัดการให้ถึงที่สุด จนเป็น“รูป-นิพพาน”กิตติ ก็เข้าข่ายสามารถทำให้“ภาวะ ๒”นั้นมีอาการ“นิพพาน”

ย่อมมี“ภาวะ”ตั้งแต่“๒ ภาวะ”ขึ้นไปจึงจะจัดการทำได้ นั่นคือมี“กาย”เป็นสำคัญคือ“นาม”กับ“รูป”เสมอ “นาม-รูป”ก็ภาวะ“๒”

หรือ“เทว”นั่นเอง หรือต้องมี“กาย” ต้องเป็น“ภาวะ ๒”มาให้ศึกษา

เห็นมั้ยว่า แม้เป็น“เทว”อยู่แต่ก็ไม่มีความเป็น“กาย”เข้าไป
ร่วม“โยนิโสมนสิการ”เต็มสภาพ ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงการแยกแยะ
ออกเป็นภาวะต่างๆ(ธรรมวิชัยสัมโพธิมณฑล) ตั้งแต่“ภาวะ ๒”ที่สามารถ
เปรียบเทียบกันให้ศึกษา ก็จึงไม่ได้จัดการ(อภิสังขาร)กับ“สังขารทั้งปวง”
(สัพพสังขาร)บริบูรณ์ครบทั้ง“กายสังขาร-จิตสังขาร-วลีสังขาร”

พระพุทธเจ้าจึงได้ทรงล่ำทับผู้ปฏิบัติว่า ต้องมี“การสัมผัส
วิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”..ไฉน!!! ...รู้จักรู้แจ้งรู้จริงขึ้นบ้างมั้ย?

ต้องมีทั้ง“สัมผัสภายนอก(พหิตถา)-มีทั้งภายใน(อชฌัตตา)”
ตาม“วิโมกข์ข้อที่ ๒”ให้ครบ เห็นจริงมั้ย? ชัดเจนมั้ย?

ทำความเข้าใจคำว่า“กาย”ให้ดีๆ ครบๆ อย่าไปหลงแต่ว่า
“กาย”คือ ส่วนภายนอกส่วนเดียวเท่านั้น เป็นอันขาด

“กาย”คือ “ธาตุรู้ภายใน”ด้วย และ“ภายใน”นี้แหละมีนัย
สำคัญที่เป็นประธานชีวิต เป็นประธานความเจริญความเสื่อม
ประธานความทุกข์ความสุขของกายของใจที่จะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ศึกษาให้ละเอียดลออบริบูรณ์และสรุปกระทั่งสัมบูรณ์เป็นสุดท้าย

ต้องปฏิบัติ“ส่วนนี้” ผลจะเกิดก็เกิดที่ส่วนนี้ ส่วน“องค์
ประกอบ”(กาย)มันก็ต้องมีทั้งภายนอกทั้งภายใน จึงจะถูกต้องครบ
ครันในการปฏิบัติธรรมอยู่ตลอดเวลา มี“ภาวะ ๒”จัดการ

อื่นๆนั้น ก็เป็น“องค์ประกอบ”เสริมเท่านั้น และถ้าถือว่า
มี“องค์ประกอบ”ครบบริบูรณ์

ดังนั้น การทำ“สมาธิ”แบบหลับตาที่หลงว่าการทำ“อานาปาน
สติ”นั้นต้องปฏิบัติในขณะที่หลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ เป็นสำคัญ ก็

คือการปฏิบัติที่ไม่ใช่การจัดการกับ“ภาวะ ๒” เพราะไม่มี“ภายนอก”

ซึ่งไม่ใช่การปฏิบัติ“อานาปานสติ”แบบลืมหัดทำงานไปด้วย
หลัก“มรรค ๗ องค์” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓ ที่ทำได้ทั้งในขณะที่ทำอาชีวะ(สัมมาอาชีวะ)-ทำงาน
ต่างๆ(สัมมากรรมันตะ)-พุดจาอยู่(สัมมาวาจา)-ไตร่ตรองขบคิด(สัมมาสังกัปปะ)

จึงเป็นผู้หลงผิด ยัง“มีฉันทิฏฐิ”แท้

พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๓ ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้
นั้นมีเนื้อความว่าดังนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราจักแสดงสัมมาทิฏฐิ ของพระอริยะ อัน
มีเหตุ(อุปนิสา) มีองค์ประกอบ(ปริกขาร) แก่เธอทั้งหลาย พวกเธอจง
ฟังสัมมาทิฏฐินั้น จงใส่ใจให้ดี เราจักกล่าวต่อไป

ดูกรภิกษุทั้งหลายก็สัมมาทิฏฐิของพระอริยะ อันมีเหตุ(อุปนิสา)
มีองค์ประกอบ(ปริกขาร) คือ สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา
สัมมากรรมันตะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ เป็นइन

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ความที่จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่ง(เอกัคคตา)
ประกอบแล้วด้วยองค์ ๗ เหล่านี้แล เรียกว่า สัมมาสมาธิของ
พระอริยะ อันมีเหตุบ้าง มีองค์ประกอบบ้าง

ชัดเจนนะว่า สมาธิ ที่เป็น“สัมมาสมาธิ” ของพระอริยะ นั้น
ต้องเกิดจากการปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์” นั่นคือ มี“มรรค ๗ องค์
เป็นเครื่องมือ”(ปริกขาร) ไม่ใช่เกิดจากการปฏิบัติ“หลับตาเข้าไปอยู่ใน
ภวังค์” เป็นเหตุ(อุปนิสา) เป็นเครื่องมือ(ปริกขาร)

ชัดเจนยิ่งว่า “วิถีทาง”หรือ“มรรควิธี”(เหตุ = อุปนิสา) เป็น“เครื่องอุปการณ”
หรือ“ของที่จำเป็นหนึ่งชุด”(องค์ประกอบ = ปริกขาร)ในการใช้ปฏิบัติเพื่อให้เกิด

ผลเป็น“สมาธิ”ของศาสนาพุทธ นั่นคือ การปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”
จึงจะเรียกว่า“มรรควิธี”ในการปฏิบัติเพื่อให้เกิด“สมาธิ”
ของพระอริยะ เป็นสำคัญ ซึ่งมีวิถีทางทำ“สมาธิ”ที่ตรงตามพุทธ
วณะพระพุทธเจ้า จึงจะเรียกว่า “สัมมาสมาธิ”ได้ อย่างถูกต้อง

(จบฉบับที่ ๒๙๗)

ฉบับที่ ๒๙๘ พฤษภาคม ๒๕๕๔

ฉบับที่แล้ว เราได้เน้นถึงการปฏิบัติตามแบบที่ไม่ใช่พุทธ เพราะ
ได้พากันหลงผิด ไปยึดเอาแบบนอกขอบเขตพุทธ แล้วบรรลุ“ฌาน”
บรรลุ“สมาธิ”แบบมิชฌาภิภูฏิกัน

ซึ่งแน่นอนเมื่อหลงผิดยึดเอา“วิธีปฏิบัติ”ผิด ย่อมได้ผลเป็น
“มิชฌาผล”(เพราะมิใช่ผลธรรมของพุทธตามพระวณะ) แต่ก็หลงกันว่า นี่แหละ
คือ ผลธรรมของพุทธที่แท้ ทัวไปทั้งวงการพุทธ และประเพณีปฏิบัติ
กันแพร่หลายอยู่สนิทใจ เป็นที่น่าสงสารมาก และน่าเห็นใจยิ่งจริงๆ
ที่“ใจมันมืดอยู่อย่างใสซื่อ”เพราะ“เขาสนิทใจจริงว่าตนยึดมั่นสิ่งที่
ถูกต้อง” ไม่ฉุกใจกันเลย ว่าได้หลงยึดเอา“สิ่งผิด” นอกวิสัยพุทธ
มาเป็น“สิ่งถูก”ของศาสนาพุทธอย่างซื่อสนิทใจ ไม่ถอดถอนกันแล้ว

นั่นคือ ยึดเอา“มิชฌาฌาน”และ“มิชฌาสมาธิ”ที่ได้จากการ
หลับตาเข้าไปปฏิบัติอยู่ภายในภวังค์ มีผลเป็น“ฌาน”อยู่ในภวังค์
ได้ผล“นิโรธ”ที่เป็น“อสังขยัตถ์”(สัตว์ไม่มีสัญญา)

จึงไม่มีผลเป็น“นิโรธ”อัน“สัมมาภิภูฏิกัน”ที่บริบูรณ์ด้วย“สัญญา

เวทียิต นิโรธ” เป็นผู้ที่มี“อายตนะ”ในขณะที่ปฏิบัติที่เป็นสัมมาทิฐิ ตามแบบพระพุทธเจ้าตรัสว่า ต้องปฏิบัติใน“ขณะมีวิญาณฐิติ” หมายความว่า ขณะปฏิบัติต้องมี“มีวิญาณ” ไม่ใช่“ดับวิญาณ”

เพราะ“วิญาณฐิติ”นั่นคือ “วิญาณตั้งอยู่ มีธาตุรู้ทำหน้าที่ เต็มที่อยู่ในขณะนั้น” มิใช่ขณะนั้น“ไม่มีวิญาณตั้งอยู่-ไม่มีธาตุรู้ หรือทำให้‘ธาตุรู้’มันไม่รู้ไปเสียนี้!” ...กำหนดรู้ให้แม่นยำ คมๆ

“วิญาณฐิติ”คือ มีธาตุรู้หรือมีวิญาณตั้งอยู่ ต่างหาก

เมื่อทำให้“วิญาณกลับ”ไปจากภายนอก ภายนอกก็ไม่ครบ ความเป็น“กาย”แล้ว เพราะความเป็น“กาย”ต้องมีทั้งภายนอก (พหิตธา) มีทั้งภายใน ที่ครบ“รูป ๒๘”

“สัญญา”กำหนดรู้อยู่ได้ทั้งหมด มี“อายตนะ ๑๒”ครบ จึงจะ ปฏิบัติเป็น“วิโมกข์ ๘”บริบูรณ์ โดยเฉพาะไม่ขาด“วิโมกข์ ๘”ข้อ ๒ ที่ว่า “อัมมัตตัง อรูปสัญญี พหิตธารูปานิ ปัสสตี” ซึ่งความหมาย ที่สัมมาทิฐิ คือ “เห็นรูปร่างนอกทั้งหลายจากกามาวจร และลึก เข้าไปถึงรูปร่างในทั้งหลาย“ทั้งในรูปาวจรทั้งในอรูปาวจร” ต้อง ‘เห็น(ปัสสตี)’ด้วยการกำหนดรู้(สัญญา)”ตลอดเวลา โดยไม่ได้ขาด จาก“ภายนอก”เลย จะต้องมิตั้งสัมผัสภายนอกอยู่ด้วยเสมอ

ดังนั้น ความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”(สัตว์ทางจิตวิญญาณ)ทั้งหลาย ใน“สัตตาวาส ๙”จึงต้องปฏิบัติสัมผัสรู้ด้วยการมี“วิญาณฐิติ ๓” อัน“เห็น”ใน“จิตจากภายนอก ๓” ซึ่งมี“ธาตุรู้”นั่นแหละ“เห็น”ได้

ปฏิบัติในขณะที่มี“วิญาณฐิติ ๓”จึงจะ“พ้นสัตตาวาส ๙” สำเร็จผลหมดถ้วน ไม่มี“อสังขยัตถ์”กับไม่มี“เนวสัญญานาสัญญายตนะ”ได้บริบูรณ์ถ้วนสิ้น

ซึ่งผู้“มิจนาทิจฺฉฐิ”ใน“วิญญานฐิติ ๗”ย่อมปฏิบัติให้พ้น“อสังขยีสัตว์”กับ“เนวสังขยยานาสังขยยานตนสัตว์”ทั้ง ๒ นี้ไม่สำเร็จแน่ๆ

ไม่สามารถหลุดพ้นความเป็น“สัตว์ทั้ง ๙ (สัตตาวาส ๙)”ไปสิ้นได้

ผู้“สัมมาทิจฺฉฐิ”ที่ปฏิบัติด้วย“วิญญานฐิติ ๗”จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัตตาวาส ๙” และเห็นในจิตภายในสุดอีก ๒ คือ “อสังขยีสัตว์ กับ เนวสังขยยานาสังขยยานตนสัตว์”

ผู้“หลับตา”ปฏิบัตินั้นไม่มี“วิญญานฐิติ ๗” เพราะ“หลับตา”ปิดทวาร ไม่รับรู้ภายนอกไปทั้ง ๕ ทวาร นั้นเอง จึงไม่สามารถที่จะมี“วิญญานครบ ๗” ก็เห็นและเป็นอยู่ในการปฏิบัติ“หลับตา”ซัดๆ

จึงเป็น“อสังขยีสัตว์” ก็ระบอบอยู่ไหนไต่ว่า “สัตว์”ไม่มี“อายตนะ”ว่า จะหลุดพ้นจากซัดๆก็คือ “สัตตาวาส ๗”ไปไม่ได้

เพราะ“อายตนะ”คือ “ภาวะ ๒ ของ‘รูป’กับ‘นาม’ที่สัมผัสกันอยู่”หลุดๆ มันไม่มีถึง “๕ คู่” เห็นชัดมั๊ย?

“อายตนะ”คือ สะพานที่ต่อเชื่อมของ“รูป”กับ“นาม”สัมผัสกัน ถ้าไม่มี“การสัมผัสของรูปกับนาม”ก็จะมีภาวะ“อายตนะ”

“อายตนะ”มีขึ้นมาได้เพราะ“มี”การสัมผัสของนามกับรูป”

และ“อายตนะ”มีขึ้นชั่วขณะที่มี“นาม-รูป”สัมผัสกันเท่านั้น หมดหน้าที่“การสัมผัสของรูปกับนาม”ลงไปเมื่อใด “อายตนะ”ก็หายไปทันที จะไม่มี“อายตนะ”ตั้งอยู่ในที่ไหนๆเลยไม่ว่าจักรวาล

“อายตนะ”มีได้แต่ใน“ปัจจุบันขณะ”เท่านั้น

อายตนะ“ไม่ตั้งอยู่(อัฐติ) หรือตั้งอยู่ไม่ได้ในที่ไหนๆ”

จะมีเพียง“ปัจจุบันขณะ”เท่านั้น “นอกจากปัจจุบัน”ไม่มีเลย นอก“ปัจจุบันชาติ(ภฏฐกาล)” จะหา“อายตนะ”ไม่ได้ในที่ไหนๆ

ดังนั้น “สัตว์”ที่ไม่มี“สัมผัสภายนอก” ก็ย่อมไม่มี“อายตนะ”
ภายนอก ๕”ขึ้นมาได้แน่นอน ..ใช่มั๊ย?

ถ้าจะมีบ้างก็แค่“อายตนะภายใน”ทวารเดียว

สัตว์ที่ไม่มี“อายตนะ”ชัดๆจึงคือ“อสังขยัตว์”(สัตว์ที่ไม่มีสังขยา)”

“อสังขยัตว์”จึงเป็น“สัตว์”ที่ต้อง“มีอายตนะ”ให้ผู้ปฏิบัติมี
องค์ประกอบใน“การสัมผัส” แล้วเกิด“เวทนา”เป็นต้นมาปฏิบัติกัน
ซึ่งไม่ได้หมายถึง“สัตว์ที่ไม่มีอายตนะ” สักหน่อย ก็ยืนย่นอยู่
ชัดเจนโด่งๆ

คำว่า“อายตนะ”นี้ คือ เครื่องติดต่อหรือสะพานเชื่อมต่อของ
“ธาตุรู้” ถ้าไม่มี“อายตนะ”ธาตุรู้ใดๆก็ไม่สามารถรู้ได้ แม้แต่เริ่มจากจิต
“ภายนอก”ต่อกับ“ภายใน”เป็น“กายอายตนะ” แล้วมีลำดับต้น-กลาง-
ปลายถึงที่สุดชั้น“มนายตนะ กับ ธรรมายตนะ”เป็น“ภายในสุดท้าย

หรือถึงที่สุดชั้น“อสังขยัตว์ กับ เนวสังขยานาสังขยายตนะ”
นี้แหละ ที่เป็น“คู่”สำคัญ ของ“สัตตาวาส ๙”ที่ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“อสังขยัตว์”เป็น“สัตว์”ที่ผู้“มีจกาทิฏฐิ” ไม่สามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“สัตว์”ได้ครบถ้วน หรือไม่รู้จักเลย

ส่วน“เนวสังขยานาสังขยายตนะ”นั้น เป็น“ปัญญาหรือญาณ
หรือวิชชา”ของผู้“สัมมาทิฏฐิ”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ไปตามภูมิบารมี
“สัตว์”ก็ดี “อายตนะ”ก็ดี จึงเป็นภาวะที่ต้องเรียนรู้สำคัญสุด
ซึ่ง“อายตนะ”นั้น ไม่ตั้งอยู่ในที่ใดๆ จะปรากฏขึ้นต่อเมื่อมี
การสัมผัสของ“ธรรม ๒”(เหตุ ธัมมา)ที่ได้“สัมผัส”กันขึ้นมาเท่านั้น

เมื่อทำหน้าที่เสร็จแล้ว“อายตนะ” ก็จะหายไปทันที ไม่เหลือ
อยู่ และไม่ตั้งอยู่ในที่ใดๆเลย ไม่มีในที่ใด จะมีแค่ตอนเกิดมา

“การออกจากความเป็นสัตว์”ทางวิญญาน
จึงไม่ใช่“การเข้ามาน-การออกมาน”
หรือ“การเข้าสมาธิ-การออกสมาธิ”
ที่ชาว“หลับตา”ปฏิบัติ
ทำ“การเข้าๆ-ออกๆ”จากภวังค์กันอยู่แค่นั้น

ทำหน้าที่ให้“ธาตุรู้”(วิญญาณ)ทำงานเท่านั้น ช่วยสัญญาและช่วย
ปัญญา (มีนัยนัยอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๑๕๘ “นิพพานสูตรที่ ๑”ตรวจได้)

ใน“นิพพานสูตร ที่ ๑”นี้พระพุทธเจ้าตรัสว่า “อายตนะนั้นมีอยู่
ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม-อากาศาณัญจายตนะ-วิญญาณัญจายตนะ-อากิณ
จัญญายตนะ-เนวสัญญานาสัญญายตนะ-โลกนี้-โลกหน้า-พระจันทร์
และพระอาทิตย์ ทั้งสองย่อมไม่มีในอายตนะนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราย่อมไม่กล่าวซึ่งอายตนะนั้นว่า เป็นการมา
เป็นการไป เป็นการตั้งอยู่ เป็นการจติ เป็นการอุปติ อายตนะนั้น
หาที่ตั้งอาศัยมิได้ มิได้เป็นไป หาอารมณ์มิได้” ดังนี้

“อายตนะ ๒”คือ “อสังขยีสัตว์ กับ เนวสัญญานาสัญญายตนะ”นี้
ไม่ใช่“อายตนะ”ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลายของรูปฌานเท่านั้น แต่
เป็น“อายตนะ”ที่ได้ปฏิบัติบรรลุมรรคผลผ่านอายตนะ ๖ อายตนะ ๑๐
และอายตนะ ๑๒ แม้แต่ขั้น“อรูปรูปาน ๔”ก็มีผลล่วงพ้นผ่าน
“อรูปรูปาน”ขั้นที่ ๓ ขึ้นไปถึงขั้น“เนวสัญญานาสัญญายตนะ”กันแล้ว

จึงเป็นขั้นสุดท้ายของ“อรูปรูปาน”ที่จะบรรลู่ให้ล่วงพ้น“เนว
สัญญานาสัญญายตนะ” หรือให้“ออกจาก(ภูฐาน)”เนวสัญญานา
สัญญายตนะไป

“การออกจากความเป็นสัตว์”ทางวิญญาณจึงไม่ใช่“การเข้า
ฌาน-การออกฌาน” หรือ“การเข้าสมาธิ-การออกสมาธิ” ที่ชาว
“หลับตา”ปฏิบัติ ทำ“การเข้าๆ-ออกๆ”จากภวังค์กันอยู่แค่นั้น

“การออกจากความเป็นสัตว์(ทางจิตวิญญาณ = โอปปาติกสัตว์)”จึง
เป็น“ความแตกต่างกัน”ที่สำคัญยิ่งใหญ่ว่า“การออกฌาน-การเข้า
ฌาน”หรือ“การออกสมาธิ-การเข้าสมาธิ”ในภวังค์ที่หลับตา-ลืมตา

กันออกๆ-เข้าๆอยู่เท่านั้น คนละเรื่อง คนละสภาวะกันเลยทีเดียว

“อสังขยีสัตว์” นั้นเขาไม่มี“การออกไป”(นิสฺสรณะ)จากความเป็น“สัตว์”เป็นสภาพหมุนรอบเชิงซ้อนที่ลึกซึ้งวนจากต่ำไปสู่อันดับสูงขึ้นไปแล้วขั้นเลาะกลับไปมาสุดลึกซึ้ง(ปฏิสนิสสัคคะ)ดังที่พุทธวิชชาคม

ซึ่งเป็น“วิชา”ของ“โลกุตระภูมิ”กันชัดๆ มิใช่“วิชาความรู้ระดับ“โลกียภูมิ”ที่ยังไม่แทงทะลุความเป็น“ปรมาตถธรรม”อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงชนิดมี“การสัมผัส”ทุกสภาวะธรรมครบ

ดังนั้น การปฏิบัติที่ยัง“มีฉนาทิกฐิติ” เช่น การปฏิบัติที่หลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ พอเป็น“นิโรธ”ก็ไป“ดับสัญญา”ชนิดที่ไม่ให้มี“การกำหนดรู้”กันเลย ก็เท่ากับ“ดับวิญญาณ”ไม่มี“ความรู้”แล้วไม่มี“สัญญา”ไม่มี“สัมผัส”ไม่มี“อายตนะ”ที่เชื่อมต่อการรับรู้ที่สำคัญ จึงไม่สามารถศึกษา“ปรมาตถธรรม”ได้ถึงที่สุดแห่งที่สุด การศึกษานั้นก็ไม่ตรงตามพระวณะพระพุทธเจ้า

จึงไม่สามารถที่จะทำ“การดับ”(นิโรธ)ที่“สัมมาทิฐิ”คือ “ดับกิเลส”เฉพาะส่วนที่เป็น“อกุศลเจตสิก”เท่านั้น ถึงจะชื่อว่า “ชาติดับ”ในความเป็น“ชาติ”ของ“ปฏิจลสมุปบาท”ทั้งหลายที่ต้องชัดเจนทั้งอนุโลมและทั้งปฏิโลม

ซึ่งไม่เหมือน“การดับ”ที่สัมมาทิฐิอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง

คือชาติ“ดับ”ตามอนุโลม ได้แก่ ชรา มรณะ โสกะ ปรีทเวททุกขะ โทมนัส อุปายาสะ “ดับ”หมดแล้ว ไม่มี“เกิด”ในจิตอีกเลยตลอดไป เป็น...นิจฺจํ ฐวํ สัสสํ อวิปริณามธัมมํ อสังหิรํ อสังกุปํ

แต่ถ้าย้อนเป็น“ปฏิโลม”ตั้งแต่“ชาติ”ขึ้นไป ชาติกัติ ภพกัติ อุปาทานกัติ ตัณหากัติ ผัสสะกัติ อายตนะกัติ นามรูปกัติ วิญญาณ

กิติ ลังขารกิติ วิชากิติ ยังมี“การเกิด”อยู่แต่เป็น“การเกิด”ชนิดที่เป็น“อภินิพัตติ” คือ “การเกิด”ของจิตที่“บริสุทธิ์”เพราะสามารถปฏิบัติกำจัดกิเลสไม่ให้เกิดในจิตได้เป็นอรหัตตผลแล้วตลอดไป

ซึ่งคนผู้บรรลุ“ความดับ”นี้ยังไม่ทำการ“ตายกายแตก(กายัสสะ เกทา)” ก็ยังมีรูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณอยู่ แม้ถึงขั้น“ดับอาสวะสิ้น”เป็นอรหันต์ ก็“ดับ”แต่เฉพาะ“อวิชชา”เท่านั้น หมดสิ้น“อวิชชาสวะหรือสิ้นอวิชชาสังโยชน” ไม่ใช่“ดับ”ไปทุกอย่าง

เป็นผู้“พ้นเนวสัญญานาสัญญายตนะ”เข้าถึงความเป็น“สัญญา เวหิต นิโรธ” คือ “นิโรธ”ที่มี“สัญญา”ทำงานตรวจสอบเคล้าเคลียอารมณ์ของ“เวทนา”จนถ้วนสิ้นแล้วว่า การปฏิบัติ“เวทนา ๑๐๘”มีผลสำเร็จลัมบุรณตามหลัก“อารยสัจ ๔”บริบูรณ์ด้วย“สัจจญาณ”

“สัจจญาณ”ก็คือ มีความรู้ขั้น“ญาณวิเศษ”ที่สามารถรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงใน“อารยสัจ ๔” คือ รู้ทุกข์ที่เกิดในจิตตนชัดว่ามี“อาการ”อย่างนี้ในความรู้สึกตน”ชัดเจนแจ่มแจ้ง

และปฏิบัติ“เวทนาปัจจุบัน ๓๖”ก็ได้สั่งสมผล“กิเลสสูญ” ด้วย“กิจจญาณ”สำเร็จ แล้วตกผลึกเป็น“ส่วนอดีต” โดยมีญาณทัสสนะวิเศษเป็น“ปรีวัฏฏ์ ๓”ในอารยสัจ ๔ ถึงขั้นมี“กตญาณ”ว่า “ส่วนอนาคต”กิเลสก็สูญเด็ดขาดแน่ๆ

เพราะได้ปฏิบัติด้วย“การรักษาสกฺข(อนุรักษนาปธาน)”ตามทฤษฎี “อาเสวนา-ภาวนา-พหุสัทกัมมัง”จน“จิตตั้งมั่นแล้ว(สมาธิจิต)” เข้าขั้น..นิจจัง ฐวัง สัสสตัง อวิปริณามธัมมัง อสังหิรัง อสังกุปปัง นั่นเอง ตามลำดับ“อนุปปพพวิหาร ๙”บริบูรณ์ครบ“โลกุตตรธรรม ๙”

ซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติที่ไม่มี“อสังญีลัตว์”เพราะ“ลัมมาทิฏฐิ”ใน

ความเป็น“กาย”เป็น“สัญญา”ที่ปฏิบัติแล้วรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัตตา
वास ๙” จนกระทั่งผ่านภูมิ“สัญญา เวทียต นิโรธ”บริบูรณ์ เพราะ
ล่วงพ้นชั้น“เนวสัญญานาสัญญายตนสัตว์”ได้สมบูรณ์ ก็เป็นอรหันต์
ที่ยังมี“วิภวตัณหา”ทำงานอยู่ในโลก ยังไม่ตายไปจากวัฏสงสาร

ในขณะที่ยังไม่ตายกายแตก(กายัสส เกทา) ยังมีชีวิตอยู่ จึงยังมี
ชาติ-ยังมีวิภวภพ-มีสมาทาน-วิภวตัณหา-ผัสสะ-อายตนะ-นาม
รูป-วิญญาณ-สังขาร อยู่ครบ ดังเช่น คนสามัญปุถุชนทั้งหลาย
ยัง“มี” แต่“มีพิเศษกว่า”คนสามัญปุถุชนเขา“มี”กันแน่นอน

ที่“ไม่มี”ก็“อวิชชา”เท่านั้นหมดสิ้นเกลี้ยง ไม่มีอีกแล้วต่อไป
ชีวิตจึงได้อาศัย..ภพ-สมาทาน-วิภวตัณหา-ผัสสะ-อายตนะ-นาม
รูป-วิญญาณ-สังขาร อยู่ในโลก ทำงานให้มีประสิทธิภาพชนิดที่เรียก
ได้ว่า“พหุชนหิตายะ(เป็นประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติทั้งหลาย)-พหุชนสุขายะ
(เอื้อความสุขให้แก่มวลชนทั้งหลาย)-โลกานุกัมปายะ(เป็นผู้รับใช้โลกโดยแท้)”อยู่
ในโลก เพื่ออนุเคราะห์สั่งคมมนุษยชาติสืบทอดศาสนาต่อไปแท้ๆ

ตามพระวอนะนั้น วิธีปฏิบัติที่ดี การได้ผลก็ดี จะต้องปฏิบัติ
กันในขณะมี“วิญญาณฐิติ”เสมอ จึงจะบรรลู่“สัมมานิโรธ”แท้จริง

ซึ่งผู้“สัมมาทิฐิ”นั่นคือ ผู้จะไม่ปฏิบัติแบบ“มิจฉาทิฐิ”ที่ทำ
จิตตนเองให้เป็น“อสังขยสัตว์”เป็นเด็ดขาด

แต่จะเป็นผู้“มีสัญญา” ใช้“สัญญา” ไม่ใช่เป็นผู้“อสังขย” (ดับ
สัญญาของตนให้เป็นคนไม่มีความกำหนดรู้ไปเลย)แน่นอน และที่“สัญญา”
นี้เองที่ทำงานปฏิบัติอย่างสำคัญยิ่ง ในขณะมี“วิญญาณฐิติ”เสมอ
จึงปฏิบัติไปถึงที่สุดใน“วิญญาณฐิติ ๗”ไม่ต้องมี“เนวสัญญานา
สัญญายตนสัญญา”เลย ก็จบ“วิญญาณฐิติ”เพียงแค่“อาภิญญัญญา-

ตนสัญญา(วิญญานฐิติ ที่ ๗)”ก็จบ“ภาคปฏิบัติ”บริบูรณ์ได้จริงแล้ว

เพราะการปฏิบัติ“วิญญานฐิติ ๗”นี้ครบ“สัมพัลวิโมกข์ ๘ ด้วย
กาย”บริบูรณ์ถ้วนตามคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างสัมมาทิฐิแล้ว
จึงบรรลุ“สัมมาผล”แบบพุทธที่ชื่อว่า “สัญญา เวทิต นิโรธ”

นั่นคือ มีการกำหนดรู้“เวทนา”ของตนแล้วว่า ตนนิโรธแล้ว

“วิญญานฐิติ ๗”จึงสมบูรณ์ในตัวทุกอย่าง ไม่ต้องกล่าว
ถึง“เนวสัญญานาสัญญายตนสัญญา” และแม้คำว่า “สัญญา เวทิต
นิโรธ”ก็ไม่ต้องกล่าวกันอีกเลย จบกันที่“อาภิญญายตนนะ”
จิตก็เป็นอันสิ้นสุดการปฏิบัติลงเรียบร้อยบริบูรณ์

เพราะทั้ง“สัญญา”ทั้ง“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความไม่มีอะไร
อีกแล้วที่จะต้องกำหนดรู้ และจบการรู้ยิ่งด้วยปัญญาแล้ว”

ซึ่งทุกภาวะของการปฏิบัติจะอยู่ในขณะมีสัมผัสของภายนอก
และภายในอยู่เสมอ ตลอดเวลา คือหมายถึง มี“ธรรมะ ๒”(เทว
ธัมมา) เช่น รูปกับนาม ตากับรูป หูกับเสียง ฯลฯ ชรามรณะกับชาติ
ชาติกับภพ ภพกับอุปาทาน ฯลฯ หรือวิญญานกับนามรูป หรือ
เคหสิตเวทนา กับ เนกขัมมสิตเวทนา ดังนี้

แล้วปฏิบัติทำให้“เวทนา”ของตน“จบกิจ”สูงสุดถึงขั้นเป็น
“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”บริบูรณ์และยืนยงด้วยภาวะ“ปริสุทธา-
ปริโยทาทา-มฤ-กัมมัณฺญา-ปภัสรา”เที่ยงแท้(ฉัจจ)-ยังยืน(ฐัง)-ไม่
เปลี่ยนแปลงอีกแล้ว(อวิปริณามธัมมัง)-ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหิรัง)-ไม่
กลับกำเริบ(อสังกุပ္ปัง) สมบูรณ์

แต่ละคู่ล้วนสามารถอาศัยศึกษาได้จาก“ธรรมะ ๒”ที่รวมลง
เป็นอันเดียวกันกับ“เวทนา” โดยส่วนสอง [ทเวณ เวทนาย เอกสโมสรณา

ภวันติ)ทั้งนั้น (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐]

“ธรรมะ ๒ ที่รวมลงเป็นอันเดียวกันกับ‘เวทนา’โดยส่วนสอง” หมายความว่า ทำภาวะ ๒ นั้นให้เหลือเพียง ๑ ก็คือ“พันทุกข์”แล้ว (เวทนาเป็นอุเบกขา) ยิ่งถ้าผู้ นั้นสามารถทำตนให้มีภาวะบรรลุนในภายในของตนสูงสุดถึงขั้นเป็น ๐ หรือเป็น“อนัตตา”ได้ ก็นั่นแหละคือ ผู้ “จบกิจ”แล้ว ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”

นี่คือ การปฏิบัติแบบ“ลัมตา”ปฏิบัติ ถ้า“หลับตา”จะทำได้ เพราะปฏิบัติแบบหลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ ก็จะได้เรียนรู้ “จิตวิเคราะห์”(จิตวิทยา = psychoanalysis) จะไม่เป็นการทำใจในใจ อย่างแยบคาย หรือจะไม่ลัสมาธิปฏิภาณใน“โยนิโสมนสิการ” แม้ได้ “สมาธิ”มันก็เป็น“มิจฉาสมาธิ”ไปทั้งหมด ไม่ใช่“สัมมาสมาธิ”เลย

เหตุใหญ่เพราะยังไม่มี“สัมมาปฏิภาณ ๑๐” จึงไม่มีความเป็น “สัมมาสมาธิ-สัมมาวิมุตติ”ได้เด็ดขาดแน่นอน

ผู้เขียนได้นำเอาพระพุทธรวณะมากมายจากพระไตรปิฎกที่ พระบรมศาสดาตรัส มายืนยัน ทั้งได้อธิบายเปรียบเทียบการปฏิบัติ บรรลู่“ฌาน”แบบพุทธที่ถูกเป็น“สัมมาปฏิภาณ” เช่น จากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ตั้งแต่สูตรที่ ๒ สามัญญผลสูตรไปถึงสูตรที่ ๑๓ ทุกสูตรนั้น เป็น“พุทธคุณ”แท้ๆคือ“วิชชาจรรณสัมปันโน” อันได้แก่“จรรณ ๑๕ วิชชา ๘”ตามพระวณะของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์

ซึ่งเริ่มด้วยแต่ละคนต้องสมาทาน“ศีล”เป็นหลักข้อต้น ตามความเหมาะสมสำหรับตนแต่ละคน แล้วจึงจะปฏิบัติด้วย“วิธีปฏิบัติที่ไม่ผิด ๓ ข้อ”(อภินนทกปฏิบัติ)ได้แก่ ส่ำรวมอินทรีย์ ๖ โภชนมัตตัญญุตาคาคริยานุโยคะ อันยืนยันว่า ต้องแบบนี้จึงจะปฏิบัติไม่ผิด

จึงจะไม่ผิดศาสนาพุทธแบบของพระลัทธิมัลลิกะพุทธเจ้า!

ซึ่งปฏิบัติ“ลัทธิมัลลิกะ”นะ ไม่ใช่วิธีหลักศาสนาพุทธเข้าไป
ในภวังค์แล้วหลงไปสู่การหลบอยู่ในภวังค์และได้นิโรธ“ดำ”(กิเลส)

“ลัทธิมัลลิกะ”จริง ๆ นั้น มันไม่ใช่“ลัทธิมัลลิกะ ๑”อยู่
“ในภายใน”หนึ่งเดียวเท่านั้นดอกนะ

แต่ปฏิบัติขณะมี“ลัทธิมัลลิกะ ๖” มีทวาร ๕ ภายนอกด้วย
มี“โภชนาหารมัตตัญญูตา”ในขณะที่เกี่ยวกินอาหารอยู่ ก็ปฏิบัติ
ธรรมอยู่ และกำจัดกิเลสใน“ปัจจุบัน”อยู่ได้จริงๆ

ซึ่งต้องปฏิบัติในขณะมี“ความระมัดระวัง-ความตื่น”(ชาคริยา)
มีความรับรู้ทุกทวาร มี“สติ”เต็มครบทั้งภายนอก-ทั้งภายในตื่นรู้อยู่

จึงจะเกิด“ลัทธิมัลลิกะ”และ“วิชา-วิมุตติ”ของพระพุทธเจ้า
ครบ“จักร-ปัญญา-ญาณ-วิชา-อาโลก”สั่งสมลงเป็น“ลัทธิมัลลิกะ”

หรือด้วยวิธีปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”ได้แก่ ลัทธิมัลลิกะ-ลัทธิ
สั่งกับปะ-ลัทธิมาวาจา-ลัทธิมากัมมันตะ-ลัทธิมาอาชีวะ-ลัทธิมาวายามะ-
ลัทธิมาสติ “๗ องค์”นี้ต่างหากเป็นเหตุ(สอุปนิส) เป็น“องค์ประกอบ”
(สปรักขาร)ของการปฏิบัติ จึงจะเกิด“ลัทธิมัลลิกะ”ตามพระพุทธวจนะ
(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓) และตามพระวจนะอื่นๆที่มียืนยันอยู่

มิใช่“หลักศาสนา”สะกดจิตเข้าไปในภวังค์เป็น“เหตุ(สอุปนิส)”
เป็น“องค์ประกอบ(สปรักขาร)”ตามที่“หลงผิด”กันมานานแล้วนั้นแน่

ทบทวนคำสอนพระพุทธเจ้ากันให้ชัดๆ ให้ถ่องแท้เถิดเทอญ

“ลัทธิมัลลิกะ”ในทุกวันนี้จึงหาได้ยากแล้ว หรือเกือบจะสูญ
หายสิ้นซากไปแล้วในความเป็นศาสนาพุทธ พ.ศ. ๒๕๕๔ นี้ เพราะ
เข้าใจ“ปฏิบัติ”(วิธีปฏิบัติ)ในการปฏิบัติออกนอกขอบเขตพุทธ เป็น

ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”ไปไกล นาน ๑๐๐ ปี ๑,๐๐๐ ปีแล้ว ด้วยประการฉะนี้

ซึ่งที่ถูกต้อง“สัมมาทิฏฐิ”นั้น “ผล”แบบพุทธจะต้องบรรลุถึง
ขั้นเข้าสู่ภูมิ“มนุษย์อุตตรกुरुทวีป” นักปฏิบัติในทุกวันนี้ก็เข้าใจความ
เป็น“มนุษย์อุตตรกुरुทวีป”ไม่ได้กันแล้ว ล้วนกลายเป็นเรื่องลึกลับ
พิสดาร มีตัวตนพิลึกแปลกๆ กลายเป็นเรื่องที่เป็นตัวตนบุคคลเรา
เขา หรือเป็นแบบ“เทวนิยม”ตามปุถุชนพากันเข้าใจไปหมดแล้ว

เพราะ“มนุษย์อุตตรกुरुทวีป”ก็มี“ทั้งมิจฉาทิฏฐิ-ทั้งสัมมาทิฏฐิ”

ทุกวันนี้มันไม่เป็น“สัมมาทิฏฐิ” แม้จะศึกษา“ปรมัตถธรรม”
กัน ก็ยังเห็นความเป็น“มนุษย์อุตตรกुरुทวีป”ก็ดี “มนุษย์ชมพูทวีป”
ก็ดีในแบบ“อัตตา”หรือเป็น“ตัวตน”กันอยู่เท่านั้น คือ ยังเห็นเป็น
“โอฬาริกอัตตา”(อัตตาหยาบเป็นภายนอก) หรือยังเป็น“มโนมยอัตตา”
(อัตตาที่สำเร็จด้วยจิตที่“เป็นเรา(ยังมีตัวตน)”และ“เป็นตัวตนของเรา”อยู่
กันแค่นั้น ยังไม่ต้องพูดถึง“อรูปอัตตา”กันเลย

หาก“สัมมาทิฏฐิ”แล้ว ปฏิบัติไปๆก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“กาย” เริ่มตั้งแต่สามารถเห็น“กาย”(องค์ประชุมของรูปกับนาม)อันเป็น
“ลัก”(ของตน)ซึ่งเป็น“องค์ประชุมของรูปกับนาม”(กาย) ของตน(ลัก)
คือ “กาย”ของ“ลัก” หรือ“รูป-นาม”ของตน

(จบฉบับที่ ๒๙๘)

ฉบับที่ ๒๙๙ มิถุนายน ๒๕๕๔

ฉบับที่แล้ว เราได้เน้นถึงการปฏิบัติตามแบบที่ไม่ใช่พุทธ และผู้เขียนก็ได้นำเอาพระวณะะมากมายจากพระไตรปิฎกที่พระพุทธเจ้าตรัส มายืนยัน ทั้งได้อธิบายว่า การบรรลู่ “ฉาน” หรือ “สมาธิ” แบบพุทธที่ถูกเป็น “สัมมาทิฐิ” เป็น “พุทธธรรม” ที่เกิด “พุทธคุณ” แท้ๆ ซึ่งสัมมาทิฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาผลด้วย “วิชาจรรณสัมปันโน” อันได้แก่ “จรรณ ๑๕ วิชา ๘” ตามพระธรรมคำสอนนั้น คือ การปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ทุกสูตร ทั้ง ๑๓ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่มนี้ โดยเฉพาะสูตรที่ยืนยันว่า เป็น “สามัญญผล” สามัญญผล แปลว่า ผลที่เกิดขึ้นได้เป็น “สามัญ” หรือผลที่ได้เป็น “สมณะ”

สามัญ แปลว่า ปกติ, ธรรมดา, ทั่วไป หรือแปลว่า ความเป็น “สมณะ”

สมณะ แปลว่า ผู้สงบ, ความสงบ

และ “ความสงบ” ที่ว่านี้คือ ความสงบที่เป็น “ปรมัตถธรรม” เข้าชั้น “โลกุตระ” ด้วย นั่นคือ “จิตสงบจากกิเลส” หรือ “กรรมสงบจากบาป”

ไม่ใช่ “ความสงบ” ที่เป็น “สมมุติธรรม” ซึ่งรู้กันทั่วไปง่าย ๆ “สามัญ” แต่เป็น “วิสามัญ” ของคนมีชีวิต “ลัสมิตาธรรมดา” ที่มีสติตื่นเต็มปกติของคน “ผู้ไม่หลับตาอยู่ในภวังค์ภายใน” แท้ๆ ที่มีความสงบของจิต และเป็น “ความสงบ” (สันตา) ในขณะที่มี “ความสงบสนิท” (เพราะกิเลส

ตาย ก็เลิกละทิ้งใจ) ทั้งๆ ที่ตาहुงมุก ลึนกายใจ รับรู้ภายนอกอยู่ครบ เป็น ผู้ตื่นเต็มมีสติมันโต นั่นคือ มีความตื่นรู้ อยู่พร้อมครบ ทวารตาहुงมุก ลึนกายใจ แม้แต่ในขณะที่เป็น“ฌาน” เป็น“สมาธิ” เป็น“นิโรธ” ก็รับรู้ อยู่ทั้ง ๖ ทวาร ทั้งภายนอกภายใน และทำงานอยู่เป็นปกติของ คนผู้มีกาย-วาจา-ใจ ทำหน้าที่ธรรมตาของคนเป็นๆ

ซึ่งเป็น“ความสงบ”ที่ยังสงบ ยิ่งทำงานขยันในภาระงาน ทำงาน มีสมรรถนะยิ่งขึ้น ดียิ่งขึ้นด้วย ซึ่งเป็น“ความสงบ”แบบ“โลกุตระ” “อาริยะ”แท้ จะไม่ใช่“ความสงบ”ที่กายก็หยุดเคลื่อนไหว วจิก์หยุด พุดจา ใจก็หยุดคิดนึก อย่างเด็ดขาด

อันแตกต่างจากความเป็น“ฌาน” เป็น“สมาธิ” เป็น“นิโรธ” แบบมิจฉาวิภูติของพวกฤาษีเดียรธียนอกพุทธที่ไม่ลั้มาวิภูติ

กล่าวคือ “ความสงบ”ของฌาน-ของสมาธิ-ของนิโรธ แบบ มิจฉาวิภูตินั้น จะไม่มี“อิริยาบถทางกายกรรม-วจีกรรม”เลย ยิ่ง มโนกรรมถ้าเป็น“นิโรธ”ก็ยิ่ง“ดับ”แบบ“นั่งอยู่เฉย” หยุดนิ่งอยู่กับ ภาวะ“ดำ”(กัมมะ) ที่ไม่รู้สึกรู้ใดๆเลย เพราะไป“ดับ”หมด ทั้ง“เวทนา”ทั้ง“สัญญา”ไม่ให้ทำหน้าที่เลย

แล้วเห็นภาวะ“ดำ”ที่ได้นั้น“เป็นสุข” คือเป็นของน่าพึงใจ เป็น โโชค เป็นของงาม(สุก)

ผู้ได้“นิโรธ”จึงคือ ผู้ได้ภาวะ“ดำ-มิต”(กัมม)

ผู้บรรลุธรรมถึงภูมิเป็นเทวดาหรือพรหมชั้น“สุกภิณหะ”นี้ คือ จิตใจของท่านผู้นี้ มีสภาพ“ดำ” หรือ“ดับมืด”อยู่ในภาวะเช่นนี้เอง

แล้วหลงยึดเอาการบรรลุธรรมที่ได้ภาวะ“ดำ”หรือ“มิต”นี้ ว่า“สงบ”ชั้น“นิโรธ” หลงผิดแบบนี้จึง“มิจฉาวิภูติ”แท้เต็มสภาพ

ในพระไตรปิฎก “วิโมกข์ ๘” ข้อ ๓ “สุกัณเฑาะ อธิมุตโต โหติ” นั้น ท่านผู้รู้แปลคำว่า “สุก” โดยใช้คำว่า “งาม” หรือ “ของงาม” กันเลย (ซึ่งเป็นความหมายที่ยิ่งกว่า น่าได้-น่ามี น่าเป็นไปเสียอีก) ซึ่งถ้าแม้การปฏิบัตินั้นมีฉภาทิกฏฐิ์ดังว่า คือ ไปได้แค่ “ภาวะจิตใจดำมืดอยู่ในภพนั้น” เท่านั้น มันก็ยัง “ไม่ล้มมาทิกฏฐิ์” อยู่แน่นอน

“ล้มมาทิกฏฐิ์” นั้นคือ “กิเลสดับดำมืดไปสนิท” แต่ “ภาวะจิตใจใสสะอาดสว่าง” และมี “ธาตุรู้” ทำหน้าที่อยู่เต็มทีเห็น (ปัสสติ) ชัดเจนแจ่มแจ้ง มีแค่ “กิเลสดับ-สมุทัยดับ” (นิโรธาริยสัง) นั้นต่างหากที่ดับดำมืดมืดไป มีเฉพาะภาวะ “กิเลส” เท่านั้นที่ “ดับดำ-ดับมืด” (กัณเฑ)

ไม่ได้ไป “ดับจิต” หรือ “ดับธาตุรู้” ลงไปแต่อย่างใด แม้แต่จะ “หรี” ความรับรู้ลงไป ก็ไม่โง่ ไม่ซื่อ ไม่เชื่อๆ อย่างนั้นดอก

ในขณะที่ “กิเลสยังดับดำ” จิตก็ยังใสสะอาดใสใจก็ยังสว่างชัด

“ล้มมาทิกฏฐิ์” นั้น ผู้ “ยังดับดำมืดไป” จิตใจยังใสสดคล่องแคล่วว่องไว มีสมรรถนะทำงานได้ดียิ่งๆ ขึ้น (กัมมัญญา) นั้นต่างหาก

ดังนั้น ใน “สัญญา” ที่ล้มมาทิกฏฐิ์จึงกำหนดหมาย “ลิกซัง” ได้เก่งขึ้นๆ ยิ่งไปกว่านั้นอีกก็คือ “กิเลสยังดับ” นั้นไม่ใช่แค่จิต “ดับดำ-มืด” แต่ “กิเลสดับสูญสนิท” ถึงขั้นไม่เกิดอีกนิรันดรจริงๆ แท้ๆ

“การดับกิเลส” ที่ “ล้มมาทิกฏฐิ์” แท้ จึงไม่ใช่การปฏิบัติเพื่อให้ “จิตดับดำดับมืด” ไปในช่วงขณะที่ทำการดับ “หลับตา” เท่านั้น

แต่เป็นการปฏิบัติที่ “ลืมนตา” ยิ่งทำให้สว่าง จึงจะทำให้รู้แจ้งเห็นจริง “ตัวตน” ของ “กิเลส” ชัดเจนถ่องแท้ด้วยซ้ำ อย่างนี้ต่างหาก จึงจะกำจัด “ตัวตน” ของกิเลสถูกตัวมันจริง ล้นซากได้หมด

“อธิมุตตหรืออวิโมกข” ที่ล้มมาทิกฏฐิ์นั้น เป็นจิตใจที่น้อมไปใน

ความเห็นแจ้ง(สัจฉิ) ที่ลัมบุรณ ซึ่งมี“แสงสว่าง(อาโลกา)”อยู่พร้อม
มี“ทวารภายนอก ๕-๖”อยู่ครบ มีองค์ประกอบอื่น ๆ รวมด้วยบริบูรณ์
มี“ลัมผัส”เป็นปัจจัยคู่เคียง(เหตุ,กาย)ไปตลอดการศึกษา จึงเป็นการ
ปฏิบัติที่เห็นถ้วนรอบในความเป็น“วิญญาน”ลัมบุรณต้น-กลาง-
ปลายของ“รูป”กับ“นาม”ทั้งหลาย ทั้งภายนอก-ภายใน

ที่สุดจึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ตามเห็นความไม่เที่ยงทั้งหลาย
(อนิจจานุปัสสี) -ตามเห็นความจางคลายของกิเลส(วิราคานุปัสสี) -ตาม
เห็นความดับของกิเลส(นิโรธานุปัสสี)ต่างหาก ว่า “งาม”(สุก) มีผลกิเลส
ดับได้จริงดังตามลำดับ แล้วจึงปฏิบัติตามเห็นความเกิดขึ้น-
ตั้งอยู่-ดับไปทวนไปทวนมาจนให้ครบถ้วนลัมบุรณ(ปฏินิสสัคคานุปัสสี)

การเห็น“กาย”จึงเป็นการเห็นที่เห็นแจ้งครบถ้วนถ่องแท้ว่า
“กิเลสไม่มี” มีแต่“จิตสะอาดผ่องแผ้วปภัสสร”เจริญขึ้นลัมบุรณ
ละเอียดลออ วิจิตรพิสดาร มากมายหลากหลายต่างหาก ว่า “งาม”

มิใช่เห็น“กาย”ที่สะกดข่มให้“ดับ”ได้จน“ดำ”ป็นนั้นว่า “งาม”

ตามที่ได้หลงผิดถนัด เข้าใจคำว่า“กาย”มีจฉาทิฏฐิไปไกลสุดกู่
เข้าใจคำว่า“สัญญา” ก็“มีจฉาทิฏฐิ”ไปไกลสุดกู่อีกด้วย

นั่นคือ ความเป็น“กาย”ของมีจฉาทิฏฐินั้น“ดับ”ตาม“สัญญา”
ที่ทำตาม“ทิฏฐิ”ที่ผิดของตนไป จึงได้“กาย”ตาม“สัญญา”ที่ผิดของ
ตนขึ้นมา ก็ได้“นิโรธ”ผิดๆเลอะเทอะตาม“สัญญา” คือ“มีจฉาทิฏฐิ”
ของตนอันต่างไปจาก“นิโรธอารยสัจ”ที่“ลัมมาทิฏฐิ” ผิดไปกันใหญ่

เพราะท่านยึดได้ตามความรู้ของท่านว่า “จิตใจ”มันดับ“ดำ”
ลงไปในนั้นแหละคือ “นิโรธ” แล้วท่านก็ได้“กาย”ดับเป็น“จิตดำ”(กัมมะนั้น
ผู้ยังไม่พ้น แม้แค่“ลักกายทิฏฐิ”สังโยชนข้อที่ ๑ ก็เป็นเช่นนี้

นั่นคือ ไม่ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”อันเป็น“ตัวตน
ของกิเลส”ในตนของตน ซึ่งเป็น“สังโยชน”ข้อที่ ๑ ที่เป็น“สมุทัย”แท้

ผู้ลัทธิ“กาย”ของความเป็นสมุทัยแห่งทุกข์อาริยสังแล้ว
ก็กำจัด“ลักกาย”ตัวนี้หรือ“ดับ”ตัวนี้เท่านั้น ไม่ใช่ไป“ดับ”จิตใจให้ไม่
รับรู้อะไร หรือดับเวทนา ดับสัญญาให้มันไม่รู้อะไรไปหมดทั้งจิตใจ
กลายเป็น“จิตใจดับดำ”อยู่ ตามที่มี“ทฤษฎี”ผิดๆอยู่

ผู้ปฏิบัติ“สัญญา”ว่าจะได้“ดำ”นี้ตามทฤษฎี และปฏิบัติจนสำเร็จได้
“กาย”ที่“ดำ”ตาม“ทฤษฎี” ด้วย ท่านก็ชื่นใจเป็น“สุภา”ตามทฤษฎีของท่าน

ส่วนผู้“ลัทธิ”แบบพุทธนั้น ไม่ใช่ไปได้“กาย”ให้เป็นภาวะ
“ดำ”(กิเลส)อย่างนั้น แต่เป็นการ“ดับกาย”คือ“สัตว์ให้สูญต่างหาก

จึงสามารถ“ดับลัตตवास ๙”ตามพระพุทธเจ้าสั่งสอนสำเร็จ

ซึ่งเป็น“ทฤษฎี”อีกอย่างหนึ่ง คือ จะต้อง“ดับกาย”(องค์ประชุมของ
รูปนาม)ของสัตว์”ที่มันมี“ชีวิตินทรีย์”ในความเป็นสัตว์กระทั่งติดยึด
หรือหลงความเป็น“ชาติ”(ความเกิดในสามัญสำนัก)ความเป็น“สัญญาชาติ”
(ความเกิดในรูปภพและอนุสัยที่เหลือ)อยู่ ยังไม่หมดสิ้นจบใน“ชีวิต”ลงได้

จึงตั้งใจกำจัด“ชีวิต”โดยการกำจัด“เหตุ”ที่ยังก่อให้เกิดความ
เป็น“สัตว์”(สัตว์โอปปาติกะ) ตามที่มี“สัญญา”กำหนดมันหมายรู้อยู่ ไป
ตามลำดับ จนกระทั่ง“ดับ”ความเป็น“ชีวิต” ด้วยการ“ดับอินทรีย์”
(พลังงานที่เกิดจากกาย)ของ“สัตว์”นั้นๆหมดสิ้นเกลี้ยงลงไป จึงเรียกว่า
“นิโรธอาริยสัง”

“กาย” คือ อาการ หรือพลังงานของชีวิต“สัตว์”ที่เรากำลัง
“กำจัดตัวตน”ของมัน

“ตัวตน”ที่วานี้คือ “อัตตา”หรือ“ตัวตนในความเป็นสัตว์ของ

จิตวิญญาณ” ที่เรียกว่า“สัตว์โอปปาติกะ”นี้เอง ที่“ดับ”ได้

ซึ่งก็คือ “การดับกิเลส”ชนิดที่เห็นแจ้ง“ความจริง”ต่างๆ ทั้งเห็น“ความมีตัวตนกิเลส”(กายหรือองค์ประชุมของรูปนาม) ทั้งเห็น“กิเลสดับ”ลงๆก็เห็น(ขัสสติ) ก็รู้(ซานาติ)อยู่โหนโไท่ หลุดๆ ไต้งๆ ทีเดียว

จึงเป็นการปฏิบัติที่มี“เวทนา”มี“สัญญา”อยู่เต็มครบ ตื่นรู้เต็ม สติสัมปชัญญะ(ชาครียา) ไม่ใช่ไปดับเวทนาหรือดับสัญญา อย่างพาชื่อให้ไม่รับรู้อะไรไปหมดใน“ธาตุรู้”(จิต-เจตสิก-มโน-วิญญาณ)ทั้งหลาย

เมื่อ“กิเลสดับ”จิตใจก็“สงบ”ปราศจากทุกข์ ปราศจากสิ่งร้าย “สงบ”แบบไร้กิเลส เป็น“ความสงบ”ที่สันติ สดใส ไม่มีกิเลสในจิต

นี่คือ“ความสงบ”ของฌาน-ของสมาธิ-ของนิโรธ แบบสัมมาทิฎฐิ ที่เป็นโลกุตระซึ่งมีอิริยาบถทางกายกรรม-วจีกรรมอยู่ปกติของคนตื่นรับรู้ทุกทวารภายนอก และมโนกรรมภายในสัมบูรณ์

“มโนกรรม”นั้นแม้จะอยู่ในขณะมี“นิโรธ”นี้แหละก็มี“ดับ”แต่ยังไม่นิ่ง ไม่เฉยอยู่ป๊อๆ ทว่ายิ่งรู้ยิ่งเห็นจริงแจ้งชัดใสสะอาดในทุกสิ่งยิ่งขึ้น และมีความแคล่วคล่องยิ่งขึ้น(กายปาคุญญตา) มีสมรรถนะเจริญยิ่งขึ้น การงานจึงยิ่งเหมาะสมควรดั่งงาม(กัมมัญญตา)

ซึ่งมันตรงข้ามกับ“การทำจิตใจ(มนสิการ)ให้ดับแบบดำปี๋ไป”(กัณหา)กันคนละขั้วเลย

เพราะการปฏิบัติเพื่อให้เกิด“ฌานหรือสมาธิหรือนิโรธ”แบบหลับตาเข้าไปในภวังค์นั้น ไม่มีพฤติกรรมภายนอก จึงไม่อยู่ในกรอบของ“ศีล” ที่คนผู้ปฏิบัติแค่“ศีล ๕”เขาก็ต้องสังวรสำรวมกาย-วาจา โดยเฉพาะ สังวรสำรวม“ใจ” และ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ในขณะมีสัมผัสภายนอกที่มี“กรรมกิริยา”เกี่ยวข้องสัมผัสสัมพันธ์อยู่กับ“ชีวิต

สัตว์-ของที่ไม่ใช่ของเรา-ผู้ที่ไม่ใช่ผิวเราเมียเรา-คำพูด-สิ่งเสพติดที่เรายังติดยึด”(ศีล ๕)ให้ไม่ผิดทั้งภายนอก และภายในใจที่มี“อาการของใจ”เกิดอกุศล เราก็ต้อง(ทำใจในใจ,อภิสังขาร)อกุศลจิตนั้นๆให้ลดลงจนกลายเป็นกระทั่งมัน“ดับ”ให้ได้

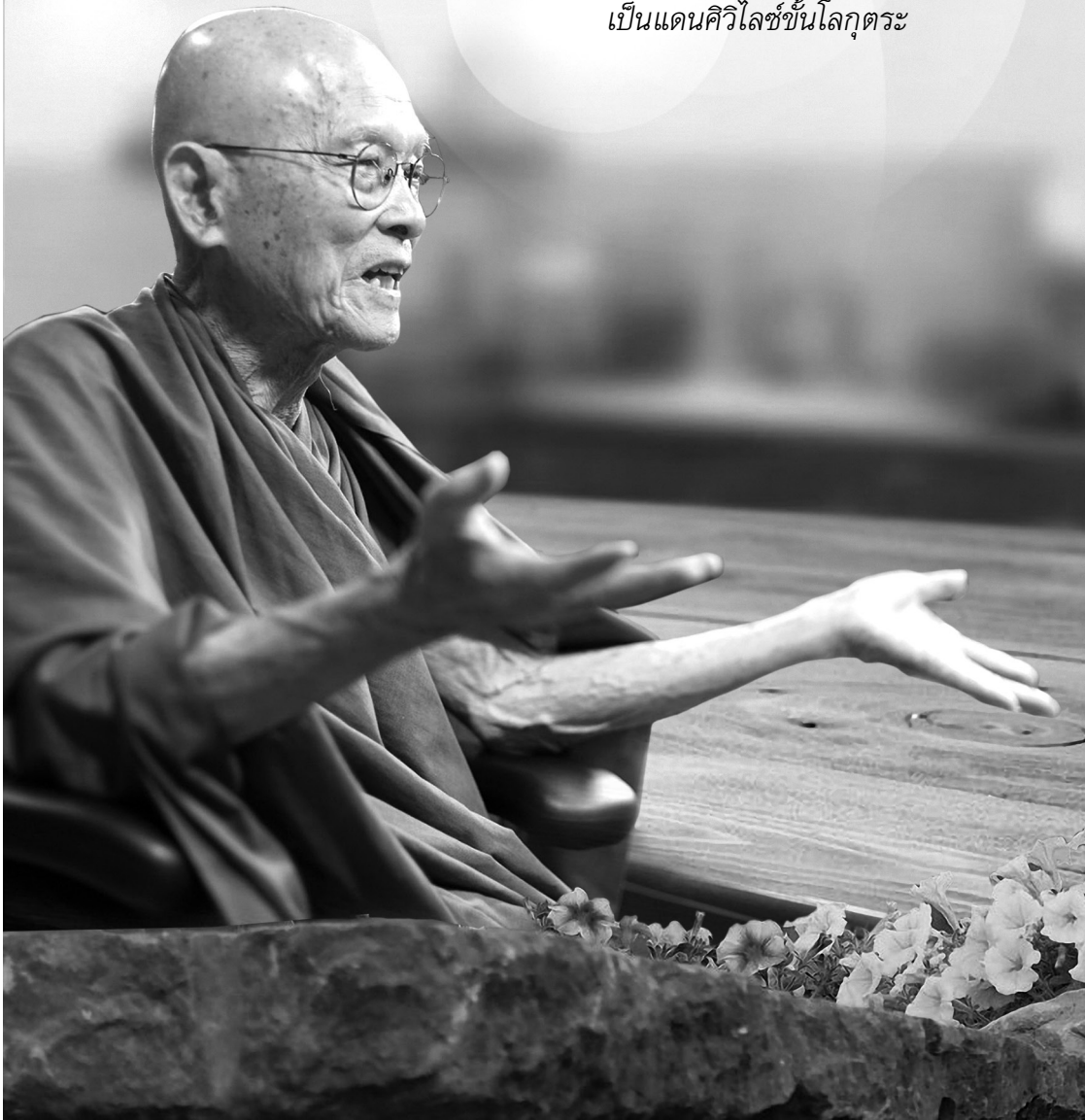
เมื่อทำได้ตามกรอบของ“ศีล”ที่สมาทานดังกล่าวนี้ “จิตใจ”ของผู้นี้ มีพลธรรม สามารถลดละได้จริง จนถึงขั้น“ดับอกุศลเจตสิก”นั้นๆได้จริง นี่คือ “การทำมาน”แบบพุทธที่“สัมพัลวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่ และรู้ด้วยปัญญา”

สำหรับผู้กำหนดสมาทาน“ศีล ๕”ก็คือ ผู้กำลังปฏิบัติ“อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา”อยู่พร้อมไปด้วยกัน ไม่แยกไปเป็น“ศีล”ก็ปฏิบัติอย่างหนึ่ง “สมาธิ”ก็ปฏิบัติอย่างหนึ่ง “ปัญญา”ก็ปฏิบัติอย่างหนึ่ง แต่ทั้ง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”นั้นเป็น“องค์รวม”ไม่แยกกัน

เช่น ศีลข้อ๑ ผู้ปฏิบัติก็ทำจิตใจตนให้เป็น“อริจิต” จนกระทั่งจิตตั้งมั่น เป็นที่สุดของ“สมาธิ”ในการมีชีวิตอยู่กับสัตว์ทั้งหลายในโลกตามที่“ศีล”กำหนดให้เป็น“อริศีล” ได้จริงอย่างไม่มีผลร้ายต่อกันเลย ล้วนเป็นเพื่อนทุกข์เกิด-แก่-เจ็บ-ตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น หวังประโยชน์ในสัตว์ทั้งปวงอยู่ตลอด มี“อริปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเต็มรอบ จบ“วิชา-วิมุตติ” ปัญญาก็เป็นวิชาบริบูรณ์ จบ“วิชา ๘”

จบความเป็น“วิมุตต”สัมบูรณ์ นั่นคือ หลุดพ้นสิ้นโลกียธรรม สะอาดสนิท ดำเนินชีวิตด้วยโลกุตระธรรมเป็นปกติธรรมดาในโลก อยู่ไปกับ“โลก” แม้เขายังเป็น“โลกียธรรม”อยู่ตามฐานานุฐานะ ก็เป็นธรรมดา ก็อยู่กับเขาทั้งหลายอย่างเป็นประโยชน์ยิ่งๆ

เมื่อมีผู้คนบริสุทธ์บริบูรณ์ด้วย“ศีล”
ได้มากเท่าใดก็ยิ่งเจริญจริงมากเท่านั้น
คือ จิตบรรลु“ศีล”แต่ละข้อนั้นจริง
ด้วย“ปัญญา” มี“วิมุติ”แท้ๆ
สังคมนั้นก็มีความเจริญรุ่งเรืองแท้จริง
เป็นแดนศิวิไลซ์ชั้นโลกุตระ

ศีลข้อ ๒ ก็ตาม ศีลข้อ ๓ ก็ตาม ก็มีนัยสำคัญยิ่งยงเดียวกัน นั่นคือ หลุดพ้นสิ้นโลกียธรรม สะอาดสนิท ดำเนินชีวิตด้วยโลกุตระธรรม เป็นปกติธรรมดาในโลกอยู่ไปกับ“โลก” แม้เขายังเป็น“โลกียธรรม”อยู่ตามฐานานุฐานะ ก็เป็นธรรมดา ก็อยู่กับเขาทั้งหลาย อย่างเป็นประโยชน์ยิ่งๆ

“ศีล”จึงเป็นข้อชี้บ่ง ความจริงของคนในสังคม ตามคำจำกัด ความของ“ศีล”แต่ละข้อ เมื่อมีผู้คนบริสุทธิบริบูรณ์ด้วย“ศีล”ได้มาก เท่าใดก็ยิ่งเจริญจริงมากเท่านั้น คือ จิตบรรลู่“ศีล”แต่ละข้อนั้นจริง ด้วย“ปัญญา” มี“วิมุตติ”แท้ๆ สังคมนั้นๆก็มีความเจริญรุ่งเรืองแท้จริง เป็นแดนศิวิไลซ์ชั้นโลกุตระ

ไม่ว่าสังคมมนุษย์โลกยุคไหนๆ จะเอาระบอบใดๆมาจับก็ตาม ระบอบ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ที่บรรลู่“วิมุตติ”จริงนี้ข้ามพ้นความเป็น ระบอบการปกครองที่ยังแบ่งส่วน แย่งพวกกันพิสุจน์อยู่ทั้งนั้น

การปฏิบัติ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ของพุทธ ไม่แยกกันไปคนละ อย่าง คนละโอกาส คนละพฤติกรรม คนละอิริยาบถ คนละเวลา คนละสถานที่ คนละ“ภพ” ตามที่ผู้“มีจกาทิฏฐิ”เข้าใจกันอยู่แน่นอน

“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ของพุทธที่สัมมาทิฏฐิปฏิบัติกันครบพร้อม อยู่ในขณะที่ต้นอยู่ รับรู้ในขณะที่มี“กามภพ”คือ ตา,หู,จมูก,ลิ้น, กาย,ใจเปิดทำงานอยู่ ตามชีวิตสามัญปกติ ก็จัดการกำจัด“กามกิเลส”ซึ่งหยาบเป็นขั้นต้น ให้ได้จริง เมื่อกำจัดกิเลสหยาบนี้ได้ แล้ว เราก็อยู่เหนือ“กามมัจจุร”นี้ปกติ มีชีวิตดำเนินไปสลาย ไม่ต้อง“หลบตา” ไม่ต้องหนี ไม่ต้องเสียเวลาที่ต้องปลื้กวิเวกไป ปฏิบัติธรรมแต่ประการใดเลย

ผู้บรรลุสูงสุดเป็น“อรหันต์” จึงคือ คนมีสติสัมปชัญญะ ดำเนินชีวิตอยู่ปกติมี เหมือนคนทั้งหลายในระบอบใดๆมีชีวิตไปธรรมดา แต่มีศีล-สมาธิ-ปัญญาพาลังคมเจริญไป เป็นคนไม่มีโทษแก่ใครๆแล้ว มีแต่เสริมประโยชน์ให้แก่มวลมนุษยชาติ

ส่วน“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ของแบบที่ไม่ใช่พุทธ หรือแบบหลับตาเข้าไปในภวังค์ที่มีฉาตวิภูติปฏิบัติกันนั้น ไม่ได้อยู่ในขณะที่ตื่นอยู่รับรู้“กามภพ” แต่กลับหลบหนีจาก“กามภพ”เข้าไปอยู่ใน“ภวภพ”คือ“รูปภพ-อรุภพ”อันมีแต่“รูปาวจร-อรุภวาวจร”เท่านั้น

จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“โลก”ของ“กาม”ที่มีตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย ช้ากลับจมหนักไปกับ“ใจ”คือ“อัตตา”ยิ่งๆขึ้นเสียอีก

การปฏิบัติจึงไม่สัมมาทิฐิ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้งในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ทุกสูตร ที่เป็น“จรรณะ ๑๔ วิชชา ๘”บริบูรณ์

หรือในเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๕๑ และในสูตรอื่นๆอีกมาก ซึ่ง“สัมมาสมาธิ อันเป็นอริยะ”(อริโย สัมมาสมาธิ) นั้นพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า ต้องมี“สาเหตุในการปฏิบัติ”(อุปนิสัย) หรือมี“องค์ประกอบในการปฏิบัติ”(ปริหารา) คือ ต้องประกอบไปด้วย“องค์ทั้ง ๓” ของ“มรรคองค์ ๘” มี“องค์ทั้ง ๓”นะ ที่เป็น“องค์ประกอบ”ในการปฏิบัติ

มิใช่“หลับตา”เป็น“องค์ประกอบ”ในการปฏิบัติแต่อย่างใด

“องค์ทั้ง ๓”นี้ไม่มีข้อใดบอกว่า ให้“หลับตา”เลย ..ชัดมั๊ย?

ดังนั้น ขณะ“ทำงานอาชีพ”อยู่ ก็ปฏิบัติ“ไตรสิกขา”เพื่อให้“จิต”เกิด“สมาธิ” ตั้งแต่ภายนอกของงานที่ทำเป็น“อาชีพ”ก็ต้อง“พยายาม(วายามะ)”ร่วมมือกับ“สติ”เป็นมือซ้ายมือขวาช่วย“สัมมาทิฐิ”ให้ปฏิบัติ“มรรค ๘ องค์” จนเกิดผล“องค์ที่ ๘ ของมรรค”

คือ“จิต”สำเร็จตั้งมั่นเป็น“สัมมาสมาธิ”

หากยังมี“มิฉณาอาชีวะ ๕” ที่“กาย”ภายนอกหรือ“กาย”ภายในใจ(กายในกาย)มีทุจริตอกุศลใดก็ดี ก็ใช้ความพยายาม(วายามะ)ร่วมกับมีสติปฏิบัติให้เป็น“สัมมาอาชีวะ ๕” แม้ที่สุด“พ้นมิฉณาอาชีวะ” ข้อที่ ๕ นั่นคือ ดำเนินชีวิตด้วยอาชีพชนิดถึงขั้นทำงานฟรี ทำอาชีพที่ไม่เอารายได้ใดๆมาเป็นของตน

ซึ่งสุดท้ายอด“สัมมาอาชีวะ”แล้ว ของความเป็นคน ในสังคม

และขณะกระทำความใดๆ(กัมมันตะ)คือทำการงานทุกชนิดอยู่ ก็นั้นจะไม่ต่างกันกับ“สัมมาอาชีวะ” คือ ปฏิบัติ“ไตรสิกขา” ตั้งแต่ภายนอกของ“การกระทำ” ก็พยายาม(วายามะ)กับมีสติช่วยกันปฏิบัติมรรค ๗ องค์ ให้เกิด“สัมมาสมาธิ” เยี่ยงเดียวกัน

หากยังมี“มิฉณากัมมันตะ ๓” ทั้ง“กาย”ภายนอก และ“กาย”ภายในใจ(กายในกาย) ก็พยายาม(วายามะ)กับมีสติช่วยกันปฏิบัติให้เป็น“สัมมากัมมันตะ ๓”

หรือขณะพูดจาอยู่ ก็ปฏิบัติ“ไตรสิกขา” ตั้งแต่ภายนอกของ“การพูดจา” ก็ต้องพยายาม(วายามะ)กับมีสติช่วยกันปฏิบัติมรรค ๗ องค์ ให้เกิด“สัมมาสมาธิ”

หากยังมี“มิฉณาวาจา ๔” ทั้ง“กาย”ภายนอกและ“กาย”ภายในใจ(กายในกาย) ก็พยายามมีสติปฏิบัติให้เป็น“สัมมาวาจา ๔”

หรือขณะดำรินึกคิดใดๆอยู่ ก็ปฏิบัติ“ไตรสิกขา” ตั้งแต่ภายนอกของ“การดำรินึกคิด” ก็ต้องพยายาม(วายามะ)กับมีสติช่วยกันปฏิบัติมรรค ๗ องค์ ให้เกิด“สัมมาสมาธิ”

หากยังมี“มิฉณาลังกัปปะ ๓” ทั้ง“กาย”ภายนอกและ“กาย”

ภายในใจ(ภายในกาย) ให้เป็น“ลัมมาลังกับปะ ๓” บรรลุลัมบุรณ

ผู้มี“ลัมมาทิฏฐิ ๑๐”เป็นประธาน และมี“ลัมมาวายามะ กับ ลัมมาสติ”ร่วมมือปฏิบัติช่วย“ลัมมาทิฏฐิ ๑๐” เพราะมี“ลัมมาทิฏฐิ” เป็นประธานองค์มรรคทั้งหมด จึงจะเป็น“ลัมมาปฏิบัติ”ได้

ต้องมี“ลัมมาทิฏฐิ”ก่อน การปฏิบัติจึงจะเกิด“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”ปฏิสัมพันธ์กัน ร่วมกันทั้งจับตัวกิเลส-ทั้งกำจัดกิเลสให้ได้ “ลัมมาปฏิบัติ”จึงจะเกิดเป็น“ลัมมาผล”

จะเห็นว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิดมาน-สมาธิ-นิโรธใน“ทิฏฐิ” ๒ แบบนั้นแตกต่างกัน แบบหนึ่งผิด(มิจฉาทิฏฐิ) แบบหนึ่งถูก(ลัมมาทิฏฐิ)

แบบ“ลัมมาทิฏฐิ”จะเริ่มต้นด้วยแต่ละคนต้องสมาทาน“ศีล” เป็นหลักข้อต้น ตามความเหมาะสมสำหรับตนแต่ละคน แล้วจึงจะ ปฏิบัติด้วย“วิธีปฏิบัติที่ไม่ผิด ๓ ข้อ”(อปัณณกปฏิปทา) ได้แก่ “สำรวม อินทรีย์ ๖ โภชนมัตตัญญูตา ชาคริยานุโยคะ” ที่พระบรมศาสดา ของพุทธทรงยืนยันว่า ต้องแบบนี้จึงจะเป็น“การปฏิบัติที่ไม่ผิด” (อปัณณกปฏิปทา)

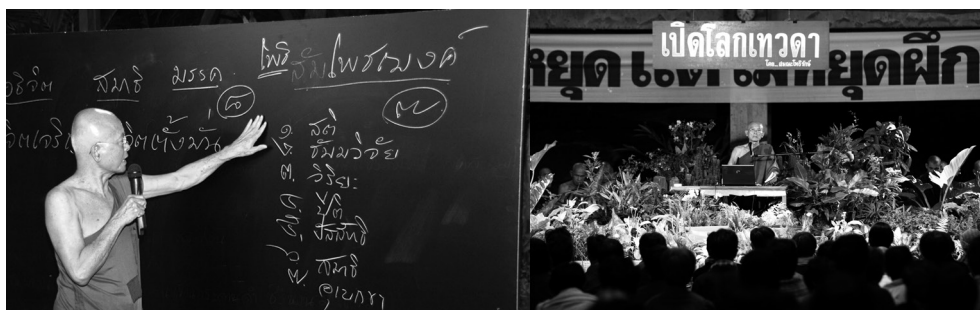
และปฏิบัติ“สำรวมอินทรีย์ ๖” ไม่ใช่วิธีหลับตาสะกดจิตเข้าไป ในภวังค์แล้วหลงไปสู่การหลบอยู่ในภวังค์และได้นิโรธ“ดำ”(กัมมะ)

แต่ปฏิบัติในขณะที่“โภชนมัตตัญญูตา” ในขณะเคี้ยวกิน อาหารอยู่ ก็ปฏิบัติธรรมอยู่

ซึ่งต้องปฏิบัติในขณะที่“ความระมัดระวัง-ความตื่น”(ชาคริยา) ที่มีความรับรู้อยู่ทั้งทวารภายนอก และทวารภายในครบทวาร ๖

เห็นมัยว่า มันแตกต่างกันคนละชั่วกันเลยทีเดียวกับ“หลับตา”ปฏิบัติ

(จบฉบับที่ ๒๙๙)

ฉบับที่ ๓๐๐ กรกฎาคม ๒๕๕๘

ฉบับที่แล้ว เราได้พูดถึง..ลัทธิมาทิกฐิ-เมื่อปฏิบัติเป็น“ลัทธิมาปฏิบัติ”จึงจะเกิดผลเป็น“ลัทธิมาผล” ที่เจริญ“อธิจิตสิกขา”เข้าช่วย“ลัทธิมาสมาธิ” แล้วจึงจะได้“ลัทธิมานิโรธ”

ซึ่งต้องมาจาก“วิชาจรรย์ลัทธิปันโน”ของพระลัทธิมาลัทธิพุทธเจ้า
“วิชาจรรย์ลัทธิปันโน”นี้ก็คือ สุตยอตแห่งความรู้อันประเสริฐ
ในความเป็นมนุษย์(วิชา) และสุตยอตแห่งความประพฤติอันประเสริฐ
ในความเป็นมนุษย์(จรรย์) ที่พระลัทธิมาลัทธิพุทธเจ้าเป็นผู้ทรงค้นพบ และ
ทรงบรรจุ“ความจริง”ของผลธรรมนั้นๆชนิดที่มีของจริงปรากฏและ
มีปัญญารู้จักรู้แจ้งรู้จรรย์ธรรมะนั้นมาตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุดแห่งที่สุด
ได้แล้ว“ถึงพร้อมแล้ว”(ลัทธิปันโน)อย่างลัทธิบูรณ

อาตมาได้เอาพระวณะมากมาย จากพระไตรปิฎก

ที่พระพุทธเจ้าตรัส แม้แต่ที่พระเถระเจ้าในพุทธสมัยได้พูดไว้
มายืนยันทั้งได้อธิบายว่า การบรรจุธรรมหรือสมาธิแบบพุทธที่
ถูกต้องต้องแท้ เป็น“ลัทธิมาทิกฐิ”ของ“พุทธธรรม”ที่เกิด“พุทธคุณ”
กันจริงงั้น คืออย่างไร ก็ได้สาธยายไปมากมาย

และที่ว่า “จรรย์ ๑๕ วิชา ๘”ตามที่พระธรรมคำสอนนั้น
คือการปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ทุกสูตร
ทั้ง ๑๓ สูตรในพระไตรปิฎกเล่มนี้ โดยเฉพาะสูตรที่ยืนยันว่า เป็น
“ลัทธิมาผล”

และตรงกันกับที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ตั้งแต่ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๘๑ “มหาจิตตาริสกสูตร” ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ทุกสูตรนั้น คือ โครงสร้างของการปฏิบัติของ “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” ที่ครบครันชัดเจนยิ่งว่า เป็น “ผลธรรม” อันเป็นอาริยะ

โดยเฉพาะ “ศีล” อันเป็นหลักสำคัญของการปฏิบัติธรรมของแต่ละคนทุกคนตามแต่ละฐานะ เท่าที่ตนมีบารมี แต่การปฏิบัติต้องเริ่มที่ต่ำสุดก็คือ “ศีล ๕ ข้อ” นี้เอง เป็น “ศีลพื้นฐาน” ขั้นต้นของทุกคน ไม่ว่านักบวชหรือเป็นฆราวาสที่จะพึงปฏิบัติ ก็คือ “ศีล ๕ ข้อ” สำหรับตนกำหนดหมายในการปฏิบัติเบื้องต้นสำหรับตนเองทุกคน

เมื่อปฏิบัติมีผลได้ดีเพียงพอ จึงเพิ่ม “อธิศีลสิกขา” เป็น “ศีล ๘” แล้วจึงจะก้าวต่อไป “ศีล ๑๐” แล้วจึงไล่ไปตาม “ศีลโฆวาทปาฏิโมกข์” คือ “จุลศีล ๒๖ มัชฌิมศีล ๑๐”

ซึ่ง “ศีล ๕” ก็ดี “ศีล ๘” ก็ดี “ศีล ๑๐” ก็ดี ก็อยู่ใน “จุลศีล ๒๖ ข้อ” นั้นแหละ ผู้ปฏิบัติพึงเพิ่มขึ้นๆ ไปตามบารมีของตน จนกว่าจะครบ “ศีล ๒๖ ข้อ” แต่ละคนก็พึงทำของตนๆ

ถ้าผู้ใดมีบารมีบรรลุธรรมใน “ศีล ๕” มาแต่ปางก่อนแล้วจริง แม้จะมาปฏิบัติตอนนี้ชาตินี้ ก็จะไม่ยากเลย จะทำได้ง่าย จะสอผ่านได้อย่างเร็วไปตามบารมีเองแหละ

ไม่ต้องไปหลง “ถือตน” ว่าตนบวชเป็นภิกษุแล้วก็ไม่ต้องปฏิบัติ ศีล ๕-ศีล ๘-ศีล ๑๐ เพราะตนมี “ศีล ๒๒๗” แล้ว ไม่ต้องปฏิบัติ “ศีล ๕” ...อย่าไปคิดเห็นอย่างนั้น

แม้จะเป็นภิกษุก็เริ่มปฏิบัติศีล ๕ นี้แหละทุกคน และที่สำคัญ

ต้อง“ลัทธิมาทิลลิส”ในวิธีปฏิบัติ “ศีล”จึงจะพาบรรลุ“สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ”ไปตามขั้นตอนมีลำดับลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล จากหยาบไป กลางไปสู่ละเอียด จากขั้นต้นไปขั้นกลาง ไปสู่ขั้นปลายได้บริบูรณ์

๒๒๗ นั้นมัน“วินัย”ไม่ใช่“ศีล” วินัยเป็นกฎหมายอาญา มี บทกำหนดโทษบทลงโทษ วินัยเป็นหลักเกณฑ์ที่ตั้งขึ้นมา เพราะมีคนทำผิดแล้ว พระพุทธเจ้าจึงบัญญัติวินัยขึ้นมา ซึ่งเป็นข้อห้าม ข้อบังคับ คัดดีศรีวินัยต่ำกว่าศีล “ศีล”จึงมีคัดดีสูงกว่า“วินัย”

แต่“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นี่คือ“ธรรมานุญ”ของศาสนา พุทธ เป็น“ศีลโอวาทปาฏิโมกข์”ตัวแท้ แต่ทุกวันนี้“ศีลโอวาทปาฏิโมกข์”เหลือแค่“วินัย ๒๒๗”ที่ใช้สวดทบทวนกันสำหรับสงฆ์ ทุกปักษ์เท่านั้นเป็น“โอวาทปาฏิโมกข์”

วินัย ๒๒๗ นั้นเป็น“โอวาทปาฏิโมกข์”ชั้นรอง บัญญัติขึ้นทีหลัง เป็นกฎหมายลูก เป็นกฎหมายอาญา ที่ต้องมีบทลงโทษ ซึ่งมีคัดดีต่ำกว่า“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”

ส่วน“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นั้นภิกษุจะพึงปฏิบัติ“ศีล ๕” (ในจุลศีล)ตามภูมิตนไปเป็นลำดับก็จะบรรลุผลไปเป็นขั้นเป็นตอน

เพราะ“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นี้เป็น“โอวาทปาฏิโมกข์”ที่เกิดมาเป็นแม่บทคือ“ศีลธรรมานุญ”ที่จะต้องปฏิบัติทั้งประโยชน์ตน และประโยชน์ของศาสนาโดยรวม ที่จะพาให้บรรลุเป็น“ผู้ไม่ทำบาป ทั้งปวง-ทำแต่ดีให้ถึงพร้อมถ่ายเดียว-เพราะได้ทำจิตในจิตจน สะอาดผ่องใสสำเร็จแล้ว”ด้วย“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”

“จุลศีล ๒๖ ข้อ” คือ หลักปฏิบัติเพื่อผลที่เป็นประโยชน์ตน ตั้งแต่ขั้นต้นถึงขั้นปลาย

และ“มัชฌิมคิล ๑๐ ข้อ”นั้นก็ปฏิบัติเพื่อประโยชน์สัมพันธ์กับ
สังคมยิ่งขึ้น เป็น“คิล”ละเอียดที่ขยายสูงขึ้นในการปฏิบัติ

ส่วน“มหาคิล ๗ ข้อ”นั้นเป็น“คิลหลักใหญ่”ของศาสนาพุทธ
กันทีเดียว ซึ่งสงฆ์ในศาสนาพุทธทั้งหมด ภิษทุกรูปต้องปฏิบัติ
ไม่ละเมิด“มหาคิล ๗ ข้อ”นี้ เพราะเป็นเครื่องขังความเป็นศาสนา
ชื่อว่า“พุทธ”ที่สำคัญยิ่งว่า พุทธศาสนาเป็น“อเทวนิยม”เช่นนี้ๆนะ!

พระพุทธเจ้าทรงประกาศยืนยันศาสนาของพระองค์ว่าไม่เอา
ความเป็น“เดรัจฉานวิชา” และต้องสังวรความเป็น“เดรัจฉาน”อย่าง
ยิ่ง อย่าทำแบบลัทธิอื่นเขามีเขาเป็นกันนั้นนะ จึงตรารัทธิธรรม
“มหาคิล ๗ ข้อ”ให้รู้ว่า “นี่คือพุทธ” พุทธมี“ธรรมนุญ”อย่างนี้

เนื่องจากศาสนาหรือลัทธิแบบ“เทวนิยม” นั้นยังลึกลับ ยัง
ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทวะเป็นเทวดาเป็นเทพเจ้าชนิดที่
ลึกลับ”วิญญานหรือพระวิญญาน”กันจริงๆ

ส่วนพุทธศาสนานั้นเป็นศาสนาที่มีลัทธิแบบ“อเทวนิยม”
เพราะจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เทวะเป็นเทวดาเป็นเทพเจ้า”
ทั้งที่เป็น“สมมุติเทพ” ทั้งที่เป็น“อุปติเทพ” ทั้งที่เป็น“วิสุทธิเทพ”
อย่างไม่ลึกลับ(อหะ)แล้ว นั่นคือ ความไม่ลึกลับในความเป็นอัตตา
เข้าถึง“อรหัตตาหรืออรหัตตผล”ได้แท้ โดยรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทวดา-
มาร-พรหม”อย่างแจ่มแจ้งแทงทะลุ(ปฏิเวธธรรม)ทั้ง“อาตมัน-ปรมา
ตมัน”(อัตตา-บรมอัตตา) และบรรลุผลจริง หมดยึดมั่นใน“เทวะ”

เพราะได้ศึกษาจนประจักษ์ความเป็นโอฬาริกอัตตา(อาตมันหรือ
ตัวตนอย่างหายากที่เกี่ยวกับภายนอก) มโนมยอัตตา(อาตมันหรือตัวตนทั้งภายนอก
ภายในใจทั้งหลายอย่างละเอียด) อรูปอัตตา(อาตมันหรือตัวตนชั้นอรูป) และบรรลุ

หลุดพ้นความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน”ทั้งหมดอย่างประจักษ์ลึทธิใน
ตนของตน(ปัจเจกตัง เวทิตัพโพ วิญญูติ)

จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า“อาตมัน-อัตตา-วิญญาน”หรือจะเรียก
กันว่า“พระเจ้า”ก็ดี จะใช้อะไรเป็น“สื่อ”เพื่อติดต่อนั้น ไม่จำเป็นเลย
ถึงจะใช้ ก็ไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาตมัน-อัตตา-วิญญาน
พระเจ้า”ได้แท้

ไม่ว่าจะใช้น้ำเป็นสื่อ(ลัญจนยัญ) เป็นต้นว่า อาศัยน้ำเป็น“สื่อ”ให้
ถึงเทวดา ถึงพระเจ้า ด้วยการใช้น้ำเป็นสื่อ จะด้วยการหลั่งน้ำ รดน้ำ
พรมน้ำ พ่นน้ำ อาบน้ำ แช่น้ำ เสกน้ำ หยาดน้ำ ด้วยการพ่นน้ำมนต์
รดน้ำมนต์ จะสวดมนต์แถมอีกอย่างไรก็ไม่มีทางถึงได้

การใช้น้ำเป็นสื่อ(ลัญจนยัญ)จึงไม่มีในศาสนาพุทธของพระองค์
แต่ในศาสนาพุทธทุกวันนี้มีกันเป็นเดิรลึบไปหมด และถือว่าศาสนา
ต้องมี“น้ำพุทธมนต์” ถ้าไม่มีเสียอีกหาว่าไม่ใช่พุทธ ละเทะถึงขนาด

หรือการใช้ไฟเป็นสื่อ(อัคคยัญ) เป็นต้นว่าอาศัยไฟที่มีเปลว
เป็น“สื่อ”ให้ถึงเทวดา ถึงพระเจ้า ด้วยการใช้ไฟเป็นสื่อ จะด้วยการ
จุดไฟบูชา ไม่ว่าจุดเป็นเปลว เช่น ทำให้ไฟเป็นเปลว ด้วยการใช้
น้ำมัน ด้วยการใช้น้ำมัน ก็ไม่มีทางถึงเทวดา ถึงพระเจ้า แต่พุทธยุค
นี้ใช้เทียน ถึงขั้นใช้ไฟฟ้ามีเปลวในหลอดเลย เป็น“เทวนิยม”สนิท

หรือไม่ว่าจะจุดให้เป็นควัน ด้วยการชดกลบเข้าไปในไฟให้
เกิดควัน ด้วยการชดราเข้าไปในไฟให้เกิดควัน ด้วยการชดข้าวสาร
เข้าไปในไฟให้เกิดควันเพื่อ“สื่อ”ถึงเทวดา ถึงพระเจ้า พุทธเป็น
อเทวนิยม ไม่ทำ

แต่ศาสนาพุทธทุกวันนี้ได้ประยุกต์กันมาเป็นการจัดรูปเกิด

คว้น มีกันเป็นสามัญเป็นจาริตเลย ถือว่าต้องมีด้วย จึงจะเป็น
ศาสนา ถ้าไม่มีเสียอีกหาว่าไม่ใช่พุทธ ไปโน่น

ข้ออื่นๆอีกที่เป็น“เดรัจฉานวิชา”เพื่อสื่อไปถึงอะไรก็ไมรู้ ซึ่ง
ส่วนมากก็นึกว่าถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ ที่จะบันดาลบันดาลอะไร
ให้แก่ชีวิตตนนั่นเอง ซึ่งพุทธไม่ใช่ลัทธิแบบนั้นเลย พระพุทธเจ้า
ให้“เว้นขาด”(เวรมณ) เดรัจฉานวิชาด้วยซ้ำ ตาม“ศีล”ที่บัญญัติไว้
ยืนยันชัดยิ่ง จะยังมี“ศีล”กันมัย หรือไม่แล้ว

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าให้“พึ่งตน” หรือมี“ตน”
เป็นที่พึ่ง อตตาทิ อตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งของตน ไม่ใช่ไปพึ่ง
สิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งไม่อยู่ใน“ความจริง”ที่เป็น“ความรู้”และ“ความ
สามารถ”ของเราเอง

ใครจะเป็นพุทธหรือไม่ใช่พุทธก็อยู่ตรง“มหาศีล ๗ ข้อ”นี้จะ
เห็นได้อย่างสำคัญ เพราะศาสนาพุทธไม่มีการประพฤติตามที่
เดียรถีย(ตติยยะ)เขามักกัน ใครประพฤติคือ นอกพุทธ

เดียรถียก็คือเขาต่างก็ปฏิบัติไปตามลัทธิ“เทวนิยม” ซึ่งใช้
“เดรัจฉานวิชา”กันอยู่ ตาม“ศีล”ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติให้ภิกษุ
ของพุทธ“เว้นขาด”(เวรมณ)นี้แล พุทธแตกต่างจากเดียรถีย เห็นได้
ตามพระธรรมคำสอน โดยเฉพาะตาม“มหาศีล”นี้ที่ต้อง“เวรมณ”

ดังนั้น ภิกษุใดยังทำเดรัจฉานวิชาอยู่จึงเป็นเดียรถีย เป็น
นักบวชนอกพุทธศาสนา แม้จะนุ่งห่มจีวรรวมอยู่ในหมู่ภิกษุแต่
ประพฤติปฏิบัติตนตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ภิกษุเว้นขาดจากการ
เลี้ยงชีพ โดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เช่นอย่างทีสมณพราหมณ์
ผู้เจริญบางจำพวก ฉันทโทษนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยงชีพ

โดยทางผิดด้วยตรัสจ্ঞานวิชา เห็นปานนี้ คือ... ทำพิธีบูชาไฟ ทำพิธี
เบิกแว่นเวียนเทียน ทำพิธีชั้ดแลกลบบูชาไฟ ทำพิธีชั้ดรำบูชาไฟ ทำ
พิธีชั้ดข้าวสารบูชาไฟ ทำพิธีเติมเนยบูชาไฟ ทำพิธีเติมน้ำมันบูชาไฟ
ทำพิธีเสกเป่าบูชาไฟ... ทำพิธีบนบาน สอนมนต์ป้องกันบ้านเรือน
บวงสรวงพื้นที่ ฟ่นน้ำมนต์ รดน้ำมนต์ ... ฯลฯ”

ศาสนาพุทธยุคนี้มันได้กลายกลับไปเป็น“เทวนิยม”กันจนสนิท
เนียนมากแล้ว แทบไม่เหลือความเป็นพุทธกันเลย ปานนั้น

เพราะไม่มี“ศีล” ซึ่งเป็น“ศีลธรรมบุญ”แท้ๆ ที่พระพุทธเจ้า
ทรงกำชับว่า “แม้ข้อนี้ก็เป็ศีลของเธอประการหนึ่ง ภิกษุทั้งหลาย”

“ศีล”ต่างจาก“วินัย” “วินัย”ซึ่งยึดถือกันว่า “มี ๒๒๗ ข้อ” ส่วน
“ศีลธรรมบุญ”ของพุทธนั้นคือ “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ภิกษุ
ของศาสนาพุทธต้องยึดถือกันให้ได้ทุกยุคทุกสมัยจึงจะชื่อว่าพุทธ
หากไม่ถือ“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ก็ไม่มีศีล” มีแต่“วินัย”

เมื่อศาสนาพุทธไม่มี“ศีล”กันแล้ว ก็ไม่ใช่ศาสนาพุทธ เพราะ
“ศีล”ของศาสนาใดก็เป็นเครื่องกำหนดความเป็นศาสนานั้น

ขอภัยอย่างมากที่สารถายมาถึงขนาดนี้ ล้วนเป็นความรู้
เป็นวิชาการ ไม่ใช่คำส่อเสียด หรือไม่ใช่คำตู่ที่จะไปจาบจ้วงละลาบ
ละล้งอั่นใด แต่เป็นความรู้ความเห็นที่ผู้เขียนว่าไปตามที่มั่นใจว่า
ควรทบทวนลัทธิธรรมของพุทธกันบ้าง ว่า ถึงวันนี้แล้ว มันยังเป็นไป
ตามพระอนุสาสนีของพระศาสดาอยู่หรือไม่...??

แม้จะเป็นภิกษุแล้ว มีวินัย ๒๒๗ ข้อ ก็ต้องเคร่งครัดในวินัย
เพราะเป็น“ศีลอาชญา”คือหลักเกณฑ์ที่มีบทลงโทษ และต้องปฏิบัติ
ไปตาม“ศีลหลักใหญ่”ของหมู่คือ“มหาศีล ๗”

ถ้าผู้มี“สัมมาทิฐิ ๑๐”เป็นประธาน และมี“สัมมาวายามะ กับ
สัมมาสติ”ห้อมล้อม“สัมมาทิฐิ”ประพุดติปฏิบัติไปกับ“ทิฐิ”ที่เป็น
ประธาน ผลก็จะได้ตาม“สัมมาปฏิบัติ”

ก็จะเกิดอริศีล-อริจิต(สมาธิ)-อริปัญญาไปตามลำดับ อย่างเป็น
ปฏิสัมพันธ์มีมรรคผล

(จบฉบับที่ ๓๐๐)

ฉบับที่ ๓๐๑ สิงหาคม ๒๕๕๘

จะเห็นว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิดฌาน-สมาธิ-นิโรธใน“ทิฐิ”
๒ แบบนั้นแตกต่างกัน

แบบ“สัมมาทิฐิ”จะเริ่มต้นด้วยแต่ละคนต้องสมาทาน“ศีล”เป็น
หลักข้อต้น ตามความเหมาะสมสำหรับตนแต่ละคน แล้วจึงจะปฏิบัติ
ด้วย“วิธีปฏิบัติที่ไม่ผิด ๓ ข้อ”(อปฺปนกปฏิบัติ) ได้แก่ “สำรวมอินทรีย์ ๖
โภชเนมัตตัญญูตา ชาคริยานุโยคะ” ที่พระบรมศาสดาของพุทธทรง
ยืนยันว่า ต้องแบบนี้จึงจะเป็น“การปฏิบัติที่ไม่ผิด”(อปฺปนกปฏิบัติ)

และปฏิบัติ“สำรวมอินทรีย์ ๖” ไม่ใช่วิธีหลับตาสะกดจิตเข้าไป
ในภวังค์แล้วหลงไปสู่การหลบอยู่ในภวังค์และได้นิโรธ“ดำ”(กัมมะ)

แต่ปฏิบัติในขณะที่มี“โภชเนมัตตัญญูตา”ในขณะที่เคี้ยวกิน
อาหารอยู่ ก็ปฏิบัติธรรมอยู่

ซึ่งต้องปฏิบัติในขณะที่“ความระมัดระวัง-ความตื่น”(ชาคริยา)ที่มี
ความรู้ทุกทวารอยู่ทั้งทวารภายนอก และทวารภายในครบทวาร ๖

จึงจะเกิด“สัมมามาน-สัมมาสมาธิ”และ“วิชา-วิมุตติ”ของ
พระพุทธเจ้า

หรือด้วยวิธีปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์” ได้แก่ สัมมาทิฏฐิ-สัมมา
สังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ-สัมมาวายามะ-
สัมมาสติ “๗ องค์”นี้ต่างหากเป็นเหตุ(สอุปนิโส) เป็น“องค์ประกอบ”
(สปรักขาโร)ของการปฏิบัติ จึงจะเกิด“สัมมาสมาธิ”ตามพระพุทธวจนะ
(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓) มีใช้“หลับตาสะกดจิตเข้าไปในภวังค์”
เป็นเหตุ(สอุปนิโส) เป็นองค์ประกอบ(สปรักขาโร) ลักหน้อย

“สัมมาสมาธิ”ในทุกวันนี้ จึงหาได้ยากแล้ว หรือเกือบจะสูญ
หายสิ้นซากไปแล้วในความเป็นศาสนาพุทธ พ.ศ. ๒๕๕๔ นี้ เพราะ
ชาวพุทธทั้งหลายพากันเข้าใจ“ปฏิบัติ”(วิธีปฏิบัติ)ในการปฏิบัติ
ผิดเพี้ยนออกนอกขอบเขตพุทธไป ด้วยประการฉะนี้

ซึ่ง“ผล”แบบพุทธนั้นต้องบรรลุถึงขั้นเข้าสู่ภูมิ“มนุษย์อุตตร
กुरुทวีป” นักปฏิบัติในทุกวันนี้ก็เข้าใจความเป็น“มนุษย์อุตตรกुरुทวีป”
ไม่ได้กันแล้ว กลายเป็นเรื่องลึกลับ พิสดาร มีตัวตนพิลึกแปลกๆ
กลายเป็นเรื่องที่เป็นตัวตนบุคคลเราเขา หรือเป็นแบบ“เทวนิยม”
ตามปฤชนพากันเข้าใจไปหมดแล้ว

แม้จะศึกษา“ปรมาตถธรรม”กันจนเก่งปรีชาดี ก็ยังเห็นความ
เป็น“มนุษย์ชมพูทวีป”ก็ดี “มนุษย์อุตตรกुरुทวีป”ก็ดี หรือยัง“เห็น”
(ปัสสตี)ความเป็น“ลัทธิโอปปาติกะ”ที่ชื่อว่า“ดาวดึงส์” ไม่ได้กันแล้ว
แม้ได้ก็ยังเป็น“อัตตา” ยังเป็นตัวตนกันอยู่ คือ แม้แต่“โอฬาริก
อัตตา”(อัตตาหยาบเป็นภายนอก)ก็ยังลึบสน ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ความเป็น
“มโนมยอัตตา”(อัตตาที่สำเร็จด้วยจิต) หรือ“อรูปรอัตตา”(ตัวตนชั้นอรูปร)

ก็“เป็นตัวตนของเรา”อยู่แน่นอน

เพราะยังไม่มีความรู้“วิปัสสนา”(รู้จักรู้แจ้งรู้จริง)ที่ถูกต้องถ่องแท้ หรือยังไม่มี“วิปัสสนาญาณ”อันเป็น“วิชา”ข้อแรกของ“วิชา ๘”

ยังไม่มีความรู้ใน“จรรณะ ๑๕ วิชา ๘”ซึ่งเป็น“พุทธคุณ”แท้ๆ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต่างยัง“มิจฉาทิฏฐิ”กันอยู่จริงๆ นั่นเอง

อันเนื่องมาจากยังไม่สามารถ“เห็น”(ขสสตรูปกายและนามกาย ด้วย“อาการ-ลิงคะ-นิमित-อุเทศ”ที่เกิดอยู่ใน“मानลิมตา”ซึ่งจะต้อง ปฏิบัติโดยมี“มรรค ๗ องค์”เป็นเหตุ(อุปนิสัย)เป็นองค์ประกอบ(ปริกขาร)ในการปฏิบัติอยู่ครบครัน ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหา จัตตาริสกสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๘๑)

หาก“สัมมาทิฏฐิ”แล้ว ปฏิบัติไปๆก็จะมี“วิปัสสนาญาณ”คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย” เริ่มตั้งแต่สามารถเห็น“กาย”(องค์ ประชุมของรูปกับนาม)อันเป็น“ลัก”(ของตน)ซึ่งเป็น“องค์ประชุมของรูปกับ นาม”(กาย) ของตน(ลัก) คือ “กาย”(องค์รวมของรูปกับนาม)ของ“ลัก”(ตนเอง)

ผู้“สัมมาทิฏฐิ”ในความเป็น“รูป”เป็น“นาม”จึงจะสามารถแยก ความเป็น“รูป”เป็น“นาม”ใน“กาย”ของตนที่เป็น“ปรมัตถธรรม” เมื่อ“ปสาทรูป”กับ“โคจรรูป”มี“ลัมผัส”กันขึ้นเกิด“ภาวรูป ๒” เจ้า ตัวก็ได้ศึกษาความเป็น“ชีวิตินทรีย์”ใน“ชีวิตรูป” อันเป็น“นามธรรม” ในองค์ประกอบของ“กาย” แล้ว“มนสิสิโรติ” หรือ“อภิสังขาร”ให้ เป็น“บุญ”(การชำระกิเลส) เป็นมรรคผลไปตามลำดับ

เมื่อ“เครื่องชำระกิเลส”(บุญ)มีประสิทธิ ภาพจนกระทั่งสามารถ “โยนิโสมนสิการ”เกิดผลถึงขั้นเด็ดขาด(สมุจเฉทปหาน) โดยจัดการ กับ“อิตถินทรีย์”ให้กลายเป็น“ปฐินทรีย์” หรือเป็น“เอกบุรุษ”

(จิตเป็นเอกัคคตาสำเร็จผล)

นั่นคือ ธรรมสอง ได้แก่ เวทนา ๒ คือเป็นสุข กับที่เป็นทุกข์ (ทเว ธัมมา) แล้วผู้ปฏิบัติสามารถทำให้รวมลงกลายเป็นเวทนาหนึ่ง (ทวเณ เวทนาย เอกโสมสธนา ภวันติ) คือ เวทนา ไม่สุขไม่ทุกข์ เป็นกลาง (อุเบกขาเวทนา หรืออุทกขมสุขเวทนา) และเวทณาก็ยังมีอยู่ครบถ้วน เพียงแต่เปลี่ยน“อาการของเวทนา”พันทุกข์ไปสำเร็จเป็นจริงได้เท่านั้น

เพราะสามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิการิต) คือ ทำ“เวทนา”ที่เป็น “ธรรมสอง” ให้“เวทนา”สองนี้รวมตัวกัน จึงเป็น“หนึ่งในสอง”อย่าง มีพลัง และพลังงานทั้งหมดก็ไม่ได้หายสูญไปไหน แต่พลังงานแล้ว (อกุศลเจตสิก) ได้ถูกปรับแต่ง(อภิสังขาร)ให้กลายมาเป็นพลังงานดี(กุศลจิต) จึงเกิดพลังงานที่เจริญยิ่งขึ้น เกิดปฏิกิริยาจิตตามบารมีของแต่ละคน

ผู้“ทำใจในใจ”(มนสิการิต)ได้สำเร็จ[ทำใจในใจนะ ไม่ใช่ทำ“คน”ให้เป็น กะเทยจากที่คนที่เป็นเพศหญิงให้เป็นคนเพศชาย นั้นมันตรึงฉนวนวิชา ที่พระพุทธเจ้า ตรัสให้เว้นขาดใน“มหาศีล” ข้อ ๗] ซึ่งพระอาริยะของพุทธคือผู้สามารถ “เปลี่ยนเพศ”(เปลี่ยนลึงค์)ของจิตวิญญาณตนได้แท้จริง นั่นคือ “ทำใจ ในใจตน”ที่เป็น“อิตถิลิงค์”กลายเป็น“ปุงลึงค์”ได้ ถึงปานฉะนี้ บัดนี้ ก็ได้ชื่อว่า“อมตบุคคล”หรือ“เอกบุรุษ”

และสูงไปกว่านั้นสามารถทำจิตใจตนจาก“ปุงลึงค์”(เพศชาย)ให้เป็น“นปุงสลึงค์”(ไม่มีเพศ) กระทั่งอนุโลม-ปฏิโลมใน“นปุงสลึงค์”ให้เป็น“ปุงลึงค์”อีกก็ได้ กระทั่งแก่งแกลั่วแคล่วคล่องว่องไวด้วย“มฤกุต” (จิต“ห้าวอ่อน”ที่ปัญญาก็มีไหวพริบแว่วไว เจโตก็ปรับให้เกิดให้ดับได้เร็วไม่แข่งที่อื้อ กระด้าง)จึงชื่อว่า“อุตตมปรีส(บุรุษผู้ยอดเยี่ยม)”สัมบูรณ์

เห็นไหมว่า ถ้าผู้ใดไม่สามารถรู้แจ้งในความเป็น“กาย”อย่าง

ลัมมาทิฏฐิแท้ ผู้นั้นไม่สามารถ“ทำใจในใจ”บรรลุพุทธธรรมแน่

นี่คือ“ลักกาย”ตาม“ลัมมาทิฏฐิ”ที่เรียนรู้ปริยัติมา เมื่อปฏิบัติก็จะ“ลัมผัสของจริง”ด้วย“ความรู้”ที่สามารถ“รู้”องค์ประชุมของรูปกับของนามที่เป็น“กาย” ซึ่งผู้ยังไม่มีภูมิพอเมื่อได้ยินพระพุทธศาสนาตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ ก็จะไม่ตั้งกมติน์ตีบนั่นจน จิตได้แต่ปฏิบัติผิดๆตามมิจฉาทิฏฐิหรือที่ตนโมหะกันสืบมา

เพราะ“กาย”ตามพระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ นั้นมีว่า “ในร่างกายนั้น แต่ตถาคตเรียก‘ร่างกาย’ อันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ว่า จิตบ้าง-มโนบ้าง-วิญญาณบ้าง”

งมัยละ? “กาย”ทำไมท่านไปเรียกว่า“จิต”บ้าง “มโน”บ้าง “วิญญาณ”บ้าง

มันยังงี้...???

หากรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”ไม่“ลัมมาทิฏฐิ”ก็ไม่สามารถ“ทำบุญ”แล้วจะมีผลชำระกิเลสตามหน้าที่ของ“บุญ”เป็นอันขาด

เพราะในความเป็น“กาย”นั้นผู้ปฏิบัติธรรมต้องแก้ไขจัดการกับ“จิต-เจตสิก-รูป(สิ่งที่ถูกรู้ในใจ)-นิพพาน” ซึ่งเป็นปรมัตถธรรม มิใช่สมมุติธรรม เท่านั้น

“บุญ”คือ การชำระกิเลสในจิตใจให้สิ้นไป ไม่ใช่“วิมาน”ที่ใครๆจะได้เป็นภพเป็นชาติ หรือไม่ใช่“สมบัติ”ทางนามธรรมที่จะสะสมได้

จงอย่าเอาคำว่า“บุญ”ไปหลอกคน ว่า คน“ได้บุญ”คือได้“วิมาน”ที่ฝันเพื่อหลอกกัน “บุญ”ไม่ใช่วิมานใดๆเลย บุญเป็นวิมานไม่ได้

ดังนั้น ถ้าไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงคำว่า“กาย” อย่างลัมมาทิฏฐิ จึงไม่สามารถปฏิบัติให้สำเร็จความเป็น“บุญ”ได้อย่างเด็ดขาด

ความเป็น“กาย” จึงต้อง“สัมมาทิฐิ”กันอย่างแท้จริง ไม่เช่นนั้น
เริ่ม“ลักกาย”อันเป็น“กาย”ตัวแรกในสังโยชนข้อต้น ก็ไม่สามารถ
จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ ไม่เกิดปัญญาที่จะพ้น“สังโยชน”แม้แต่ข้อที่ ๑
เป็นแน่ การจะ“พินิจฉาทิฐิ”ในความเป็น“กาย”จึงไม่ง่ายเลย

ทุกวันนี้มักปฏิบัติธรรม แม้นักศึกษาพุทธศาสนาต่างไม่สนใจ
คำว่า“กาย” หรือไม่เห็นว่า “กาย”คำนี้ เป็นคำสำคัญในศาสนาพุทธ

เพราะศาสนาพุทธมันผิดเพี้ยนไปยึดมั่นถือมั่นกันในการ
ปฏิบัติ“สมาธิ”หรือ“การทำใจในใจ”(มนสิการ) ตามแบบเดียรถีย์กัน
ไปหมดแล้ว เป็น“สมาธิ”แบบธรรมดาทั่วไป ที่หลับตาเข้าไปในวงค์
ซึ่งมันมีอยู่ครองโลกปุถุชนตลอดกาล เป็นโลกียธรรมสามัญ

ชาวพุทธในยุคนี้จึงไม่สนใจหรือไม่เห็นสำคัญในคำว่า“กาย”
ซึ่งเป็น“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา)ที่สำคัญยิ่งในการปฏิบัติธรรมของพุทธ

มันได้หลงผิดไปเข้าใจกันสนิทใจแล้วว่า “กาย”คือ“ร่าง”(สรีระ)
ภายนอกเท่านั้น ไม่ใช่“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา) ไปเข้าใจสนิทว่า“กาย”คือ
“ธรรมหนึ่งเดียว” คือ “รูปภายนอก”เท่านั้น ไม่เกี่ยวกับ“ใจ”เลย

“กาย”จะไปหมายถึงอาการของ“จิตใจ”ไม่ได้เป็นอันขาด ดังนั้น
เมื่อได้เห็นหลักฐานพระวณะว่า “กายนี้ตถาคตเรียกว่า จิตบ้าง
มโนบ้าง วิญญาณบ้าง” จึงน่าจะสำเหนียกกันบ้างมัยว่า ทิฐิที่ยึดถือ
กันอยู่นั้นมันผิด

เพราะเท่าที่เชื่อถือกันมานานหลายร้อยปีแล้วนั้น ไม่เห็นว่า มี
การเป็น“โสตาบัน”กันตรงไหนกันสักที มันมีแต่ไปโมเมกันว่า องค์นั้น
อรหันต์ องค์นี้อรหันต์ ต่อเมื่อผู้นั้นตายลง ก็เห็นแต่มีกันอยู่อย่างนี้
“โสตาบัน”เป็นอย่างไรกันแท้ รู้แจ้งรู้จริง กันบ้างไหม? ทำไม

เมืองไทยเมืองพุทธจึงยืนยันกัน หรือพูดกัน สาธยายกันไม่ได้

มันน่าจะมินะ!!! คนไทยเป็นพุทธกันตั้ง ๙๕ % ทำไมมันจึงมีกัน
แต่“อรหันต์”เท่านั้น “โสดาบัน”มันน่าจะมามากกว่าโสดาปัตติมรรค-
โสดาปัตติผลเป็นอย่างไร มีใครบ้างเป็นต้น ให้รู้ของจริง ให้เห็นของ
จริงกันบ้าง หรือแม้ไม่บอกกันในตอนเป็นๆ ตายแล้ว ก็น่าจะบอกว่า
คนนี้เป็นโสดาบัน คนนั้นเป็นสกิทาคามี คนนี้เป็นอนาคามี กันบ้าง

เห็นมีกันได้แต่อรหันต์ แปลกมัย! แคโสดาบันยังไมู้กันเลย

เมื่อเบื่องต้น มันก็ไมู้กันแล้ว เบื่องปลายก็มีแต่เบื่องปลาย
โมเม หรือมิจฉาทิฎฐิกันเท่านั้นเอง ก็ได้แต่เดากันไปสารพัด

มัน“มิจฉาทิฎฐิ”มาไกลแล้วจริงๆนะ

ลดทิฎฐิของตนกันบ้าง ก็จะได้แท้ๆเลย

ขอภัยที่พูดนี้ ไม่ใช่กล่าวตู หรืออวดดีแต่อย่างใดเลย เป็น
ความมั่นใจในความปรารถนาดีจริงๆ ที่พูดนี้จริงใจ

ยุคนี้แหละคือ ยุค“มิจฉาทิฎฐิ”ที่ได้เกิดจริงเป็นจริงในศาสนา
พุทธกันถึงที่สุดแล้ว แม้แค่คำว่า“กาย”ดั่งที่กำลังวิจัยให้พองยุบนี้

ไปหลงกันอยู่แต่คำว่า จิตๆ หนักเข้าถึงกับสอนกัน ปฏิบัติกัน
แต่ว่า “อย่าทำจิตให้ออกนอกตัว”และ“กาย”ก็ปักใจมั่นว่า คือ“ร่าง”
(สรีระ)ภายนอกเท่านั้น ไม่ใช่“ธรรม ๒”

ถือว่า “กาย”เป็นเพียงวัตถุธรรมเท่านั้น “กาย”ไม่ใช่“ธรรม ๒”
“กาย”คือ ธรรมเดียว หมายถึงเอา“กาย”คือ“มหาภูตรูป”เท่านั้น

นี่คือ มิจฉาทิฎฐิที่ปิดประตูนิพพาน

เพราะจะมีความเป็น“รูปกาย”และ“นามกาย”ให้เราได้ศึกษา
เป็น“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา) ไปตลอดตั้งแต่ต้นจนเป็นอรหันต์ทีเดียว

เช่น “ธรรม ๒” (เทว ธัมมา) ของ “รูป ๒๘” เป็นต้น ซึ่งจะเป็น “กาย” (องค์ประกอบของรูปกับนาม) ให้ผู้ปฏิบัติ “เห็น” (ผัสส) อย่าง “รู้จักรู้แจ้ง รู้จริง” (วิปัสสนา) ตลอดสายแห่งการปฏิบัติ จึงเรียกว่า “รู้แจ้งเห็นจริง” (อัญญา, วิชา) ซึ่งเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตอย่างแท้จริง (science of consciousness) มิใช่ “ตรรกศาสตร์” (logic) มิใช่ “การเปรียบเทียบ” (comparison)

ดังนั้น หากไม่ล้มมาทูลฐิในคำว่า “กาย” ก็จะไม่สามารถเรียนรู้ ความเป็น “กาย” ที่หมายถึง “องค์ประกอบของรูปกับนาม” (องค์ประกอบ ของ “ธรรม ๒”) ซึ่งพลังงานชีวภาพชั้น nuclear ก็คือ genome นี้เอง ที่เป็น “ธรรม ๒” ของ “ชีวิตรูป” อันมี “ชีวิตินทรีย์” ที่ต้องจัดการ

ซึ่งก็คือ “ธรรม ๒” (เทว ธัมมา) ที่จะต้องศึกษา “ธรรม ๒” ตั้งแต่ ต้นแห่ง “อินทรีย์ของชีวิต” (ชีวิตินทรีย์) และจัดการ (อภิสังขาร) กับใจของตน จนกระทั่งสามารถ “ทำใจในใจ” (มนสิการัต) ของตนได้ผล ถึงขั้น “ทำใจ ในใจ” ของตนจาก “อิตถิลิงค์” เป็น “ปุงลึงค์” ได้สำเร็จ แล้วจึงจะทำ ภาวะ “ปุงลึงค์” ให้เป็น “นปุงสลึงค์” คือ “๐” ได้ถึงที่สุดขนาดนั้นเลย กล่าวคือ ทำ ๒ ให้เป็น ๑ สำเร็จ แล้วจึงจะทำ “๑” ให้เป็น “๐”

(จบฉบับที่ ๓๐๑)

ฉบับที่ ๓๐๒ กันยายน ๒๕๕๘

ฉบับที่แล้วพูดถึง “ทำ ๒” ให้เป็น ๑ สำเร็จ

ซึ่งก็คือ “ธรรม ๒” (เทว ธัมมา) ที่จะต้องศึกษา “ธรรม ๒” ตั้งแต่ ต้นแห่ง “อินทรีย์ของชีวิต” (ชีวิตินทรีย์) และจัดการ (อภิสังขาร) กับใจของตน

จนกระทั่งสามารถ“เข้าใจในใจ”(มนสิกโรติ)ของตนเป็นผลสำเร็จถึง
ขั้น“ใจในใจ”ของตนเจริญจาก“อิตถิลิงค์”เป็น“ปุงลึงค์”ได้จริง และ
ทำภาวะ“ปุงลึงค์”ให้เป็น“นปุงสกลึงค์” ได้ถึงที่สุดขนาดนั้นเลย

หรือทำความหลากหลายมากมาย ให้เป็น ๑ สำเร็จ(พหุทธา ปิ หุต
วา เอโก โหติ) และที่สุดผู้นั้นทำ ๑ ให้เป็น ๐ ได้สำเร็จเสร็จสม

ก็เป็น“อมตบุคคล” ผู้เจตนาสามารถทำหลากหลายให้เป็น ๑ ก็ได้
ทำ ๑ ให้เป็นหลากหลายก็ได้ (เอโก ปิ หุตวา พหุทธา โหติ)

และที่สุดทำ ๑ ให้เป็น ๐ ได้สำเร็จแน่แท้

หรือในขณะที่ยังมีชีวิตเป็นๆ ยังไม่ตายอยู่แน่แท้ ก็คือผู้
สามารถตัด“สันตติ”ไม่ให้มีต่อไป ก็ทำได้กันจริงๆ

ตรงนี้แหละที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๔๓
ที่ว่า “โลกนี้โดยมากอาศัยส่วน ๒ อย่าง คือ “ความมี ๑” (อตถิ) ความ
ไม่มี ๑ (นตถิ)

ก็เมื่อบุคคลเห็น“ความเกิดแห่งโลก”(โลกสมุทฺทย)ด้วยปัญญาอัน
ชอบตามเป็นจริงแล้ว “ความไม่มีในโลก(โลเก นตถิตา) ย่อมไม่มี”(น โหติ)

หมายความว่า ผู้ที่มีปัญญาเห็นชอบตามเป็นจริงแล้ว จะเห็นว่า
“ความเป็นโลก”ที่ยังมี“เหตุ”หรือความวนเวียนที่“เหตุ”มันก็ยังพา
เราทุกข์พาเราสุขอยู่(โลกสมุทฺทย)นั้น มันก็ต้องเป็นจริง หรือชื่อว่า
“ความไม่มีในโลก”(โลเก นตถิตา) ย่อมไม่มี(น โหติ) หรือย่อมไม่เป็น
(น โหติ) หรือย่อมไม่ได้อย่างนั้น(นโหติ) ในผู้นั้น

เมื่อบุคคลเห็น“ความดับแห่งโลก”(โลกนิโรธ)ด้วยปัญญาอันชอบ
ตามเป็นจริงแล้ว “ความมีในโลก(โลเก อตถิตา) ย่อมไม่มี (น โหติ)”

หมายความว่า ผู้ที่มีปัญญาเห็นชอบตามเป็นจริงแล้ว จะเห็นว่า

“ความเป็นโลก”ที่“เหตุดับ” หรือความวณเวียนที่“ดับเหตุ”ได้แล้ว
ย่อมเป็นจริง หรือชื่อว่า “ความมีในโลก”(โลก อัตถิตา) ย่อมไม่มี(น โหติ)
หรือย่อมไม่เป็น(น โหติ) หรือย่อมไม่ได้อย่างนั้น ในผู้ นั้น

เห็นใหม่ว่า สุตท้ายคือ “ความไม่มี”(น โหติ)นั้น ต้องเป็น“การ
ดับโลก-ดับความวณ”(ฉโร) จึงจะเป็น“ความไม่มี”สูงสุดเป็นที่สุด

และ“ความไม่มี”ที่เป็นที่สุด ย่อมเป็น“ความจบ”ของที่สุด ใน
คนผู้ยัง“มี”ชีวิตที่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า อะไรแท้ๆที่“ไม่มี”
ในเราที่ยัง“มี”ชีวิตอยู่นี้ แล้ว“มี”อยู่อย่างไรวินจะประเสริฐสุด

ฉะนั้นคือ ผู้ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสานไปจากโลก(ยังไม่ตาย
ชนิดสุดท้าย คือตายทั้งรูปทั้งนาม ยังไม่สิ้นซากไปจากโลก) ยังมี“เรา”ยังมี“กาย”
อยู่(คือยังมีอัตตา แต่เป็น“อรหัตตา”แล้ว)ตราบใด ก็ยังชื่อว่าเป็นผู้อยู่
ใน“ความไม่มี” โดยเฉพาะ“ไม่มีกิเลส”เกิดอีกเลยตลอดกาล

ดังนั้น “ธรรม๒”คือ อะไรก็ตาม ไม่ว่า“กาย”หรือ“เหตุ” หาก
ผู้นั้นตัด“สันตติ”ได้สำเร็จจริงแล้ว ในพลังงานใจของตน พลังงานที่
ถูกตัดปล่อยไปแล้วก็จะกลายเป็น isotope ที่เหลือแต่ nuclear fis-
sion เท่านั้น ที่มี“ชีวิตครึ่งหนึ่ง”(half life) หรือมี“พลังงานครึ่งเวลา”
(half time) แม้จะแตกตัวเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่(chain reaction)ไปอีก
เท่าใดก็ตาม ก็จางคลายเบาบางไปเรื่อยๆ ที่สุดก็สิ้นสุดเอง

ภาวะเช่นนี้คือ ภาวะของ“ชรตา” ได้แก่ โมเมนตัมสุดท้าย ที่
ผู้เป็นอรหันต์สามารถจะให้“วนเวียน”หรือจะให้“จบสิ้น”ไปจนสูญ
สิ้นไปเลยได้ด้วยตนเองแท้ๆจริงๆ

ซึ่งโลกแห่งฟิสิกส์ ก็จะวนเวียนมีแล้วก็ไม่มี เปลี่ยนแปลงไป
-เปลี่ยนแปลงมาอยู่นิรันดร์ ระหว่างสสารกับพลังงาน

“อมตบุคคล”จึงเป็นผู้สามารถจะให้เป็น“อุปจยะ”คือ“เกิดต่อไป”
ก็ได้ หรือจะให้เป็น“ชรตา”คือ“เสื่อมสลายไปในที่สุดดับ” ก็สามารถ
ทำได้ เพราะเป็นผู้สามารถตัด“สันตติ”ของกิเลสได้เด็ดขาดแล้วจริง
เช่นนี้เองคือ ผู้มีที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ลักษณะรูป ๔”(อุปจยะ-
สันตติ-ชรตา-อนิจจตา) ซึ่ง“สัพเพธัมมา อนิจจัง” ทุกสรรพสิ่งล้วนไม่เที่ยง
แม้ที่สุด“อมตบุคคล”ก็สามารถควบคุมได้สูงสุดไม่ว่า“อุปจยะ
(ให้เกิดได้)-สันตติ(แม้จะตัด ไม่ต่อแล้ว หรือจะต่อก็ได้)ล้วนทำได้ จะปล่อย
“ชรตา”คือปล่อยให้เสื่อมไปตามกาลเป็นที่สุด หรือจะกลับมาอีก ซึ่ง
เป็น“อนิจจตา”ก็ได้ นี่คือ “สัพเพธัมมา อนิจจัง”ทุกสรรพสิ่งล้วน
ไม่เที่ยง เป็นที่สุดแห่งที่สุด

ท้ายสุดแห่งที่สุดจึงเป็นจริงอยู่ใน“ลักษณะรูป ๔”นี้

เพราะฉะนั้นผู้มีทิวฏฐิในความเป็น“กาย” ผิดเพี้ยนไปดังกล่าว
มานั้น จึงไม่สามารถเป็น“อาริยบุคคล”ได้เลยแม้แต่ขั้นต้น“โสดา
ปัตติมารค” เริ่มตั้งแต่ข้อแรกคือ “สักกาย”ก็ไม่สามารถสัมผัสทิวฏฐิ
เมื่อ“สักกาย”ก็ยังไม่สามารถมีปัญญาญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน
ความเป็น“กาย”ของตน หรือรู้ผิดว่า“กาย”คือ“ธรรมเดียว”เท่านั้น
ไม่ใช่“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา)

ซึ่งทุกวันนี้ชาวพุทธทั้งหลายได้เชื่อว่า“กาย”คือ“ธรรมเดียว”
กันหมดสิ้นแล้ว จะมีเหลือเห็นว่า“กาย”คือ“ธรรมะที่ไม่ใช่ ๑”สักคน
หนึ่งอยู่ในโลกไหมเอ่ย?

จึงเป็นอันหมดทางที่จะพิจารณา“กายในกาย”ที่จะต้องเรียน
รู้พิจารณาอบรมฝึกฝนของตนในตน แล้วจัดการ(อกสังขารให้เป็นบุญ
คือให้ชำระกิเลสออกจากใจได้)ได้บรรลุพุทธธรรมเป็นมรรคเป็นผล

ส่วนโลกแห่งวิญญาณ ผู้เป็น“อมตบุคคล”สามารถจะหยุดวนเวียนในความเป็น“ชีวะ”ให้“ทรงอยู่”(ธรรมนิยาม)ในภาวะ“พีชนิยาม”ก็ได้ จะให้อยู่ในภาวะ“จิตนิยาม”ก็ได้

โดยการจัดการหรือปรับแต่งคือ “อภิสังขาร”ตามความสามารถของแต่ละท่านด้วย“การทำใจในใจ”(มนสิการ) เพราะท่านสามารถปรับแต่งจัดการ“สังกัปปะ ๗”ได้จริง

ในกระบวนการของ“สังกัปปะ ๗”นั้นมี“ธรรม ๒”ได้แก่ หมวด“ปัญญา”(พลังงานจลน)คือ kinatic energy หรือ dynamic ได้แก่ ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ นี้“ธรรม ๑”

ส่วนหมวดของ“เจโต”(พลังงานศักย) คือ potential energy หรือ static ได้แก่ อปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา นี้อีก“ธรรม ๑”อย่างนี้ก็คือ“ธรรม ๒”

หรือจะจัด“ธรรม ๒”เป็นว่า “ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ และ อปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา”นั้นคือ“ธรรม ๑”แล้วจัดเอา“วีสังขาร”เป็นอีก“ธรรม ๑”ก็ได้

หรือ“ธรรม ๒”คือ อะไรก็ตาม หากผู้นั้นยังต่อ“สันตติ”อยู่ในพลังงานใจของตน พลังงานที่เกิดอยู่หรือยังมีอยู่ สำหรับผู้เป็น“อมตบุคคล”ก็จะกลายเป็น isotope ที่เหลือแต่ nuclear fusion ที่มี“ชีวิตเต็ม”(full life) หรือมี“พลังงานเต็มเวลา”(full time) แม้จะแตกตัวเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่(chain reaction)ไปอีกเท่าใดก็ก็ตาม ก็ยังเป็นผู้กำหนดควบคุมให้เป็นไปตามที่สามารถจะ“ประมาณเอาได้อย่างเหมาะสม”(มัตตัญญู)ในที่สุดด้วยความสามารถ

ภาวะเช่นนี้คือ ภาวะของ“อุปจยตา”ของอรหันต์แต่ละท่าน

เพราะ“ทิวฏฐิ”ในความเป็น“กาย”ก็มีฉนาทิวฏฐิว่าคือ ๑

“สัณญาน” ก็มีฉนาทิวฏฐิว่าคือ ๑ เสียแล้วอย่าง“เที่ยงแท้”กัน
จริงๆนี่เอง จึงไม่มีทางพ้น“ลัตตาวาส ๙”ไปได้เลย

ความเป็น“กาย”จึงสำคัญยิ่งที่จะต้อง“สัมมาทิวฏฐิ” แล้วศึกษา
ปฏิบัติเกิดปัญญา(อริปัญญาคือญาณ) ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงธรรมทั้งปวง

เมื่อมี“ญาณ”เห็นความเป็น“กาย”ได้จริงจึงจะเริ่มเป็นผู้
พิจารณาเห็น“กายในกาย”อยู่(กายะกายานุปัสสิ วิหตติ) ก็จะเป็นผู้“เห็น
กายในกาย”ที่เป็น“รูปภายนอก”สัมพันธ์สัมผัสอยู่เห็นๆ(พหิทธานุภาณิ
ปัสสตี) กระทั่งต่อเนื่องเข้าไปเป็น“อรูปในภายใน”ด้วย“การกำหนดรู้”
(อัชฌัตตัง อรูปสัณญี) ซึ่งก็ยังมิ“ภายนอก”สัมพันธ์สัมผัสอยู่เสมอ ไม่ได้
ขาดกัน ยังมีการสืบทอดกันอยู่(ผสันตติ) ยังสามารถเห็นอยู่ทั้งภายนอก
และภายใน เป็น“องค์รวมรวมอยู่ด้วยกัน”(กาย) ไม่ขาดส่วนใดส่วน
หนึ่งจากกัน เลย แม้จะปฏิบัติได้ผลเจริญขึ้นถึงขั้นพิจารณา“อรูปกาย”

การปรุงแต่ง“กาย”(อกัสังขารหรือมนสิการ)นั้นก็คือ จิตบ้าง มโนบ้าง
วิญญาณบ้าง มิใช่แค่ร่างกาย หรือแค่ส่วนที่เป็นดินน้ำลมไฟเท่านั้น

แต่“รูป”ซึ่งก็คือ“ภาวะที่กำลังถูกรู้”อยู่ในขณะนี้บัดนี้เป็น
ภายนอกก็มีอยู่ และ“รู้”เนื่องต่อกันกับ“ภาวะที่มีอยู่ในภายใน” ซึ่ง
มีทั้งภาวะ“ดินน้ำไฟลม”ตรงๆ และมีใช้เรา“เห็น”ภาวะของ“ดินน้ำ
ไฟลม”เท่านั้น ทว่า“เห็น(ปัสสตี)”ภาพหรือ“รูป”ด้วย“จิต”ที่เป็น“องค์
ประชุม”(กาย)กันแล้วเห็น ก็เป็นกลุ่ม“รูป-นาม”ขึ้นแล้ว ๒ ภาวะ

มันมีทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม” และมีทั้ง“ภายนอก”ทั้ง“ภายใน”..ไง!

ผู้ปฏิบัติก็คือ เรียนรู้ขณะที่มี“รูปที่เป็นภายนอกและนามที่เป็น
ภายใน”นั้นแหละ โดยไม่ต้องหลับตาปิดหูหรือดัดการรับรู้ทางจุมก-

ลื่น-กายสัมผัสแต่อย่างใด จึงชื่อว่า มี“กาย”ให้เรียนรู้“กายในกาย”

แล้วเรียนรู้จาก“กาย”ที่มี“รูป ๒๘”นั้นอยู่พร้อมให้เรียน มี
“นาม ๕”ปฏิบัติโดยจัดการ(อภิสังขาร)ให้เป็นไปสู่ภาวะที่มี“รูป”สะอาด
จากกิเลสที่ยังอุปาทานอยู่จนหมดไปจาก“รูปขันธ์”สำเร็จ จึงจะเป็นผู้
“พ้นอุปาทาน”ใน“รูปขันธ์” หรือ“รูปขันธ์”ปราศจากอุปาทานสิ้นเกลี้ยง
แล้ว(เป็นผู้พ้น“รูปอุปาทานกัณโธ”) แต่ผู้นี้ก็ยังมี“รูปขันธ์”ที่อาศัยอยู่

ต่างกันอย่างยิ่งกับการปฏิบัติในแบบ“หลับตา”เข้าไปอยู่ใน
ภวังค์ ซึ่งเป็นผู้ไม่มี“กาย”ให้ปฏิบัติ จึงเท่ากับที่ไม่มีทางจะปฏิบัติ
ให้บรรลุ“โลกุตตรธรรม”ได้เลยตั้งแต่ข้อแรก ..พิจารณาดีๆ

“ข้อแรก”ในความเป็น“โลกุตตรธรรม”นั้นคือ ผู้ปฏิบัติมรรคเริ่ม
จุดที่ ๑ เลย ก็“กายในกาย”นี้แหละที่เป็น“โลกุตตรธรรม”ข้อต้น ใน
“โลกุตตรธรรม ๓๗” ซึ่งเป็น“ข้อที่ ๑ ของสถิติปฏิฐาน ๔” อันเป็นหนึ่งใน
“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็น“โลกุตตรธรรม”
ซึ่งมียืนยันในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐

การปฏิบัติแบบที่ไม่ใช่“สัมมาสมาธิ”นั้น เมื่อผู้ปฏิบัติหลับตา
เข้าไปอยู่ในภวังค์ไม่มี“ความรับรู้”ภายนอกแล้ว แม้แต่รับรู้อยู่กับ
“ลมหายใจเข้า-ลมหายใจออก”ภายนอกก็ไม่รู้อะไรในภายนอกแล้ว
จิต“รู้”ขณะปฏิบัตินั้นมี“รู้อยู่แต่ในภายใน”

ฌานหรือสมาธิแบบ“หลับตา”เข้าไปในภวังค์เขาจึงจะนับว่า
เป็นการ“เข้าฌานหรือเข้าสมาธิ” เขายึดถือกำหนดหมายกันอย่างนี้
“ฌาน”หรือ“สมาธิ”ของเขา นับเอาภาวะที่เป็นอย่างนี้กันจริงๆ

เมื่อคลายจิตที่รู้อยู่แต่ภายในออกมามี“ความตื่นรู้”กับความ
รับรู้“ภายนอก” ก็เรียกว่า“ออกจากฌาน ออกจากสมาธิ”

ผู้ที่หลับตาเข้าไปจนหมดสิ้น “รู้แต่ในภายใน” ไม่มี “ความรู้
ต่อสัมผัสภายนอก” แล้วสิ้นเชิงนั้น ก็คือ ผู้หมดสิ้นความเป็น “กาย”
ที่เป็น “ความจริง” ภายนอกแล้ว เพราะคนผู้ปฏิบัติอย่างนี้ไม่มี “กาย
ธรรม” หรือไม่มี “ธรรมกาย” ของความเป็นคนอยู่โต้งๆ ที่จะปฏิบัติ
เพื่อบรรลุ “ลัทธิธรรม” อย่างครบครันบริบูรณ์หลุดๆ โทนๆ ชัดม้าย

ถ้าเราเอาแต่จมอยู่กับมี “รู้” อยู่แต่เฉพาะในภายใน “รู้ภาพ-
เห็นภาพ” แต่ในภายใน มันมีแต่จาก “ความจำ” มันไม่มี “ความจริง”
ของดินน้ำไฟลมจากภายนอกนั้นร่วมด้วยเลย มันก็ “เห็น” ด้วย
“ความจำ” (สัญญา) หรือ “เห็น” ด้วย “การกำหนดรู้” (สัญญา) เาเอง

ยังปั่นเองขึ้นมาในภายในจิตของเราเอง ไม่ใช่จาก “ความจำ”
เท่านั้น แต่คิดขึ้นมาใหม่ด้วยซ้ำ มันก็ปั่นเอาได้สารพัด มันจึง
ไม่ใช่ “ความจริง” ในโลก เป็น “ของใหม่” ที่ผู้้นคิดปั่นขึ้นมาแท้ๆ

ใช่มั้ย?

“ความจริง” ที่สัมผัส “เห็น” ในปัจจุบันนี้จึงไม่ใช่ “รูป” อย่างที่มี
“องค์ประกอบหรือองค์รวม” ของ “ดินน้ำไฟลม” ที่ประชุมกันขึ้นให้
เห็น ณ ปัจจุบันนั้นๆ ในกาละนั้นๆ มีการยืนยันกับบุคคลอื่นได้โต้งๆ

แต่เป็น “รูป” ที่ไม่ใช่ภาวะแท้ของ “ดินน้ำไฟลม” ภายนอกที่
สัมผัสอยู่หลุดๆ ณ บัดนี้ มันคือ “การเห็น” เพียง “ความจำ” (สัญญา)
หรือภาวะที่ “กำหนดขึ้นมาใหม่” ในภายในของตนเองคนเดียวแท้ๆ

ไม่ใช่ “ความจริง” ของดินน้ำไฟลมที่เป็น “รูป” ให้เราสัมผัสและ
“ร่วมประชุมกันอยู่” (กาย) กับธาตุรู้ของเราที่ “เห็น” กันอยู่หลุดๆ โทนๆ
“รูป” ที่ “เห็น” อยู่ ณ บัดนี้ ทั้งเรารู้ได้ คนอื่นก็รู้ได้ ยืนยันกันได้

จึงเป็นแค่เพียง “ความจำ” หรือ “รูป” จำลองมาจากที่เรา “คิด”

เราป็นขึ้นมาเห็น ซึ่งเป็น“รูป”ที่เรา“กำหนดขึ้นมาใหม่”แต่ๆต่างหาก
เรียกด้วยศัพท์ทางวิชาการว่า “มโนมยอัตตา”ที่แปลว่า “รูป
หรืออัตตาที่สำเร็จด้วยใจเราเองสร้างขึ้นมันมาเอง”เท่านั้น
ยังไม่ใช่“ความจริง”ที่แท้ คือ ยังไม่ใช่“รูป”ที่เห็นโต้งๆด้วย“ตา”
โต้งๆด้วย“หู” โต้งๆด้วย“จมูก” โต้งๆด้วย“ลิ้น” โต้งๆด้วย“กาย
ภายนอก” ที่สัมผัสภาวะนั้นๆอยู่หลัดๆกันทีเดียว
ภาวะที่เราสัมผัสจากภายนอกแล้วเกิด“ความรู้”ขึ้น นั่นคือ “รูป”
“ความรู้”ของเรา ณ บัดนั้นคือ “นาม”
“รูป”กับ“นาม”ที่ร่วมกันปรากฏเป็น“กาย”ให้เรา“รู้”อยู่ ณ บัดนี้
คือ “ความจริง”ครบ“๒ ภาวะ”

(จบฉบับที่ ๓๐๒)

ฉบับที่ ๓๐๓ ตุลาคม ๒๕๕๘

ฉบับที่แล้วเราได้พูดถึง“ความจริง”ที่ต้องมีทั้งภายนอกและ
ภายในทั้งรูปทั้งนาม และต้องมีการ“สัมผัส”ขึ้น“ปฏิสัมพันธ์โล”
จึงจะเกิดภาวะ“รูปและ“นาม”
ภาวะที่เรา“สัมผัส”จากภายนอกแล้วเกิด“ความรู้”ขึ้น นั่นคือ
“รูป” และ“ความรู้-ธาตุรู้”ในภายในจิตเรา ณ บัดนั้น คือ “นาม”
“รูป”กับ“นาม”ที่ร่วมกันปรากฏนี้เป็น“กาย”ให้เรา“รู้”อยู่ ณ
บัดนี้ นี่แล“ความจริง”ของ“ธรรมะ ๒” ภาวะ“๒”แบบนี้คือ “กาย”
หากรู้“ความจริง”ตาม“ความมีความเป็นจริง”ของภาวะนั้น

คือ“ของจริง”ภายนอก กับ“ความรู้”(ปัญญา)ที่เกิดภายในใจเราอยู่ ณ บัดนั้น มี“ความรู้ภาวะนั้นนั่นแท้ๆ” ๑ ความรู้ตรงๆตามนั้นเท่านั้น ที่มี “ความจริงตามความเป็นจริง”ที่สัมผัสกันอยู่ปรากฏอยู่ ณ ปัจจุบัน นั้นเกิด“ความรู้สึกรู้”แท้ๆตามเป็นจริง “หนึ่งเดียว”ในจิตเรา

ผู้สามารถทำความรู้สึก“หนึ่งเดียว”ตามภาวะจริงจะได้ คือ “โลกุตระภูมิ”ของคนผู้นี้ทีเดียว

“ไม่มีความรู้สึกอื่น”(อัญญาณ) เช่น ไม่มีความรู้สึกที่เป็น“รสร่อย-ไม่ร่อย” หรือไม่มีความรู้สึก“สุข-ทุกข์” เกิดอยู่ใน“ความรู้สึก” (เวทนา)ของเราขณะนั้น

นั่นคือ ไม่มี“ความรู้สึก”อื่นเกินกว่า“การรู้ความเป็นจริงออกไปอีก”เพิ่มเกินกว่า“ความรู้สึกกลางๆ”(อุเบกขาเวทนา) คือ ไม่สุข-ไม่ทุกข์, ร่อยก็ไม่มี-ไม่ร่อยก็ไม่มี

มีแต่“รู้ภาวะ”ของความจริงแห่งสิ่งที่เรา“สัมผัส”อยู่นั้นๆ

“ความรู้สึก”เช่นนี้เองคือ “อทุกขมสุขเวทนา”หรือ“อุเบกขาเวทนา”ที่เป็นคนมี“โลกุตระธรรม” สามารถกำหนดรู้(สัญญา)“ความรู้สึก (เวทนา)ของตนที่ทำให้เกิด“ภาวะความจริงตามความเป็นจริง”ได้ตรงตาม“เวทนา ๑” ไม่มี“เวทนา ๒”เกิดในจิตเรา

ภาวะ ๒ นี้คือ “เทว” ที่เรียกว่า“นาม-รูป”ของวิญญานที่ความฉลาดรอบรู้แบบหนึ่ง และเรียกว่า “กาย” ที่แยกความเป็น“กาย” เป็น“จิต”ได้ก็เป็นความฉลาดรอบรู้อีกแบบหนึ่ง

ผู้ที่มีความสามารถแยกภาวะ“๒”ได้ และทำให้“เวทนา ๒” เหลือ“เวทนา ๑”ตามความเป็นจริงสำเร็จ คือ โลกุตระธรรม

ซึ่งชาว“เทวนิยม”แยกภาวะ“๒”ไม่เป็น ทำให้เป็น“๑”ไม่ได้

พระพุทธเจ้าทรงแบ่งเป็นแบบ“โลกียะ”และแบบ“โลกุตระ”
ถ้าเป็น“โลกียะ”เรียกว่า“เคหสิตอุเบกขาเวทนา” และถ้าเป็น
“โลกุตระ”เรียกว่า“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”

ซึ่งผู้รู้จัก“เคหสิตอุเบกขาเวทนา ๑๘” และแยกเป็น“เนกขัมม-
ม- ลิตเวทนา ๑๘”ออกได้นั้นคือ “อาริยบุคคล”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“มโนปรีจาร ๑๘” ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้อยู่ใน“เวทนา ๑๐๘”

“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”เป็น“อารมณ์หรือความรู้สึก”ของ
ปุถุชนคนสามัญทั่วไป ที่มีกันเป็นธรรมดาของอารมณ์คนที่มันจะมี
“อาการ”เฉยๆ-กลางๆ-ว่างๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ ไม่ดูดีไม่ผลึก คือ
ตอนนั้นมันไม่โลภไม่โกรธ มันมี“อาการ”เฉยๆ-กลางๆ-ว่างๆ จริง

แต่ไม่ใช่“ไม่โลภไม่โกรธ”เพราะกิเลสโลภกิเลสโกรธของเราที่
มีในจิตใจเรามันถูกกำจัดออกไปจากจิตเราแล้ว ทำได้สำเร็จแล้ว

จริงๆนั้น“กิเลส”ในใจของผู้มี“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”นี้ไม่ได้
“ถูกกำจัด”เลย กิเลส มันแค่“พักยก”ตามธรรมดาของมันไปในตอน
นั้นเท่านั้น มันหยุด“อาการ”ของมันเป็นครั้งเป็นคราวเท่านั้น มันไม่
ได้ลดละตัวตนของมันเลย ตัวมันไม่ได้เล็กลง หรือตัวตนของมันไม่
ได้จางคลายไป ชีวิตินทรีย์ของมันไม่ได้ถดถอยน้อยพลั้งลงไปเลย

ก็แค่มันมี“อาการ”เฉยๆ-กลางๆ-ว่างๆ ได้ตามธรรมชาติโลก
นี่คือ “เคหสิตอุเบกขาเวทนา”ธรรมดา สามัญของปุถุชนทั่วไป
ทุกคนเป็นได้ มีอยู่ มันก็ยัง“มีจณาภิภูสิ-มีจนาปฏิบัติ-มีจนาผล”

หรือแม้จะเป็นนักปฏิบัติธรรมก็เถอะหากยัง“มีจณาภิภูสิ” ยัง
เข้าใจวิธีปฏิบัติที่ถูกต้องหรือที่พระพุทธเจ้ามักใช้คำว่า “อุบาย
เครื่องออก”(นิสสรณัญจ)ไม่ได้ ถึงจะพยายามทำ“จิตใจ”ให้มันเป็น

“จิต”เฉยๆ-กลางๆ-ว่างๆได้ ตนรู้สึกได้จริงๆว่า จิตตนขณะนั้นเฉยๆ-กลางๆ-ว่างๆ แม้อย่างนี้ก็ยังเป็น“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”อยู่ดี

ถ้าผู้นี้ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย” ตั้งแต่“กายของตน” ที่ภาษาบาลีว่า“ลักกาย” แม้จะมี“ทิวฐิ”คือมีความรู้ มีความเข้าใจ ในความหมายของคำว่า“กาย”ดี ถูกต้องแล้วก็ตาม แต่ยังปฏิบัติมี “สัญญา”หรือ“ปัญญา” ที่สามารถ“กำหนดรู้-หยั่งรู้ถึงความจริง” จนกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการ”ของ“นามกาย”ในตนชนิดที่มี “การสัมผัสด้วยการกระทบ”(ปฏิขัมผัส)ของ“ปสาทรูป๕”(ตา,หู,จมูก, ลิ้น,กาย) ทำปฏิภิกิริยาต่อกันกับ“โคจรรูป ๕”(รูป,เสียง,กลิ่น,รส,โผฏฐัพพะ)” เช่น ตากระทบรูป เป็นต้น ซึ่งยังไม่ถ่องแท้ชัดเจนตรงสภาวะธรรม

จนเกิด“ภาวรูป ๒ (อิตถิภาวะ,ปริสสภาวะ)” และมี“ทพยรูป(ณ ตรงที่สามารถกำหนดรู้“อาการ”ของความรู้สึก็ได้)”ให้ตนได้ศึกษาเพื่อ“รู้ยิ่งเห็นจริง” ไม่ได้

ก็ไม่ต้องพูดเลยถึงการจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการ”ในความเป็น “รูปกาย”แม้แค่“การสัมผัสเพียงแต่ชื่อ”(อริยจณสัมผัส) เห็นชัดๆมัย โดยเฉพาะ“หลับตา”ปฏิบัตินั้นมันผิดแบบพุทธรูปออกไปไกลสุดกู่ เพราะยังไม่เป็นผู้“พ้นสังโยชน” แม้แค่ข้อ ๑ คือ “ลักกายทิวฐิ”

ก็แค่“กาย”ภายนอกโทนโท โต้งๆ พวก“หลับตา”ก็ไม่มีแล้ว ทั้งๆที่ตนเองก็มีจิตทิวฐิอยู่แท้ๆแล้วว่า “กาย”คือ ภายนอก แล้วจะทะลึ่งพรวดเข้าไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กายในกาย” เนื่องจากยังไม่เริ่มความเป็นเหตุเป็นปัจจัยของ“ธรรม ๒” (เทว ธัมมา) ที่ต้องศึกษาเรียนรู้ โดยเฉพาะต้องมี“ผัสสาชยตนะ ๖” ถึงจะชื่อว่า มี“ผัสสะเป็นปัจจัยจึงเกิดเวทนา” ก็ยังไม่กระดิกเลย

และ“นามธรรม”ที่สำคัญยิ่ง อันเป็นจุด“รวมลง”ในการศึกษา นั่นคือ “เวทนา”นี้เองที่จะต้องเรียนรู้ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง” ตามความเป็นจริง(ยถาภูตญาณ)ให้ได้ ก็ยังประสา ไปหลงกลืน๔๐ โนน

เช่น ผู้สามารถเรียนรู้“การดับผัสสะทางตา”(ดับจักขุสัมผัส) มีผล สำเร็จ อย่างสัมมาทิฐิ นั่นก็ต้องชัดแจ้งว่า ส่วนไหน? อะไร“ดับ!”

ซึ่งมันไม่ใช่การ“ดับความรู้ทางตาไปทั้งหมด ไม่ให้ตารับรู้ อะไรเลย” แบบผิดเพี้ยนไปถนัดถนี่สนิทสนมปานนั้นเด็ดขาด

หรือไม่ใช่การ“ดับความรู้ทางหูไปทั้งหมด ไม่ให้หูรับรู้อะไร เลย” แบบผิดเพี้ยนไปถนัดถนี่สนิทสนมปานนั้นเด็ดขาด

หรือ“ดับความรู้ทั้งหมดของแต่ละทวารทั้ง ๖ ไม่ให้รับรู้อะไร เลย” แบบผิดเพี้ยนไปถนัดถนี่สนิทสนมอย่างพาซื่อ หรือเชื่อๆ แน่

แต่เป็น“การดับอาการ”ที่เป็น“โทษ”เป็นส่วนเฉพาะภาวะที่ ปรากฏในการสัมผัสนั้นๆที่มันพาเกิดโทษเกิดภัยเท่านั้นๆ ไม่ลาม ไม่เลยไป“ดับ”ส่วนอื่นเป็นอันขาด

เพราะ“ดับเฉพาะอาการ”ที่เป็น“อกุศล”เท่านั้นๆจริงๆ ซึ่ง “อาการ”นี้เกิดในขณะที่“รูป”กับ“นาม”สัมผัสกันเป็น“ปัจจุบัน”นั้นๆ จริงๆ จึงเห็น“ความจริง”ครบๆถ้วนๆโทนโท-โด้งๆ-หลัดๆ ยินยัน “ความจริง”ของชีวิตที่เป็นมนุษย์ในโลก ตามที่ตนเป็นได้จริงนั้นๆ

ครบ“ความจริง”ทั้งภายนอกทั้งภายใน ของ“มนุษย์”ที่เป็น “ชีวิต”จริง ยินยันโด้งๆ

ไม่ใช่“ฝัน”หลับอยู่ในภพภายในเท่านั้น แต่มีเต็มครบ ไม่มีอะไร ขาด ไม่ลึกไม่ลับสำหรับผู้ได้จริง เป็นจริง มี“สัมผัส”ยินยันกับผู้อื่นได้ จึงไม่ใช่แม้แต่“อดีต”หรือ“อนาคต”ที่นำมายินยันแก่กันและ

กัน ไม่ได้ แต่มัน“ลัมผัส”อยู่เป็นปัจจุบัน”หลายๆ โทนาโท โต้แย้ง จริงๆ

และไม่ใช่แม้แต่อยู่ใน“ภพภายใน”ของใครคนใดคนหนึ่งคนเดียว แล้วไม่ยอมให้ใครล่วงรู้ได้ด้วย แต่มีปรากฏกับคนอื่นได้อย่างจริงใจว่าตนเป็นได้จริง ยืนยันมั่นใจ เป็นความสำเร็จจริง ด้วยความรู้แจ้งเห็นจริงของตนจริงๆ ที่ได้ผลสำเร็จอย่างเที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดไปไม่เป็นอื่นอีก ไม่มีอะไรหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบแล้ว(อสังกุปปัง)

อันเป็น“ผลสำเร็จ”แท้ ที่“จริง”ในภายใน และสามารถทำได้จริง ยืนยันได้ด้วย“การเป็นจริงและต้องได้รู้อยู่เห็นอยู่ เป็นปัจจุบันนั้นๆ”(ซานโต บัสโต วิหริต) แม้ใครไม่รู้ไม่เห็นในภายในนั้นด้วย แต่ก็เป็น“ความจริง”ที่เป็นได้จริงประกาศความจริงสุจริตอยู่แท้

ซึ่งไม่มีมดเท็จ ไม่มีความหลงตน มีแต่ความจริงที่จริงใจ

มีทั้ง“การเป็นได้จริงในใจตน” และมีทั้ง“ญาณหรือปัญญาอันยิ่งของตน”ที่รู้ยิ่งเห็นจริงซื่อสัตย์กระจะกระจ่าง ไม่มีแฝงซ่อน

เป็นการรู้ยิ่งเห็นจริง“ความจริง” ที่ต้องมีทั้ง“รูป”และ“นาม”ซึ่งเป็น“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา)จึงเป็น“กาย” คือ “รูปกาย”และ“นามกาย”

การรู้ยิ่งเห็นจริง“ความจริง”ก็ต้องเห็นทั้ง“สมมุติสัจจะ”ทั้ง“ปรมาตถสัจจะ” เป็น“เทว” คือ“ธรรมะ ๒”เสมอ

ถ้าเห็น“สัจจะ”เพียงส่วนใดส่วนเดียว ก็รู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“ความจริง”ไม่ครบถ้วน

“สมมุติสัจจะ”คือ“ความจริง”ที่รู้ร่วมกันได้ และเน้นกันได้ภายนอกเป็นใหญ่ รู้กันแค่ส่วนหยาบ แม้จะภายในมีบ้างก็ยังไม่สูงไม่ลึกสุด จึงถึงได้เป็นได้แค่ชั้น“โลกียภูมิ”

“โลกียภูมิ”ศึกษาเรียนรู้ไม่เป็นลำดับ จากเบื้องต้น-เบื้อง

กลาง-เบี่ยงปลาย จากภายนอกชั้นหยาบ-ชั้นกลาง-ชั้นละเอียด ทำให้สับสนไปมา วกวน เบื่อนไปเบื่อนมา เสีย เวลา จึงไม่เรียงเป็น ลำดับอย่างนามาศรรย(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙) นี่ประเด็นที่ (๑)

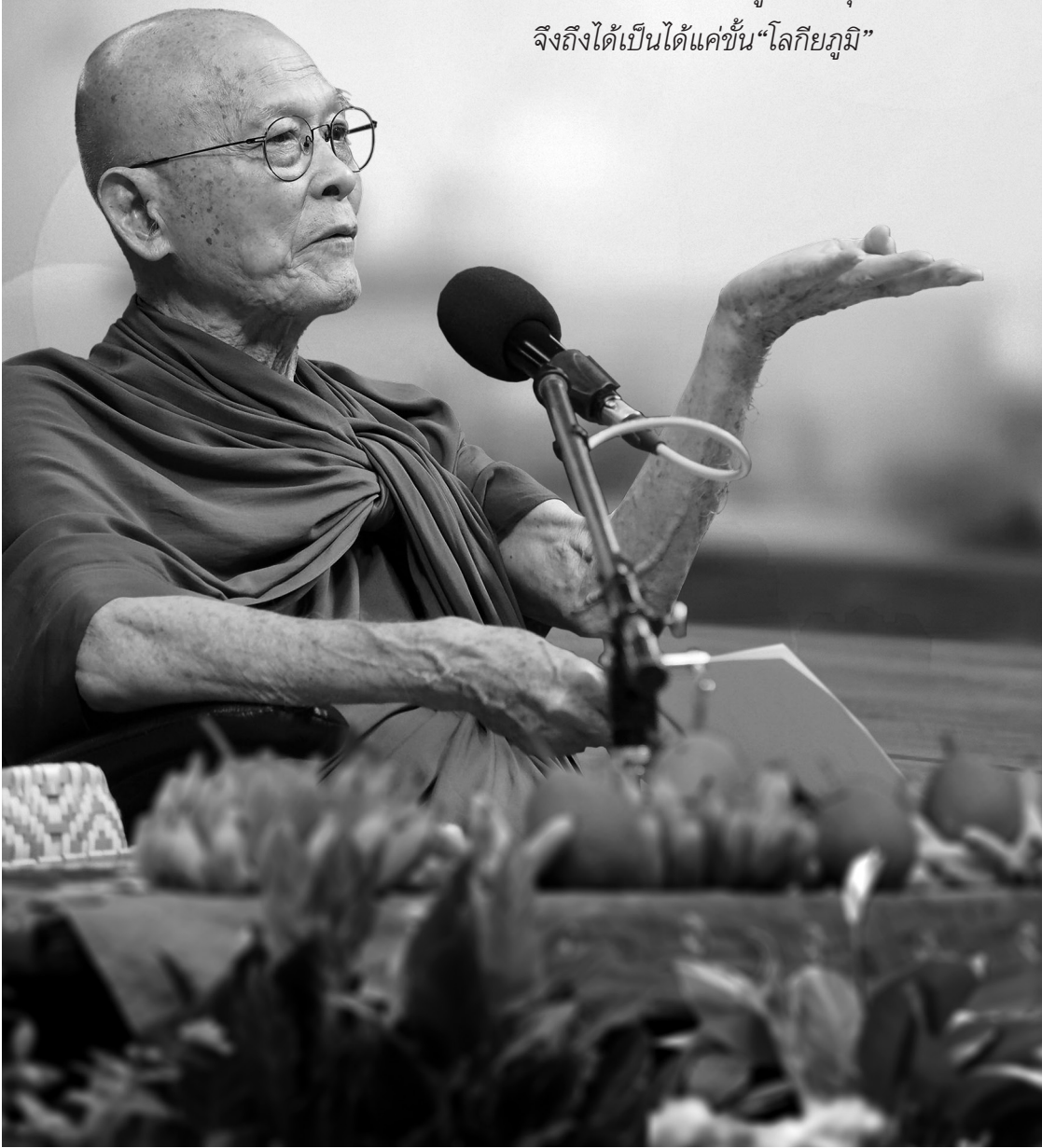
และ(๒) ไม่มีอุบายเครื่องออก หรืออุบาย โกศลที่สัมมาทิฐิ ครบ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”หรือไม่เป็น“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” เป็นต้น

ซึ่งเห็นได้ทั้ง“ปรมัตถสังขะ” ความจริงที่รู้ได้อย่างครบครันทั้ง ภายนอกและภายใน มีโลกวิทูคือรู้จักทั้งโลกภายนอกครบครันจาก ชั้นองค์ประกอบภายนอกคือ“กาม” ทั้งโลกภายใน โดยเฉพาะโลก ภายในก็รู้จักซึ่งเข้าไปถึงที่สุด ชั้น“รูป” ชั้น“อรูป” ไล่กำจัดไปตาม ลำดับ แล้ว“อยู่เหนือ”(โลกุตระ)โลกชั้นหยาบ-กลาง-ละเอียดอย่าง เข้าใจ“ความจริง” และอยู่กับ“ความจริง”นั้นๆอย่าง“เมตตา”เข้าใจ เขา สงสารเขา ช่วยเหลือเขา ไม่ใช่ข่มเขา

จึงเป็น“จิตใจ”ที่จริง มีเมตตาจริง เพราะผ่านภวะนั้นๆมาจริง จึงรู้แจ้งรู้จริงว่าสงสาร หรือสังสารวัฏฏะเป็นอย่างไร ทุกข้ออย่างไร เราหลุดพ้นมาได้ ผ่านพ้น“สงสาร”มาได้ มั่นติยังอย่างไร ย่อม“เห็น สงสาร”นั้นว่ามันทุกข์จริงๆ จึงเข้าใจผู้ตกอยู่ใน“สงสาร”ว่าควร เห็นใจควรช่วยเหลือเพราะตกอยู่ใน“สงสาร”นั้นมันทรมานอย่างไร ผู้รู้และหลุดพ้นมาได้แล้วจริง ย่อมรู้“สงสาร”ได้ดี เมื่อเราพ้นมาได้ จึงมี“เมตตา”เกิดในจิตใจผู้บรรลุนั้น ซึ่งไม่ใช่ข่มใจทำ แต่ทำด้วยมี “เมตตา”แท้ ซึ่งเป็นคุณค่าความประเสริฐแท้ของอารยบุคคลจริง

และมี“เวทนา”แท้ ผู้ได้ปฏิบัติจริงผ่าน“เวทนา ๑๐๘”มา จึงรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงว่า ความเป็น“เวทนาในเวทนา”นั้น มันละเอียดอย่างไร เป็นจริงอย่างไร โดยเฉพาะ“มโนปริจาร ๑๘”ว่า เป็น“เคหสิตเวทนา”

“สมมุติสัจจะ”คือ“ความจริง”ที่รู้ร่วมกันได้
และเน้นกันได้ภายนอกเป็นใหญ่
รู้กันแค่ส่วนหยาย แม้จะภายในมีบ้าง
ก็ยังไม่สูงไม่ลึกสุด
จึงถึงได้เป็นได้แค่ขั้น“โลกียภูมิ”

นั่นมันมี“อาการ”เวทนาว่า มันทุกข์อย่างไร สุขอย่างไร ที่เป็น“โลภียะ”ทั้งแบบเป็น“เนกขัมมลิตเวทนา”ว่า มันมี“อาการ”เวทณานั้น มันไม่ทุกข์ ไม่สุขอย่าง“โลภียะ”เป็นอย่างไร และสิ้นทุกข์-สิ้นสุข”แบบโลภียะ เป็น“โลกุตระธรรม”อย่างไร คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรม ๒”

กล่าวคือ รู้ทั้ง“โลภียะ”ทั้ง“โลกุตระ” และรู้ได้ทั้งด้วยความเป็น“รูป” ทั้งด้วยความเป็น“นาม” ซึ่งเกิดอยู่ใน“กาย”นั่นเอง

ชื่อว่า“รูปกาย”และ“นามกาย” ซึ่งเกิดเป็น“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”ให้ศึกษาเรียนรู้ได้รอบถ้วนสมบูรณ์

โดยเฉพาะได้ศึกษาเรียนรู้ในขณะที่มี“วิญญาณฐิติ ๗ อายตนะ ๒” และแม้“อสังขยสัตถ์”ก็ชัดแจ้งแท้ว่า มัน“มิฉชาติปฏิฐิติ”สมบูรณ์แบบ

จึงเป็นผู้มี“สังขยา”(ไม่ใช่อสังขยสัตถ์)ทำการ จนกระทั่งบรรลุ“เนวสังขยานาสังขยาตนะ”จากความเป็น“กาย” ครบถ้วนหมดทั้ง“รูปกาย-นามกาย” และใช้“การกำหนดรู้”(สังขยา) ทำการศึกษาเรียนรู้ จนถึงที่สุดผ่านยอดสูงสุดของ“สังขยา”คือ เนวสังขยานาสังขยาตนะ อันเป็น “อายตนะ”ขั้นสุดท้ายของความเป็น“สังขยา” กระทั่งเป็น“สังขยา เวทยิต นิโรธ” สมบูรณ์ถึงที่สุดได้จริง

นั่นคือ รู้จักรู้แจ้ง“อายตนะ ๒”สมบูรณ์แล้ว คือ รู้ทันไม่หลงผิดเป็น“อสังขยสัตถ์”อยู่ แต่ใช้“สังขยา”ทำงานบริบูรณ์จริงให้ครบถ้วน ไม่ตกหล่นความเป็น“ธรรมะ ๒”คือ “เทว”ที่ยิ่งใหญ่สมบูรณ์

ส่วนผู้“มิฉชาติปฏิฐิติ”นั้นยังหลงผิด ก็กำหนดผิดกันอยู่นั่นเอง

(๑) “อสังขยสัตถ์” หมายถึง “สัตถ์ไม่มีสังขยา” ก็กำหนดรู้อะไรไม่ได้ ซึ่งการเรียนรู้ก็ต้องก็ต้องมี“การกำหนดรู้” เราเองได้ศึกษาเรียนรู้ความเป็น“สัตถ์”ที่จะต้องเรียนรู้ผ่าน“อายตนะ”(สัตตายตนะ)

สุดท้ายได้แก่ “อาภิญญายตนะ หรือเนวลัญญานาลัญญายตนะ” กระทั่งถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “พ้นความไม่รู้” สูงสุดแล้ว (พันอริยาสะวะ)

ผู้รู้ที่ “สัมมาทิฐิ” จึงไม่เอา “การดับสัณญา” เพราะมัน “ไม่กำหนดรู้” (อสังขญ) กันอีกแล้ว แล้วจะได้รู้จักรู้แจ้งอะไรกัน ทั้งๆ ที่ “สัตว์” นั้นมี “อายตนะ” (สัตตายตนะ) อยู่ภายในแท้ๆ ซึ่งมีอยู่ในผู้หลงผิดไปกับวิธีปฏิบัติ “หลับตา” ทุกคนนั้นแหละ แต่ไปหลับดับทิ้งเสียนี้

ความเป็นสัตว์ที่มี “กายภายนอก” อยู่จริง ให้เจ้าตัวกำหนดเรียน รู้อยู่ตั้ง ๕ ทวารก็ไป “ดับทิ้ง” ไม่ยอมรับรู้ ไม่ยอมเรียนรู้ ไปเรียนรู้อยู่ “ทวารภายใน” ทวารเดียว แล้วมันจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงครบถ้วนรึ?

ผู้ “สัมมาทิฐิ” จึงไม่ “หลับตา” ปฏิบัติเพราะมันผิดถนัดชัดแล้ว

(๒) “อาภิญญายตนะ-เนวลัญญานาลัญญายตนะ” นั้นหมายถึง “สัณญา” ของเราที่เราได้ใช้ “สัณญา” (ความกำหนดรู้ของเรา) ทำการ “กำหนดรู้” พ้น “เนวลัญญานาลัญญายตนะ” แล้ว เราก็ได้ “กำหนดรู้” เพื่อเรียนรู้ศึกษากระทั่งครบจบสุด หรือ “กำหนดรู้” ความเป็นสัตว์ด้วย “สัตตายตนะ” ครบ “วิญญานฐิติ ๗” สุดท้ายได้ “กำหนดรู้” ความเป็นสัตว์ “อาภิญญายตนะ” บริบูรณ์แล้ว หรือจนกระทั่ง “ไม่ต้องกำหนดรู้” กันต่อไปอีกแล้ว (“น สัณญา” ต่างหาก ซึ่งมีใน “อสังขญ” เลย) ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงก็ได้ศึกษาปฏิบัติกระทั่งบรรลุจบสิ้นแล้ว

เพราะได้ “กำหนดรู้” มาจนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงครบถ้วนบริบูรณ์ สัมบูรณ์แล้ว จึงชื่อว่า เป็นผู้ “มี สัณญา เวทียต นิโรธ” จบการกำหนดรู้

“สัณญา เวทียต นิโรธ” คือ ถึงที่สุดมี “นิโรธ” ชนิดที่ได้ใช้ “การกำหนดรู้” (สัณญา) ทัวทั้งรูปมาน กระทั่งอรูปมาน “เนวลัญญานาลัญญายตนะ” ก็ได้ “กำหนดรู้” เวทนาต่างๆ ทั้งหลายชนิดที่ได้

ตรวจสอบอารมณ์ทั้งหลายมาหมดถ้วนครบการปฏิบัติปริบูรณ์จบ
สุด“เวทนา ๑๐๘”ลัมบุรณแล้วเรียบร้อย

ซึ่งมันคนละชั่วแตกต่างกัน“อสังขยัลลัตว์” อยู่กันคนละโลกเลย

(จบฉบับที่ ๓๐๓)

ฉบับที่ ๓๐๔ พุทธจิกายน ๒๕๕๘

ฉบับที่แล้วได้พูดถึง“เวทนา ๑๐๘”ว่า เป็น“เวทนาในเวทนา”
มันละเอียดอย่างไร เป็นจริงอย่างไร โดยเฉพาะ“มนโปปจาร ๑๘”ว่า
เป็น“เคหสิตเวทนา”(เวทนาของชาวโลกีย์)นั่นมันมี“อาการ”เวทนา ว่า
มันทุกข์อย่างไร สุขอย่างไร ที่เป็น“โลกียธรรม” ทั้งแบบเป็น“เนกขัมม
สิตเวทนา”(เวทนาของชาวโลกุตระ)ว่า มันมี“อาการ”เวทนานั้นมันไม่ทุกข์
ไม่สุขที่เป็น“โลกียะ”นั้นอย่างไร และสิ้นทุกข์-สิ้นสุขทั้งแบบโลกียะ
ทั้งแบบ“โลกุตระธรรม”เป็นไฉน

และที่บอกว่า รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรม ๒”นั้นจะอย่างไร? ซึ่งจะรู้
“โลกียะ” รู้“โลกุตระ”อันเป็นเทว”นี้เอง ด้วยความเป็น“รูป” ทั้งด้วย
ความเป็น“นาม” ซึ่งเกิดอยู่ใน“กาย”นั้น อย่างไร?

ซึ่งในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ นั้นพระพุทธเจ้าตรัสไว้
ชัดเจน ถึงเรื่องนี้

ชื่อว่า“รูปกาย”และ“นามกาย” จะศึกษาได้จาก“อาการ-ลิงคะ-
นิमित-อุเทศ”ที่สามารถเรียนรู้ได้รอบถ้วนลัมบุรณ

โดยเฉพาะได้ศึกษาเรียนรู้ในขณะที่มี“วิญญูณฐิติ ๗ อายุตนะ ๒”

ครบถ้วน จากความเป็น“กาย” ครบถ้วนหมดทั้ง“รูปกาย-นามกาย” ซึ่งมีใช้จะรู้ได้ด้วย“อสังขยีสัตว์” และใช้“การกำหนดรู้”(สัญญา) ทำการศึกษาเรียนรู้ จนถึงที่สุดผ่านยอดสูงสุดของ“สัญญา”คือ เนวสัญญานาสัญญายตนะ อันเป็น“อายตนะ”ขั้นสุดท้ายของความเป็น“สัญญา” กระทั่งเป็น“สัญญา เวทียต นิโรธ”

นั่นคือ ผ่าน“อายตนะ ๒”สัมบูรณ์แล้ว คือ “อสังขยีสัตว์”กับ “เนวสัญญานาสัญญายตนะ” บริบูรณ์จบสุด

(๑) “อสังขยีสัตว์” หมายถึง “สัตว์” ที่เราเองได้ศึกษาเรียนรู้ ความเป็นสัตว์(สัตว์ที่เป็นโอปปาติกะ คือ สัตว์ทางจิตใจ) ที่เกิดอยู่ในขณะที่เป็น“วิญญานตั้งอยู่”(วิญญานฐิต)โดยมีสัมผัสอยู่หลุดๆให้เรา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง อันต่างจาก“ดับสัญญา”ของตนให้เป็น“อสังขยิ(ไม่มีสัญญา)”เสีย

ในขณะยังปฏิบัติอยู่ มี“ภูมิเจริญ”ไปตามลำดับ ไม่“พ้นเนวสัญญานาสัญญายตนะ” ยังไม่พ้น“อรุพमान”ถึงขั้นสุดท้าย

“สัญญา”ก็ต้องทำงานเพื่อกำจัดส่วนที่จะต้องกำจัดอยู่

“สัญญา”จึงต้องยังทำหน้าที่ ยังไม่จบกิจของการกำจัดกิเลส

“สัญญา”ยังต้องทำงานอยู่ แม้ที่สุด“สัญญา”รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความเป็น“นิโรธ”สัมบูรณ์ ก็ต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงด้วย“สัญญา”อยู่ดี นั่นคือ “สัญญา เวทียต นิโรธ”

“สัญญา”จึงเป็น“อสังขยิ”(ไม่มีการกำหนดรู้)ไม่ได้เลยเด็ดขาด

ต้องผ่าน“อายตนะ”ที่เป็นสัตว์สุดท้าย คือ “เนวสัญญานาสัญญายตนะ” สัตตาวาส ตัวที่ ๙ หรือ“อาภิกขุญญายตนะตัวที่ ๓” เมื่อได้รู้แล้ว มาตามลำดับ ตั้งแต่ขั้นรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“สัตว์” และได้ปฏิบัติ

กระทั่งพ้น“ความเป็นสัตว์”ตัวสุดท้ายนั้น จนจบกิจ“พ้นความไม่รู้”
สุดท้ายแล้ว(พ้นอวิชชาสวะ) จึง“ไม่ต้องกำหนดรู้”(น ลัญญา)กันอีกแล้ว

“น ลัญญา” จึงไม่ใช่“อลัญญี”ที่เป็น“ความไม่มีตัวกำหนดรู้”

ซึ่งเป็นการกำหนดรู้อย่าชัดแจ้งชัดเจนความเป็น“สัตว์”
ที่เป็น“สัตตาวาส”ตัวที่ ๙ ตายไปจากจิตใจเราแล้ว ทั้งๆที่สัตว์นั้นมี
“อายตนะ”(สัตตายตนะ)อยู่เป็นธรรมดา ซึ่งเป็น“มนายตนะ”ที่
สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมายตนะ”ต่างๆในตนตามสามัญ

ส่วนอายตนะที่ ๒ “เนวลัญญานาลัญญายตนะ”นั้นหมายถึง
“ลัญญา”ของเราที่เราได้ใช้“ลัญญา”(ความกำหนดรู้ของเรา)ทำการ
“กำหนดรู้” เราก็ได้“กำหนดรู้”เพื่อเรียนรู้ศึกษากระทั่งสามารถ
“กำหนดรู้”ความเป็นสัตว์ โดยอาศัย“อายตนะ”ที่ชื่อว่า“เนวลัญญา
นาลัญญายตนะ”สัตว์ตัวนี้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็นสัตว์ตัวนี้ และได้
ปฏิบัติกำจัด“ความเป็นสัตว์”ตัวนี้ จนกระทั่งหลุดพ้น“สัตตาวาส”ตัว
ที่ ๙ สุดท้ายนี้ได้รับบริบูรณ์ จึง“ไม่ต้องกำหนดรู้”(น ลัญญา)กันต่อไปอีกแล้ว

เพราะได้“กำหนดรู้”มาจนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงครบถ้วนบริบูรณ์
ลัมบูรณ์แล้ว ทั้งใน“ความเป็นสัตว์ ทั้ง ๙ ชั้น”(สัตตาวาส ๙) และได้
กำจัดสัตว์ทั้งหลายนี้หมดสิ้นสนิทแล้วจริง จน“พ้นสัตตาวาส ๙”

ทั้งได้“กำหนดรู้”(ลัญญา)มาจนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงครบถ้วนบริบูรณ์
ลัมบูรณ์แล้ว ทั้งใน“ความเป็นสัตว์ ทั้ง ๙ ชั้น”(สัตตาวาส ๙) และได้
เห็น“ความเป็นสัตว์ ตัวที่ ๙”ตายดับสูญสลายไปหมดสิ้นสนิทแล้ว
จริง โดยตนเอง(เอโก) ชัดเจนแจ่มแจ้งใน“จิตนิยาม”ที่ไม่มี“กาย”

“คน”สามารถทำ“จิตนิยาม”ตนให้เป็นผู้“ไม่มีกายในตน”ได้
ซึ่งเป็นการเรียนรู้จาก“สัตตาวาส ๙ หรือวิญญานฐิติ ๗”ได้

ฝึกฝน“ดับ”ความเป็น“กาย”ครบทั้ง“รูปกาย-นามกาย” ด้วยองค์
ธรรม“อาการ-เพศ-นิमित-อุเทศ” และได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เหตุ-
นิทาน-สมุทัย-ปัจฉัย”ต่างๆประดามีที่ประกอบกัน“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-
ดับไป”ชนิดที่ชัดเจนชัด“แจ้ง”(สัจฉ)แล้วอย่างถ้วนทั่ว จาก
“สัญญา”ของตนกำหนดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงบริบูรณ์สมบูรณ์แล้ว

“กาย”นั่นคือ หมวดแห่งเจตสิกธรรม“เวทนา สัญญา สังขาร”
“กาย”ในที่นี้เจาะจงลงไปที่“เวทนา”โดยตรงคือ“ความรู้สึก”
เพราะ“ความรู้สึก”นี้แหละที่“มันสุข-มันทุกข์” ไม่ใช่“ตัวอื่น”
แล้วเราก็ก็นับที่เหตุแห่งทุกข์”เป็นสำคัญโดยเฉพาะ
“เวทนา”ที่เป็น“ทุกข์หรือสุข”ก็“ดับไป”ได้จริงเด็ดขาด
เพราะทุกสิ่งเกิดมาแต่“เหตุ” เมื่อ“ดับเหตุ”ได้ ทุกสิ่งก็“ดับ”
ผู้มี“ความดับ”ก็คือผู้มี“นิโรธ” ที่เราใช้“สัญญา”กำหนดรู้
ความเป็น“เวทนา ๑๐๘” และได้ฝึกฝนจนสำเร็จ“ผล”บริบูรณ์สุด

จึงชื่อว่า เป็นผู้มี“สัญญา เวทียิต นิโรธ” จบสิ้นการกำหนดรู้
เพราะสิ้น“อวิชชาสวะ” สดท้ายลงแล้ว ด้วยประการฉะนี้

“สัญญา เวทียิต นิโรธ” คือ ถึงที่สุดมี“นิโรธ”ชนิดที่ได้ใช้
“การกำหนดรู้”(สัญญา)ทั่วครอบรอบทั้งรูปฌาน ๔ กระทั่งอรุณ ๔
ถึงที่สุด..“เนวสัญญานาสัญญายตนฌาน”ก็ได้“กำหนดรู้”
ด้วยรูปด้วยนาม และปฏิบัติมาตลอดตั้งแต่“รูปฌาน ๔” บรรลุ
ผลผ่านมาตามลำดับ จนจบผล“อรุณ ๔” ที่สุดบรรลุ“สัญญา
เวทียิต นิโรธ” บริบูรณ์ด้วย“อนุปปพวิหาร ๙”โดย“สัมผัสวิโมกข์ ๘
ด้วยกาย”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ครบถ้วน

เพราะ“สัตตาวาส ๙”ถูกพิชิตความเป็น“สัตว์”ไปได้สิ้นหมด

ซึ่งความเป็นลัทธิทุกลัทธิ นั้น ตั้งแต่เป็น“อบายลัทธิ-กามลัทธิ” อันเป็น“ลัทธิ”ใน“กามภพ” เราก็ปฏิบัติจนสามารถกำจัดความเป็นลัทธิในภพ“อบาย”ในภพ“กาม”นี้ลงได้ ล้วนสำเร็จด้วย“ฉานจิต” ตามกระบวนการของ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ทั้งสิ้น

มิใช่สำเร็จด้วย“ฉานจิต”ตามวิธีการ“หลับตา”สะกดจิตแนก กล่าวคือ มี“ศีล-สำรวมอินทรีย์ ๖-โภชนมัตตัญญูตา-ชาคริยานุโยคะ-ศรัทธา-หิริ-โอตตปปะ-พหูสูต-วิริยะ-สติ-ปัญญา-ฉาน ๑-ฉาน ๒-ฉาน ๓-ฉาน ๔ และเจริญไปกับ“วิชชา ๘”(วิปัสสนา,มโนมยิทธิ,อิทธิวิธี,ทิพยโสต,เจโตปริยะ,ปุพเพนิวาสานุสสติ,จุตูปปาตะ,อวิชชาสวะ)ครบสูตร

จึงเจริญด้วย“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-มุตโต-มุตติญาณทัสสนะ”เจริญปฏิภาคนวาทด้วย“อริศีลสิกขา-อริจิต-อริปัญญา-อริมุตโต-อริมุตติญาณทัสสนะ”ไปตามลำดับ

ซึ่งอภิวัดพัฒนาไปด้วย“สติปัฏฐาน ๔ -สัมมปปธาน ๔ -อิทธิบาท ๔ -อินทรีย์ ๕ -พละ ๕ -โพชฌงค์ ๗ -มรรค ๘”นั่นเอง ครบกระบวนการของ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

ผลธรรมจากการปฏิบัติที่ทำให้“เวทนาในเวทนา”หรือ“ธรรม ๒” หยั่งลงสู่ความเป็นหนึ่ง(ทวเณนะ เวทนายะ เอกโสมสรณา ภวันติ) คือ...

เราก็ศึกษาจาก“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา) ที่มันปรุงแต่งกันขึ้น(สังขาร) แล้วเราจะเรียนจาก“สังขาร”ของเราตั้งแต่“กายสังขาร” ก็เรียนรู้“กายสังขาร”(สัพพกายปฏิสังเวท) แล้วก็ปฏิบัติกำจัดกิเลสใน“กายสังขาร”ให้สงบระงับลง(ปัสสัสมังยัง กายสังขารัง)

และปฏิบัติให้เจริญ“รูปฉาน”ไปจนบรรลุปครบ“รูปฉาน ๔” การปฏิบัติกับ“กายสังขาร”คือ ปฏิบัติเป็นองค์รวมทั้งภายนอก

ภายใน ขึ้นหยาบหรือขึ้นตัน ก็เรียนรู้“กิเลส”ที่กระทบมาจากภายนอกทาง“กามคุณ ๕” ซึ่งหมายเอา“กิเลส”ตั้งแต่“อบายภูมิ”มาทีเดียว แล้วต่อมาก็“กามภูมิ”อันเกิดจากสัมผัสจาก“ทวาร ๕” ก็ปฏิบัติกำจัด“กิเลสกาม”นี้เป็นเป้าหมายหลัก โดยกำจัดจากชั้น“อบาย”ต่ำสุดมาก่อน แล้วก็ขึ้น“กาม”สูงขึ้นๆ จนหมด

ซึ่งกำจัดให้ได้ไล่สูงขึ้นๆไปตามลำดับ ก็ล้วนอยู่ใน“ภพ”ภายนอก คือ“กามภพ”มาก่อนเป็นลำดับ ต้น-กลาง-ปลาย จนที่สุด“อรุภพ”

“กิเลสกาม”ลดลงๆ ที่สุด“ดับไป” ก็คือ ได้ทำ“กายสังขาร”(องค์ประกอบของรูปกับนาม)ให้สงบระงับ(ปลงสมเติ) ซึ่งภาวะที่“ดับ”ไปนั้นคือเฉพาะ“อกุศลจิต”ที่อยู่ในความเป็น“กาย”นี้ทั้งหมดเท่านั้น ไม่ใช่“ดับ”ไปหมดทั้ง“จิต”

“กาย”คือ “ธรรม ๒”อยู่ตลอดเวลา แต่ส่วนที่ถูกกำจัดไปนั้นคือกำจัดเฉพาะ“จิต”ส่วนที่เป็น“อกุศลจิต”เท่านั้น

“จิตที่เหลือ”จึงเป็นจิตสะอาดขึ้นที่“วิจิตต”(วิตร)ยิ่งๆ ซึ่งเป็นความดีงามขั้นวิเศษ

วิ คำนี้ หมายถึง วิเศษ คือ ไม่เหลือ หรือ ปราศจาก

วิจิตต ก็คือ จิตวิเศษ เพราะจิตไม่มีกิเลส หรือไม่เหลือกิเลส

เมื่อส่วน“อกุศลจิต”นั้นดับไป ทำให้ปราศจาก“อกุศลจิต” หรือไม่มี“อกุศลจิต”ได้จริง และส่วนที่เหลือนี้แหละที่เรียกว่า “ความเป็นหนึ่งที่หยั่งลงสู่ผลสำเร็จ”(เอกสมธรรมา ภวันติ) เป็นจิตวิเศษ(เท่าที่ได้ที่เป็น)

เมื่อ“กิเลสกาม”ภายนอกถูกกำจัดได้หมดแล้ว ก็เหลือกิเลสภายในจิตเท่านั้น

นี่เป็นขั้นต้น ระวัง“กายสังขาร”ได้แล้ว

ปฏิบัติ“สัมตา”มีสัมผัสภายนอกหมดสิ้นไปอย่างนี้ ก็เลสภายในเท่านั้นที่เหลือ ที่ยัง“สังขาร”อยู่ในจิตของเรา จึงเป็นหน้าที่เราที่จะกำจัดกิเลสภายในที่เหลือ ซึ่งเรียกว่า“จิตสังขาร”นี้เป็นลำดับต่อไป

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสใน“อานาปานสติสูตร”...รู้แจ้งกายทั้งปวง(สัพพกายปฐิสังเวติ)ระวังกายสังขาร(ปัสสัสมังยัง กายสังขารัง)

เมื่อ“ระวังกายสังขาร”ได้แล้ว ลำดับต่อไปก็เป็น“จิตสังขาร”ซึ่งก็“สัมตาปฏิบัติ”ทั้งนั้น

แล้วจึงทำต่อ...รู้แจ้งใน“จิตสังขาร”(จิตตสังขารังปฐิสังเวติ) ระวังจิตตสังขาร(ปัสสัสมังยัง จิตตสังขารัง) ก็จะเป็น“ขั้นกลาง”

“จิตสังขาร”หมายเอา“จิต”ที่อยู่ในภาวะที่เป็นเช่นนี้ ในกาละนี้แล้ว จึงจะปฏิบัติกับกิเลสส่วนที่เหลือจากที่ได้กำจัดทางกายสังขารทาง“กามภพ”เบื้องต้นแล้ว ก็ปฏิบัติกับกิเลสที่เหลือในจิตต่อไป ซึ่งเป็นกิเลสสกิทาคามีภูมิ ต่อเมื่อหมดกิเลสขั้นนี้ ก็จึงจะเป็นอนาคามีภูมิ

ที่นี่ ถ้าเป็นเฉพาะกิเลสแต่ละตัว มันก็สามารถหมดไปได้ถึงขั้น“สิ้นกิเลสกาม”ได้ แม้ภูมิธรรมคนผู้นั้นจะยังไม่เข้าขั้นอนาคามีบุคคล หรือกิเลสตัวนี้สิ้น ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

สรุปก็คือ “กายสังขาร”นั้นขั้นต้น

“จิตสังขาร”นี้ขั้นกลาง

และยังมี“วจสังขาร”คือ ขั้นปลาย (วจสังขารนี้ไม่ใช่วจกรรมดอกนะ)

ซึ่ง“วจสังขาร”นี้ ก็ต้องเป็นผู้มีภูมิ“เข้ากระแสอาริยภูมิ”(โสดาบันนะ)จริงๆ จึงจะสามารถมี“วิชา”ตั้งแต่ข้อต้นวิปัสสนาญาณเป็นต้นไป

จึงจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “สังกัปปะ ๗” ได้แก่ “อาการ” ของจิตที่เป็น “ตักกะ-
วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-พยุปปนา-เจตโส อภินิโรปนา-วสิสังขารา”

วสิสังขารา หรือ “วสิสังขาร” นี้ยังเป็น “จิตในจิต” ยังไม่ใช่จิต
ที่ทำงานออกมานอกจิต ยังเป็นแค่ “จิต” ที่ปรุงแต่งตัวเองอยู่ในจิต

ยังไม่ใช่ “วสิกรรม” (ภายนอก) หรือออกมาร่วมปรุงกับ “กายกรรม”
(กายวิญญูติ) แต่เป็นเพียงแค่ “มโนวิญญูติ” อยู่ใน “ภายใน” เท่านั้น

เป็นเพียงภาวะ “รูปกาย” หรือ “นามกาย” ที่เกิดอยู่ใน “จิต” โดย
เฉพาะเป็นเจตสิกตัวที่จะต้องเรียนรู้ให้ “รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง” และจะต้อง
“ดับ” กิเลสส่วนอกุศลจิตในจิตมาให้ได้ก่อน

ซึ่ง “วสิสังขาร” นั้น ก็ยังมีอยู่ ๒ ฐานะ

วสิสังขาร “ฐานะที่ ๑” คือ ภาวะที่มีกิเลสร่วมปรุงอยู่ด้วย (วสิที่
สังขาริกัง) ของปุถุชนทั่วไปทุกคน ผู้ปฏิบัติจะต้องฝึกฝนกำหนดรู้
“วสิสังขาร” ตัวนี้ให้ได้เพื่อเรียนรู้แล้วกำจัดส่วนที่เป็น “กิเลส” ร่วม
อยู่ในสังขารตัวนี้ ให้หมด

วสิสังขาร “ฐานะที่ ๒” คือ ภาวะที่เราได้ปรุงแต่งเป็น “คำพูด”
(วชิ) ขึ้นมา ด้วย “จิตที่สะอาด” แต่ยังอยู่ในใจ เป็นคำพูดไม่มีกิเลส
ร่วมปรุงด้วยเลย (วชิที่อสังขาริกัง = วสิสังขารที่วิสุทฺธิ) แต่ได้กำหนดเป็น
ภาษาเป็นคำพูดที่อยู่ภายในใจแล้ว เพียงแต่ยังไม่ได้ส่งเสียงออกมา
เป็นคำพูดสู่ภายนอกเท่านั้น

“วสิสังขาร (ปรุงแต่งเป็นคำพูด)” จึงไม่ใช่ “วสิกรรม (พูดออกมาเป็นคำ)”

และผู้ลั้มาทิภูฏีแท้จึงจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “วสิสังขาร” นี้ ซึ่งเจ้าตัว
ต้องดับกิเลสที่เป็นตัวการให้ได้เป็น “ต้น” ก่อน จึงจะมีหลักประกัน
เป็น “ต้นเกิด” ที่บริสุทธิ์ชื่อสัตย์ได้ เป็นลัจจะ

เพราะ“จิตเป็นประธานสิ่งทั้งปวง”

“วลีสังขาร”จึงเป็นตัว“ก่อนอื่น”ที่จะต้อง“ดับ”ให้ได้สำเร็จ
ภายในจนบริบูรณ์ และ“ดับอยู่”อย่างยั่งยืน แล้วจึงจะเป็นผู้
ให้“ความเกิด”แก่“จิตสังขาร”และ“กายสังขาร” ในโอกาสต่อไป
ชนิดที่ประเสริฐเป็นอาริยบุคคลจริง นี่คือ ลำดับในภายในที่สำคัญ

จึงต้อง“สังขต”(ปรับปรุง)“วลีสังขาร”ตัวสำคัญ“ก่อนอื่น”แล้ว
จึงจะ“สังขต”กับจิตตัวต่อมา แล้วจึงจะ“สังขต”กับกายตัวปลายท้าย
“วลีสังขาร”ในที่นี้คือ การปรุงแต่งของกระบวนการ“สังกับปะ๗”
ซึ่งมีอยู่เฉพาะ“ในภายในจิต”ที่ยังไม่ออกมาเป็น“วชิกรรม”

ยังเป็นแค่“ปฏิสมผัสผัสโส(การกระทบกันหรือการจัดการกันของจิตอยู่ใน
ภายในเท่านั้น ยังไม่เป็นแม้แต่เป็น“คำพูด(อริวัจนะ)”ขึ้นมาในจิต” ไม่ว่าจะเป็น
การปรับปรุง“การเกิด”หรือการปรับปรุง“การดับ”ให้แก่จิตตน-กายตน
“จิต”ที่สะอาดไม่มีกิเลสที่แผ่ถาวรแล้วจริง จึงทำกายกรรม-
วชิกรรมชื่อลัตถ์ยบริสุทธียั่งยืนแท้

(จบฉบับที่ ๓๐๔)

ฉบับที่ ๓๐๕ ธันวาคม ๒๕๕๘

ต่อจากฉบับที่แล้วกันเลยทีเดียว ฉบับที่แล้วผู้เขียนได้
สาธยายถึงตอนท้ายๆว่า

“วลีสังขาร”ในที่นี้คือ การปรุงแต่งของกระบวนการ“สังกับปะ
๗” ซึ่งมีอยู่เฉพาะ“ในภายในจิต”ที่ยังไม่ออกมาเป็น“วชิกรรม”

ยังเป็นแค่“ปฏิสัมพันธ์”(การกระทบกันหรือการจัดการกันของจิตอยู่ใน
ภายในเท่านั้น ยังไม่เป็นแม้แต่เป็น“คำพูด(อริวิัจจนะ)”ขึ้นมาในจิต”ไม่ว่าจะเป็น
การปรับปรุง“การเกิด”หรือการปรับปรุง“การดับ”ให้แก่จิตตน-กายตน

ผู้ลัทธิเต๋าจะรู้จักแท้จริง“วลีสังขาร” ซึ่งเจ้าตัว
ต้องดับกิเลสที่เป็นตัวการให้ได้เป็น“ต้น”ก่อนจึงจะมีหลักประกัน
เป็น“ต้นเกิด”ที่บริสุทธิ์ชัณฐะได้ เป็นลัทธิ

เพราะ“จิตเป็นประธานสิ่งทั้งปวง”

“วลีสังขาร”จึงเป็นตัว“ก่อนอื่น”ที่จะต้อง“ดับ”ให้ได้สำเร็จ
สัมบูรณ์ และ“ดับอยู่”อย่างยั่งยืน แล้วจึงจะเป็นผู้ให้“ความเกิด”แก่
“จิตสังขาร”และ“กายสังขาร”ในโอกาสต่อไป ชนิดที่ประเสริฐเป็น
อารยบุคคลจริง

จึงต้อง“สังขต”(ปรับปรุง)“วลีสังขาร”ตัวสำคัญ“ก่อนอื่น”แล้ว
จึงจะ“สังขต”กับจิตตัวต่อมา แล้วจึงจะ“สังขต”กับกายตัวปลายท้าย

ไม่ว่าจะเป็น การปรับปรุง“การเกิด”หรือการปรับปรุง“การดับ”
ให้แก่จิตตน-กายตน

“จิต”ที่สะอาดไม่มีกิเลสที่แก้แล้วจริง จึงทำกายกรรม-
วจีกรรมชัณฐะบริสุทธิ์ยั่งยืนแท้

[จบฉบับที่แล้วตรงนี้ ก็อ่านต่อไปได้เลย]

เพราะเมื่อใดเรากำจัด“กาย”ย่อหมายถึงกำจัดเฉพาะ“ภาวะ
ของอกุศลจิต”นั่นเองโดยตรงเสมอ มิใช่ไปกำจัดส่วนใดส่วนหนึ่ง
ของร่างภายนอกที่เป็นดินน้ำไฟลมประกอบกันขึ้นเป็นองคาพยพ
แห่ง“ร่างกาย”ของเราให้หมด ให้หาย ให้ดับสิ้นไปเลย

แม้แต่ความมิถิลาของผู้นั้นหลงเข้าใจผิดว่า การทำให้“กาย

สังขารระงับหรือสงบ”นั้น(ปัสสัมภัง กายสังขารัง) คือการทำให้“อาการ กระตุกกระตัก”ของร่างภายนอก หรืออาการที่เคลื่อนไหวของทุก ส่วนที่เป็นภายนอก มันหยุดลง เบาลง หรือนิ่งลง กระทั่งที่สุดหยุด ความเคลื่อนไหวใดๆทุกส่วนภายนอกสนิท แล้วเข้าใจว่า การปฏิบัติ ได้ผลเช่นนี้แหละเป็น“ความระงับกายสังขาร”(กายสังขารัง ปัสสัมภัง) ผู้นั้นก็ยังมิจฉาทิภูฏิ เพราะ“กาย” มิใช่แค่“มหาภูตรูป ๔”หรือแค่ ภายนอกเท่านั้น

ที่ผิดความเป็น“กาย”เลยเถิดไปถึงกับตัดความรู้สึกภายนอก ไม่รับรู้“อาการ”ใดๆจากภายนอกเลย แม้กระทั่งลมหายใจเข้า- ลมหายใจออก(อานาอาปานะ) ก็ไม่รับรู้กันเลย “ตัด”ความรับรู้ลึก ภายนอกไปสิ้นหมด มีแต่“ความรู้สึก”อยู่ภายในเท่านั้น อย่างนี้คือ การปฏิบัติที่“มิจฉาทิภูฏิ”ละทิ้งไปกันใหญ่แล้ว

พระวณะของพระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“อานาปานสติสูตร”(พระ ไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๘๕-๒๘๙)นั้นศึกษากันดีๆ แล้วจะรู้แจ้งชัดเจนนัยว่า ผู้ปฏิบัติของพุทธที่จะบรรลุสู่อาริยมุมทั้งหลายนั้น ต้องประกอบ ความเพียรในอันเจริญ“สติปัฏฐาน ๔”อยู่(วิหริต)เป็นหลักเสมอ

ซึ่งถ้าผู้ใดมิไหวพริบเข้าใจได้ลึกซึ้งยิ่งไปถึงว่า ก็“อานาปานสติ” นั้นแหละคือ ทุกขณะที่คนผู้ใดก็ตาม ที่ยังมีลมหายใจเข้า-ลมหายใจ ออก“อยู่”(วิหริต) พึงมี“สติ”และพึงปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”อยู่(วิหริต) ให้ได้เสมอ ในทุกขณะ ในทุกกรรมกิริยา (มิใช่เอาแค่“หลับตา”นั่งอยู่เท่านั้น)

คำว่า“อยู่”ที่บาลีว่า วิหริตหรือวิหริตติ นี้ ต่างกันกับคำว่า“มีอยู่” ที่บาลีว่า สันติ อย่างมีนัยสำคัญ ที่จะต้องทำความเข้าใจให้ถ่องแท้ ซึ่งการปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”นี้ ก็คือผู้ปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม”

อยู่(วิหฺรติ)นั้น ย่อมมี“โพธิปักขิยธรรม”ครบพร้อมไปทั้ง ๓๗ อยู่ (วิหฺรติ) ไม่ได้ตัดขาด“โพธิปักขิยธรรม”ส่วนใดทั้ง ๓๗ นั้นออกไปไหนเลย ผู้ปฏิบัติย่อมจะมี“โพธิปักขิยธรรม”ทั้ง ๓๗ อยู่(วิหฺรติ)เป็นองค์ธรรม ที่ต้องเกิดต้องมิต้องทำ ตามเวลาและหน้าที่ เมื่อถึงภวะนั้นปัจจุบันนั้น

แม้แต่ในสูตร“อานาปานสติ”[ตลอดเวลาที่มีลมหายใจเข้าและลมหายใจ ออกอยู่(วิหฺรติ) ยังไม่ตายนั่นเอง ก็พึงมีสติ] และปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”อยู่ (วิหฺรติ)ด้วย ในปัจจุบันนั้นไปตลอด ที่มีทั้ง“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”

ปฏิบัติ“สติปัฏฐาน” ก็คือ มีการตั้งสติ มีการใช้สติ มีการปฏิบัติ ที่ใช้สติเป็นประธาน แล้วผู้ปฏิบัติก็ทำหน้าที่นั้นๆอยู่ตลอด(วิหฺรติ)

และการปฏิบัติ“สติปัฏฐาน”นั้น ก็มี ๔ องค์ธรรมที่ปฏิบัติอยู่ คือ ปฏิบัติกับความเป็นกาย-กับความเป็นเวทนา-กับความเป็นจิต-กับความเป็นธรรม คน“มีอยู่”(สันติ)ให้ปฏิบัติเมื่อถึงภวะนั้นๆซึ่งจะมีต่อเนื่องกันไป

พิจารณาให้ดีๆก็จะเห็นว่า “อยู่”(วิหฺรติ) กับ“มีอยู่”(สันติ)นี้ หมายถึง ถึง ภาวะที่เป็น-ภาวะที่มี-ภาวะที่อยู่ ในปัจจุบัน,ขณะนั้น(now)ทั้งคู่

แต่คำว่า“อยู่”(วิหฺรติ) คือ ปฏิบัติอยู่ มีอาการอยู่ ประพฤติอยู่ กระทำอยู่

ซึ่งหมายถึง “อาการปฏิบัติ-อาการที่ทำ-อาการของความ ประพฤติ” คำนี้ใช้ในฐานะเป็น“คำกริยา”(verb) ในปัจจุบัน(now)นั้น

ส่วนคำว่า“มีอยู่”(สันติ)นั้น คือ ในปัจจุบันนั้นเช่นเดียวกัน มีตัวตนอยู่ มีสภาพอยู่ มีลักษณะที่เป็นได้แล้วอยู่ หรือมีบุคคลอยู่นั้นคือ “สันติ”(มีอยู่) เป็นการระบุบอกภาวะที่หยาบใหญ่กว่า “วิหฺรติ”(อยู่) คำนี้ใช้ในฐานะเป็น“คำนาม”(noun) ในปัจจุบัน(now)นั้น

อันนี้หมายถึง ขณะนั้นก็มีคนที่ยังมีกรรมตามที่ว่านั้นอยู่ในขณะที่พระพุทธเจ้า ตรัสคำสอนนี้อยู่นั้นเอง บุคคลที่ยังมีกรรมที่ควรละทิ้ง อหังการมีกิตติ สกิทกามีกิตติ โสตาบันกิตติ นั้น “มี” และ “อยู่” ในปัจจุบันด้วย

ดังจะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าตรัสถึง ภาวะของบุคคล เช่น อาริยบุคคลทั้ง ๔ อรหันต์, อนาคามี, สกิทกามี, โสตาบัน ท่านใช้คำว่า “มีอยู่”(สันติ)ในกาละนั้น

นั่นก็คือ “มีอยู่”(สันติ)นี้เป็น “คำนาม” (noun) แล้ว แต่ก็ยังมี “กริยา”(verb)ของอาริยภูมิอยู่ในบุคคลเหล่านั้น เป็น “อดีตสัมบูรณ์” (past perfect) จึงมีทั้ง “ปัจจุบัน”(continuous) อยู่ในขณะนั้น(now)ด้วย และมีทั้ง “ปรากฏอยู่”(present)ในขณะนั้น(now) มีทั้ง “ผ่านไปแล้ว”(past)อยู่ในขณะนั้น(now)ทีเดียว

ส่วนความประพจน์ท่านใช้คำว่า “อยู่”(วิหิต) ตั้งแต่การเจริญ “สติปัฏฐาน ๔” ก็ต้องเจริญ “สัมมปปีธาน ๔-อิทธิบาท ๔-อินทริย ๕-พละ ๕-โพชฌงค์ ๗-มรรคมงคล ๘” ไปตลอดซึ่งมีทั้ง “โพธิปักขิยธรรม” ๗ ข้อใหญ่ “อยู่”(วิหิต)ด้วย ในขณะที่ประกอบความเพียรในอันเจริญ “อานาปานสติ” อยู่(วิหิต)ไม่แยกกัน

ทั้งการเจริญ “เมตตา” อยู่(วิหิต)ก็ต้องเจริญ “กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา” ไปตลอดหมดไม่แยกกัน ใน “พรหมวิหาร ๔” เป็นสัมมัตติและปฏิสัมพัทธ์กันขณะประกอบความเพียรในอันเจริญ “อานาปานสติ” อยู่(วิหิต)นั่นเอง

ทั้งการเจริญ “อสุภสังขยา” (กำหนดรู้ความไม่น่าพึงใจ)เช่นกัน ก็ “อยู่”(วิหิต)ในขณะที่ประกอบความเพียรอันเจริญ “อานาปานสติ” ไม่แยกกัน

ทั้งการเจริญ “อนิจจังสังขยา” (ความไม่เที่ยง) เช่นกัน ก็ “อยู่”(วิหิต)

ในขณะที่ประกอบความเพียรอันเจริญ“อานาปานสติ”ด้วยไม่แยกกัน
ซึ่งเป็นภาวะที่มีอาการอยู่ ประพัตติอยู่ กระทำอยู่ ปฏิบัติอยู่
ทั้งนั้น

การปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”นั้น ถ้าไม่มีการปฏิบัติ“สัมมปธาน ๔”
ด้วยเป็นต้น หรืออื่นๆตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ มันก็ไม่ใช่แล้ว
เพราะ“กายสังขาร” มันไม่มีแล้ว เพราะมันทิ้ง“ภายนอก”ไปหมดสิ้น
แล้ว มันก็ผิดเป็นมิจฉาทิฎฐิไปจากพระพุทธวจนะแน่นอน

มันไม่มี“มหาภูต ๔” ความเป็น“กาย”มันถูก“ตัด”ไปจาก“ใจ”
(นาม) ขาด“ภายนอก”ไปสิ้นหมดแล้ว ขาดภายนอกก็ไม่ใช่“กาย”

ทั้งภายนอกไม่ได้เลย ที่“หลับตา”เข้าไปมี“ความเพ่ง”อยู่แต่
ภายในใจก็ขาดความรู้“มหาภูตรูป ๔”ไปแล้ว ก็ถือว่าไม่มี“กาย”

แม้จะเหลือเพียงรับสัมผัสรู้อยู่แค่“ลม”อันเหลือแค่“ลม”ที่ยัง
ผ่านสัมผัสให้รับรู้ ๑ ใน ๔ ของมหาภูตเท่านั้นที่เหลือสัมผัสอยู่น้อยนิด
ไม่ขาดหายไป ก็ยังเป็น“กาย”อยู่ เพราะ“ลมหายใจออก-ลมหายใจ
เข้านี้ เป็นกายชนิดหนึ่งในพวกกาย” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน
พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๘๙

หากขาดการ“สัมผัสภายนอก”หรือ“ตัดภายนอกไปหมดสิ้น”
ไม่เหลือความรู้“ภายนอก”อยู่เลย เช่นนี้แล ที่ไม่ใช่“กาย”แล้ว

นี่คือ เครื่องซึ่งขัดว่า การปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”ให้บริบูรณ์
ได้นั้น ต้องมี“ภายนอก”พร้อม อย่าขาดจาก“มหาภูตรูป ๔” จึงจะ
ชื่อว่าการเจริญ“อานาปานสติ” ที่ปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”
ได้ครบบริบูรณ์มีผลมาก

ศึกษาจาก“อานาปานสติสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔) โดยเฉพาะ

ข้อ ๒๘๙ หรือ“สติปัฏฐานสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐) เกือบทุกข้อจะมีคำว่า“วิหริติ”(อยู่)เสมอ กำกับตลอด

นั่นคือ หากพิจารณา“กายสังขาร”นั้นจะต้องกำหนดจากภายนอก และแม้พิจารณา“จิตสังขาร”ก็ยังมีภายนอกสัมผัสสัมผัสพันธ์“อยู่”(วิหริติ) เพียงแต่กำหนดเน้นเข้าไปเรียนรู้ลึกขึ้นถึงภายในเท่านั้น โดยมีความเป็นทั้งภายนอกและทั้งภายใน“อยู่”(วิหริติ)หรือ“ย่อมอยู่”(วิหริติ) หรือ“สำเร็จอริยาบถอยู่”(วิหริติ)หรือ“สำเหนียกอยู่”(วิหริติ) แปลกันไปหลายสำนวน ตามแต่ผู้แปลจะเห็นเป็นไปตามพลความที่เหมาะสม

ซึ่ง“วิหริติ”นี้หมายถึง มีองค์ประกอบนั้นๆ“อยู่”ในขณะนั้น พร้อม ณ ปัจจุบันนั้นด้วยโต้งๆโทนโทหลัดๆยังไม่ขาดไปจากองค์รวมของ“รูปและนาม” หรือยังไม่ขาดไปจากองค์รวมของ“ภายนอกและภายใน” หรือจะเป็น“กายและจิต”ก็ยังไม่ขาด ยังมี“ธรรม ๒”เสมอ จึงจะชื่อว่า“กาย” หรือ“กายสังขาร”

ดังนั้น การประพฤติ“สำรวจอินทรีย์ ๖”จะตัดความรู้ไปแม้ไม่มีอายตนะ ๔ (ตา,หู,ลิ้น,กาย)เพราะตัดสัมผัส“กาย”ส่วนอื่นไปแล้ว เหลือแค่“กาย”ที่รู้ได้จาก“สัมผัส”อยู่เป็น“ลม”ภายนอก ผ่าน“จมูก”ที่หายใจเท่านั้น

“กาย”ส่วนอื่นๆไม่รับรู้แล้วสิ้นหมด เหลือแค่“ลม”ผ่านจมูก เหลือแค่นี้ก็เพียงพอได้ว่า เป็น“กาย” ซึ่งมันเกือบจะไม่มี“กาย”แล้ว

หากขาดความรู้สึกสัมผัส“ลม”ตรงนี้เสียแล้ว ไม่มี“ลม”ให้พิจารณาในการปฏิบัติแล้ว “กาย”ชนิดหนึ่งในพวกกาย ซึ่งตามพระพุทธพจน์ว่า จะพิจารณาเห็น“กายในกาย มีความเพียร รู้สีกตัว มีสติ กำจัดอภิชฌาและโทมนัสในโลก” ตามพระไตรปิฎก ในเล่ม ๑๔

ข้อ ๒๘๙ ก็ไม่เหลือให้พิจารณาเลย

การปฏิบัติก็ไม่บริบูรณ์ เพราะ“กาย ไม่มีอยู่”ให้ประกอบความเพียรในอันเจริญ“สติปัฏฐาน ๔”ตามพระพุทธรูปในเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๘๕ ชัดเจนแจ่มแจ้งขึ้นไหม?

หรือแม้จะเป็น“จิตสังขาร”หรือ“วลีสังขาร” ก็ต้องมี“ธรรม ๒” คือ“รูป”(ภาวะที่ถูกสัมผัสรู้ที่อยู่เป็นภาวะภายนอก เป็น“กรรมของกริยา” = object) กับ“นาม”(ภาวะที่เป็นจิตโดยตรงของตัวเอง เป็น“ประธานอาการของจิต-อาการของ วชิไนใจ” = subject)อยู่

ไม่ขาด“ธรรม ๒”(เหตุ ธัมมา)ให้ศึกษา จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“อาการ”ของ“นามธรรม”(จิต-เจตสิก)ที่เป็น“รูป”ให้ศึกษาได้

เราต้องมุ่งรู้ลึกเข้าไปหา“นามธรรม”เป็นสำคัญเสมอ แต่ไม่ได้ทั้งภายนอกไปเลย

และที่สำคัญนั้น“ส่วนที่จะถูกจัดการชำระหรือตรงที่จะกำจัด แท้ๆ”นั้น ก็คือ“จิตหรือมโนหรือวิญญาณ” ไม่ใช่ส่วนภายนอก

เรากำจัดเฉพาะส่วนที่เป็น“จิต-มโน-วิญญาณ”เท่านั้น ในส่วนที่เป็น“อกุศลจิต” เพราะชั้น“จิตสังขาร”นี้มันไม่ใช่“กายสังขาร”แล้ว

แม้ภายนอกจะยังมี“เหตุ”สัมผัสอยู่ แต่ส่วนร่างกายหรืออาการที่มีอยู่ภายนอกของเรานั้นจะแข็ง จะแรง จะเร็ว จะหนัก จะเบาอย่างไร ก็จะมีพฤติกรรมต่างๆ ที่เหมาะสมตามกิริยาในโอกาส นั้นๆเป็นอยู่ ที่ทำกรรมอันดีที่สุด เพียงแต่“กายกรรม”นั้น ไม่มี“อกุศลจิต”เป็น“ตัวชักนำ”(อสังขารัง) เท่านั้นเอง

เห็นไหมว่า มันมีนัยสำคัญที่ละเอียดลึกซึ้งกันปานฉะนี้

ดังนั้น นักปฏิบัติธรรมของพุทธ จะไม่่ง ไม่สงสัยเลยที่พระพุทธเจ้า

ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ โดยเฉพาะประเด็นสำคัญ
ที่ว่า “ตถาคตเรียก กาย นี้ ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”

เพราะ “กาย” คือ “องค์รวมของรูปกับนาม” ถ้าไม่มี “ธรรม ๒” นี้
เราก็เรียนรู้ไม่ได้

(จบฉบับที่ ๓๐๕)

ฉบับที่ ๓๐๖ มกราคม ๒๕๕๙

ต่อจากฉบับที่แล้วกันเลยทีเดียว ฉบับที่แล้วผู้เขียนได้
สาธยายถึงตอนท้ายๆว่า

การปฏิบัติจะไม่บริบูรณ์เลย ถ้า “กาย ไม่มีอยู่” ให้ประกอบ
ความเพียรปฏิบัติด้วย ในอันเจริญ “สติปัฏฐาน ๔” ตามพระพุทธพจน์
ในเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๔๕ ตั้งแต่ความเป็น “กายในกาย” ซึ่งปฏิบัติได้แล้ว
เสร็จ “กาย” ก็ยังมี “รูปกับนาม” อยู่ตลอด เป็น “ธรรม ๒” ซึ่งเป็น
“เวทนาในเวทนา(กาย)-จิตในจิต(กาย)-ธรรมในธรรม(กาย)” คือ “องค์
รวมธรรม ๒” ใน “ความมี” (อตฺถิหรือโหติ) คือ “หนึ่ง” กับ “ในหนึ่ง” อยู่เสมอ
และหนึ่งกับในหนึ่งนี้ก็จะแตกต่างกัน(สังคะ, เพศ)ทั้งนั้น ไม่มีอะไร
ในภาวะ “๒” ที่เท่ากันจริงหรือเหมือนกันชนิดที่ไม่มีอะไรต่างกัน

“ความจริง” (สัจจะ) มีอย่างเดียวก่อนนั้น สัจจะที่สองไม่มี (เอกํ ทิ
สัจจํ น ทุตฺติยมตฺถิ)

ผู้ที่สรุปจบสัจจะ “เป็นหนึ่ง” ไม่ได้สำเร็จเสร็จจริง ก็เพราะ คน
ผู้นั้นยังยึดตัวตน ว่า “ตนถูก-คนอื่นผิด” ก็ยังเป็นผู้ทำ “เอกัคคตาจิต”

ให้แก่ตนเองไม่ได้ ผู้ยังมีตน คือ “มานะ”

หรือผู้ยึดว่า “ตนถูก-อื่นใดต่างไปจากตนนั้นผิด” แล้วก็ยังวาง “ตัวตน” ไม่ได้ ตนเข้าร่วมกับคนอื่นอย่างสนิทใจไม่ได้ เท่านั้นแหละ จึงยังมีทุกข์นี้เหลืออยู่ในตน ถ้าวางได้ เข้ากับหมู่ให้ได้ ก็จะไม่เจริญ ด้วย “สัลเลขธรรม” ไปเอง แล้วมันจะสะอาดสนิทเนียนได้ในที่สุด

สำหรับคนที่ “กำหนดยึด” หนึ่งเดียว หรือยึดหนึ่งใดว่า “เที่ยงแท้” แล้วตนเองก็วางใจอนุโลม-ปฏิโลมไปตาม “สัปปุริสธรรม ๓” โดยมี “มหาปเทส ๔” เป็นหลักยึดไม่ได้ ผู้นั้นก็ยังมี “ตน” (อัตตา) จึงยังเหลือ “ทุกข์” ส่วนนี้อยู่แท้

“สัจจะ” จึงมีอยู่ที่ “คน” ถ้าผู้ใด “กำหนดในตนเอง” (สัญญา) ว่า ภาวะนี้แน่แท้จริงหนึ่งเดียว (นิจจัง) เป็นอื่นไปไม่ได้ คนนี้ก็ “ยึดมั่น ถือมั่น” (อภินิเวส) ในภาวะนั้น “โดยตนเอง (เอโก)” จึงมี “ตน” อยู่ ก็ทุกข์เท่าที่ตนยึดนั้น

ส่วนผู้ที่ “กำหนดในตนเอง” (สัญญา) ว่า ภาวะนี้แน่แท้จริงหนึ่งเดียว (นิจจัง) แต่ก็วางทิ้งเสียได้ อนุโลมเป็นไปกับหมู่ที่ตนร่วมอยู่ได้ด้วยดี ผู้นี้ก็ “ไม่ยึดมั่นถือมั่น” (นาริณเวส) ในภาวะนั้น “โดยตนเอง” (เอโก) ผู้นี้ก็คือผู้จบกิจถึง “ความไม่มีตน” (อนัตตา) สบายไป เจริญต่อ นี้คือ ความเป็น “สัญญาเย นิจจานิ”

ดังนั้น “สัจจะ” หลากหลายต่างหาก เว้นจากสัญญาว่าเที่ยงเสีย ไม่มีเลยในโลก” [น เทว สัจจานิ พหุณี นานา อัญญัตระ สัญญาเย นิจจานิ โลเก] ผู้นั้นก็ “จบกิจ” ในความเป็น “ธรรม ๒” สำหรับตน ชื่อว่า เป็นผู้ทำ “ธรรมะ ๒” ให้เป็น “หนึ่ง” (เอกัคคตา=ปุงลึงค์) ได้แล้วนี้ บัดนี้สามารถทำ “หนึ่ง” ให้เป็น “นปุงสกกลิงค์” (หมดสิ้นความเป็นเพศ หรือไม่มีความแตกต่าง)

คือ“กลางๆ หรือสูญ”ได้อีก เป็นที่สูงสุด เป็นผู้สิ้นเกลี้ยงความเป็น“เจ้า
ทิฏฐิ”[ทิฏฐิ; ตักกัญจ ทิฏฐิสูปกัปปยิตวา สัจจัง มุสสตี ทวยธัมมมาหุได้ลัมบุรณั

ฉะนีแล คำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้าศาสดาของโลก(พระไตรปิฎก
เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑๙) ซึ่งแม้จะเป็น“จิตสังขาร”หรือ“วจีสังขาร” ก็ต้องมี
“ธรรม ๒”คือ“รูป”(ภาวะที่ถูกรู้แต่เป็นภาวะภายใน เป็น“กรรมของกริยา” = ob-
ject) กับ“นาม”(ภาวะที่เป็นจิตหรือวจีโดยตรง ของผู้รู้เอง เป็น“ประธานอาการของ
จิต-อาการของวจีในใจ” = subject)อยู่

ไม่ขาด“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา)ให้ศึกษา จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“อาการ”ของ“นามธรรม”(จิต-เจตสิก)ที่เป็น“รูป”ให้ศึกษาได้ แม้จะปฏิบัติ
ได้สำเร็จแล้ว“ธรรม ๒”ก็ยังอยู่ คือ มี“ภาวะที่ถูกรู้”(รูป)กับ“เราผู้รู้”(นาม)

เพียงแต่ว่า ในขณะยังไม่สำเร็จลัมบุรณันั้น เราสามารถมี
“ธรรมะ ๒”คือ“เราเป็น ๑”(เอก)ได้จริง กับ“อื่นๆ”(ปรอยู่ แต่เราก็เป็นเอก
เป็นหนึ่งในตัวเรา ผู้ยินยอม ไม่ยึดมั่นถือมั่น อ่อนน้อมพร้อมที่จะ
อนุโลม-ปฏิโลมไปกับความพอเหมาะพอดี ประโยชน์สูง-ประหยัด
สุด ที่เป็น“มตฺหุม”และรวมไปกับหมูนั่นๆอย่างเต็มใจ-สบายใจ-
มีกำลังใจเต็ม เพราะ“ปลดความยึดมั่นถือมั่น”ในความเป็น“ตน”ได้

ผู้ปฏิบัติจึงต้องมุ่งรู้ลึกเข้าไปหา“นามธรรม”เป็นสำคัญเสมอ
แต่ไม่ได้ทั้งภายนอก ไปตลอดการศึกษา กระทั่งบรรลอรหันต์

และที่สำคัญนั้น“ส่วนที่จะถูกจัดการชำระหรือตรงที่จะกำจัด
แท้ๆ”นั้น ก็คือ“จิตหรือมโนหรือวิญญาณ” ไม่ใช่ส่วนภายนอก โดย
เฉพาะของผู้อื่น อย่าไปกำจัดอะไรของใคร ของใครเขาก็กำจัดของ
เขาเอง เราเพียงแค่ว่า ดิสุตก็แนะแรงๆ ให้ความเห็นก็สูงส่งแล้ว

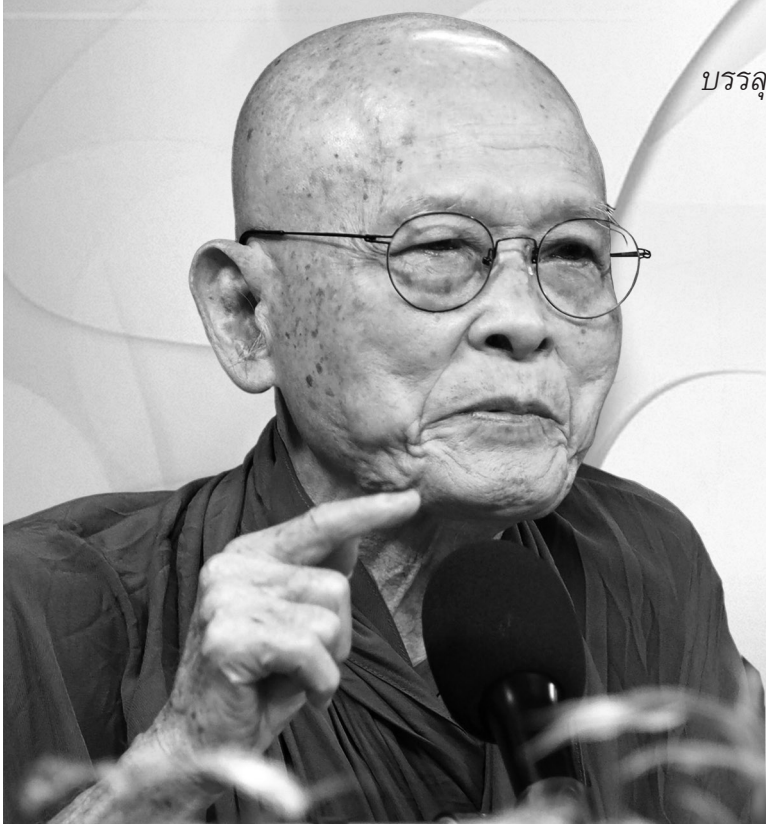
เรากำจัดเฉพาะส่วนที่เป็น“จิต-มโน-วิญญาณ”ของเรา ในส่วน

“ตถาคตเรียก กายนี้ว่า
จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”

เพราะ“กาย” คือ
“องค์รวมของรูปกับนาม”

ถ้าไม่มี“ธรรม ๒”นี้

เราก็เรียนรู้
บรรลุดธรรมไม่ได้เลย

ที่เป็น“อกุศลจิต” หากจิตสำเร็จผลแล้ว ภายนอกก็จะอนุโลม-ปฏิโลม
อย่างไร ก็เท่าที่เรามีบารมีจะสามารถ ยึดหยุ่นให้ผู้อื่นได้เท่าที่ผู้ใดมี
สมรรถนะและเรี่ยวแรงเราจะมีพอ ไม่ประมาท เมื่อนั้นเราก็จะไม่
ต้องฝืน ไม่ต้องสะกดอะไรต่อไปอีกแล้ว ก็จะเบา สบาย เรียบร้อย ฉลุย

ส่วนร่างกายหรืออาการที่มีอยู่ภายนอกของเรา และพฤติกรรม
ต่างๆ จะเร็ว จะแรง จะแข็ง จะใหญ่ จะหนัก จะช้า จะนุ่ม จะอ่อน จะน้อย
จะเบา อย่างไรก็เหมาะสมตามกิริยาที่ประมาณแล้วโดยการประมาณ
ของตน(มัตตัญญตา)ในโอกาสนั้นๆเป็นอยู่ ที่ทำกรรมอันดีที่สุด เพียง
แต่“กายกรรม”นั้นไม่มี“อกุศลจิต”เป็น“ตัวชักนำ”(อสังขารกัง)

เห็นไหมว่า มันมีนัยสำคัญที่ละเอียดลึกซึ้งกันปานฉะนี้

ดังนั้น นักปฏิบัติธรรมของพุทธ จะไม่งมงาย ไม่สงสัยเลยที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ โดยเฉพาะประเด็นสำคัญ
ที่ว่า “ตถาคตเรียก กาย นี้ ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”

เพราะ“กาย” คือ “องค์รวมของรูปกัณฺณาม”

ถ้าไม่มี“ธรรม ๒”นี้ เราก็เรียนรู้ บรรลุธรรมไม่ได้เลย

ขออย่านะ ว่า บรรลุนิพพานบริบูรณ์ไม่ได้ ลัมบูรณ์ไม่ได้

ปฏิบัติธรรมโดยวิธี“หลับตา”ตามที่เดียรถีย์ทำกัน ไม่มี“กาย
ภายนอก”นั้น “มิฉฉาทิฏฐิ”แท้ๆ

ไม่มีทางบรรลุธรรมแบบพุทธเด็ดขาด เพราะไม่มี“กาย”ใจ!

ยกเว้นคนที่มิ“ปัจเจกภูมิ”หรือ“สยง อภิญญา” อันเป็น“ของตน”
ได้มาแล้วแต่“ชาติ”ปางก่อน(บุพเพกตบุญญาตา = จบกิจ“บุญ”ได้มาก่อนแล้ว)

เพราะจะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในสภาวะธรรมของความ
เป็น“สัตว์” จากสัตว์ชั้นต้นสัตว์นรก-เทวดาโลกียะ-เทวดาโลกุตระ-

รูปพรหม-อรูปพรหมจนถึงขั้นเป็น“เนวสัญญานาสัญญายตน
สัตว์”(ความเป็นสัตว์ที่อยู่ในภาวะที่ ๙ ของสัตตาวาส ๙) พระพุทธเจ้าทรงกำชับ
ชัดๆเลยว่า ให้ศึกษาด้วยความมี“กาย” ต้องไม่ปราศจาก“กาย”
(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๔๙, ๑๕๑) จึงจะบรรลุเป็นอรหันต์ได้

กล่าวคือ ผู้ปฏิบัติไม่ว่า สายศรัทธาหรือสายปัญญา ที่เริ่มจาก
ศรัทธาอนุสาริ(ผู้ปฏิบัติที่มีศรัทธานำการปฏิบัติ) หรือธรรมานุสาริ(ผู้ปฏิบัติที่มี
ปัญญานำการปฏิบัติ) จะต้องมียุติธรรมเป็น“หลักชัย”พยานหลักฐานสำคัญ
ยืนยันทนอยู่เสมอ(กายหลักชัย) จึงจะชื่อว่า เป็นผู้มีความจริง”(ลัจจะ)ครบ
บริบูรณ์ ด้วยการเชื่อมผนึก(integrate) ซึ่งเชื่อมทั้งส่วนนอก-ส่วนใน
ให้บริบูรณ์ ทั้งผนึกส่วนรวม-ส่วนตัวเข้าด้วยกัน(integration) จึงจะเป็น
บูรณาการ(integrity)ได้ความจริงทั้งที่เป็น“สมมุติลัจจะ” และทั้ง
“ปรมาตถลัจจะ” บริบูรณ์สมบูรณ์ถ้วนรอบแห่ง“ลัจจะ ๒”

ผู้บรรลุธรรมของพุทธนั้นจะต้องบรรลุด้วยการปฏิบัติที่มี
องค์ธรรม“ธรรม ๒”เสมอ(พตปฏ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) และบรรลุธรรมด้วย
การรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ลัจจะ ๒”หรือ“รู้ชัด”ในฐานะที่ตั้งแห่ง“ทิวฏฐิ”
ของตนให้เป็น“สัมมา ทิวฏฐิ”สมบูรณ์ ทั้งไม่ยึดมั่น“ความรู้ชัด”นั้นด้วย
ถ้าขืนยึดมั่น“ความรู้ชัด”เราก็มี“อัตตา”

ผู้ไม่ยึดมั่นถือมั่นแม้“ความรู้ชัดของตน”นี้แลคือ ผู้“หมดตัวตน”
หรือ“ไม่มีตัวตน”

ซึ่งตนมีความรู้แจ้งรู้จริง“ความจริงที่รู้ชัด”นั้นแล้วอย่าง
สมบูรณ์ ต่อจากนั้นก็อยู่กับสังคมกับโลก ชนิดที่ไม่ยึดมั่น“ความรู้ชัด
ของตน”อันได้“กำหนดรู้กระทั่งเที่ยงแท้”(สัญญาะ นิจจาน)นั้นไป
กอดต้นสังคมหรือไปเบียดเบียนสังคม เป็นผู้ใช้“ลัทธิปริยัติธรรม ๗-

มหาปเทส ๔”ประมาณสัดส่วนองค์ประกอบธรรม(มัตตัญญ)ให้อยู่กับ
สังคมอย่าง“พอเหมาะ”(พอดี) ตามโลกหรือตามความเป็นสังคมที่
ควรจะเป็นโดยการอนุโลม-ปฏิโลม อย่างไม่มีตัวตน ด้วยประการฉะนี้
นี่คือ “ความไม่มีตัวตน”ที่สัมบูรณ์

พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐,๓๔,๓๘, ๔๒,๔๔,๔๖,๔๗,๔๘,๔๙,๕๐
มากมายหลายข้อที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันความชัดเจนนี้ เมื่อคนนั้น
ไม่ยึดมั่นถือมั่นก็จะทราบความเกิดขึ้น-ความดับไป คุณและโทษของ
“เวทนา”ทั้งหลาย กับทั้งกลุ่บายเป็นเครื่องออกไปจาก“เวทนา”
เหล่านั้น ตามความเป็นจริง จึงทราบความดับเฉพาะตน เพราะไม่
ยึดมั่นถือมั่น ผู้ปฏิบัตินั้นจึงหลุดพ้น

ฉะนี้แลคือ คนผู้นี้ได้ปฏิบัติตามแบบ“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย
กาย”เป็นลำดับมาจริง

ซึ่ง“วิโมกข์ ๘”นี้ตั้งแต่ข้อ ๑ ไปจนถึงข้อที่ ๘ ศึกษากันตั้งแต่
ขั้นเริ่มต้นจาก“รูปธรรม”ตาม“วิโมกข์ ๘”ระบุไว้ชัดว่า ข้อ ๑ “รูป
รูปานิ ปัสสติ”ผู้ที่“มีรูป”(รูป)ให้รู้ ต้องรู้ชนิดสัมผัสอย่างรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง “เห็น”(ปัสสติ)ภาวะนั้นไปตลอด เห็นให้บริบูรณ์ด้วยความ
เป็น“กาย”ที่เป็น“รูปทั้งหลาย”(รูปาณ)

การปฏิบัติจึงปราศจากความมี“กาย”ที่เป็น“รูป”ไม่ได้ ตลอด
ทางของการปฏิบัติ จนกระทั่งถึงความเป็น“นิโรธ” ซึ่งแบบพุทธ
ที่สัมมาทวิฏฐิเรียกเต็มๆว่า สัมมุตตา เวทิต นิโรธ

และต้องมี“นาม”ประกอบกันไปตลอดเป็น“ธรรมะ ๒”เสมอ
อีกด้วย เช่น ในข้อหนึ่งนี้ มีคำว่า“รูป”นั้นชัดแล้ว ส่วนความเป็น
“นาม”ก็คือ คำว่า “ปัสสติ”ที่แปลว่า “เห็น”..ไ

ข้อ ๒ ของวิโมกข์ ๘ ยิ่งชัดเจนขึ้นไปอีกคือ “อัมมัตตังอรูป
ลัญญี (เอโก) พหิทธารูปานิ ปัสสตี”

ข้อนี้คือ ผู้ศึกษาจะต้องปฏิบัติไปตามลำดับ ตั้งแต่ขั้น“กามภพ”
แล้วถึง“รูปภพ” จนถึงที่สุดขั้น“อรูปภพ”จะเป็นขั้นปลาย

ส่วนข้อ ๓ ของวิโมกข์ ๘ ความว่า“สุกัณฺเฑวะ อธิมุตโต(อริโมกโข)
โหติ” ก็คือ การปฏิบัติขั้นผู้ปฏิบัติต้อง“สัมพัลวิโมกข์”ที่ตนปฏิบัติ
มาตั้งแต่ข้อ ๑-๒ ว่า มีผลหรือไม่

แล้วจึงต่อไปขั้น“อรุปธรรม” จนขั้นปลายของอรูปก็คือ เนวลัญญา
นาลัญญาตนะ และที่สูงที่สุดก็คือ “ลัญญา เวทิต นิโรธ”

“วิโมกข์ ๘”นี้ผู้ศึกษาจะดูได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๖
และเล่ม ๑๑ ข้อ ๓๕๐

การศึกษาของพุทธจะต้องมี“ธรรมะ ๒”ที่เรียกว่า “กาย” คือ
องค์ประกอบของ“รูป”กับ“นาม” อยู่ในการปฏิบัติไปด้วยกันตลอด

มี“กาย”คือ “องค์ประกอบของรูปกับนาม” เป็น“ธรรมะ ๒”ใน
การปฏิบัติศึกษาไปด้วยเสมอตลอด ไม่ขาดหาย“กาย”ไปไหนเลย
ลำดับแห่งการศึกษาก็จากขั้น“กามาวจร” แล้วต่อไปจึงเป็นขั้น
“รูปาวจร” และที่สุดก็ต่อไปสู่ขั้นปลายคือ“อรูปาวจร”

แม้“รูปาวจร”หรือ“อรูปาวจร”ก็ยังมี“กาย”ภายนอกด้วยเสมอ
ดังนั้น “หลับตา”ปฏิบัติก็จะขาด“กามาวจร” อันเป็นภพ
ภายนอกที่เป็น“กาย”ซึ่งต้องกำจัด“กามคุณ ๕”ไปถึง ๕ ทวาร

การปฏิบัติก็ไม่บริบูรณ์ด้วยองค์ธรรม จึงบรรลุลหัตถ์ไม่ได้
นั่นคือ การปฏิบัติธรรมของพุทธศาสนาต้องมีความเป็น
“กาย”อยู่ตลอดทั้ง ๓ ขั้น ตั้งแต่ในขั้น“กามาวจร”ขั้นต้น แม้บรรลु

หลุดพ้น“กามตัณหา”ไปได้แล้ว “กาย”ก็ยังคงมีภายนอกอยู่เสมอ ไม่ขาดหายไปจากการสัมผัสแต่อย่างใด มีสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย “กาย”ไปตลอด ไม่ขาดหายจากการสัมผัส“กาย”

การปฏิบัติของพุทธจะต้องผ่านมรรคผลของ“กามภพ”ได้ก่อน จึงจะต่อด้วย“รูปภพ” แล้วจึงจะ“อรูปภพ” ตามลำดับเป็น“อนุพพวิหาร ๙” และที่สูงสุดขั้น“นิโรธ”(สัญญา เวทิต นิโรธ)แท้ๆ ก็ต้องศึกษา ด้วยความเป็น“กาย”อยู่ตลอด มี“สัมผัส”(ผัสสะ)อยู่ตลอดการปฏิบัติ มี“เห็น”(ปัสสติ)อยู่ ตลอด“วิโมกข์ ๘”ด้วย“กาย”

นั่นก็คือ มี“ธรรมะ ๒” อันเป็น“องค์ประกอบของรูปกับนาม” นั่นเอง ซึ่งต้องเริ่มจาก“กายภายนอก”อันเป็น“กามภพ”แล้วจึงจะ เข้าไปสู่ชั้น“รูปภายใน”เป็นชั้น“รูปภพ”ต่อไป และชั้นปลายสุดก็ “อรูปภพ” เป็นชั้น“ในภายใน”สุดท้าย

แม้จะละเอียดสุดขั้น“อรูปในภายใน”เท่าใดก็ต้องเพียรกำหนด รู้(อวิชฌัตตอรุปสัญญา) ซึ่งต้อง“สัมผัส”และ“เห็น”(ปัสสติด้วยวิปัสสนาญาณ) ทั้ง“รูปกาย”และทั้ง“นามกาย”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยปัญญาอันยิ่ง(สัมมปัญญา)อันเป็น“ธรรมะ ๒”คือเรียนรู้ความเป็น“กาย”ไปตลอดการปฏิบัติ

ต่อเมื่อสุดๆจริงๆขั้น“นิโรธ”ที่เรียกว่า “สัญญา เวทิต นิโรธ” โน่นแหละ ผู้ปฏิบัติสามารถทำได้ถึงขั้น“ธรรมทั้งสองเหล่านี้รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง”(เทว ธัมมา ทวเณนะ เวทนายะ เอกสโมสธนา ภวันติ)

ซึ่ง“เวทนาในเวทนา”ที่เป็น“องค์รวมของรูปกับนาม”(ธรรม ๒) ล้วนเรียกว่า“กาย”ให้เราได้ศึกษาทั้งนั้น

(จบฉบับที่ ๓๐๖)

ฉบับที่ ๓๐๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ฉบับที่แล้วผู้เขียนได้สาธยายว่า

การปฏิบัติจะไม่บริบูรณ์เลย ถ้า“กาย”ไม่มีอยู่ ให้ประกอบความเพียรปฏิบัติด้วย ในอันเจริญ“สติปัฏฐาน ๔”ตามพระพุทธพจน์ในเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๘๕ ที่เริ่มฐานต้นตั้งแต่ความเป็น“กายในกาย”

“กาย”ก็คือ “ธรรมะ ๒” เช่น “กาย” กับ “จิต” หรือ“รูป” กับ “นาม” หรือ“ภายนอก” กับ “ภายใน” เป็นต้น ฯลฯ

และ“ธรรมะ ๒”อันคือ“เทว”ทั้งหลายประดามีด้วย ที่จะศึกษาเล่าเรียนแต่ละ“เทว”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ธรรมะ ๒”ของ“เทว”คู่ต่างๆที่“ทรงอยู่”ในภวะนั้นๆ

ซึ่งล้วนเป็น“สังขารธรรม”ทั้งสิ้น ที่ศึกษาได้ด้วย“ปฏิจจนมุปบาท”ให้เกิด“วิชชา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงไปตลอดที่มี“เหตุ-ปัจจัย”ต่างๆอาศัยกันและกัน ไม่ว่าในเชิง“อนุโลมหรือปฏิโลม” กระทั่งรู้ยิ่งเห็นจริงครบถ้วนบริบูรณ์สัมบูรณ์ ตั้งแต่“สังขาร”ไปจนถึงที่สุด“ภพ-ชาติ-โคก ปริเทวะ ทุกขะ โทมนัส อุปายาส”นั้นแล

ผู้เกิด“วิชชา”หยั่งรู้“ความไม่เที่ยง-เป็นทุกข์-ไม่มีตัวตน” หรือมีญาณหยั่งรู้เรื่องนี้โดยไม่ต้องเชื่อผู้อื่นเลยในความเป็น“ไตรลักษณ์”อันเป็น“สภาวะ”(อุปปัจจยาญาณ เมวลัสสะ เอตถะ โหติ ; พตปฏ. เล่ม ๑๖)

ได้แล้วเสร็จ“กาย”ก็ยังมี“รูปกับนาม”อยู่ตลอด เป็น“ธรรม ๒”ซึ่งเป็น“เวทนาในเวทนา(กาย)-จิตในจิต(กาย)-ธรรมในธรรม(กาย)”

คือ“องค์รวมธรรม ๒”ใน“ความมี”(อัตถิหรือโหด)คือ “หนึ่ง”กับ“ในหนึ่ง” อยู่เสมอ และหนึ่งกับในหนึ่งนี้ก็จะแตกต่างกัน(สิ่งละ,เพศ)ทั้งนั้น ไม่มีอะไรในภาวะ“๒”ที่เท่ากันจริงหรือเหมือนกันชนิดที่ไม่มีอะไรต่างกัน เลยใน“ภาวะ ๒”ของทุกสรรพสิ่ง

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ลัจจะ มี ๑ เดียวเท่านั้น มิได้มี ๒ (เอกัง ทิ ลัจจัง น ทุตติยมัตถิ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๕๔๙)”

ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงแท้“ที่สุดแห่งที่สุด”แล้วจะไม่เถียงกับใครๆ ที่สุดแห่งที่สุตนั้น ความจริงนั้น“มี ๑”เดียวนั่น
ยิ่งความ“ไม่มี”ของที่สุดแห่งที่สุตนั้นยังเป็นได้ทั้ง“๐”และ“๑”
ที่สุดผู้รู้แจ้งเห็นจริงใน“๐”กับ“๑”แล้วว่าเป็น“เทว”สูงที่สุดก็จบ
ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“เทว”อย่างบริบูรณ์ถ้วนรอบ จึงจะรู้แจ้ง
เห็นจริงว่า “เทว”แท้ๆคือ “ภาวะ ๒”อันให้“ชีวิต”อาศัยใช้ทำงาน
ไปกับ“กาละ”เท่านั้นเอง ที่จริงก็คือ“สังขาร”หรือ“ไตรลักษณ์” อัน
สามารถเรียนรู้ทำที่สุดแห่ง“ทุกข์”เป็น“นิโรธ”กันได้แท้ๆจริงๆ

ผู้ถึงที่สุดซึ่งบรรลุ“สัญญา เวทียต นิโรธ”

และที่สุตชั้น“นิโรธ”(สัญญา เวทียต นิโรธ)แท้ๆนี้ ก็ต้องศึกษาด้วย
ความเป็น“กาย”อยู่ตลอด มี“สัมผัส”(ผัสสะ)ไปกับการปฏิบัติตลอด
มี“เห็น”(ขสสติ)อยู่ตลอด“วิโมกข์ ๘”ด้วย“กาย” จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ซึ่งต้องมี“ธรรมะ ๒”หรือ“กาย” อันเป็น“องค์ประกอบของรูป
กับนาม”หรือ“องค์ประกอบของ“กายกับจิต”ก็คือ“เทว”นั่นเอง

ตั้งแต่ภายนอกกับภายใน และแม้จะ“จบกิจ”ภายนอกแล้ว
เหลือภายในกับภายใน ก็เป็น“รูป”ภายใน กับ“นาม”ภายใน ซึ่งก็คือ
“ธรรม ๒”อยู่ที่ต้องเรียนรู้ด้วยความเป็น“เทว”อีกนั่นเอง

ที่สุดละเอียดสุดขั้น“อรูปในภายใน”เท่าใดก็ต้องเพียรกำหนด
รู้(อัมมัตตังอุปสัณฺญี) ซึ่งต้อง“สัมผัส”และ“เห็น”(ปัสสตีด้วยวิปัสสนาญาณ)
ทั้ง“รูป”และทั้ง“นาม”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยปัญญาอันยิ่ง(สัมมปญฺญา)
พร้อมด้วย“ธรรม ๒”อยู่ทั้งนั้น ในการปฏิบัติธรรมของพุทธศาสนา

ต่อเมื่อสุดๆจริงๆขั้น“นิโรธ”ที่เรียกกันว่า “สัญญา เวทียต
นิโรธ”โน้นแหละ ซึ่งผู้ปฏิบัติสามารถทำได้ถึงขั้น“ธรรมทั้งสอง
เหล่านี้รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง”(สำนวนแปลใน
พระไตรปิฎก จากบาลีที่ว่า เทว รัมมา ทวเณนะ เวทนายะ เอกลโมสธนา ภวันติ)

“ธรรมทั้งสอง”ก็คือ เวทนาที่สูกกับทุกข์ “รวมเป็นอันเดียวกัน
กับเวทนา”ก็คือ“เวทนามันรวมกันเป็น ๑ คือไม่สุข-ไม่ทุกข์” มันรวม
กันเป็น“ความรู้สึกกลางๆ” หรือเป็น“ธรรมะ ๑”

“ธรรมะ ๑”คือ มัน“ไม่สุข-ไม่ทุกข์”ซึ่งมันก็คือ“เวทนา”ที่“ไม่
สุข-ไม่ทุกข์หรืออเบกขา”นี่เองที่มี“อารมณ์เดียว”

แต่มันก็ยังเป็น“ภาวะที่ถูกรู้(รูป)”กับ“ภาวะที่เป็นตัวรู้(นาม)” อัน
ก็คือ“ธรรมะ ๒”อยู่นั่นเอง แม้จะทำ“๑”ได้แล้ว ก็ยังมี“ภาวะ ๒”ใจ

ท่านพยายามแปลให้อยู่ในความหมายของพยัญชนะที่ท่าน
ศึกษา มา ก็ได้ภาษาตามท่านเรียนกันมา ดังที่ท่านแปลไว้นั่นเอง

ซึ่งในความหมายสภาวะจริงๆ “เวทนาในเวทนา”ที่เป็น“องค์
รวมของรูปกับนาม”(ธรรม ๒)ล้วนเรียกว่า“กาย”หรือ“เทว”ให้เราได้
ศึกษาทั้งนั้น เป็นภาวะของ“เวทนา ๒”

แล้วเราก็สามารถทำให้เป็น“เวทนา ๑”ได้สำเร็จใน“ธรรม ๒”
นั้น(ทวเณนะ เวทนายะ เอกลโมสธนา ภวันติ)

ยกตัวอย่าง ตามความจริง เช่น

เมื่อ“ปสาทรูป”ทำงานร่วมกับ“โคจรรูป” ล้มผัสกันขึ้นมาเป็น “สุขเวทนา”ก็เป็น“ลัตว์เทวดา”(สมมุติเทพ) ซึ่งที่จริงเป็นลัตว์มีตัวตน เป็นเหตุ เพราะเรานี่เองบำเรอตัณหาตนเอง จิตก็เสวยสุขสมใจเป็น อภิภูฏารมณ วิญญาณที่อยู่ในภพนี้ขณะนี้ก็ขึ้นสวรรค์ อยู่ในภาวะ ของ“สมมุติเทพ”เป็นเทวดาโลกีย์ ยังเป็น“เทพ”(ยังเป็นภาวะ๒) เราก็ พยายาม“ดับเหตุ”ที่เป็น“ตัณหา”อันมีอยู่ใน“เทวดา(จิต)”ให้ได้

เราก็เรียนรู้จาก“เวทนา”แล้วก็ปฏิบัติโดยการทำ“เวทนาใน เวทนา”(เทพ อัมมา) ก็คือ“กาย”นี้เอง ให้เป็น(ภวันติ)“เวทนา ๑”(ทวยณะ เวทนายะ เอกสโมสธนา ภวันติ) ให้ได้

นั่นคือ เราดับเวทนาที่มันเป็นอารมณ์ของสุขโลภี(สุขัลลิกะ) นั้นได้ในความรู้สึก(เวทนา)ด้วยพลัง“ปัญญา”

“เวทนา ๑”(อารมณ์สุข)ดับไป “เวทนา”ที่เหลือก็ยังมีความรู้สึก ถึง“ความจริง”นี้อยู่

จึงชัดเจนยิ่งในความเป็น ๑ เป็น ๒ เพราะมี“ความรู้สึกจริงใน ขณะผัสสะ”นั้น มีอารมณ์ ที่เป็น“ของจริง”ให้เราปฏิบัติเห็น“ความมี” และ“ความไม่มี”อย่างเป็น“ของจริง”

ขณะนี้แลคือ “อาศัยส่วน ๒ อย่าง คือ ความมี ๑ กับ ความ ไม่มี ๑” จนสามารถ“เห็น” ความเกิดแห่งโลก(โลกสมุทัย) ด้วยปัญญา อันชอบตามเป็นจริงแล้ว “ความไม่มีในโลก” ย่อมไม่มี เมื่อ บุคคล“เห็น”ความดับแห่งโลก (โลกนิโรธ)ด้วยปัญญาอันชอบตามเป็น จริงแล้ว “ความมีในโลก” ย่อมไม่มี”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๔๓)

นี่คือ “ธรรม ๒”ที่ปฏิบัติแล้วเห็นแจ้งจริง“ความเกิด-ความ ดับ”ที่เป็น“จิตเกิด-จิตดับ”แท้ๆ ซึ่งสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

ไม่ใช่แค่“คิดๆๆๆ” ขบคิดพิจารณา“ความเกิดของจิต-ความดับของจิต”ว่ามันคงเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ไปจนกระทั่งแน่ใจว่า“รู้แจ้ง”แล้วเท่านั้น แล้วหลงว่าตนสามารถ“เห็นจิตเกิด-เห็นจิตดับ”

นั่น มันแค่“ตรรกะ”เท่านั้น ไม่ใช่“เห็นความจริงตามความเป็นจริง”ของจิตอันเป็นปัจจุบันมีภายนอก-ภายใน“สัมผัส”กันอยู่หลายๆ ได้ๆ ณ บัดนั้น ที่เรากำลังมี“อาการเกิดและอาการดับ”จริงเลย

การศึกษาปรมัตถธรรมของพุทธจึงเว้น“สัมผัส”ไม่ได้ ต้องปฏิบัติอย่างมี“ผัสสะ(สัมผัส)”เป็นปัจจัยเสมอ

“เว้นผัสสะแล้ว จะรู้สึกได้ นั่นไม่เป็นฐานะที่จะมีได้” พระพุทธเจ้าตรัสอย่างนี้ที่เดียว ผู้สนใจศึกษาได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ พรหม-ชาลสูตร โดยเฉพาะตั้งแต่ข้อ ๕๑ เป็นต้นไป จะชัดเจนยิ่งว่า คนผู้ อวิชชา หรือยังมีฉันทิฏฐินั้น คือ ผู้ไม่รู้(อวิชชา)ไม่เห็น(อภัสสโต) “ความจริง” หรือไม่รู้-ไม่เห็นความถูกต้อง จึงเป็นความแสหา เป็นความดิ้นรนของคนมีตัณหาเท่านั้น

นั่นคือ ผู้“หลับตา”ปฏิบัติจึงเป็นแค่ความแสหา เป็นความดิ้นรนของคนมีตัณหาเท่านั้น

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ให้เราศึกษาโดยมี“ธรรม ๒” เสมอ เป็นหลักสำคัญในการศึกษาปฏิบัติสู่ความสำเร็จ โดยการทำให้เป็น“ธรรม ๑”ให้ได้(เทว ธัมมา ทวเณนะ เวทนายะ เอกสโมสธนา ภวันติ)

“ธรรม ๒”ก็คือ “กาย”(องค์ประกอบของรูปกับนาม) ที่ต้องปฏิบัติ “กายในกาย”เป็น“ธรรมะ ๒”นี้เอง ทีละ“ธรรมะ ๒”

แล้วก็“เวทนาในเวทนา”ก็คือ “ธรรม ๒”อีก(ทวเณนะ เวทนายะ) ที่

เป็นเวทนาต่างๆทั้งหลาย ที่ประกอบกันขึ้นเป็น“เวทนา ๒”ที่ต้องไป
ทีละ“คู่”(คือ ๒) ก็จะได้เรียนรู้“เวทนา ๓-เวทนา ๕-เวทนา ๖-เวทนา
๑๘-เวทนา ๓๖-เวทนา ๑๐๘” ชนิดที่ได้มีภาวะจริงจากการสัมผัส
เป็นปัจจัย จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอารมณ์ทั้งหลายมาหมดถ้วนครบการ
ปฏิบัติปริบูรณ์สมบูรณ์จบสุด“เวทนา ๑๐๘”ถ้วนรอบเรียบร้อย

“อาการ”ของเวทนาต่างๆ ที่มีณะที่แตกต่างกันไป ไม่ว่าจะเป็น
“ลักษณะ”ของเวทนา ก็รู้เห็น“เครื่องหมายของภาวะนั้นที่เป็น
อยู่”ว่ามีลักษณะอย่างไร หรือไม่ว่าจะเป็น“สสัมผัสภาวะ”ของเวทนา
ก็รู้เห็น“องค์ประกอบที่กำลังทำงานร่วมกันอยู่” ว่าเป็นอย่างไรบ้าง
หรือ“อารมณ์นะ”ของเวทนา ก็รู้เห็น“ความรู้สึก,อารมณ์ที่เราเป็น
เรามี”นั้น อย่างไร หรือ“สมมติ”ของเวทนา ก็รู้เห็น“ความเห็นร่วม
ตามที่คนทั้งหลายยอมรับกัน” เช่น ความเห็นหรือความยอมรับว่า
นี้จริง-นี้ไม่จริง นี้ถูก-นี้ไม่ถูก เป็นต้น ซึ่งมีละเอียดลออยังอย่างนี้

และสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ทุกณะที่มีนั้นในความเป็น
“ธาตุดิน-ธาตุน้ำ-ธาตุลม-ธาตุไฟ”อีกด้วย

พึงสำคัญในความหมายของคำว่า“รูป” กับ“นาม”กันให้แม่นๆ
คมๆ ชัดๆ ตรงๆ

สภาวะที่“ถูกรู้”คือ“รูป” แม้“สภาวะที่“ถูกรู้”นั้นจะเป็น“นามธรรม”
นามนั้นก็เป็น“นามรูป” คือ “ภาวะที่ถูกรู้”(object)นั้นเป็น“นาม” ซึ่ง
อยู่ในฐานะองค์ประกอบของรูปและนามร่วมประชุมกันอยู่

เช่น “ภายในกาย”ที่“ถูกรู้”ก็ดี “เวทนาในเวทนา”ที่“ถูกรู้”ก็ดี
“จิตในจิต”ที่“ถูกรู้”ก็ดี “ธรรมในธรรม”ที่“ถูกรู้”ก็ดี ล้วนเป็น“รูป”
ทั้งสิ้น เรียกว่า “นามรูป”หรือ“นามกาย” อันเป็น“ภาวะคู่”ตลอด

ส่วนสภาวะของ“ผู้รู้”(subject)ที่สามารถอ่าน“รู้”ความเป็นรูปธรรมนั้นๆ ก็ยังคือ “นามธรรม”เป็นตัวสำคัญอยู่นั่นเอง

ดังนั้น ความเป็น“ลัทธิอุปาทิภาวะ”ซึ่งเป็น“ลัทธิทางนามธรรม”ไม่ใช่“ลัทธิทางรูปธรรม” ผู้ปฏิบัติที่ลัทธิมาทิลลิจึงสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ได้ ด้วยการ“สัมผัส”จึงจะมี“รูป”กับ“นาม”เป็น“กาย”จริงๆ

ไม่ใช่“เห็น”รูป”ที่มีแต่“ร่าง”(สรีระ)เพียงติดอยู่แค่ภายนอกเท่านั้น ซึ่งต้องรู้ได้ด้วย“อาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ”ไปด้วย

เห็นได้เป็น“อาการ”แท้ๆ ไม่ใช่“รูปร่าง”(สรีระ) ผู้“เห็น”(ปัสสดี)มีปัญหา“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ในความเป็นลัทธิอุปาทิภาวะ

จึงสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“ลัทธิวัณก”เป็นต้น หรือ“ลัทธิเทวดา” หรือ“ลัทธิชั้นพรหม” ล้วนเป็น“นามธรรม” ที่ไม่ใช่ที่“สรีระ” แต่รู้ได้ด้วย“อาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ”(พตปญ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

พระพุทธเจ้าจึงให้ปฏิบัติเรียนรู้ในขณะที่มี“วิญญานตั้งอยู่”หรือ“มีอยู่ในบัดนั้น” เรียกว่า“วิญญานฐิติ” แล้วศึกษาจากความเป็น“กาย”และ“สัญญา”เป็นเครื่องกำหนดรู้

จึงจะสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“ลัทธิทางจิต”(ลัทธิอุปาทิภาวะ)ได้แท้ลัทธิมาทิลลิจึงไม่ใช่แค่จาก“รูปร่าง”แต่เป็น“อาการ”ทั้ง“ภายนอกและภายใน”ไปด้วยกันเป็น“ธรรมะ ๒”เสมอ

แล้วปฏิบัติให้“พ้นความเป็นลัทธิ”จบสิ้นได้โดยการเรียนรู้จาก“กาย” และ“พ้นความไม่รู้”(อริชา)ได้อย่างสูงสุดหมดเกลี้ยง

“กาย”จึงเป็นสภาวะธรรมที่สำคัญในการปฏิบัติอย่างยิ่ง

การศึกษาเรียนรู้ในขณะที่มี“วิญญานฐิติ ๗”อย่างลัทธิมาทิลลิจึงจะได้เรียนรู้“ลัทธิดาวาส ๙”โดยอาศัย“สัญญา”อ่าน“กาย”ไปตลอด

สัตว์ที่ไม่มี“สัญญา”คือ “อสัญญีสัตว์”นั้น พุทธไม่เอา ไม่นำ มาใช้ในการปฏิบัติ จะต้องมี“อายตนะ ๒”เป็น“คู่”ไปตามลำดับ“อนุ ปุพพวิหาร ๙” ก็คือ การศึกษาเรียนรู้ด้วย“กาย” โดยมีความรู้ ว่า “สัญญา”คือ อะไร แล้วต้องใช้“สัญญา”เพื่อศึกษาเรียนรู้ความเป็น “กาย”(องค์ประชุมของรูปกับนาม) ไปตลอดความเป็น“สัตตาวาส ๙”

“สังโยชน”ข้อที่ ๑ จึงต้องเริ่มด้วยการมี“ทิวฐิ”ในความเป็น “กาย”ให้“สัมมาทิวฐิ” เรียกว่า“พันลักกายทิวฐิ”ให้ได้เป็นข้อต้น

หากยัง“มิฉฉาทิวฐิ”ในความเป็น“กาย”ของตน(สัก)อยู่ ก็หมด สิทธิที่จะเรียนรู้ธรรมะของพุทธ เพราะเริ่มจาก“กาม”อันเป็น เบื้องต้น พื้นฐานของสังขารทั้งหลายนี่ไม่มีเสียแล้ว

ก็เป็นอันไม่มี“ฐาน”แห่งการปฏิบัติให้อาศัยอย่างเป็นจริงเลย และการอาศัยความเป็น“กาย”นี้เอง เป็นเครื่องศึกษาเรียนรู้ แล้วกำจัด“เหตุ-ปัจจัย”ที่ทำให้เกิดความเป็น“สัตว์”ทั้ง ๙ นี้ออกไป จากจิตใจเราให้ครบ ซึ่งเป็น“สัตว์ทางจิตใจ”(สัตตา โอบปาติกาหรือสัตว์ โอบปาติกะ) ซึ่งจะไม่ใช่สัตว์ที่เป็นสัตว์ทางร่างกายนอกเท่านั้น ที่เป็น สัตว์สี่ขา-สองขา-สัตว์น้ำ-สัตว์บก-สัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย

แต่เป็น“สัตว์”ที่หมายเอา“กิเลส”พาให้เป็น“สัตว์”นั้นๆ

เพราะฉะนั้น การปฏิบัติตามทฤษฎีหรือ“ทิวฐิ”ของพระพุทธเจ้า ที่เป็น“สัมมาทิวฐิ”จริง จึงเป็นผู้“เห็นกิเลส”จริง และดับกิเลสชัดเจน ยิ่ง เพราะยืนอยู่บนฐาน“ความจริง” จึงจะ“ดับ”ความเป็น“สัตว์โอบ ปาติกะ”ได้ ไปตามลำดับ สำเร็จจริง

“การดับ”เฉพาะ“อาการ”ส่วนที่เป็นโทษเป็นภัย หรือเป็น “อกุศลธรรม”นี้ได้ จึงทำให้“เวทนา”ของคนผู้นั้น คือ อารมณ์หรือ

ความรู้สึกของคนผู้นั้น ที่จะ“โคก-ปริเทวะ-ทุกข์-โถม้นส-อุปายาส”
ไม่มี“เหตุ”-ไม่มี“นิทาน(เรื่องราว)” ไม่มี“สมุทัย(เหตุในเหตุ)” ไม่มี“ปัจฉัย
(เหตุของเหตุอีกที)”เกิดขึ้นอีกเลย

ฉะนี้แล คือ ผู้ปฏิบัติธรรมที่สามารถมี“สติปัฏฐาน ๔”อย่าง
ลัมมาปฏิบัติกระทั่งบรรลุธรรม“เนกขัมมลิตอุเบกขาเวทนา”จน
หลุดพ้นได้จริง ครบถ้วนลัมบูรณ์เวทนา ๑๐๘

ผู้ปฏิบัติธรรมแบบพุทธที่ลัมมาทิวฐิจริง จะสามารถ“เห็น”
(ปัสสตี) ความจริงตามความเป็นจริง แม้ถึงขั้น“นามธรรม”แท้ๆ

“นามธรรม”นั้นเป็น“อรูป” คือ ไม่มีรูปร่าง(สรีระ) ไม่มีเส้นแสง
สีเสียงอะไร มีแต่“อาการของนามธรรม” หรือมีแต่“ความเคลื่อนไหว
ไหวของนามธรรม”ให้รู้ได้

“อรูปในภายในที่มีการกำหนดรู้”(อชฌัตตัง อรูปสัณญ)ในขณะที่
ปัจจุบัน(ขณะนั้น“รูป”กับ“นาม” ลัมผัสกันอยู่) ซึ่งเป็นภาวะของความเป็น
“กาย”นี้ผู้ลัมมาทิวฐิสามารถศึกษาและกำหนดรู้(สัณญ)“อาการ”
นั้นๆได้ การจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ภาวนามธรรม”จริงจึงต้องมีผัสสะ
และ“อาการ”นี้เป็นได้ทั้ง“รูปธรรม”และ“นามธรรม” ทรงอยู่
(ธรรม)ในจิตใจ

มิใช่“เห็น”ด้วย“เส้นแสงสีลันหรือรูปที่มีโครงร่าง”แต่อย่างใด
ซึ่งมิใช่“เห็น”อย่างเป็น“รูปร่าง”(สรีระ)นั่นเอง แต่เห็นด้วย“อาการ”

เพราะ“จิตหรือมโน”นั้นไม่มีภาวะของความเป็น“ร่าง”(สรีระ) คือ
“ไม่มีร่างหรือหาสรีระมิได้”(อสรีระ = พตปฏ. เล่ม ๒๕ ข้อ ๑๓)

จิตหรือมโนหรือวิญญาณมีแต่“อาการ”เท่านั้น ที่เป็น“ภาวะ
ให้เรารู้ได้”(นามกาย)

แต่“จิตหรือมโนหรือวิญญาณ”อยู่ในภาวะที่เป็น“กาย” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐) คือมีภาวะ“ธรรม ๒” พระพุทธเจ้าจึงตรัสเรียกว่า “กาย” ซึ่งการศึกษาของพุทธต้องมี“กาย”นั่นคือมี“ธรรม ๒” ให้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง

มนุษย์อุตตรกुरुทวีป คือ ปรมัตถธรรม ซึ่งจะต้องบรรลุในร่างของคน ที่ต้องมีความเป็น“มนุษย์ชมพูทวีป”ที่มีสุรภาโว-สติมันโต-อิธ พรหมจริยวาโส” ด้วย“วิชา”(ความรู้แบบพุทธหรือความรู้ตามความตรัสรู้พระพุทธเจ้าหรือพุทธศาสตร์) ที่ผู้มี“วิชา”ก็จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “จิต” ที่เป็น“กาย”ของมนุษย์ทั้งที่เป็น“มนุษย์ชมพูทวีป”ทั้งที่เป็น“มนุษย์อุตตรกुरुทวีป”(โลกุตระ)

มนุษย์ที่ว่่านี้ จึงคือ “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ในตัวตนนี้เอง ชัดเจนขึ้นมั้ย?

(จบฉบับที่ ๓๐๗)

ฉบับที่ ๓๐๘ มีนาคม ๒๕๕๙

ฉบับที่แล้วผู้เขียนได้สาธยายถึงความเป็น“กาย”และความเป็น “จิต”ให้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงละเอียดขึ้นมากแล้ว ถ้าผู้ฟังฟังด้วยดีก็จะเกิดปัญญา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงถึงความละเอียดแปลกใหม่ที่ควรได้รู้ อย่างยิ่ง เพราะสำคัญมากในการปฏิบัติธรรมที่จะให้เกิดมรรคผล

หากใครถ้าแยก“กาย”แยก“จิต”นี้ยังไม่ลั้มาติภูมิ ก็ไม่มีสิทธิ์ ปฏิบัติธรรมบรรลุมรรคผลถึงขั้นสูงสุดได้แน่ๆ

นั่นก็คือ ผู้ที่ไม่สามารถแยก“ธรรมนิยาม ๕”อันได้แก่ “อตุ
นิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”อย่างลัทธิมา
ทิกฏฐิ ก็ปฏิบัติธรรมไม่สามารถมี“ปัญญา”ทำ“จิต”ของตนให้เป็น“อตุ
นิยาม”หรือ“พีชนิยาม”สำเร็จได้ จึงบรรลอรหัตต์ไม่ได้

เพราะในความเป็นเจตสิก(อาการของจิต) ที่ลึกซึ่งชั้นละเอียด ที่มัน
ต้องมีความแตกต่างกัน(ลิงคะ,เพค)นั้น ซึ่งท่านให้อ่านจาก“อาการ”
และให้อ่านจาก“นิมิต”ว่า แตกต่างกัน(ลิงคะ,เพค) อย่างไร? แคไหน?

ซึ่ง“อาการ”ก็คือเวทนา และ“นิมิต”ก็คือเวทนา ..เวทนาทั้งคู่
“เวทนา”คือ “ความรู้สึกได้”ในตัวของเรานี่เอง

“อาการ”คือ “ความรู้สึก”ที่เคลื่อนไหวของเวทนา(dynamic)

ส่วน“นิมิต”นั่นคือ “ความรู้สึก”ที่อยู่นิ่งๆของเวทนา(static)

นัยยะของ“อาการ”กับ“นิมิต”ที่แตกต่างกัน ก็มีอยู่อย่างนี้

ทีนี้“อาการ”ก็ดี “นิมิต”ก็ดี หากเป็นภาวะที่ไม่มี“ความรู้สึก
(ไม่มีเวทนา)”ในตัวเองอยู่ภายใน ภาวะนี้คือ ภาวะที่ไม่มี“กาย”

ซึ่งกาย”ก็ต้องมีภายนอก ต้องมี“สัมผัส” และประสาทของ
เราก็กงานรับรู้ด้วย จึงจะสามารถ“รู้อาการ-นิมิต”ได้ ว่า“เวทนา”

แต่ถ้าไม่มี“สัมผัส”หรือสัมผัสแต่ประสาท ทว่าไม่มี“โคจร”ก็
ไม่ใช่“ฐานะ”ที่จะรู้ได้เรียนได้อีกแหละ ก็ยังไม่ใช่“กาย”กันเลย

ภาวะที่ไม่มี“สัมผัส”ภายนอกเลย จะเรียกว่า “กาย”ได้ก็ต้อง
มี“เวทนา”ด้วย แต่ถ้า“ไม่มีเวทนา”ก็ไม่เรียกว่า“กาย”กันแล้ว พ้น
จากการเป็น“จิตนิยาม” เหลือแต่ภาวะ“พีชนิยาม”หรือ“อตุนิยาม”

“พีชนิยามหรืออตุนิยาม”นั้น ยังไม่มีธรรมชาติของ“อาการ
๓๒” เพราะยังไม่มี“เวทนา” เพราะยังไม่มี“รัก”ไม่มี“ชัง” ไม่มี“บาป”

ไม่มีบุญ” ไม่มี“อริชชา” จึงไม่สามารถเรียนรู้ทำ“วิชา”ให้แก่ตน

ส่วนลัทธิมนุษยทุกคนผู้ที่ยังมี“อริชชา”อยู่มี“อาการที่๓๓”กัน
ทั้งนั้น เริ่มตั้งแต่ลัทธิเชลล์เดียวมาทีเดียว

ในลัทธิมนุษยทุกคนผู้ที่ยังมี“อริชชา”อยู่มี“๓๒ อาการ”เป็น
ธรรมชาติธรรมดา และมี“อาการ๓๓”คือ อาการชอบหรือชัง ดูด
หรือผลักมาให้ตนแล้วทั้งนั้น

ส่วนผู้เป็นอรหันต์แล้วนั้นไม่มี“อาการที่๓๓” ไม่มี“ดาวดิงส์”

สำหรับผู้ยัง“อริชชา”หากตน“สร้างอาการใหม่เกินกว่า ๓๒
นี้”ขึ้นมา“ในใจตนเอง” เป็น“อาการที่ ๓๓” “อาการ”นี้ไม่ใช่“ธรรม
ชาติ” เรียกว่า“ดาวดิงส์อาการ(ภาษาบาลี แปลว่า อาการที่ ๓๓)” ซึ่งอาการใน
จิตนี้เป็นอารมณ์“ดาวดิงส์”(ตนทำอารมณ์นี้ขึ้นมาเองเสพเอง) เป็น“อาการ
ของความติดยึด”หลงเป็นภพเป็นชาติอยู่ ยังไม่หมดสิ้น“ความหลง”
ซึ่งเกินกว่า“อาการธรรมชาติ”ที่มีเพียง“อาการ ๓๒ (ทวิตติงสการ)”

“อาการ”ที่เพิ่มขึ้นมานี้ จึงเป็น“ของปลอม” เป็น“ของเก๊”

ไม่ใช่“ธรรม”ที่ผู้มี“โลกุตระภูมิ”จะพึงสร้างสะสมใส่ตน

“ดาวดิงส์”นี้เป็นแค่“ชาติ”ในจิตเฉพาะตนแต่ละคนที่หลงเป็น
-หลงมีกันอยู่ และหลงเสพ“ภพ”เสพ“ชาติ”โลกีย์นี้กันไปเท่านั้น

“อาการดาวดิงส์”(อาการที่๓๓)นี้เป็นแค่“ชาติ”ที่ตนเองทำให้เกิด
มาของตนเองแท้ๆ ไม่มีในคนอื่นในที่ใดอื่น “อาการดาวดิงส์”นี้จึง
ไม่ใช่“ธรรมชาติ”ของคนอื่น มันเป็น“ธรรมชาติ”เฉพาะของตัวเอง
เอง คนอื่นไม่มี“ธรรมชาติ”ที่เป็น“ดาวดิงส์”อันนี้ไปกับคุณเลย

เพราะเป็นแค่“นิรมานกาย-สัมผัสกาย-อภิสสมานกาย” ซึ่ง
เป็น“กายเก๊ๆ กายปลอมๆ ๓ ลักษณะ”ที่คนผู้อริชชาสร้างกันทั้งนั้น

อันมีลักษณะมีกิริยาความเคลื่อนไหวต่างๆ ความไหวตัวต่างๆ (อาการ) หรือแม้ยูนึงๆ(นิมิต)ที่เรา“ปรุงแต่ง(สังขาร)”ขึ้นมาของตนเอง

“เรา”มีภาวะของตนเท่านั้นจึงจะเรียกว่า “ลัจจะ”หรือ“ความจริง” แล้วกำหนดเอาเองว่า“แท้”จน“เที่ยง”ของตนเท่านั้นว่าเป็น“ลัจจะ”(สัญญาะ นิจจานิ)

ส่วน“นิมิต”นั่นคือ “รูปธรรม”เฉพาะตน ภาวะที่“ไม่มีความรู้สึก”ในตัวเอง เป็นของตนอยู่ภายในตนเท่านั้น กำหนดขึ้นเองคนเดียว “นิมิต”ไม่มี“ความรู้สึกอะไร” ไม่มีอยู่ภายนอก “ถูกรู้”ได้ด้วยการ “สัมผัสภายในตนของตนเอง”คนเดียว คนอื่นไม่มีด้วยเลย

ในสัตว์มนุษย์ทุกคนที่ยังอวิชชาอยู่จะสร้าง“นิมิต”(เนรมิต)ที่ตนสร้างขึ้นมาก่ตนทั้งนั้น คือ“มโนมยอัตตา”(อัตตาที่สำเร็จด้วยจิต)

ในสัตว์มนุษย์ทุกคนที่ยังอวิชชาอยู่จะหลงสร้าง“อาการที่ ๓๓” คือ“ดาวดิงส์”นี้กันทั้งนั้นมากบ้าง น้อยบ้าง เป็น“กาม”บ้าง เป็นแค่“รูป”บ้าง เป็นแค่“อรูป”บ้าง ซึ่งคือ“อัตตา”หรือ“มโนมยอัตตา(รูปที่สำเร็จด้วยจิตของตนเอง)”จึงเรียกว่า“นิมิต”ดาวดิงส์ ของตนเองเท่านั้น

“นิมิตดาวดิงส์”(อาการที่ ๓๓)นี้เป็นแค่“ชาติ”ที่ตนเองทำให้เกิดมาของตนเองแท้ๆ ไม่มีในคนอื่นในที่ใดอื่น “นิมิตดาวดิงส์”นี้จึงไม่ใช่“ธรรมชาติ”ของคนอื่น มันเป็น“ธรรมชาติ”เฉพาะของตัวคุณเอง คนอื่นไม่มี“ธรรมชาติ”(ดาวดิงส์)อันนี้ไปกับคุณเลย เรียกว่า “นิมมานรติ”(สร้างขึ้นมาหลงเสพความยินดีเอง)บ้าง “ปรนิมมิตวสวัตติ”(มีอำนาจจนผู้อื่นสร้างให้)บ้าง หรือแม้“ยามา-ดูลิต”ก็ล้วนตนเองหลงสร้างมันขึ้นมาเองด้วย“อำนาจบาตรใหญ่(จิตโหดร้ายเป็น“ยักษ์-มาร”เรียกว่า จาตุมหาราช)”ของตนเองทั้งนั้น

ดังนั้น “เทวดา ๖ ชั้นนี้ก็คือ ดินแดนที่ตนเองสร้างขึ้นมาหลอก
ตนเองเสพสมสุขสมอยู่ทั้งสิ้น เหมือนเด็กที่หลงดูตุ๊กต้ามือตนเอง
แล้วก็หลงเข้าไปกับอาการดูนั้นอย่างไม่ว่าจะสาอยู่ หรือสุนัขหลง
เลียกระดูกที่ไม่มีเนื้อแล้วมีแต่“กลิ่นคาว”ที่ตนหลงเสพติดอยู่นั้นแล

สำหรับผู้ยัง“อวิชชา”หากตน“สร้างนิมิตใหม่เกินกว่า ๓๒
อาการ”ขึ้นมา“ในใจตนเอง” เป็น“นิมิตที่ ๓๓” “นิมิต”นี้ไม่ใช่
“ธรรมชาติ”เรียกว่า“ดาวดึงสการ”ซึ่งอาการในจิตนี้เป็นอารมณ์
“ดาวดึงส์” (ตนทำอารมณ์นี้ขึ้นมาเองเสพเอง) ไม่มีใน“ธรรม”ใดของใคร
นอกจากตน

จึงต้องศึกษาจาก“ความเป็นกาย”คือ “องค์ประชุมของรูปกับ
นาม” ซึ่งเป็น“ธรรมะ ๒”เสมอได้แก่ ภาวะที่“ตนมีธาตุรู้”(subject)
และภาวะที่“ถูกสัมผัสรับรู้”(object) จนกระทั่งเกิด“ความรู้สึ”คือ
“เวทนา”ให้ตนได้ศึกษา ไม่เช่นนั้นไม่มี“ฐาน”ให้ตนเรียนรู้ศึกษา
ตามพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๗๗-๘๙

“กรรมฐาน”ที่ใช้ศึกษาจึงต้องมี“ฐาน”ที่ต้องมีผัสสะเป็นปัจจัย
นั่นคือมี“เวทนา”เป็น“ฐาน”ให้เราปฏิบัติศึกษา จึงจะสามารถเรียน
รู้ด้วยความเป็น“รูป”กับความเป็น“นาม”

“องค์ประกอบของรูปกับนาม”ที่เรียกว่า “กาย”ต่างๆอันเป็น
“ดาวดึงส์”ดังกล่าวมานั้น จึงเป็นแค่“ธรรมชาติ”เฉพาะตน สำเร็จ
ด้วยจิตตนเอง ถ้ายัง“ทรงอยู่”ในตนเมื่อใดก็เรียกว่า“ธรรม” เมื่อนั้น
ถ้า“ไม่ทรงอยู่”ในตน ก็ไม่มี“ธรรม”นั้นในตน อรหันต์เป็นผู้ทำ
“ธรรม”ให้มีในตนได้ หรือไม่ให้มีในตนได้ และหากอรหันต์ท่านจะ
ให้“มี”ขึ้นมา ก็จะมีแต่“กุศลธรรม”เท่านั้น ไม่มี“อธรรม”หรือธรรม

ที่เป็น“อกุศล” โดยเฉพาะที่เป็น“บาป”เลยอย่างเด็ดขาด(ลัทธิปาปัสสะ
อภรณ์ กุสัลลัสสุปสัมปทา สจิตตปริโยทปนัง)

ผู้ใดสนใจค้นคว้าได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ จะรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา) คือ“กาย”ที่ต้องเรียนรู้ด้วย
“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”

ซึ่งมีทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม” เป็น“ธรรมะ ๒” ที่ผู้มีความรู้กำหนด
เอาเองด้วยตนเอง และสามารถรู้“ภาวะ”นั้นๆได้ ทั้งทำภาวนานั้นได้
จึงเป็นภาวะที่มากกว่าหรือใหญ่กว่า ถึงขั้นรวมทุกภาวะไว้ด้วยกัน
เรียกว่า “นิमित”

ดังนั้น ผู้ที่เรียนรู้จาก“กาย” จาก“จิต” หากมีความรู้ที่ผิดๆ ก็
ไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างของมันออกจากกันได้แน่นอน

แม้แต่ใน“อาการ”ของมันเอง หรือใน“นิमित”ของมันเอง ภาวะ
ของ“อาการ”เอง หรือในภาวะของ“นิमित”เอง ก็มี“ความแตกต่างกัน”
(ลึงคะ,เพศ)ใน“ตัวเอง”อีกด้วย ว่า “กาย”กับ“จิต”นั้น มันอยู่ในภาวะ
อย่างไรแท้

เช่น ในความเป็น“ปัสสัทธิ”(ความสงบรำงับ)ก็ดี มันมี“อาการ”
แตกต่างกันอย่างไรและมันมี“นิमित”แตกต่างกันอย่างไร

หรือไม่ว่า “ลหุตตา”(ความเบา)ก็ดี “มทุตา”(ความอ่อนละเอียดยไม่กระด้างหรือ
ความแหว่)ก็ดี “กัมมัญญุตตา”(ความเหมาะสมในการทำงานหรือการกระทำ)ก็ดี “ปา
คุญญุตตา”(ความคล่องแคล่วเชี่ยวชาญของหมู่เวทนา-หมู่สัญญา-หมู่สังขาร)ก็ดี
“อุชุกตา”(จิตชัดตรง)ก็ดี ล้วนมี“อาการ”แตกต่างกันและมันมี“นิमित”
แตกต่างกัน อย่างไร? แค่นี้? ทั้งนั้นๆ

ฉะนั้นเอง ผู้มีความเข้าใจรู้จักรู้แจ้งแท้จริงในความเป็น“กาย”ว่า

มีความแตกต่างกันกับความเป็น“จิต” ที่“สัมมาทิฐิ”จริงแท้จึงจะสามารถแยก“ความแตกต่าง”กันออกได้

จึงจะเป็นผู้มีความสามารถแยก“เพศหรือลึงคะ”ของ“กาย”ว่าแตกต่างกับ“จิต”

เป็นต้นว่า ภาวะของ“กายปัสสัทธิ”กับ“จิตปัสสัทธิ”เป็นต้น ผู้ที่ยังมิจฉาทิฐิ ก็จะหมายเอา “กายปัสสัทธิ”นั้นแค่ในความเป็น“รูป”เท่านั้น หรือในความเป็นภายนอกเท่านั้น หรือในความเป็นมหาภูต ๔ เท่านั้น ที่สงบรำงับ ไม่หมายเอา“นาม”ด้วยเลย จึงผิดพลาดในการปฏิบัติความเป็น“กายปัสสัทธิ”

ดังนั้น ความเป็น“กายปัสสัทธิ”ของผู้มิจฉาทิฐินี้ ก็จะไม่ไปกำหนดเอา“ความสงบระงับของนามธรรมที่เป็น“เจตสิก”ต่างๆ ได้แก่ ความสงบระงับแห่งกองเวทนา-ความสงบระงับแห่งกองสัญญา-ความสงบระงับแห่งกองสังขาร เป็นต้น แน่ยิ่งกว่าแน่

ดังนั้น ผู้มิจฉาทิฐินี้ พิจารณา“กายสังขาร”หรือ“กายานุปัสสนา”หรือ“กายคตาสติ” แม้แต่“กายในกาย”ก็จะมกๆคลำๆพิจารณาหมายเอา“ความเป็นร่างภายนอก”หรือ“มหาภูตรูป”เท่านั้น เป็น“กาย”ไม่ถึงจิต จึงได้แค่“ภายนอก”ที่ไม่เกี่ยวกับ“กิเลส”เลย

“กายสงบ”ก็หลงไปทำแค่“ความเคลื่อนไหวของร่างภายนอก”อย่าให้“ร่างภายนอก”มันเคลื่อนไหวให้“ร่างภายนอก”นิ่งๆไม่เคลื่อนไหว ก็ทำกันแค่นี้“หลงผิด”ว่า ได้ทำ“กายสงบ”กันแล้ว ดังนั้นเป็นต้น หรือที่หลงผิดกันอยู่ใน“พระป่า”ว่า “กายสงบ”คือ “ภายนอกไม่สัมผัสทางตาหูจมูกลิ้นกาย”ไปตื้อๆนี่คือ “กายสงบแล้ว”เพราะไม่มี“ภายนอกแตะต้องสัมผัส” มันก็ไม่รับรู้-ไม่รู้สึกละ มันก็นิ่งๆ มันก็สงบแล้วไง!

“ความสงบ”จึงมีแค่“อาการไม่เคลื่อนไหวของกายกรรม-วจีกรรม” หรือ“ความสงบ”คือ ไม่มีการร่วมทางกายกรรม-วจีกรรม

ซึ่งมันคนละเรื่องกันเลยกับการทำในขณะที่มี“การสัมผัสอยู่กับภายนอก”คือมี“กาย”อยู่แท้ๆ แต่ส่วนที่ทำให้“สงบ”ในขณะที่มีการ“สัมผัส”อยู่กับอะไรภายนอกอยู่ก็ตามนั้นแม้จะ“สัมผัสกันอยู่กับภายนอกแรงปานใด” มันก็“สงบ”กันที่ภายใน หมายความว่า“จิตไม่มีกิเลส”ที่ทำให้“กายกรรม-วจีกรรม”มันไม่ทำอกุศลกรรมหรือทำบาป

ไม่ใช่หมายความว่า“ความเคลื่อนไหวทางกาย-ทางวจี”แค่นั้น ที่ไม่เคลื่อนไหว หรือสงบ หรือนิ่งๆ นั่นมันพาชื่อหรือตื่นขึ้นเกินไป

แต่หมายความว่าขณะที่มี“กาย”ที่สัมผัสสัมพันธ์อยู่กับภายนอกนั้น เราก็สามารถ“กำจัดกิเลส”ให้“สงบ”ได้นั่นต่างหาก

“กาย”ภายนอกจึงไม่มีทำบาป-ไม่ทำอกุศลหรือทุจริต คือ “กิเลส”ชั้นหยาบชั้นกาม หรือชั้นภายนอก ทางตาหูจมูกลิ้นกายสัมผัสแล้ว เราก็ทำ“กิเลส”ให้ลดละจางคลายลง หรือดับได้

“กายกรรม-วจีกรรม”จะมีความเคลื่อนไหวรวดเร็ว หรือแรงอยู่ปานใดก็ตาม “บาป”หรือ“อกุศลทุจริต”ก็ไม่มีทั้งใน“จิต”ที่เป็นประธาน ทั้งใน“กายกรรม-วจีกรรม”ก็ไม่มีบาป-ไม่มีอกุศลทุจริตไปด้วยกันหมดบริสุทธิทั้งภายนอก-ภายในบริบูรณ์

เมื่อทำให้“กิเลสที่เกิดจากสัมผัสภายนอก”ดับไปได้แล้ว เราจึงจะเลื่อนชั้นขึ้นไป“ดับกิเลส”ที่เหลือ“ในภายใน”ต่อไป

“กิเลส”ก็จะถูกกำจัดไปตามลำดับครบครันสิ้นเกลี้ยงบริบูรณ์

“ความสงบ”ที่ครบทั้ง“กาย-วาจา-ใจ”นี้คือ “ความสงบ”ที่ครบถ้วน เป็น“ความสงบ”สัมบูรณ์แท้เมื่อ“ทำได้สำเร็จ”ชนิดที่เป็น

“อัตโนมิติ”หรือ“เป็นได้เองที่เรียกว่า“ตถตา”แข็งแรงบริบูรณ์
ซึ่งการปฏิบัติธรรมของพุทธ จะมีลำดับครบครันสมบูรณ์
ความเป็น“กาย”นี้จึงสำคัญมากทั้งที่เป็นเบื้องต้น และหรือ
เป็นที่สุดแห่งที่สุดกันทีเดียว

หากรู้ไม่ได้แม้แต่แค่“รูปกับนามของตัวเอง”ที่เรียกว่า“ลักกาย”
(กายของตัวเอง) อัน“สังโยชนข้อที่ ๑” ก็ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในคำว่า“กาย”
กันอยู่ ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ลักกาย”อย่าง“พันวิจิกิจฉา”
กันจริงๆแท้ๆ ก็แน่นอนว่า ย่อมปฏิบัติธรรมของพุทธแบบสูญเปล่า
กันทั้งนั้น เพราะไม่มี“จุดเริ่มต้น” หรือจุดเริ่มต้นมิจฉาทิฏฐิเสียแล้ว
ไม่เป็นไปตาม“สังโยชน ๑๐”ของพระพุทธเจ้า

เหมือนกับกลัดกระดุมผิดไปตั้งแต่เม็ดแรก ทั้งหมดมันก็ผิด
ซึ่งส่วนมากนั้น“มิจฉาทิฏฐิ”แยก“กาย”ไปเป็น“วัตถุ”กันโดดๆ
เดี่ยวๆ เป็นแต่“ภายนอก”หรือเป็น“แต่“มหาภูตรูป” ไม่มี“จิต
สัมพันธ”ร่วมอยู่ในความเป็น“กาย”ด้วยเลย เด็ดขาด

จึงพากัน“หลับตา”ปฏิบัติกัน ทั้งภายนอกไปเลย แล้วไม่เข้าใจ
ว่านั่นมัน“มิจฉาทิฏฐิ”แล้ว นั่นมันไม่มี“กาย”กันเลยแล้วต่างหาก

“กายสงบจากกิเลส”คือ “กายปัสสัทธิ”จึงไม่เป็นปรมาตถ์
แต่เป็น“กายอยู่นิ่งๆ” หรือ“กายไม่เคลื่อนไหวรุนแรง”คือ
“กายสงบ” จึงตื้นๆเขินๆกันอยู่อย่างพาชอกกันเช่นนี้

ผู้รู้ผิดๆเช่นนี้จะไม่พิจารณา“กาย”เชื่อมต่อไปหา“จิต”
จะตัดขาดส่วนที่เป็น“กาย”ก็ต่างหาก ส่วนที่เป็น“เวทนา”ก็ต่างหาก
พิจารณา“กาย”ก็จะหมายเอาแค่“วัตถุรูป” เช่น “กายสงบ”ก็
จึงหมายเอาว่า “ร่างภายนอก”เท่านั้น“สงบ”

“ร่างภายนอก”เท่านั้นอยู่นิ่งๆ หมายถึงเฉพาะ“กิริยาภายนอก” ไม่เคลื่อนไหว ก็ได้แค่ส่วน“ภายนอก”ตื้นๆเขินๆ พาชื่ออยู่เท่านั้น

จะไม่หมายความว่า “ขณะที่กายมีสัมพันธ์อยู่กับสิ่งภายนอก” แล้ว“ฤทธิ์อำนาจของวัตถุหรือกามคุณ ๕” ทำให้กิเลสเกิดในจิตไม่ได้” อย่างนี้ต่างหากคือ “กายสงบ”หรือ“กายปัสสัทธิ”แน่ๆ กันดีๆ

ดังนั้น ผู้ที่“มีฉันทิปฏิรูป”ก็จะหมายเอา“กายปัสสัทธิ”ก็แค่“ร่างภายนอกอยู่นิ่งๆ”เท่านั้น “ผลธรรม”คือ การไม่เคลื่อนไหวภายนอก

จะไม่หมายความว่า“กิเลส”ที่เกิดอยู่นั้น เพราะเหตุ“สัมผัสวัตถุภายนอก”แท้ๆในปัจจุบันชาติ(ปฏิสนธิ)ที่“สงบ” หรือ“ถึงขั้น“ดับ”ไป

ถ้าอย่างนี้ ก็คือ ยัง“ดับกิเลส”ไม่เป็น ยังสำคัญมั่นหมายผิด

ยัง“สัญญา(ความสำคัญมั่นหมาย)”ในความเป็น“กาย”วิปลาสอยู่ ยังไม่ถูกต้องแท้ ต้องศึกษาความเป็น“กาย” ความเป็น“สัญญา”ดีๆ

ไม่เช่นนั้น จะ“ดับ”ความเป็น“สัตตาวาส ๙”ไม่สำเร็จเด็ดขาด มาอธิบาย“กายปัสสัทธิ”ให้แจ่มๆชัดๆกันต่อ ตรงตามดีๆ

ซึ่งเมื่อมี“การสัมผัสภายนอกแล้ว ฤทธิ์อำนาจของ“วัตถุหรือกามโทษ ๕”ที่หลงว่า เป็น“กามคุณ ๕”อยู่ อันเกิดจาก“ภายนอก”นั้น ต่างหากที่“ดับ-ที่สงบ”ไป ทั้งๆที่“ทางกายภายนอกก็ยังมีสัมผัส”นะ

เพราะ“กายสงบ(กายปัสสัทธิ)”นั้น มันไม่ใช่แค่“วัตถุภายนอกสงบ”หรือ“ร่างอยู่นิ่งๆไม่เคลื่อนไหว”เท่านั้น แต่“กิเลสที่มีอยู่ในจิตที่มันยังยึดติดหรือเสพติดของภายนอก”นั้นต่างหากที่“สงบ”

“กาย”หมายความว่า“มีภายนอกอยู่-สัมผัสอยู่”แต่“กิเลสดับ”

หากใครยังเข้าใจ“กายสงบ”คือ ร่างภายนอกไม่เคลื่อนไหว เท่านั้น ผู้นี้ยังเข้าใจ“กาย”แค่“ว่าคือ“รูปธรรม”มี ๑ เดียวอยู่ มิใช่ ๒

ก็ยังไม่มี“ลัมมาทิฏฐิ” ว่า “กาย”นั้นต้องมี“๒ ภาวะ”เสมอ
“กาย”ที่มีฉชาติทิฏฐิ จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเข้าไปร่วมกับ
กับ“จิต” ร่วมกับ“เวทนา”เลย โดยตัดขาดให้“กาย”มีแค่ ๑ เดี่ยวๆ
นี่คือ ผู้ยัง“มิฉชาติทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย”อยู่แท้
ยังเป็นผู้“ไม่พ้นลักกายทิฏฐิ” ที่เป็น“สังโยชนข้อที่ ๑”
เพราะเข้าใจว่า “กาย”หมายเอาแค่“รูป” หรือ“มหาภูต ๔”
หรือมีแต่“ภายนอก”เท่านั้น

ผู้“มิฉชาติทิฏฐิ”นี้ก็ไม่สามารถปฏิบัติธรรมบรรลุผลแน่นอน
ความเป็น“กาย”นั้น อย่างน้อยต้องมี“รูป”กับ“นาม”
เบื้องต้นหมายเอา“ภายนอก” ที่ต้องเรียนรู้“กิเลส”นี้แล้วดับ
นั้นก็คือ ผู้ปฏิบัติต้องมี“รูปกับนาม”คือ “ภาวะ ๒”เสมอที่ปฏิบัติอยู่
เมื่อ“กิเลสที่เสพภายนอก”นั้นมัน“ดับ”ไป จึงชื่อว่า“กายสงบ”
แต่“ยังมีลัมผัสภายนอกอยู่นะ” ทว่า“ในจิตยังมีกิเลสส่วนภายใน
เหลืออยู่” ดังนั้นจึงจะ“พ้นความเป็นกาย” เหลือแต่ความเป็น“จิต”
แล้วจึงจะต้องปฏิบัติให้“กิเลสส่วนในจิตดับ”เป็นลำดับต่อไป
เห็น“ความเป็นลำดับ”ว่า มันละเอียดอย่างน่าอัศจรรย์กันมั๊ย?
หากยังไม่ลัมมาทิฏฐิในความเป็น“กาย”ก็ศึกษาภาวะอื่นๆผิด
ต้องลัมมาทิฏฐิว่า “กาย”อย่างน้อยก็ต้อง“ภาวะ ๒” คือ มี“รูปกับ
นาม” และมี“ภายนอกกับภายใน”เสมอ นี่คือ “เทว”คู่สำคัญยิ่งใหญ่
ด้วยเหตุนี้ การศึกษา“อุปาทายรูป ๒๔”ที่เริ่มจาก“อาการ”
ของ“ภาวะรูป ๒”ซึ่งเป็นเรื่องของการศึกษาภาวะ“เทว”กันแล้วคือ
อาการของ“อิตถิภาวะ”(ธรรมะ ๒๐ เนกภาวะ)กับอาการของ“ปฐวิภาวะ”
(ธรรมะ ๑ เอกภาวะ) ที่มี“ความแตกต่างกัน”(สังคหะ, เพศ)ของ“ธรรมะ ๒”

หากผู้ใดไม่รู้ก็จะงมอยู่กับ“กาย”ที่หมายเอาแค่ความเป็น“มหาภูต” หรือวัตถุภายนอกเท่านั้น ยึดเอาแค่“ธรรมะ ๑”

“ธรรมะ ๒”สำหรับปวงชนผู้เริ่มศึกษานั้นความแตกต่างกัน (สิ่ง, เหตุ)ที่แบ่งเป็น ๒ ขั้วใหญ่ เช่น รูปกับนาม กายนอกกับภายใน ถิ่นมีพระกับอุทธัจจะ เป็นต้น ยังเป็นอวิชชา(ความไม่รู้จักไม่รู้แจ้งไม่รู้จริง) ซึ่งมันไม่รู้ทั้งใน ๑.ลักษณะ ๒.สลัมภาระ ๓.อาร์มันนะ ๔.สมมุติ

เพราะทั้ง“ถิ่นมีพระกับอุทธัจจะ”นี้พุทธลัทธิศึกษาในขณะที่มี ผัสสะ ไม่ใช่ไปหลงศึกษาอยู่แต่ในขณะ“หลับตา”เท่านั้น ตามที่หลง คิดว่า“กาย”คือ มีแต่“กายนอก”เท่านั้น หรือเป็นแค่ ๑ ดังนั้นเป็นต้น

ถิ่นมีพระ คือ ๑.มี“ลักษณะ”ของธาตุหนัก,ทั้งธาตุวัตถุทั้งธาตุจิต ที่มันรวมตัวเกาะกันแน่นเข้าๆ ลักษณะหดเข้าหากัน,ลักษณะแข็ง กระด้าง ตื้อตันดิ่งตัน นี่คือ ถิ่นมีพระมี“ลักษณะ”อย่างหนึ่ง

๒. มี“สลัมภาระ”คือ มี“การสะสม, รวมกันรวบเข้าหากัน”

๓. มี“อาร์มันนะ”นั่นคือ มี“อารมณ์, อาการรู้สึกของจิต”

๔. มี“สมมุติหรือสมมุติ”ก็คือ มี“ความเห็นรู้ร่วมกันไปทั่วแล้ว เป็นที่รู้กันแล้วในส่วนใหญ่ของคนในสังคมมากพอสมควร จนถึงที่สุดรู้จักกันทั่วโลก”

ถ้าเป็น“จิต”ก็มีกันทั้ง ๔ ข้อนี้ แต่ถ้าเป็นแค่วัตถุ(อุนิยาม) หรือ “พีชนิยาม”ก็มีเพียง ๒ ข้อ คือ“พีชนิยาม”เต็มรูปก็มีแค่“ลักษณะ” กับ“สมมุติหรือสมมุติ”เท่านั้น

ยิ่งถ้าเป็นวัตถุแท้หรือ“อุนิยาม”ที่ไม่พัฒนาข้ามขั้นมาหา“ชีวะ” เลย ก็จะมีแต่เพิ่มคุณลักษณะของพลังงานทาง“อตุ”(อณูธาตุ)ยิ่งๆขึ้น มีประสิทธิภาพต่างๆทางฟิสิกส์-ความร้อนแสงเสียงแม่เหล็กไฟฟ้า ฯลฯ

ยิ่งๆขึ้นไปจนประมาณไม่ได้ หรือยังรู้ไม่ได้อีกมากมายหลากหลาย

แต่ถ้าเป็นวัตถุหรือ“อตุ”ที่พัฒนาเข้าหา“ชีวะ” ก็จะมีคุณลักษณะของพลังงานที่เป็น“อินทรีย์”ของ“ชีวิตินทรีย์” ก่อขึ้นและสะสมกันขึ้น การสะสมนี้เรียกว่า“สัสมการะ” เป็นพัฒนาการของ“เทว”

“การสะสม”นี้อธิบายว่า เริ่มภาวะ“เชื้อชีวะ”แรก(primary cell) พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า กลละ(ซึ่งเป็นเมือกใส) “เชื้อชีวะ”แรกนี้หากไม่มีปัจจัยที่ ๒ สืบเชื้อต่อไป “เชื้อชีวะ”แรกนี้ก็จะไม่เกิด“ชีวิตินทรีย์”ต่อไป จึงเสื่อมสลายไป

แต่ถ้ามีปัจจัยร่วมก่อสืบต่อการสะสมขึ้นจึงจะเป็น“เชื้อชีวะ”ที่ ๒”(secondary cell หรือ เทว) พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า อัมพุทะหรืออัพพุทะ ซึ่งเริ่มเป็น“ละอองธาตุน้ำ”จับตัวกันขึ้น

และ“อัมพุทะ”(secondary cell)นี้ถ้ามีพลังงานหรือปัจจัย“เชื้อชีวะ”ที่ ๓(tertiary)ร่วมก่อสืบต่อการสะสม(สัสมการะ)ต่อไปอีกก็เรียกว่า เบลีเป็นธาตุน้ำอัมพุทะรวมตัวควบแน่นจับตัวกันเข้าเป็น“มวลเนื้อเยื่อบางเบา”ขึ้นมา

เมื่อ...กลละ-อัมพุทะ-เบลี“สามเล่า”นี้เคลื่อนตัวก็มีการกระทบกันเกิดพลังงานขึ้น(ปฏิสมผัสผัส) พลังงานทั้งสามเกาะตัวกันปรับตัวกันเชื่อมกันเข้ารวมเป็น“องค์รวมหนึ่ง”(เอกสมโนสรณา = ตัวตนตัวแรก) ทำงานร่วมกันขึ้น มีหน้าที่ของแต่ละตัว ต่างกำหนดหน้าที่(สัญญา) รวมกันเป็นระบบ จึงเป็นพลังงานร่วมขึ้นมา เกิดอัตโนมิติแห่ง“ชีวะ”ขึ้นปฐมฐาน

กล่าวคือ หนึ่งนั้นได้แก่ “ธาตุน้ำ”ที่มีพลังงานในตนประกอบด้วยธาตุไฟ(ร้อน)และธาตุลม(กำลังดัน)ทำงานกันเข้าไปร่วมถึงขั้นชื่อว่า

กรด(acid) อยู่ในใจกลางของมวลเนื้อมือนูมากมายนั้น เรียกในภาษา
สากลได้ว่า nucleic acid แต่หน่วยแรกนี้จะเอียดเล็กเกินจะ
สามารถรู้เห็นกันได้ง่าย มี“ธาตุไฟกับธาตุดม”จับตัวกันเป็น“หน่วย”
เป็น“องค์รวม”กันมีการเกาะตัวกัน ก็มีวงรอบนอกอีกภาวะหนึ่งชื่อว่า
“กรอบ”หรือ“วงรอบ-วงรวม”ก็ได้ ทั้ง“๓ ภาวะ”นี้เล็กจะเอียดจน
ต้องเรียกว่า “อรูป”

(จบฉบับที่ ๓๐๘)

ฉบับที่ ๓๐๙ เมษายน ๒๕๕๙

ฉบับที่แล้วผู้เขียนได้สาธยายถึงความเป็น“กาย”และความ
เป็น“จิต”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงละเอียดขึ้นมากแล้ว ถ้าผู้รับรู้ รับรู้ด้วย
ดีก็จะเกิดปัญญารู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึงความละเอียดแปลกใหม่ที่ควรได้
รู้อย่างยิ่ง เพราะสำคัญมากในการปฏิบัติธรรมที่จะให้เกิดมรรคผล
ได้จริงแท้

ถ้าแยก“กาย”แยก“จิต”นี้ไม่ลั้มนามิทธิ ก็ไม่มีสิทธิ์ปฏิบัติธรรม
บรรลุมรรคผลถึงขั้นสูงสุด ที่เรียกว่า “อรหัตต์”ได้แน่ๆ ขอยืนยัน
เพราะคนไทยทุกคนนี้ได้หลงเข้าใจผิด กันสนิทแล้วในคำว่า
“กาย”นั้น หมายถึงแค่ความเป็น“รูป”คือ ร่างภายนอกเท่านั้น

“กาย”คือ ส่วนประกอบของดิน,น้ำ,ไฟ,ลมเท่านั้น หรือถ้าจะ
แถมอีก“อากาศ(ช่องว่าง)”ก็ได้ที่ประชุมกันอยู่ ซึ่งไม่เกี่ยวกับ“จิต-
มโน-วิญญาณ”เลย คนไทยทั้งหลายเชื่อมั่นกันว่า “กาย”ไม่มีส่วน

“พัวพันถึง”(concern)จิต-มโน-วิญญาณเลย เชื่อมันว่า“กาย”นั้นจะ
ไม่“เกี่ยวกับ”(concern)จิต-มโน-วิญญาณเลย

คนไทยทุกคนมีความคิดมีความเห็นองค์รวม(concept)ที่ดี หรือ
การต่อเนื่องเกี่ยวกับความคิดความเห็น(conceptual)ที่ดี โยงไปถึง
ความคิดเห็น(conceptual)ที่ดี อำนาจของความคิด(conception)ที่ดี ความ
คิดที่มีพลังยิ่ง(conception)ที่ดี ได้ปักมันสนธิไปว่า“กาย”นั้นคือ วัตถุ
ดินน้ำไฟลม หรือร่างกายนอกเท่านั้น กันหมดแล้ว

คนไทยจะเห็นว่า“กาย”นั้นไม่เกี่ยวกับ“จิต-มโน-วิญญาณ”เลย
เมื่อชาวพุทธเข้าใจเช่นนี้จริง “มรรคผล”ของศาสนาพุทธจึงไม่มีแล้ว

นี่แหละคือ ความเห็น“ผิด”ไปแล้ว เพราะ“กาย”นั้นตามความ
หมายของพระพุทธเจ้า จะขาดจาก“จิต-มโน-วิญญาณ”ไม่ได้ หรือ
ไม่เกี่ยวกับ“จิต-มโน-วิญญาณ”ไม่ได้เลย

“กาย”จะต้องมีส่วนของ“จิต-มโน-วิญญาณ”เสมอ จะอยู่ใน
ภาวะที่เหลือส่วนของ“ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม”เกี่ยวข้องอยู่น้อยนิดเท่าใดก็
ขาด“จิต-มโน-วิญญาณ”ไม่ได้ จึงจะชื่อว่า“กาย”

พระพุทธเจ้าจึงตรัสชัดเจนยิ่งว่า “ตถาคตเรียกร่างกายอัน
เป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตรูป นี้ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”
(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐) เชิญตรวจสอบความถูกต้องนี้กันได้เลย

ภาวะใดที่“ขาดความเป็นจิตไปแล้ว” ภาวะนั้น“ไม่ใช่กาย” แม้
จะยังเป็น“ชีวะ” ภาว่นี้แลที่อยู่ในสภาพของ“พืชนิยาม”ไม่มีทุกข์-
ไม่มีสุข ภาวะที่“ไม่มีทุกข์-ไม่มีสุข”เช่นนี้เอง คือ “อารมณ์นิพพาน”

พระพุทธเจ้าทรงให้อุปัชฌาย์ต้องสั่งสอน“มูลกรรมฐาน ๕”ให้
แก่ลูกศิษย์ผู้ที่เป็นลัทธิวิหาริกเป็นบทแรกเมื่อเริ่มบวชเป็นภิกษุของ

พุทธ ซึ่งจะต้องแยก“กาย”เป็น“จิต”ออกได้อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ให้
“สัมมาทิฐิ” ไม่เช่นนั้น“กายในกาย”ก็ไม่สามารถหลุดพ้นจากกิเลส
เมื่อภาคภายนอกคือ ภาค“กาย”ทำจิตให้เป็น“นิพพาน”ได้แล้ว
จึงจะ“ทำจิตในจิต(มนสิกโรติ)”ส่วนที่เหลือภายในให้เป็นหลุดพ้นจาก
“กิเลส”ต่อไปเป็นลำดับๆ จะไม่ลัดขั้นตอนเป็นอันขาด

ความเป็น“กาย”จะไม่ขาดจากความมี“จิต-มโน-วิญญาณ”เป็น
อันขาด ไม่ว่าจะอยู่ในภาวะใดๆ

และแม้จะอยู่ในภาวะที่เหลือ“กิเลสเฉพาะ”ส่วนของ“จิต-
มโน-วิญญาณ”ภายใน ที่เกี่ยวข้องอยู่กับ“กาย”น้อยนิดเท่าใด ก็
ขาด“ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม”ที่เป็น“ภายนอก”ไม่ได้ จึงจะชื่อว่า“กาย”

ภาวะ“กาย”ต้องมี“รูปกับนาม”เป็นต้น คือ“ธรรมะ ๒”ตลอด

“กาย”ต้องเป็นภาวะ ๒ เสมอ(เท่า ธัมมา) แม้“กิเลสกาย
ภายนอกอันคือกามคุณ ๕”จะ“ดับ”ได้แล้ว แต่คนผู้นี้ก็ยังคงเป็นคนที่
มี“จิตนิยาม”อยู่นะ ยังมีชีวิตสัมผัสสัมพันธ์ภายนอกและมีจิตภายใน
ทำงานอยู่ เพียงแต่“กิเลสกาม(ซึ่งคือนามธรรม)ที่เกี่ยวกับภายนอก”
เท่านั้นที่“ดับ”ไป แต่ชีวิตก็ยังมี“ภายนอกกับภายใน”อยู่นั่นเอง

เพราะฉะนั้น คำว่า“กาย”ก็ต้องมี“ธรรม ๒”คือ “รูปกับนาม”
หรือ“ภายนอกกับภายใน”อยู่เสมอ ขาดกันและกันไม่ได้

กล่าวคือ “รูป”ได้แก่ สิ่งที่ถูกรู้ แม้แต่เป็น“จิต-เจตสิก”
หรือ“มโน-วิญญาณ”ก็อยู่ในสภาวะที่“ถูกรู้”(object)คือ “รูป”ได้
ซึ่งจะมีความเป็น“นาม”เป็น“ผู้รู้”ทำงานอยู่ใน“กาย”

“นาม”ได้แก่ ตัวธาตุรู้หรือตัวประธานที่เป็น“ผู้รู้”(subject)

แต่“อุตุนิยาม”ไม่มี“ธาตุที่รู้”เลย มีภาวะเพียงแค่“ธาตุวัตถุ”

“อุตุนิยาม”จึงเป็น“ธาตุ”ที่ไม่นับว่ามีความเป็น“กาย”

แม้“พีชนิยาม”ก็ยังไม่นับว่า ในสังขาร”ของมันมี“กาย”หรือ
มี“ธาตุนาม”ร่วมอยู่ด้วย นับเป็นแค่“ธาตุกำหนดลัคคัมมันหมาย”

การกำหนดลัคคัมมันหมายของ“พีชนิยาม” จึงนับเป็นเพียง
“สัญญา”ของ“ชีวะ”ที่อยู่ชั้น“พีช” ยึด“ตัวตน(ISH)” แต่ยึดไม่ถึงชั้น
self(ยัง selfish ไม่เป็น) เป็นได้แค่“ตัวตน”ของ“ธาตุชีวะ”ชั้น cell ยัง
ไม่เรียก“นาม” ยังไม่เรียกธาตุที่มี“กาย” แน่นนอนไม่มี“เวทนา”แน่
นั่นคือ แค่เป็นเพียง“ชีวะ”ของ“ธาตุ”ที่ยัง“ไม่ทุกข์-ไม่สุข”

ฉะนั้นเอง “สังขาร”ที่มีแค่“สัญญาครอง” ยังไม่ใช่“สังขาร”ที่
มี“วิญญาณครอง” เพราะเป็น“สังขาร”ยังไม่มี“สสัมผัส”ถึงขั้น
เป็น“เวทนา”หรือเป็น“อารมณ์หรืออาการรู้สึก” ที่เป็น“ทุกข์-สุข”

“สังขาร”แค่“สัญญาครอง”นี้เอง คือ เป้าประเด็นสำคัญที่
พระพุทธเจ้าสามารถนำมา“จัดการปรุงแต่งจิตใจ(ทำใจในใจของตน)”คือ
“อภิสังขาร”สำเร็จได้ถึงขั้น“ปัญญากิสังขาร” ซึ่งสำเร็จผลขั้น“บุญ”

“ปัญญากิสังขาร”คือ สามารถจัดการปรับแต่งจิตใจของตน
ได้ถึงขั้นมี“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ให้เกิดพลังงาน“กำจัดกิเลส”
สำเร็จนิรันดร์ได้แท้จริง ครบกระบวนการ“อภิสังขาร ๓”สัมบูรณ์

ซึ่งต้องอาศัย“ธาตุรู้”ที่มีความสามารถพิเศษขั้น“โลกุตระจิต”

“พีชนิยาม”ไม่สามารถแน่ๆ แม้แต่“จิตนิยาม”ที่ยังไม่มี“ภูมิ
ปัญญาสูงเข้าขั้นโลกุตระ”ก็ไม่สามารถกำจัด“กิเลส”แบบพุทธได้
ผู้จะกำจัด“กิเลส”ในจิตได้ จึงต้องมี“ธาตุรู้”ถึงขั้น“นาม”

แต่“วัตถุ”หรือ“ดิน,น้ำ,ไฟ,ลม”เอง มันรู้อะไรไม่ได้ มันจึงไม่มี
สิทธิ์เป็น“นาม”เลย ดิน,น้ำ,ไฟ,ลมจึงเป็น“รูป”ได้ถ่ายเดียว

“จิต-มโน-วิญญาณ”
หรือ“จิตทั้งหลาย-เจตสิกทั้งหลาย”นั้น
เป็น“นาม”แต่ๆแต่ก็มีโอกาสเป็น“รูป”
คือ มีโอกาสอยู่ในฐานะ“ถูกรู้”
คือ เป็น“รูป”ได้ด้วย
ซึ่งเป็นไปตาม“กาละ-เทศะ-ฐานะ”

ส่วน“จิต-มโน-วิญญาณ”หรือ“จิตทั้งหลาย-เจตสิกทั้งหลาย” นั้นเป็น“นาม”แท้ๆแต่ก็มีโอกาสเป็น“รูป” คือ มีโอกาสอยู่ในฐานะ “ถูกรู้” คือ เป็น“รูป”ได้ด้วย ซึ่งเป็นไปตาม“กาละ-เทศะ-ฐานะ”

ฉะนั้นคือ ผู้มีความรู้เท่าทัน“ความเกิด-ความดับ” และเป็นผู้ ทำความเกิด-ความดับขึ้น“สิริมหายา” ได้อย่างสัมมาทวิฐิ

ความชัดเจนนี้พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ว่า “ร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้”(จตุสมหาภูตสังขย สมาสสังขย) แม้ปุถุชนผู้มิได้ ฟังมิได้สดับคำสอนของพุทธ จะพึงเบือนหายบ้าง คลายกำหนดบ้าง หลุดพ้นบ้าง ก็ยังได้เลย ชื่อนั้นเพราะเหตุไร

เพราะเหตุว่า ความเจริญก็ดี ความเสื่อมก็ดี การเกิดก็ดี การตายก็ดี ของ“ร่างกาย”อันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้(จตุสมหาภูตสังขย สมาสสังขย)นี้ ย่อมปรากฏ ปุถุชนคนทั้งหลายแม้ผู้ไม่เคยได้ยิน ได้ฟังคำสอนของพระพุทธเจ้าเลยก็ตาม ก็ยังเบือนหายบ้าง คลาย กำหนดบ้าง หลุดพ้นบ้างใน“ร่าง”หรือ“กาย”อันหมายเอาแต่ดินน้ำ ไฟลมภายนอกที่ประชุมกันอยู่นี้ โดยไม่เคยหรือไม่ต้องเรียนรู้ธรรม ของพระพุทธเจ้า เขาก็เบือน“ร่าง”นี้ได้ แม้คนผู้ยัง“อวิชชา”

ส่วน“จิต”นั้น หากไม่ได้เรียนรู้ทฤษฎีอันเป็น“ความตรัสรู้”ของ พระพุทธเจ้าที่สัมมาทวิฐิจริง จากพระพุทธเจ้าโดยตรง หรือจากผู้ ได้สัมมาทวิฐิมาจริงและปฏิบัติมีมรรคผลเป็นของตนเอง มาบอก มาสอนแล้วละก็ จะไม่สามารถเบือนหาย คลายกำหนด หรือหลุด พ้นกันได้เลย เพราะ“ธาตุรู้”ยังไม่สัมมาทวิฐิถึงขั้น“ปัญญา”

ผู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง สัมมาทวิฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธจน กระทั่งมี“จรรณสมบัติ-วิชาสมบัติ”เกิดขึ้นในตนจริง จึงจะรู้แจ้งรู้

จริงคำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ว่า...

“แต่ตถาคตเรียก‘กาย’อันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง” อย่างไม่ง ไม่สงสัยเลย

เพราะมี“ธาตุรู้”สัมมาทิฐิถึงขั้น“ปัญญา” พันอวิชชา

ซึ่งเป็นผู้ได้ปฏิบัติความเป็น“กายในกาย” จนกระทั่งเห็นแจ้ง “เวทนาในกาย-จิตในกาย-ธรรมในกาย”ได้อย่างแจ่มแจ้งเป็นจริง

จึงไม่งุนงงสงสัย หรือไม่ฉงนฉงายใดๆ กับความเป็น“กาย”ที่เป็น “จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”แต่อย่างใดเลย แม้“เวทนา”บ้าง

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า...

“ปุถุชนผู้มีได้สติบ จึงไม่อาจเบื่อหน่าย ไม่อาจคลายกำหนด ไม่อาจหลุดพ้นในจิตเป็นต้นนั้นได้เลย ชื่อนั้นเพราะเหตุไร

เพราะว่าจิตเป็นต้นนี้ อันปุถุชนมิได้สติบ รวบรวมถือไว้ด้วย ตัณหา ยึดถือด้วยทิฐิ ว่า นั่นของเรา นั่นเป็นเรา นั่นเป็นตัวตนของเรา ดังนี้ ตลอดกาลช้านานฉนั้น ปุถุชนผู้มีได้สติบ จึงไม่อาจ จะเบื่อหน่าย ไม่อาจจะคลายกำหนด ไม่อาจหลุดพ้นในจิตเป็นต้นนั้นได้เลย”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)

ก็ในเมื่อ“จิต”อันเป็นต้นตอ อันเป็นประธาน(มโนปุพพังคมา ธัมมา มโนเสฐรา มโนมยา) ของทั้งสิ่งทั้งปวงไม่เกิดไม่เป็นมาก่อน อะไรที่เป็นตัวตามมา จะเกิดตามได้อย่างไร

เพราะเหตุฉะนี้แล คนผู้จะเบื่อใน“จิต-มโน-วิญญาณ” จะหน่าย คลายกำหนด จึงต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ภาวะ”(ปรากฏ)ขึ้น และมีอยู่จริงในปัจจุบันที่เป็น“ความจริง”โดยเฉพาะ“จิต-มโน-วิญญาณ”ที่เราสามารถร่วมรู้กันอยู่เป็น“ปัจจุบัน”พิสูจน์กันได้ต่างๆ

หลักๆ โทนี่

“ความจริง”นี้ ยืนยันอยู่ เป็นหนึ่งเดียวก็คือ “ปัจจุบัน” เท่านั้น
ในภาวะ ๓ ของโลก ที่เป็น “อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต”

เพราะอดีตก็คือ ภาวะที่ผ่านไปหายไปแล้ว ผ่านปัจจุบันไป
แล้ว กลายเป็น “อดีต” ไปแล้ว ส่วนอนาคตคือภาวะที่อยู่ข้างหน้า
ยังมาไม่ถึง เพราะฉะนั้น “อนาคต” หรือ “อดีต” มันก็เป็นภาวะที่ไม่มี
ยืนยันปรากฏให้เห็นสัมผัสอยู่ ณ บัดนี้ โดยตนและผู้อื่นไม่สามารถ
มีการสัมผัสรู้ ด้วยตาหูจมูกกายของเขาเหมือนกันได้ อย่างยืนยัน
อยู่หลักๆ โทนี่ต่างๆ เป็น “ปัจจุบัน” นั่นเทียว

จึงไม่ชื่อว่า “การบรรลุธรรมอย่างปัจจุบันชาติ (ทุฏฐกาล)”

“ปัจจุบัน” จึงเป็นความ “มี” ยิ่งกว่า “อดีต-อนาคต” แท้จริง

ดังนั้น เว้นจาก “ภาวะ ๓” นี้ อันได้แก่ “อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต”
แล้ว ก็ไม่มีอะไร “มี” เลยในจักรวาล หรือในมหาเอกภพ หรือในที่ไหนๆ

เพราะเว้น “อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต” แล้ว นั่นคือ อะไรๆ ก็ “ไม่มี”
หรือใน “กาล” หรือในโลกมหาเอกภพ

ในประดาภาวะที่ “มี” กับ “ไม่มี” ก็คือ “ปัจจุบัน” นั่นเองที่เป็น
“ความจริง” เพียงหนึ่งเดียว ที่ “มี” และ “จริง” ยิ่งกว่าภาวะอีกสองนั้น

หมดสิ้น “ปัจจุบัน” แล้ว ก็คือ ไม่มีอะไรอีกแล้ว “ปัจจุบัน” เท่านั้น
ที่เป็นจริงที่สุด หมด “ปัจจุบัน” นั้นไปก็คือ “๐” ทันทสำหรับผู้ “ไม่มี”

และจะเป็น “๑” สุดยอดเท่านั้น ไม่มีอะไรเทียบ สำหรับผู้
ยัง “มี” และจะอยู่กับ “ความมี” ที่เป็น “๑” นี้ ในด้าน “ยิ่งกว่าสุข (บรมัง
สุข)” ใน “ความเบิกบานยิ่ง (อภิรมย์ยังจิตตัง)” หรืออยู่ “อุเบกขา (เฉยๆ)”

ดังนั้น “ปัจจุบัน” ไฉนถ้าไม่มี “อุปจย (ความเกิดต่อ)” มีแต่ “สันตติ

(จุดกลางที่จะสืบทอดก็ได้ จะตัดจบก็ได้)” ปัจจุบันนั้นก็เป็นอย่างนั้นที่สุด

ถ้าทำ“ความเร็ว”นี้ให้เร็วยิ่งกว่าแสง ผู้นั้นคือ ผู้ย้อนไปรู้จักอดีตได้มาก ชัดเจนยิ่ง มีลักษณะอื่นๆ ตาม“สมรรถนะ”อันอื่นๆนั้น

ผู้สามารถไปได้เร็วกว่าแสง ก็จะพบ“อดีต” แต่ผู้ที่มี“ปัจจุบัน”แล้วไม่มี“ลันตติ”ดับ“ลันตติ”ลงใน“ปัจจุบัน”นั้น จึงเป็นผู้ที่หายไปจากจักรวาลหรือเอกภพได้แท้

“ปัจจุบัน”จึง“จริง-เร็ว-สั้น-เล็ก”ยิ่งกว่า“อดีต”ใดๆโดยไม่ต้องพูดถึง“อนาคต”กันเลย เพราะ“อนาคต”จะเกิดไม่ได้เด็ดขาด ถ้าไม่ผ่าน“ปัจจุบัน”นั้นๆ หากจบ“ปัจจุบัน”ลง ณ บัดใด เด็ดขาดนิรันดร์ก็ไม่มี“อนาคต”ต่อไปอีกแล้ว

“ปัจจุบัน”นั้นเป็น“ความจริง”กว่า“อดีต-อนาคต”ชัดเจนนี้

“ความจริง”เบื้องต้นและเบื้องสุดท้ายในโลก จึงสั้นและเร็วที่ยืนยันได้เต็มสุดยิ่งกว่า“ความจริงที่เป็นจริง”อันใดอันพึงมีในโลก

ใครเห็น“ความจริง”คือ “ปัจจุบัน”นี้เองที่ยิ่งใหญ่ที่สุดมัยเอย?

เพราะฉะนั้น การรู้ การเรียนแบบพุทธ จึงไม่ต้องไปเสียทุนรอน-ไม่ไปเสียแรง-ไม่ไปเสียเวลาเลย กับภาวะที่เป็น“อดีต”และ“อนาคต” อันไม่ใช่“ปัจจุบัน”ไม่มัวหลงมอมูอยู่กับอดีตหรือกับอนาคตให้สูญเปล่าอย่างโง่ๆแล้ว ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“พรหมชาลสูตร” ซึ่งลึกซึ้งสมบูรณ์ยิ่งในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ตั้งแต่ข้อ ๑ จนถึงข้อสุดท้าย อ่านดูให้ละเอียดลออแตกฉานกันทีเดียว

ผู้ใดยังไปมัวหลงอยู่กับ“อดีตกับอนาคต” พระพุทธเจ้าทรงรวบรวมไว้ทั้งหมดที่เป็น“มิจฉาทิฏฐิ” มีถึง“๖๒ ทิฏฐิ”(ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ตั้งแต่ข้อ ๒๖ ไปจนถึงข้อ ๙๐”ทีเดียว)

รวมไว้ทั้ง“ทฤษฎีธรรมนิพพานทฤษฎี”ของผู้ที่ยังหลงผิด

ผู้หลงผิดใน“ทฤษฎีธรรมนิพพานทฤษฎี”ก็คือ ผู้เข้าใจว่า ตนปฏิบัติใน“ปัจจุบันขณะ”นั้น เหมือนกันนี่นา! ได้แก่ผู้ปฏิบัติแบบ“หลับตา”สะกดจิตเข้าไปอยู่ใน“ภวังค์(องค์แห่งภพภายในจิตที่ไม่มีความรับรู้ทางทวารภายนอก)”ในขณะที่ปฏิบัตินั่นเอง ก็ปฏิบัติอยู่ใน“ปัจจุบันขณะ”

และเขายัง“หลงผิด”(๑)หลงกำเป็นนิพพาน (๒)หลงฉาน ๑ เป็นนิพพาน (๓)หลงฉาน ๒ เป็นนิพพาน (๔)หลงฉาน ๓ เป็นนิพพาน (๕)หลงฉาน ๔ เป็นนิพพาน

ใช่.. มีนัยยะว่าเป็น“ปัจจุบันขณะ”เช่นกัน แต่“ปัจจุบันขณะ”แบบนั้น มันเป็นการปฏิบัติที่อยู่ในภาวะ“หลับตา”เข้าไป“รับรู้อยู่”แค่“ภพข้างในภายในจิต”ส่วนเดียวเท่านั้น

แต่ไม่มีข้างนอกที่“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” ...ใช่มียะ?

แบบนี้แหละที่เป็นการปฏิบัติของชาวเดียรถีย์ทั้งหลาย อันเป็นการ“หลงผิด”แท้ๆ ทั้ง“ปัจจุบันขณะ”ซึ่งประกอบไปด้วย“จักรุ ปัญญา ญาณ วิชา อาโลก” อันเป็นภาวะ“ภายนอก”ที่เป็นสามัญ

จึงไม่ใช่“ปัจจุบันขณะ”ที่มี“การรับรู้”ถ้วนบริบูรณ์คนตื่นเต็มตามปกติชีวิต“ตื่นๆ(ชาคริยา)”ครบ“ทวาร ๖”เป็นธรรมดาของคน ที่ดำเนินชีวิตอยู่ในเวลากลางวันอันไม่ใช่กลางคืน“เวลาหลับนอน”

พระพุทธเจ้าทรงใช้ศัพท์เรียกการปฏิบัติ“สมาธิ”แบบนั้นว่า“เจโตสมาธิ” อันไม่ใช่“สัมมาสมาธิ”ตามแบบของพระพุทธเจ้า

แต่เป็น“สมาธิ”ของคนผู้ปฏิบัติแบบสาย“ศรัทธา” หรือสาย“เจโต” ที่ยึดมั่นถือมั่นปฏิบัติทำแต่“แบบหลับตาเข้าสมาธิ” อันเรียกว่าสมาธิแบบ“เจโตสมาธิ” ซึ่ง“เข้าสมาธิ-ออกสมาธิ”อยู่

แล้วๆเล่าๆ มันจึงแตกต่างจาก“สัมมาสมาธิ”ที่ไม่ต้องออกๆ-เข้าๆ เพราะ“สัมมาสมาธิ”นั่นคือ “จิต”ที่ถูกชำระกิเลสออกไป ตามหลัก“มรรค ๗ องค์”หรือด้วยการปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ได้สำเร็จเป็นลำดับๆ จนกระทั่งสะอาดแล้วก็ผนึกควบแน่นกันตกลึก รวมลงเป็น“จิตตั้งมั่นแล้ว”เรียกด้วยพยานชนะว่า “สมาหิต-สมาหิโต” ซึ่งเกิดจากกระบวนการของ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” แล้วสำเร็จเป็น“จิตสะอาด” เจริญขึ้นๆเป็น“สมาธิ”กระทั่งเรียกว่า“สมาหิต” แปลว่า “จิตที่ตั้งมั่นแล้ว”

“สมาหิตจิต”คือ จิตที่ถึงขั้น“อนุตตรจิต”ตามขั้นตอนของ “เจโตปริยญาณ ๑๖” ซึ่งจะเจริญสูงเป็น“วิมุตตจิต”บริบูรณ์ถึงที่สุด ตามกระบวนการ“เจโตปริยญาณ ๑๖” ได้แก่ “สราคะ-สโทสะ-สโมหะ-วิตราคะ-วิตโทสะ-วิตโมหะ-สังขิตตังจิตตัง-วิกขิตตังจิตตัง-มหัคคจิต-อมหัคคจิต-สอตุตตรจิต-อนุตตรจิต-สมาหิตัง-อสมาหิตัง-วิมุตติ-อวิมุตติ” ซึ่งเป็น“แผนที่หรือแผนผัง”ที่บอกแจ้ง ขั้นตอนการปฏิบัติธรรมอย่างครบครัน ใช้ตรวจสอบ“สภาวะธรรม”เท่าที่ผู้ปฏิบัติจะปฏิบัติมีผลหรือไม่ อย่างไร จนบริบูรณ์จบถ้วนสิ้น อันไม่ใช่เกิดจากการ“หลับตา”สะกดจิตเข้าไปให้เป็น“จิตตั้งมั่น”แบบเตียรถีย์ ที่มีกันดาษดื่นมากหลายในแบบโลกีย์สามัญ แต่เป็นโลกุตระที่มีขั้นตอนตามลำดับ“เจโตปริยญาณ ๑๖” อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัมมา”ปฏิบัติในชีวิตประจำวันธรรมดานี้เอง ซึ่ง“สัมมาทิฐิ”แบบพุทธนี้จะไม่นิยม“หลับตา”ปฏิบัติ เพราะถ้า“หลับตา”จะไม่มี“ปัจจุบัน”ที่ยืนยันกับคนใดใครอื่นให้มาสัมผัสดู สัมผัสเห็นใน“ปัจจุบัน”ร่วมกันโต้แย้งหักล้างด้วยกันได้

หาก“หลับตา”ปฏิบัตินั้นมันกำจัดกิเลสที่เกิดจากภายนอก ๕ ทวารให้สะอาดบริสุทธิ์สำเร็จเป็น“สมาธิ”ไม่ได้เลย

เรียนภาวะที่มี“ปัจจุบัน”นี้แล จะรู้ยิ่งทุกสิ่งอย่างได้ครบหมด

แต่อย่าหลงปัจจุบัน แล้วตีทั้ง-ลบหลู่หรือประมาทอดีตและอนาคตเป็นอันขาด แม้แต่“หลับตา”ปฏิบัตินี้เองก็มีอุปการะมากถ้า สัมมาทิฐิ ไม่เช่นนั้น คุณจะแย่งที่สุดโง่ที่สุดและไร้ค่าที่สุด หรือ คุณจะสูญเสียทุกอย่าง ชนิดที่ไม่มีอะไรจะเสียได้เท่าอีกแล้ว ใน ภาวะที่เรียกว่า ความฉิบหายทั้งมหาเอกภพ

พระพุทธเจ้าจึงสรุป“ความจริง”ที่ยิ่งใหญ่นี้ไว้ใน“พรหมชาลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ สูตรที่ ๑) ว่า ในวิธีปฏิบัตินั้น การ“หลับตา”ทำสมาธิหรือเข้าไปเรียนรู้แต่ใน“ภพภายใน”นั้น ถ้าไม่มีการรับรู้ภายนอกด้วยและมีภายในด้วย พร้อมกันไปกับปัจจุบัน ก็จะมีเรียนรู้อยู่แต่กับ“อดีต”(บุพพณต) ภาวะที่ผ่านไปแล้ว สามารถระลึกได้จาก“สัญญา”(ความจำ)ที่บันทึกไว้ในอนุสัยนี้หนึ่ง

ภาวะที่เป็น“อดีต”นี้ทั้งหมดทั้งสิ้นมี ๑๘ ลักษณะเท่านั้น ไม่มี“อดีต”ใดเกินกว่านี้ไปได้ พระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้หนักแน่น

และอีกหนึ่งคือ“อนาคต” ซึ่งภาวะอนาคตนั้นทั้งหมดทั้งสิ้น มี ๔๔ ลักษณะ คนมักหลงเพื่อไปกับ“อนาคต”(อปรรณต)ที่ฝันกันได้ง่าย

และ“อนาคต”ก็สามารถกำหนดได้จาก“สัญญา”ที่สำคัญนั้น หมายเอาเองปั้นเป็น“มโนมยอัตตา”(สมัยนี้เรียกสั้นๆว่า“มโน”นั่นแหละ)

หรือคือ“กาย ๓”ที่ผู้มีจักษุทิฐิสามารถสร้าง“นิรมาณกาย”ด้วยอวิชชา ซึ่งเป็นภาวะ“อนาคต”(อปรรณต) คิดอะไรก็ได้ หวังไป ฝันเพื่อไป ก็เคยทำกันมาแล้วทั้งนั้น มากบ้าง น้อยบ้าง ตามแต่จะเคย

หวัง เคยฝัน อันเป็นภาวะ“อนาคต” ซึ่งมีทั้งหมด ๔๔ ลักษณะ

เพราะภาวะ“อนาคต”นี้พระพุทธเจ้าทรงรวมเอา“ทิวฏฐธรรมนิพพานทิวฏฐ ๕”ที่ผู้วิชชาหลงผิดเอา“ตักกิ โหติ วิมังสี” คือ การหลงเข้าใจว่า“นิพพาน”คือ ภาวะที่ตนถือเป็น“ปรมัง สุขัง”สำหรับตนนั่นเอง ไม่ว่า“กามคุณ ทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย”นี้ ๑ และฉาน ๑-๒-๓-๔”อีก ๔ ต่างล้วนหลงกันว่าเป็น“ความสุขจริง”ที่ตนอาศัยเสพในชีวิต หลงยึดว่า “อารมณ์สุข”ที่ได้จาก“กาม” ได้จาก“ฉานทั้ง ๔”นี้ว่า เป็น“นิพพาน ๕”

โดยเหมาเอา“อารมณ์สุข”นั้นว่าเป็นจริง ความรู้สึกของตนมันเสพรสเป็น“สุข”จริงๆ ตั้งแต่ขนาดอ่อนเบาบางไปจนกระทั่งถึง“สุขอย่างยิ่ง”(ปรมัง สุขัง)นั้นแหละ เขาก็พอใจยินดีใน“สุข”ทั้งนั้น

นี่คือ “ความจริง”(สัจจะ)ในโลกียารมณ์ของปุถุชน แต่เป็น“ความเท็จ”(อลิคะ)ในอารมณ์หรือในความรู้สึกของอารยชน

“กามคุณ ๕”ก็ดี “ฉาน ๑”ก็ดี “ฉาน ๒”ก็ดี “ฉาน ๓”ก็ดี “ฉาน ๔”ก็ดี ผู้ใดยึดเอาแต่ละ“กามคุณ” หรือแต่ละ“ฉาน”นั้นๆว่า“สุข” เขาก็จะได้เสพ“รสสุข”ที่มี“ทุกข์”เป็น“คู่หู”เท่าที่เขา“ยึด(อุปาทาน)”ซึ่งเป็นภาวะของ“เหตุ”อันยังดีไม่แตกแยก“ภาวะ ๒”ออกไม่ได้

นี่คือ“โลกียารมณ์”ทั้งหมด อันมี“กามคุณ ๕”กับ“ฉาน ๔”ใจปุถุชนเห็นว่า มันเป็น“ของจริง”(สัจจะ)เขาก็หลงติดหลงเสพ

ส่วนอารยชนเห็นว่า มันเป็น“ของเท็จ”(อลิคะ)มันไม่เที่ยง(อนิจจัง)มันเป็น“ทุกข์แท้ๆที่มาจากเหตุ”(ทุกข์) ใครดับ“เหตุ”แห่งทุกข์นั้นได้จริง มันก็ไม่มีตัวตน(อนัตตา)นั้นๆจริง จึง“หลุดพ้นภาวะ”นั้นๆไปได้จริงๆ

“เหตุ”นั้นก็คือ “อุปาทาน”นี่เองที่คนผู้ใดผู้หนึ่งได้สะสมด้วย “มิจฉาทิฏฐิ”เป็น“อวิชชา”ของตน โดยหลง“ยึดถือ(อุปาทาน)”มาผิดๆ ว่า มันเป็น“ของควรเสพ” หลงกันมานานกระทั่งถึงวันนี้

ซึ่งแท้ๆจริงๆแล้ว “สุขจากได้เสพกาม” หรือ“สุขได้บำเรอ อัดตา”นั้นมันเป็น“เท็จ(อลิเกะ)” มันไม่เที่ยง มันไม่คงอยู่ มันคือมายา ที่หลอกคนให้หวั่น ให้หลงติด แล้วก็หลงแย่งกัน ทำร้ายทำลายกัน มีอวิชชา เพราะตกเป็นทาส“กาม” เป็นทาส“อัดตา”

มันคือ“ความสูญเสีย”ของคนที่โง่เง่าเลวร้าย ให้เสียเวลา เสียแรงงาน เสียทุนรอน มันเป็นแค่“บำเรออารมณ์”แล้วก็ผ่านไป ไม่เกิดสาระอันใดเลย เป็นแค่“สมมุติกันขึ้นมา”ว่า“สุข” แล้วหลงกันว่า น่าได้ น่ามี น่าเป็น(สุข) ซึ่งเป็น“ความวิปlass”โดยแท้

“สุข”ไม่ใช่“ความจริง”เลย มันคืออารมณ์สมมุติขึ้นมาเสพ

“สุข”มันมีสำหรับผู้ที่ยังมี“อุปาทาน”อยู่เท่านั้น

“สุข”มันคือ “อุปาทาน”แท้ๆ ไม่ว่า“สุข”จากการเสพ“กาม” หรือ“สุข”จากการได้มาเป็น“อัดตา”ที่บำเรอใจตนเอง

สำหรับผู้ที่ไม่มี“อุปาทาน”ทั้งใน“กาม”ใน“อัดตา”ได้จริง คือผู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะทั้ง ๒ นี้ด้วย“ธาตุรู้โลกุตระ”ที่ชื่อว่า“ปัญญา” ซึ่งเป็น“ธาตุรู้”ที่วิเศษ(อุตตริมนุสสรรม)ของอารยบุคคล จึงหลุดพ้นจาก“มายา”ที่หลงว่าเป็น“สุข”ก็พ้นคู่หูคือ“ทุกข์”ไปด้วย

เพราะ“สุขกับทุกข์”คือ “ภาวะ ๒”ที่“เทวนิยม”หลงติดยึดกันอยู่ โดยเฉพาะ“สุข”นั้น หลงเป็น“สุขนิยม”นิรันดรกันทีเดียว

เป็น“สวรรค์” เป็นแดนพระเจ้า เป็นแดน“เทพ”ที่ตีไม่แตก

ทั้ง“กาม”ทั้ง“อัดตา”จึงยังเป็น“ภพ”เป็น“ชาติ”ในผู้เป็น“เทพ”

“กาม”ก็ดี “มาน”ก็ดี เป็น“อาการ”ที่เกิดในจิตของผู้“มีจิตาภิภู” ผู้ยังเป็น“เทว”อยู่ ว่าเป็น“แดนสุข” ซึ่งคนผู้“หลงผิด”ก็เสพทั้ง“กาม”เสพทั้ง“มาน” และติดได้ทั้ง“กาม”ติดได้ทั้ง“มาน”

จึงเป็นผู้เสพติดใน“อุปาทาน”ว่า“สุข”ทั้งๆที่มันเป็น“เท็จ (อลิเกะ)”แท้ๆ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่า อาการของ“เวทนา(ความรู้สึก)”เช่นนี้แหละคือ“สุขัลลิกะ” แปลว่า “สุขที่เป็นความเท็จ”

เมื่อมันเป็น“ความเท็จ” มันก็ไม่ใช่“ความจริง” แท้ๆมันเป็น“ความทุกข์”ที่หลอกหรือเป็น“มายา”อยู่ ในชื่อว่า“สุข”นี้ใจของในรายละเอียดเรื่องของ“กาม”กับ“มาน”นิดหน่อย

“ความเป็น-ความมี”ทั้ง“กาม”ทั้ง“มาน”นี้ คือ“ความเป็น-ความมี”ที่แตกต่างกันอยู่คนละชั่วคนละอย่าง คนละสาระด้วยซ้ำ

“กาม”นั้นอย่างหนึ่ง ส่วน“มาน”ก็อีกอย่างหนึ่ง

“กาม”คือ ความไคร่อยาก ทาง“ภายนอก” คือ“กามคุณ ๕”

“กาม”นี้ต้องเรียนรู้จาก“สัมผัส”ภายนอกก่อน มาตามลำดับ

และ“มาน”นี้แหละคือ ตัวการฆ่า“กามคุณ ๕”โดยตรงด้วยซ้ำ เป็น“อุณหธาตุ”ซึ่งเป็น“ธาตุไฟ”สามารถ“เผา”กิเลสทั้งทาง“กิเลสภายนอก(กามาวจร)”เป็นขั้นต้น แล้วจึงจะกำจัด“กิเลสภายใน(รูปาวจร-อรุปาวจร)”ต่อไปตามลำดับ นี่คือ“มานพุทธ”ที่สัมมาภิภู

แต่ถ้า“มานที่ไม่ใช่พุทธ” มานแบบโลกีย์ทั่วไปจะไม่ใช้“ไฟ”จึง“เผา”กิเลสไม่ได้ เพราะเป็นแค่“มาน”ชนิดที่ไม่มีความรู้ชั้น“ปัญญา” มีแต่ความรู้“เฉโก” จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้ง“ตัวตนหรือรูปนามที่เป็นกิเลส(กายกล)” ที่เป็น“ลักกาย” ก็กำจัดกิเลสไม่ได้

“มานที่ไม่ใช่พุทธ”ได้แค่สะกดจิตให้นิ่งๆ สงบๆ หยุดๆ คือใช้

วิธี“ระงับความเคลื่อนไหวของจิต” ให้“จิตหยุดอยู่นิ่งๆ”นี้เองได้
อย่างเก่ง ก็สามารถสะกดไว้ให้นานที่สุด นานเท่านาน กระทั่งไม่
อาจจะรู้จักู้แจ้งรู้จริง“วิภูฏสงสาร” เพราะไม่รู้จักู้แจ้งความ
เป็น“อัตตา”ที่มีอยู่ใน“กาละ” หรือคือ“กรรม”ที่เป็นไปกับ“กาล”

จึงหลงว่า “ตัวตน”นี้มีนิรันดร์ ก็อยู่ใน“วิภูฏสงสาร”ตลอดไป
“เหตุ”เพราะไม่รู้จักู้แจ้งรู้จริงภาวะ“ตัวตน”หรือ“อัตตา”แล้ว
จัดการลดละ“อัตตา” หรือกำจัดความเป็น“อัตตา”นี้เอง

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ในเรื่อง“อัตตา(อัตมัน)”อันคือ“เพอ” เรื่อง
“ฌาน”อันคือ“ไฟ” เรื่อง“กาย”อันคือ“วิญญาณหรือนามรูป” และ
เรื่อง“กาม” เป็นต้น อย่างรู้จักู้แจ้งรู้จริง แล้วสามารถสร้างพลัง งาน
“ฌาน”กำจัด“อัตตา”ไล่เรียงไปตั้งแต่“กิเลสที่เป็นตัวตน”ขั้นต่ำ
เบื้องต้น“อบายภูมิ” แล้วจึงกำจัดความเป็นกิเลส“กามภูมิ”หมดแล้ว
จึงจะกำจัดกิเลสใน“รูปภูมิ”ไปตามลำดับ กระทั่งที่สุดกำจัดกิเลส
ใน“อรุภูมิ”หมดสิ้น“อาสวะ”

“กาม”คือ การหลงใหลอยาก ภาวะที่สัมผัส“กามคุณ ๕” ซึ่ง
เป็นกิเลสอันเกิดจาก“สัมผัสภายนอก” เป็นกิเลสหยาบเบื้องต้น

“กาม”คือ “กิเลส” ที่จะต้องถูกกำจัดให้สิ้นไปจาก“จิตใจ”

ส่วน“ฌาน”นั่นคือ พลังงานจิตที่มีคุณวิเศษ(อุดตมในสุธรรม)
ขั้น“อุณหธาตุ”ที่เรียกชื่อในภาษาไทยว่า“ไฟ” นี่คือ“ฌาน”ของพุทธ

ส่วน“ฌาน”เตียรถีย์ หรือ“ฌาน”ที่มีฉภาทวิภูฏสงสารไปจากของพุทธ
นั้นไม่ใช่“พลังงานจิตที่เป็นไฟ” แต่เป็นเพียง“ความเพ่ง-การสะกด
ลงไป”เท่านั้น จึงไม่มีคุณภาพที่สามารถ“เผา”กิเลส” มีแต่กดกิเลส
เข้าไปในจิตให้แน่นเข้าๆ หรือให้กิเลสหายลึกเข้าไปยิ่งขึ้นเท่านั้น

“ฌาน”จึงมี ๒ แบบ “ฌานโลกีย์”ที่มีกันอยู่ดาษดื่นเป็นสาธารณะ นั้นแบบหนึ่ง นี่คือ“ฌานมิจฉาทิฏฐิ”ไม่ใช่พุทธ กับ“ฌานโลกุตระ”ที่เป็นของพุทธ มีเฉพาะในศาสนาพุทธเท่านั้น ก็เป็นอีกแบบหนึ่ง

“ฌาน”ของพุทธที่“สัมมาทิฏฐิ”เป็น“ฌาน”ที่เกิดใน“จรรณะ ๑๕ วิชา”๘”หรือเกิดจากการปฏิบัติ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”

โดยเฉพาะ “ฌาน”ที่“สัมมาทิฏฐิ”นั้นมันเป็น“พลังงานจิตที่วิเศษ”เป็น“ไฟวิเศษ(อุตรมณฺสธรรม)”ที่ใช้“เผา”กิเลสโดยตรงในศาสนาพุทธทีเดียว ส่วน“ฌาน”ที่ไม่ใช่ของพุทธ“เผา”กิเลสไม่ได้

เพราะ“ฌาน”เดียรธีย์ ไม่ใช่“พลังงานอุณหธาตุ”หรือ“ไฟ”

เมื่อชาวพุทธ“มิจฉาทิฏฐิ”ไปเอา“ฌาน”ของเดียรธีย์มาปฏิบัติ กันอย่างหลงผิดถนัดถนี่ว่า เป็น“ฌาน”ของพุทธ ชาวพุทธทุกวันนี้ จึง“เสื่อม”จากศาสนาพุทธหนัก ดังที่เป็นและเห็นกันอยู่

คนผู้“อวิชชา”ทั้งหลายต่างก็หลงผิด“ยึดติด”ทั้งกาม-ทั้งฌานโลกีย์”ตั้งหน้าตั้งตาสร้าง“กาม”สร้าง“ฌาน(โลกีย์)”ใส่ตนงมงายจัด

“กาม”นั้นปุถุชนหลงสร้างกันอยู่เป็นปกติสามัญคนทั่วไป ตามภูมิโลกีย์ที่มี“อวิชชา” อย่างไม่ประสีประสารธรรมดาเต็มโลก

ส่วน“ฌานที่เป็นโลกีย์”ก็เป็นคนอีกหมู่หนึ่งที่หลงสร้างใส่ตน อยู่อย่างมิจฉาทิฏฐิ ก็มีต้นดาศตามประสา“เทวนิยม”คนปุถุชน

ซึ่ง“กาม”นั้นเกี่ยวกับภายนอก แต่“ฌาน”นั้นเกี่ยวกับภายใน

ผู้ที่ได้“กาม”ก็ดี ได้“ฌาน(โลกีย์)”ก็ดี ต่างหลงเสพติด“ทั้งกาม-ทั้งฌาน”อยู่นั้น ก็เพราะ“อวิชชา” ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในทั้ง ๒ อย่าง

ทั้งๆที่“กาม”นั้นคือ “ความใคร่ ความอยาก”แท้ๆ

“กาม”นี้เป็นไวพจน์ของ“ตัณหา”ด้วยซ้ำ

ส่วน“ฉาน”นั้นก็หลงว่าเป็น“ความสุขเย็น”จึงหลง“เสพ”

“ฉาน”ของพุทธนี้เป็น“อจินไตย” เรียนรู้จากปุถุชนต้นตางหรือขบคิดเอาตามประสาโลกียังง่าย ๆ ไม่ได้

ต้องเรียนรู้จาก“สัตตบุรุษ” หรือจากผู้ลัทธิมาทิฏฐิแท้ที่อยู่ในฐานะครูผู้มี“ปัญญา ๘” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ตั้งแต่ข้อ ๙๒

“ฉาน”ที่เป็นแบบพุทธต้องมี“ปัญญา” และ“ปัญญา”นั่นก็คือ“ปัญญา ๘”นี่เอง

“ฉาน”ที่เป็นแบบพุทธมี“ปัญญา”จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทว” และกำจัดให้เป็น“อเทว”ได้สำเร็จบริบูรณ์

“ฉาน”ที่เป็นแบบพุทธจึงเรียกว่า “อเทวนิยม” ส่วนผู้ที่ยังมี“ฉาน”ไม่เป็นแบบพุทธก็ยังมี“ปัญญา” ยังไม่เป็น“โลกุตระ”

“ฉาน”ของ“เทวนิยม”ทั้งหลายที่เป็น“โลกิยะ”นั้นมีอยู่เป็นสาธารณะของปุถุชนประจำโลก ซึ่งไม่ใช่“ฉานแบบโลกุตระ”

ส่วน“ฉานโลกุตระ”นั่นคือ “พลังงานจิต”ที่คุณสมบัติเป็น“ไฟ”ทำหน้าที่“เผากิเลส” ซึ่งผู้มี“ปัญญา”หรือมี“วิชา”อันเป็นโลกุตระของพุทธเท่านั้น สร้างขึ้นมาสำเร็จได้อย่างวิเศษ

แต่ผู้ที่ยังเป็นโลกิยะอยู่ทั้งหลายส่วนใหญ่ในโลกนั้น“ฉาน”ไม่ใช่“ไฟ” ไม่มีการ“เผากิเลส” ฉานโลกิยะ“เผา”กิเลสไม่เป็น

เมื่อ“ฉาน”ทำหน้าที่เผากิเลสได้ผลก็เรียกว่า“บุญ”

“ฉาน”กับ“บุญ”จึงเป็นเหตุทำให้“กิเลส”ลดไป หดสั้นไป

“กิเลส”หดสั้นไปก็เรียกว่า “บุญ” คนผู้สามารถทำหน้าที่ชำระกิเลสจากสันดานสำเร็จนี้แหละคือ ผู้กำจัดมายา“สุข-ทุกข์”

ด้วย“ธาตุรู้โลกุตระ”ที่เรียกด้วยพยัญชนะว่า “ปัญญา”

“ทุกข์-สุข”ก็หายไปจากจิตของผู้บรรลุนิพพานแบบพุทธได้ เรียก“อาการไม่สุข-ไม่ทุกข์(อทุกขมสุข)”นี้ว่า “อุเบกขา”

อาการจิตที่เป็น“อุเบกขาเวทนา”นี้จึงเป็นการ“หลุดพ้นจากความเท็จ” ฉะนั้นคือ ผู้บรรลุ“ความจริง”ขั้น“นิพพาน”ของพุทธ ซึ่งเป็น“ปรมาตถสัจจะ” คือ ความจริงยิ่งใหญ่ ที่ปุถุชนยังไม่รู้

“ทุกข์-สุข”ไม่ใช่“ความจริง” มันเป็น“มายา”ที่ผู้รู้สึกต่างยึดภาวะ“ขณะสัมผัส”ของ“รูปกับนาม”นั้นๆเท่านั้น ที่“สัญญา”กำหนดรู้หมายรู้ในขณะมีตาหรือหูหรือจมูกหรือลิ้นหรือกายที่“สัมผัส”รูปหรือเสียงหรือกลิ่นหรือรสหรือโผฏฐัพพะกันนั้น แล้วแต่ละคนก็เกิด“อาการ”ที่ชอบใจหรือไม่ชอบใจใน“กามคุณ ๕”นั้นๆกันไปเอง ผู้ชอบก็สุข ผู้ไม่ชอบก็ทุกข์ ต่างสมมุติขึ้นมาเองของใครของมัน

ล้วนเป็นอาการของ“จิตในจิต”ของแต่ละคนภายในที่สัมผัสเอง ส่วนที่เป็น“ความรู้สึก”เฉพาะภายในนี้แลคือ “อัตตา”ก็เฉพาะของใครของมัน ที่เป็น“กิเลสมัตถะ” คือ ความลำบากเฉพาะตน ที่จะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความยังมีอยู่หรือไม่มีภาวะนั้น”ของตนๆ

สำหรับผู้มี“ปัญญา”และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“มายา”นั้นแล้ว และได้หลุดพ้นจาก“มายา”นั้นได้แล้วจริง ก็จะไม่มีการมถนามายาที่เป็นสุข-เป็นทุกข์ จะรู้สึกเฉพาะสิ่งที่“สัมผัส”นั้นๆตามความเป็นจริงนั้น เช่น รูปนั้นมี“รูป”แท้ๆของมันอย่างไร เช่น“รูปช้าง” ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า“ช้าง”มี“รูป”เป็นเช่นใด ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตามที่มันมี“รูปร่าง”จริงๆของมันที่เป็นจริงให้“สัมผัส”ได้เต็มตามจริงนั้นเพียง ๑ ภาวะที่เป็นจริงอยู่นั้นเท่านั้น

นั่นคือ มี“ความรู้หรือความรู้สึก”ตามที่รู้จักรู้แจ้ง“รูปร่างของ
ช้าง”จริงๆ ๑ เดียวตาม“ภาวะ”แท้นั้นเท่านั้น จะไม่มี“ความรู้สึก”ที่
เป็น“ความชอบหรือความไม่ชอบ” โดยเฉพาะ“ความรู้สึกสุขหรือ
ความรู้สึกทุกข์” เกิดเสริมเติมขึ้นมาเป็น“ภาวะที่ ๒”เลย

เข้าใจชัดใน“ภาวะ ๑”เดียวนี้อัศจรรย์มั๊ย?

“รูป”ของ“ความรู้หรือความรู้สึก(เวทนาที่ถูกรู้)”ใน“รูป”ที่เป็น
“เวทนาที่ถูกรู้”นั้น ก็“รู้”แต่ความเป็นจริงของ“ภาวะที่ถูกรู้”ตามที่
มันเป็นจริงอยู่ ไม่เกิด“รูปหรือภาวะของเวทนา ๒”ที่เป็น “ความ
รู้สึกชอบหรือชัง”ก็ตาม “ความรู้สึกสุขหรือทุกข์”ก็ตาม ขึ้นมาให้
“สัมผัสรู้”เป็น“ภาวะที่ ๒” จึงมีเพียง“รูปจริง”รูปเดียวในความรู้สึก
ตาม“รูป”ที่เป็นจริงมีจริงนั้น ...ทำความเข้าใจดีๆ

หรือ“เสียง”ก็ดี “กลิ่น”ก็ดี “รส”ก็ดี “โผฏฐัพพะ”ก็ดี แม้แต่
“ธรรมารมณ์”ก็นัยเดียวกัน ไม่มี“ภาวะที่ ๒”เช่นเดียวกันทั้งหมด

ภาวะเช่นนี้คือ “ความพ้นทุกข์อารยสัจ” คือ เวทนาเป็น
“อุเบกขา” มีเพียงความรู้แจ้งรู้แจ้งความจริงตามความเป็นจริง

แต่ถ้าการกระทบ“สัมผัส”ของ“รูป”กับ“นาม”ใน“ปัจจุบัน”ใด
ก็ยังเกิด“เวทนา”โดยมี“ภาวะ ๒”ของเวทนาเกิดขึ้น แล้วผู้นั้นก็หลง
มีรสของ“เวทนา”เป็น“๒” นั่นคือ “ไม่ชอบก็ชัง-ไม่สุขก็ทุกข์” ก็ยัง
เป็นผู้ที่“ไม่พ้นทุกข์อารยสัจ”

“ชอบ”กับ“ไม่ชอบ”หรือ“สุข”กับ“ทุกข์”นี้เอง คือ“เวทนา”ที่
ยังมีกิเลสอยู่ คือเป็น“ภาวะ ๒”ที่ยังไม่สามารถทำให้“เวทนา ๒”
ของเราเหลือแต่“เวทนา ๑”คือ ไม่มีสุขเวทนา-ไม่มีทุกข์เวทนา”

นั่นคือ“เวทนา”นั้นรู้สึก“เฉยๆ-กลางๆ-ไม่ชอบไม่ชัง” ฉะนั้นแล

ชื่อว่า “อุเบกขาเวทนา” นับว่า เป็น“เวทนา ๑”

“เวทนา ๑”นี้ต้องเป็น“อุเบกขา” จึงจะ“ไม่สุขไม่ทุกข์”

กระนั้นก็ดี การปฏิบัติธรรมให้เกิด“อุเบกขาเวทนา”นี้ ก็ยังสามารถเกิดได้ถึง ๒ แบบ ทั้งแบบพุทฺธ และทั้งที่ไม่ใช่แบบพุทฺธ

นั่นคือ เกิด“อุเบกขาเวทนา”แบบโลกียะก็ทำให้เกิดได้ นี่ยังไม่ใช่พุทฺธ เพราะยังมีฉาติภูลิ กับแบบโลกุตระที่ลัสมาทิภูลิ

และแม้แต่แบบ“โลกียะ”แท้ๆ ก็ยังมีได้ถึง“๒”นัยะ

นัยะ ๑ คือ“เวทนา”ที่รู้สึก“เฉยๆ-กลางๆ-ไม่ชอบไม่ชัง”ตามปกติของ“เวทนา”ที่มันเกิดเป็นบางครั้งบางคราวของสามัญพุทฺชน ซึ่ง“กิเลส”ก็ยังมีอยู่นั้นแหละ กิเลสยังไม่ดับ แต่มันก็มี“อารมณ์เฉยๆ-กลางๆ-ไม่ชอบไม่ชัง”ได้ ทุกคนพุทฺชนทั้งหลายล้วนเคยมีกันทั้งนั้น มันเป็น“ธรรมดา”ที่พึงเกิดได้แม้ในพุทฺชน

เพราะมันเป็น“ธรรมชาติ” มันยังไม่ใช่“ธรรม”ที่“ดับชาติ”นั้นๆได้แล้วจริงเป็น“ลัสมาทิภูลิ” ตามแบบ“โลกุตระธรรม” จึงยังเป็นความรู้สึกที่“เฉยๆ-กลางๆ-ไม่ชอบไม่ชัง”ได้ตาม“ธรรมชาติ”

นัยะ ๒ คือ“เวทนา”ที่เป็นความรู้สึก“เฉยๆ-กลางๆ-ไม่ชอบไม่ชัง”เพราะผู้นั้นปฏิบัติธรรมกันจริงๆนะ แต่ยังมีฉาติภูลิ ยังปฏิบัติผิด จึงเกิดความรู้สึก“เฉยๆ-กลางๆ-ไม่ชอบไม่ชัง”ได้ด้วย แต่มันเป็น“มิฉาผล” เป็นผลแต่“ไม่เหมือนกัน”กับ“ผลของพุทฺธ” เพราะยังเป็น“ผล”แบบเดียรธีย์“โลกีย”อยู่

ซึ่งเกิดได้เพราะฝึกหัดสะกดจิตเข้าไปให้มัน“เฉยๆ-กลางๆ-ไม่ชอบไม่ชัง”หรือให้มัน“ดับความรู้สึก”ไปเลย จึงไม่ใช่“ดับเทว”

การ“ดับเทว”นี้ยิ่งใหญ่มาก ในเรื่องของศาสนา

ผู้“ดับทเว”คือ“ภาวะ ๒” ก็“ดับทุกข์ดับสุข”นี้แหละยิ่งใหญ่

“ความรู้สึก”ดังนี้แหละคือ “พื้นฐานของอารมณ์นิพพาน”

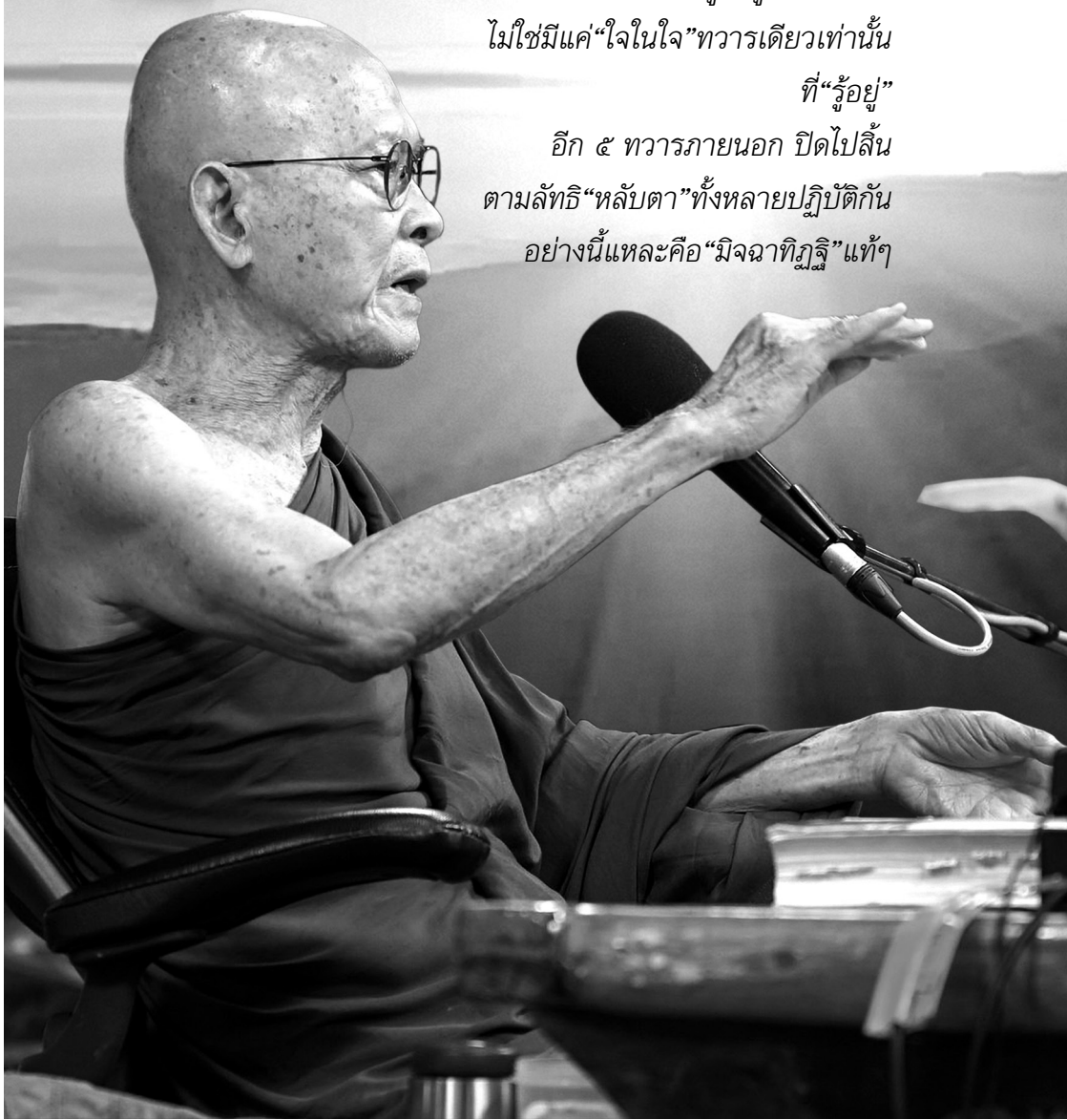
แต่ต้อง“ทำความรู้สึกให้ไม่ทุกข์-ไม่สุข”อย่างลัมมาทิฏฐินะ!

แล้วสั่งสม“อารมณ์นิพพาน”ตามที่ปฏิบัติได้นี้แหละ ให้ตั้งมั่น
ยังยืนตลอดกาล นิรันดร์ให้ได้ ก็เป็นอรหันต์

ผู้ปฏิบัติจึงต้องปฏิบัติซ้ำแล้วซ้ำอีก(อาเสวนา) ตามที่ปฏิบัติเกิด
ผลเป็นอารมณ์นิพพาน”ดังว่านี้(ภาวนา) ทำให้มากๆ(พหุสัมมัง) สั่งสม
ลงตกผลึกเป็น“ส่วนอดีต” สั่งสม“อารมณ์สฺยญฺตา”ก็คือ “อารมณ์
นิพพาน”นั่นเอง จน“ตั้งมั่น” กระทั่งเที่ยงแท้ ยั่งยืน ตลอดกาล ไม่
แปรเป็นอื่น ไม่มีอะไรหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ แม้ส่วน“อนาคต”จะ
เดินทางมาเป็น“ปัจจุบัน”เราก็สามารถทำให้เป็น“อารมณ์นิพพาน”
หรือ“อารมณ์สฺยญฺตา”ได้อย่างแท้จริง ไม่มีพลาด ทำได้เด็ดแท้
แน่นอนเสมอ จึงจะนับว่าเป็น“อรหันต์”แท้

ซึ่งการปฏิบัติต้องผ่าน“ปัจจุบันชาติ(ภุทฺทกาล)”คือ “ความเกิด
ของสภาวะ”ที่บรรลุ“ความจริง”ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ นั้น
เองให้“จิตไม่มีกิเลส”หรือ“กิเลสสูญไปจากจิต” โดยปฏิบัติใน
“ปัจจุบัน ๓๖”แล้วบรรลุธรรมสะสมผลตกผลึกลงเป็น“ส่วน
อดีต”ก็จะเป็น“อดีต ๓๖” กระทั่ง“เวทนา”แข็งแรงแนบแน่นแน่ว
แน่นมีประสิทธิภาพ จนจะสามารถทำได้ทุกกรรมกิจยา ทุกขณะ
แม้“อนาคต ๓๖”จะเข้ามาสู่“ปัจจุบัน”ใด ก็สามารถทำให้“กิเลสสูญ
ไปจากจิต”ได้อย่างเที่ยงแท้(ฉัจฉ) ยั่งยืน(ฐวัง) ตลอดกาล(สัสสตัง) ไม่
แปรเป็นอื่น(อปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับ
กำเริบ(อสังกุปัง)ได้จริงทุกครั้งทุกสภาวะ

การปฏิบัติของพุทธต้องมี“สัมผัสภายนอก”
เป็นปัจจัยอยู่เสมอตลอดในทุก“ปัจจุบัน”
ซึ่งเป็น“การตื่น”อยู่ของทวารทั้ง ๖
นั่นคือ ตาหูจมูกลิ้นกาย กับใจ
ต่างก็“ตื่นรู้”อยู่พร้อมทั้ง ๖
ไม่ใช่มีแค่“ใจในใจ”ทวารเดียวเท่านั้น
ที่“รู้”อยู่
อีก ๕ ทวารภายนอก ปิดไปสิ้น
ตามลัทธิ“หลับตา”ทั้งหลายปฏิบัติกัน
อย่างนี้แหละคือ“มิจฉาทิภาสุ”แท้ๆ

ซึ่งล้วนผ่าน“ปัจจุบัน”เกิดผลแล้วส่งผลลงเป็น“จิตที่หมดกิเลส”หรือ“จิตสะอาดจากกิเลส”รวมตัวกัน“ตั้งมั่น”ผนึกกันขึ้น

การปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธจะต้องปฏิบัติใน“ปัจจุบัน”ที่มีความตื่น(ชาครณ) หรือ پاکเพียรให้เป็นคนตื่นเต็ม(ชาครยานุโยคะ) ปฏิบัติอยู่กับภาวะของที่เป็น“รูปกับนาม”มี“กายและจิต”เสมอ

นั่นคือ ต้องปฏิบัติในขณะที่มีสัมผัสภายนอกตื่นเต็มเป็น“คนตื่น”อยู่ ซึ่ง“ตื่น”ทั้งกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมอยู่ครบพร้อม

ไม่ใช่“หลับตา”เข้าไป“ตื่น”อยู่แต่ใน“มโนกรรม”อันเป็นแค่“ภวังค์”คือ “ภพภายในของจิต”ประตูดียวเท่านั้น

การปฏิบัติของพุทธจึงต้องมี“สัมผัสภายนอก”เป็นปัจจัยอยู่เสมอตลอดในทุก“ปัจจุบัน” ซึ่งเป็น“การตื่น”อยู่ของทวารทั้ง ๖

นั่นคือ ตาหูจมูกลิ้นกาย กับใจ ต่างก็“ตื่นรู้”อยู่พร้อมทั้ง ๖

ไม่ใช่มีแค่“ใจในใจ”ทวารเดียวนั่น ที่“รู้”อยู่ อีก ๕ ทวารภายนอก ปิดไปสิ้น ไม่รับรู้อะไรอยู่ในขณะปฏิบัติ ตามลัทธิ“หลับตา”ทั้งหลายปฏิบัติกัน อย่างนี้แหละคือ“มิฉฉาภิภูมิจึง”แท้ๆ

การ“หลับตา”ปฏิบัติจึงผิดไปจากศาสนาพุทธแน่นอน

ศาสนาพุทธนั้น“ลืมตา”ปฏิบัติ มี“สัมผัส”ทุกทวาร“ตื่นเต็ม”ทำงานตามหน้าที่ได้อยู่ทั้ง ๖ ทวาร ไม่บกพร่อง ไม่หวั่น ไม่หลบ

เมื่อ“สัมผัส”อยู่ที่“ปัจจุบัน”อยู่ ครั้นผ่าน“สัมผัส”ปัจจุบันนั้นไปแล้วหรือดับไปแล้ว ก็“ไม่มีปัจจุบัน”นั้นแล้ว เป็น“อดีต”ไปทันที

ภาวะที่นับว่า“ความจริง”ที่“แท้”จึงนับได้แค่“ปัจจุบันขณะ”เพราะถ้าผ่านไปก็“อดีต” มันไม่ใช่“ความจริง”ในปัจจุบันนั้นแล้ว “อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต”พิจารณาให้คมๆแม่นยำชัดเจนๆดูเถิด

กาละใด ที่สมควรแก่การเป็น“ความจริง”กว่ากันใน“๓ ขณะ”นี้

ชัดเจนใน“ความจริง”ตามนัยสำคัญนี้มั้ย? ว่า “ความจริง”นั้น
จริงตรงแท้ที่สุดคือขณะ“ปัจจุบัน” ผ่านปัจจุบันไปแล้วก็“ไม่มีขณะ
นั้นอยู่”แล้ว กาละมันผ่านเป็น“อดีต”ไปทันที ที่หมด“ปัจจุบัน”ลง
ใช่มั้ย?

ดังนั้น “๓ ขณะ”นี้ “ปัจจุบันขณะ”จึงจริงแท้ที่สุดกว่าทุกขณะ
ยิ่งใครไปยึด“อนาคต”ว่าเป็น“ความจริง” ผู้นั้นก็ยิ่ง“โกหก
ตนเอง”ไปใหญ่เลย เพราะ“อนาคต”ยังไม่มี“ความจริง”เท่า“อดีต”
“อนาคต”คือ“กาล”ที่ยังไม่มาถึงเลย จะมีอะไรคือ“ความจริง”
คนผู้ไปมัวงมงายอยู่กับ“สุข”ใน“อนาคต” มันก็มีแต่ฝันเพ้อ
เพราะ“อนาคต”มันยัง“ไม่มี” มันแค่“ลมๆแล้งๆ”ที่หลงยึดเอง
แม้ใครหลงยึด“อดีต”ว่าจริงกว่า“ปัจจุบัน” มันก็ผิดแล้ว
ยิ่งไปหลงยึด“อนาคต”ก็ยิ่งยังเป็นลมๆแล้งๆ ที่ยังไม่เคยมีเลย
“สุข”กับ“ฝัน”แท้ๆ นี่คือ คนหลงเพ้อ ยึด“อุปาทาน”ว่า“จริง”
แล้วก็หลงผิดเป็น“อุปาทาน(ยึดว่ามีในสิ่งไม่มี)”ใส่ใจเข้าไปเรื่อยๆ
ก็สะสมสิ่งที่“ไม่มี”ว่า“มี”ใส่ใจจดตนจริงๆ หลงยึดมั่นว่า“จริง”
จึงเป็น“มายา”หลอกตนเองด้วย“โมหะ”ของตนเองแง่ๆแท้ๆ
นี่คือ“วิปัสสนา ๑ ใน ๔” ที่“วิปัสสนา”ว่า “สิ่งที่ไม่เป็นตัวตนว่าเป็น
ตัวตน”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๔๙)ในโลกียก็หลงกันเป็นธรรมดาทั่วไป
แค่กาละ ๓ คือ “ปัจจุบัน-อดีต-อนาคต”ก็ยังหลงยึดกันผิดๆ
ผู้หลงงมอยู่กับ“อนาคต”ว่า“จริง”กว่า“ปัจจุบัน”จึงผิดแท้ๆ
ทั้งๆที่“ปัจจุบัน”นั้นมันเป็น“ความจริง”ชัดเจนกว่าอยู่ดังๆ
“อดีต”เสียอีกมันยังมี“ภาวะ”ที่ปรากฏได้ผ่าน“สัมผัส”กันจริง

กระนั้นมันก็ยังมิได้แค่ ๑๘ ทิฏฐิเท่านั้น แต่มันก็ไม่จริงเท่า“ปัจจุบัน”

“อนาคต”นั้นมันลุ่มๆแล้งๆแท้ๆ ยังไม่มี บั้น“ลม”เอาเอง
ซัดๆ “อนาคต”ทั้งหลาย พระพุทธเจ้าตรัสรู้ว่าคุณหลงได้ ๔๔ ทิฏฐิ
โน่นแหละ ไม่มี“อนาคต”อื่นใดอีกแล้วเกินไปกว่านี้ในมหาจักรวาล

สรุป “ปัจจุบัน”นั้นเป็นความจริงที่สุดกว่า“อดีตและอนาคต”

และเรียนรู้ได้จาก“ปฏิจลสมุปบาท”นี้แลจึงจะ“พ้นอวิชชา”

เพราะ“ปฏิจลสมุปบาท”นี้มีครบทั้งหมดใน“สังขาร”ทั้งหลาย
ในความเป็น“คน”ที่มี“ขันธ ๕”(รูปขันธ-เวทนาขันธ-สัญญาขันธ-สังขารขันธ-
วิญญาณขันธ)ให้ผู้ศึกษาปฏิบัติถึงนิพพานได้ เป็นอรหันต์จริงๆ

ผู้เรียนรู้สัมมาทิฏฐิก็จะสามารถจัดการกับ“อุปธิ ๓”ได้ล้มบรรณ
ซึ่งก็ศึกษาจาก“ปฏิจลสมุปบาท”นั่นเอง แล้วจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“อุปธิ ๓”อันได้แก่ “กิเลส-ขันธ-อภิสังขาร(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๓๓๓)

โดยปกติ“ปฏิจลสมุปบาท”ก็มีอยู่เป็นธรรมชาติ แต่ปุถุชนไม่
เรียนรู้จาก“ความเป็นความมีจริง”ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าซึ่งมี
ลำดับอย่างน่าอัศจรรย์ จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ปฏิจลสมุปบาท”

หรือแม้จะเรียนรู้แต่เรียนรู้อย่าง“มิฉฉาทิฏฐิ”ก็เห็นผิดหรือเห็น
กันไปคนละทางคนละชั่ว อย่าง“ปฏิโสตัง”(ทวนกระแสกัน) ก็ไม่บรรลุ

เพราะปุถุชนหรือผู้มิฉฉาทิฏฐิยังศึกษา“นามรูป”ไม่สัมมาทิฏฐิ
ยังศึกษาองค์ประกอบไปด้วย“ชาติ ๕-ภพ ๓-อุปาทาน ๔-ตัณหา ๖-
เวทนา ๖-ผัสสะ ๖-อายตนะ ๖-นาม ๕-รูป ๒๘-วิญญาณ ๖-สังขาร ๓”
ซึ่งเป็นการเล่าเรียนตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม
๑๖ ข้อ ๔-๑๘ อันล้วนยืนยันยืนยันความเป็น“ปัจจุบัน”อย่างน่าอัศจรรย์ไม่
ได้ทั้งนั้น เนื่องมาจากมัวแต่ไปหลงปฏิบัติ“หลับตา” หนีเข้าป่า

โดยเฉพาะ ไม่มี“ผัสสะ ๖ เวทนา ๖” มาเป็น“ฐานแห่งการปฏิบัติ”ที่เรียกว่า “กรรมฐาน” ย่อมเป็น“ผู้ไม่รู้”(อชานโต) “ผู้ไม่เห็น”(อภัสสโต) ยังเป็นความแสหา เป็นความดิ้นรนของคนมีตัณหา ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๑ ถึง ๖๓

(จบฉบับที่ ๓๐๙)

ฉบับที่ ๓๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๙

ฉบับที่แล้วผู้เขียนได้เขียนถึงประเด็นสำคัญว่า ชาวพุทธในปัจจุบันนี้ แม้แต่คนผู้เรียกตนว่า นักปฏิบัติธรรม หรือพระที่หลงยึดตัวตนว่า เป็น“พระกรรมฐาน-พระปฏิบัติธรรม”กันปานนั้น ทั้งนั้นๆ แต่ละล้วนไม่ได้เห็นความสำคัญของ“ปฏิจจสมุปบาท”กันเท่าที่ควรจะเป็นเลย เอาแต่หลับตาทำสมาธิ ยังเป็นความแสหา เป็นความดิ้นรนของคนมีตัณหา ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๑ ถึง ๖๓

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ปฏิจจสมุปบาท” นี้คือ“ความเป็นความมีจริง”เพื่อให้เรียนรู้จรรู้แจ้งรู้จริงกันเป็นลำดับได้อย่างน่าอัศจรรย์

“ปฏิจจสมุปบาท”ทุกวันนี้แม้จะมีคนพูดถึงบ้าง ก็พูดกันอย่างเห็นผิด หรือเห็นกันไปคนละทาง ปฏิบัติกันก็ไปคนละวิธีกับที่พระพุทธเจ้าตรัสอธิบายไว้ จึงมีแต่ของเก้

เพราะปุถุชนหรือผู้มีฉันทาภิวินัยยังไม่มี“นามรูป”ที่ประกอบไปด้วย“ชาติ ๕-ภพ ๓-อุปาทาน ๔-ตัณหา ๖-เวทนา ๖-ผัสสะ ๖-

อายตนะ ๖-นาม ๕-รูป ๒๘-วิญญาน ๖-สังขาร ๓”มาแล้วเรียนกัน ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๖ ข้อ ๔-๑๘ ซึ่งล้วน ระบุว่าปฏิบัติในความเป็น“ปัจจุบัน”

โดยเฉพาะไม่มี“ผัสสะ ๖ เวทนา ๖”มาเป็น“ฐานแห่งการ ปฏิบัติ”ที่เราเรียกว่า“กรรมฐาน”กันนั้นแหละ เมื่อไม่มี“ผัสสะ ๖ เวทนา ๖”มาเป็น“ฐานแห่งการปฏิบัติ”ผู้นั้น ย่อมเป็น“ผู้ไม่รู้”(อชานโต) “ผู้ไม่เห็น”(อปัสสโต) เป็นแต่ความแสบหา เป็นความดีนรณของคนผู้มี ตัณหาแท้ๆ ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ ข้อ ๕๑ ถึง ๖๓

เพราะไปหลงยึดเอาแต่ผิดๆไว้แล้ว เช่น เอาแต่หลับตาทำ สมาธิทำนิโรธหรือหนีการสัมผัส(ผัสสะ)โลกธรรม(หนี“พญัสถัสส โลกธัมเมติ) หนีสังขมสามัญ เข้าป่า เข้าถ้ำ ไปหลับตาปฏิบัติสะกดจิตทำสมาธิ แล้วหลงยึดเอาอะไรต่ออะไรที่อาจารย์รุ่นหลังบัญญัติกันขึ้นมาใหม่ เรียกกันว่า “กรรมฐาน” ซึ่งปฏิบัติกันทั่วไปอยู่ดังที่เห็นและเป็นจริง

เช่น “กรรมฐาน”ที่ท่อง“พุทโธ”ไว้ในใจก็มี ท่องวนอยู่แค่“พุทโธ” นี้แหละอย่างนี้เป็นต้น หรือท่อง“ลัมมาอรหัง”ก็มี “ยุพหนอ- พองหนอ”ก็มี ยึดเพ่ง“กสิณ”เป็นสมณะนั้นแหละมีอยู่มาก และอื่นๆ อีกสารพัด

ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็น“วัตถุ”ที่ให้“ยึด”เป็นกสิณ เพื่อสะกดจิต ตนเองให้รวมกันเข้าเป็นหนึ่ง แบบสมณะ เป็นวิธี hypnotize ตามแบบทำสมาธิสากล ซึ่งไม่ใช่วิธีของพระพุทธเจ้า เพราะเป็น “การสะกดจิต”แท้ๆ ที่ชาวพุทธในปัจจุบันนี้ได้หลงปฏิบัติกันอย่าง ผิดทิศผิดทางออกไป แสวงบุญนอกขอบเขตพุทธกันเกือบหมดสิ้น

แล้ว ก็นำเสนอสารจริงๆ

ชาวพุทธในทุกวันนี้ได้“ยึด”เอาภลิตนว่ากันว่ามีตั้ง ๔๐ ภลิตน
ทีเตียว ก็ยึดภลิตนนี้เองกันเป็น“ทางเอก”ของการปฏิบัติ เพื่อทำ
“สมาธิ” เพื่อการเกิด“ปัญญา” และถึงขั้นเพื่อการเกิด“วิมุตติ”กัน
อย่างจริงๆจังๆ ซึ่งมันไม่ใช่วิธีที่จะเกิด“วิปัสสนาญาณ”เลย

เพราะฉะนั้น“กรรมฐาน”ที่ท่อง“พุทโธ”ไว้ในใจเป็นต้น หรือ
“สัมมาอรหัง”นั้น จึงเป็น การปฏิบัติที่“มิจฉาทิฏฐิ”กันอย่างสนิทใจ
ไปกันหมดแล้ว ไม่ได้ตรงกับที่พระพุทธรเจ้าทรงสอนให้ใช้“ธรรมวิชัย”
ซึ่งเป็นวิธี analyse ก็จึงไม่มีวิธีพิจารณาแยกแยะนั่นเอง ตามแบบ
ฉบับเฉพาะของศาสนาพุทธกันแท้ๆ

ผิดตั้งแต่ไม่มี“สัมผัส ๖”ในปัจจุบัน เมื่อไม่มี“ปัจจุบัน” และ
ไม่มีภายนอก-ภายในสัมผัสกันอยู่ เป็น“สัมผัส ๓”หรือไม่มี“ธรรมะ ๒”
ที่สัมผัสกันสำเร็จอริยาบถอยู่ มันต่างก็มีแต่ของตนๆ จึงต่างพูด
ต่างนึกว่าตนรู้ก็เป็นของแต่ละคนนึกในภพของตนๆเท่านั้น ของใคร
ก็ของมัน เลยไม่รู้ร่วมกัน

จึงล้วนยืนยันกันไม่ได้ เพราะสมมุติไม่มี โดยเฉพาะไม่มีภาวะ
ภายนอก อันได้แก่ รูป-เสียง-กลิ่น-รส-โผฏฐัพพะ ให้ศึกษาจริง

นี่แหละคือคนผู้ปฏิบัติที่หลงผิด ไม่มี“ผัสสะ ๖ เป็นปัจจัย”
เมื่อ“เวทนาผัสสะแล้วจะรู้สึกได้นั้นไม่เป็นฐานะที่จะมีได้”

ก็จริงที่สุดตรงตามที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้เยี่ยมยอดแล้ว
สูงสุด ด้วยประการฉะนี้เอง (พระไตรปิฎกเล่ม ๙ ข้อ ๖๔ ถึง ๘๙)

หากเป็นปุถุชนผู้มี“อวิชชา”เต็มบ้องโดยยังไม่รู้จัก“ปัญญา”
เลย รู้แต่“เนโก” ก็พูดกันไม่รู้เรื่อง ไปไหนมาสามวาสองศอกแน่

“เฉโก”คือ“ความรู้ที่ยังไม่มีวิชา” เป็น“ความรู้ที่อยู่ในวงวนของโลภียภูมิ” ยังไม่เข้าสู่“โลกุตระภูมิ” หรือยังไม่มีสัมมาทิฐิ

ถ้าผู้ยังไม่มี“วิชา”เลยคืออวิชาเต็มบ้องนั้น แม้จะเรียนจบ“วิชา”ความรู้ทางโลกได้ปริญญาเอก ๑๐ ใบ หรือเรียนจบเปรียญ ๙ ก็เถอะ ก็ยังจะเป็นผู้“ติดยึดและเสพโลกียรสของปุถุชน”ตั้งแต่หลงลาภ-หลงยศ-หลงสรรเสริญ-หลงสุขทางกามคุณ ๕ และหลงอัตตาเสพสุขอยู่ เหมือนคนผู้ไม่ได้เรียนหนังสือเลยอยู่นั่นเอง

ได้ไม่ดีจะ“หลงเสพ”หนักหนาเกินหน้าไปยิ่งกว่าเอาด้วยซ้ำ

“จิต”ของผู้นั้นก็จะเป็นผู้ยังหลงติดยึดและเสพสุขอยู่แม้แต่“รสสุขของอบายมุข”จึงหลงจมอยู่กับความเป็น“รสอบาย”นี้ แม้จะตำทราหมยาบร้ายขนาดไหน เมื่อได้มาโดยง่ายโดยไม่ลำบาก ก็ยังหลงว่าตนมี“ทิพย์” คือมีของทิพย์ มีความบริบูรณ์ตามใจอยาก มีความสะดวกตามใจอยาก มีโลกียรสตามใจอยาก หรือมีรูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัสภายนอกสัมผัสภายในตามที่ตนหลงว่า“จริง” ว่า“ต้องได้ ต้องมี ต้องเป็นอยู่” ก็เพราะ“อวิชา”แท้ๆ

ผู้มี“อวิชา”ยังมิรู้จักอาการของ“สังขาร”ตามที่เป็นจริง

“สังขาร”มันวนกันอยู่ตลอด เป็น“ปฏิสัมพันธ์” คือ เป็นสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏินิสสัคคะ,คัมภีรภาส) ซึ่งหมุนวนไปมา สลับไปสลับมาวนแล้ววนเล่า มิรู้จักความวน จะวนสูงขึ้นไปหรือต่ำลงเป็นชั้นๆ ผู้อวิชา ย่อมไม่รู้ไม่เห็นอาการนั้นๆ จึงวนกันวนหมด ชั้นก็ไม่รู้-ลงก็ไม่รู้ เป็นวงวนจากปากหอยลงกันหอย หรือจากกันหอยขึ้นไปปากหอย ก็ไม่รู้ จะมีภาวะเล็กลงๆ-ใหญ่ขึ้นๆ ก็ไม่รู้

ถ้ารู้ถูกแท้ ขึ้นสูงถึงปลายสุด ก็รู้จบสุด ไม่ใช่วนไปมาอยู่ใน

มิติเดิม หรือวนหมุนลงต่ำไม่มีที่สิ้นสุด และแกมกิโลสใหญ่ขึ้นหนาขึ้น
อีกด้วยซ้ำ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ไม่มีวันจบสุด

“ความวน”เรียกว่า“โลก” คนที่ยัง“อวิชชา”คือผู้นอนอยู่ในโลก
ก็เป็นชาว“โลก”ที่ยังวนเวียนอยู่ในโลกียธรรม แม้ศึกษาพุทธ
ธรรมกันอย่างคร่ำเคร่ง เอาจริงเอาจัง แต่ยังไม่“สัมมาทิฐิ”ไม่จริง
ยังไม่เกิด“อัญญาธาตุ”ในจิต จึงยังไม่มี“ปัญญา”เข้าสู่โลกุตระธรรม
การทำสมาธิหลับตาไม่มี“ธรรมะ ๒”นั้นไม่เกิด“อัญญาธาตุ”
โดยเฉพาะ“ธรรมะ ๒”ที่เป็นคู่สำคัญ“ภายนอก”และ“ภายใน”
เพราะการทำ“สมาธิ”แบบหลับตาหลงว่าการทำ“อานาปาน
สติ”นั้นต้องปฏิบัติในขณะที่“หลับตา”เข้าไปอยู่ในภวังค์ หรือการ
ทำสมาธิคือปฏิบัติอย่างนี้เท่านั้น จะปฏิบัติ“อานาปานสติ”แบบ
“ลืมตา”ทำงาน ทำไม่ได้ หลงผิดพากันมิจฉาทิฐิอย่างนี้จริงๆ

จึงเรียนรู้อการปฏิบัติธรรมแบบลืมตา แล้วศึกษาเรียนรู้ด้วย
การสัมผัสจริง ไปกับอายตนะ ๑๒ ปฏิบัติธรรมโดยมีหลัก“มรรค ๗
องค์” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓ นี้
ไม่ได้...!!!

ฉะนั้นแลชาวพุทธไทยทุกวันนี้ที่ยังหลงผิด ยัง“ไม่มีปรโตโฆสะ”
ย่อมชื่อว่า ยังไม่มีสัมมาทิฐิ ก็ยังไม่สามารถปฏิบัติให้เป็น
“โยนิโส มนสิการ”ได้

พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๓ ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้นั้น
มีเนื้อความว่าดังนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราจักแสดงสัมมาทิฐิของพระอริยะอันมี
เหตุ(อุปนิสา)มีองค์ประกอบ(ปริกขาร)แก่เธอทั้งหลาย พวกเธอจงฟัง

ลัมมาทิลลูนัน จงใส่ใจให้ดี เราจักกล่าวต่อไป

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็“ลัมมาสมาธิ”ของพระอาริยะอันมีเหตุ (อุปนิสา) มีองค์ประกอบ(ปริกขาร)คือลัมมาทิลลูนัน-ลัมมาสังกัปปะ-ลัมมาวาจา-ลัมมากัมมันตะ-ลัมมาอาชีวะ-ลัมมาวายามะ-ลัมมาสติ เป็นไฉน?

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ความที่จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่ง(เอกัคคตา) ประกอบแล้วด้วยองค์ ๗ เหล่านี้แลเรียกว่า “ลัมมาสมาธิ”ของ พระอาริยะอันมีเหตุบ้าง มีองค์ประกอบบ้าง

ชัดเจนนะว่า สมาธิที่เป็น“ลัมมาสมาธิ”ของพระอาริยะนั้น ต้อง เกิดจากการปฏิบัติ “มรรค ๗ องค์” นั่นคือ มี“มรรค ๗ องค์”เป็น “เหตุ”(อุปนิสา) เป็น“เครื่องมือ”(ปริกขาร) ไม่ใช่เกิดจากปฏิบัติ“หลับตา เข้าไปอยู่ในภวังค์” เป็นเหตุ(อุปนิสา) เป็นเครื่องมือ(ปริกขาร)

“ลัมมาสมาธิ”เป็น“องค์ที่ ๘”ของ“มรรคอันมีองค์ ๘” ซึ่งจะ เกิด“สมาธิ”ที่เป็นของพระอาริยะอันเป็นแบบพุทธนั้นจะต้องปฏิบัติ ด้วย“มรรค ๗ องค์”

ไม่ใช่ปฏิบัติด้วย“การหลับตา”ที่ไม่มี“ลัมมาอาชีวะ” ไม่มี “ลัมมากัมมันตะ” ไม่มี“ลัมมาวาจา” ไม่มี“ลัมมาสังกัปปะ”

แต่เป็นการปฏิบัติให้เกิด“สมาธิ”ที่เป็นของพระอาริยะอันเป็น แบบพุทธได้ทั้งๆที่มีการทำอาชีวะ(อาชีวะ)-ทั้งๆที่มีการทำงาน(กัมมันตะ)- ทั้งๆที่มีการพูดจา(วาจา)-ทั้งๆที่มีการดำริคิดนึก(สังกัปปะ) นี่อ้างอิงคำ ตรัสของพระพุทธเจ้าขึ้นมายืนยันกันเลยนะ

“มรรค ๗ องค์”นะเป็น“ทางปฏิบัติ”หรือ“วิธีปฏิบัติ” ชัดมั๊ย? ไม่ใช่“หลับตา”เป็น“ทางปฏิบัติ”หรือ“วิธีปฏิบัติ”เลย

ชัดเจนยิ่งว่า“วิถีทาง”หรือ“มรรควิธี”(เหตุ=อุปนิสัย)เป็น“เครื่องอุปการณ” หรือ“ของที่จำเป็นหนึ่งชุด”(องค์ประกอบ=ปริกขาร)ในการใช้ปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลเป็น“สมาธิ” ที่เป็นอาริยะ ของศาสนาพุทธนั้น คือการปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”

จึงจะเรียกว่า“มรรควิธี”ในการปฏิบัติเพื่อให้เกิด“สมาธิ”ของพระอาริยะเป็นสำคัญ เป็นวิถีทางทำสมาธิแท้ของพุทธที่เรียกได้ว่า“สัมมาสมาธิ”ถูกต้องที่สุด ซึ่งเป็น“โลกุตระ”

พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันชัดยิ่ง ว่าในศาสนาอื่น“ไม่มีมรรคองค์๘” ดังนั้น ศาสนาอื่นในโลก จึงไม่มี“สัมมาสมาธิ”ที่เป็นโลกุตระ

มรรค ๘ จึงเป็น“วิธีปฏิบัติ”ของศาสนาพุทธที่เป็นแบบฉบับเฉพาะในศาสนาพุทธเท่านั้น พระสมณโคตม เป็นผู้ตรัสรู้เอง(สัมมาสัมพุทธ) ท่านเป็นเจ้าของธรรมนี้(ธรรมสมาธิ)

ทรงย้ำอีกว่า “ทางนี้ทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น” แปลจากบาลีที่ว่า “เอเสว มัคโค นัตถัญญเญ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๐)

ซึ่งการนั่งคุบลลังก่ตั้งกายตรงดำรงสติมั่น หรือหลับตาเข้าไปสู่ภวังค์ นั้น จิตมันไม่รู้ไม่เห็นอะไรในภายนอก ไม่มีการทำงานอาชีพร(อาชีวะ) ไม่มีการมกการงานต่างๆทุกอย่าง(กัมมันตะ) ไม่มีการพูด(วาจา) มันไม่สัมผัสบุรณ ด้วยสัมผัสภายนอก-ภายใน ใช่มั้ย?

จึงไม่มี“กาย”ที่ครบภายนอก-ภายใน

ท่านทรงย้ำว่า ต้อง“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย เป็นกายลักขี” (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑)

ซึ่งวิโมกข์ ๘ ตั้งแต่ข้อที่ ๑ ก็ชัดยิ่งๆแล้วว่า “เมื่อมีรูป(รูป) ก็ต้อง“เห็น”รูปทั้งหลาย(รูปาน ปัสสตี) ต้องครบบริบูรณ์เป็น“กายลักขี” คือ

มีความเป็น“กาย”(ธรรมะ ๒)ยืนยันเป็นพยานกันอยู่หลายๆ โทนโท
ในขณะปฏิบัติ

ยิ่งวิโมกข์ ๘ ข้อที่ ๒ นี่ยิ่งขัดเกินขัด เพราะต้อง“เห็น”ทั้งรูป
ภายใน และอรูปรภายใน และเห็นทั้งรูปภายนอก”(อรรถดั่ง อรูปสัญญา
พพิทธา รูปานิ ปัสสตี) ต้องครบถ้วนหมดเลย

แต่การปฏิบัติ“หลับตา”เข้าไปอยู่ในภายในจิตนั้น มันไม่มี
ความเป็น“กาย” มันไม่มีภายนอก ก็เห็นก็รู้กันอยู่ชัดๆ โด่งๆ ใช่มั้ย?

ดังนั้น ไม่ว่าจะ“หลับตา”อยู่ในป่า เขา ถ้ำ หรือ“หลับตา”อยู่
ในเมือง กลางถนนมีรถวิ่งกันให้ขวักไขว้ในกรุงก็ตาม มันก็ล้วน
“หลับตา”ไม่มี“สัมผัส ๖”อย่างครบครันกันทั้งนั้น...ใช่มั้ย?

นั่นแหละปฏิบัติ“ผิด”

ดังนั้น ในตอนที่พระพุทธเจ้าท่านยังจำนนตอนอยู่ในป่า เพราะ
หลง“ลึงลมอมข้าวพอง”ไปกับสังคมา ออกไปปฏิบัติธรรมในป่า
ตามค่านิยมยุคนั้น ถึง ๖ ปี เมื่อท่านบรรลุเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
แล้ว จึงทรงรู้แจ้งสัมมาทิฐิ ขณะที่ยังไม่ได้ออกมาจากป่า ก็
ต้องอนุโลมพูดว่า แม้ใครจะ“อยู่ปากคีติ(วา) อยู่ถ้ำคีติ(วา) อยู่ที่แจ้ง
คีติ(วา) อยู่ทีลอมฟางคีติ(วา)

คำว่า คีติ(วา) ก็ตาม(วา) ก็เถอะ(วา) เป็นต้นนั้น หมายถึง ใครๆ
จะปฏิบัติอยู่ในบ้านคีติ อยู่ในปากคีติ หรือจะปฏิบัติอยู่ที่ไหนก็ตาม

ก็ต้องมี“สัมผัส ๖”ทั้งนั้น ไม่ว่าจะปฏิบัติอยู่ที่ใด ตรงไหน ก็
ต้องมี“กาย” หรือชัดๆ ต้องสัมผัส“ภายนอก”ด้วยเสมอ

แต่การปฏิบัติโดยหลงว่า ต้องเข้าป่า หรือหลับตาปฏิบัตินั้น
มันหลงผิด นั่นไม่ใช่“เอเสวะ มัคโค นัตถัญญะ”ของพระพุทธเจ้า

“เอเสวระ มัคโค นัตถัญญโ”ของท่านที่ทรงยืนยันว่า มีทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น คือ การ“ลืมหืมตา”ปฏิบัติมีเวทนา ๖ มีผัสสะ ๖ มีอายตนะ ๖ มีวิญญาณ ๖ ปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์” ผลก็จะสะสมตกผลึกไปตามลำดับเป็น“สัมมาสมาธิ” (ไม่ใช่หลับตาสะกดจิตเป็นสมาธิ)

จึงต้องมี“ธรรมะ ๒”คือ “กาย” หรือ“รูปกับนาม” ผัสสะกันแล้วเกิด“นาม ๕”ให้ปฏิบัติ (เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ)

การจัดการทำใจอย่างสำคัญ(มนสิการชั้นอภิสังขาร)จึงอยู่ที่“นามธรรม” ในขณะที่มี“กาย”อันมี“นามธรรม” จึงจะ“มนสิการ”ได้

“มนสิการ”คือ “การทำใจในใจ” ..ทำ“ใจ”นะ ไม่ใช่ทำ“ร่าง”

ดังนั้น ผู้ที่เข้าใจว่า“กาย”ก็ไปหมายเอาเฉพาะร่างภายนอกที่ประกอบด้วยดินน้ำไฟลมเท่านั้น แถมอากาศอีกก็ได้ ถ้าไม่มี“นาม”ร่วมด้วยขึ้นแยกกันเด็ดขาด หมายเอาแต่“มหาภูตรูป ๔”ก็“มิจฉาทิฏฐิ”แท้ เพราะปฏิบัติกับ“กาย”ที่ขาด“นาม”คู่ของ“กาย”

ผู้เห็นว่า“กาย”นั้นขาด“นาม”ไปเสีย มีแต่“รูป”ภายนอกก็ไม่ตรงตามพระวณะที่ตรัส“วิธีปฏิบัติ”ในอริยสัจ ๔ หรือทางอันประเสริฐ คือ“สัมมาอาริยมรรคอันมีองค์ ๘”

การปฏิบัติ“มรรคอันมีองค์ ๘”ในทุกวันนี้ก็จะกล่าวได้ว่า “มิจฉาทิฏฐิ”กันหมด

(จบฉบับที่ ๓๑๐)

ฉบับที่ ๓๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๙

ผู้เขียนได้พูดถึงประเด็นสำคัญในฉบับที่แล้วที่ชาวพุทธในปัจจุบันนี้ แม้แต่คนผู้เรียกตนว่า นักปฏิบัติธรรม หรือพระที่หลงยึดตัวตนว่า เป็น“พระกรรมฐาน-พระปฏิบัติธรรม”แต่ละ้วนไม่เห็นความสำคัญของ“ปัจจุสมุปบาท” เอาแต่หลับตาทำสมาธิ

จึงมีฉภาติฏฐิ เพราะยังไม่มี“นามรูป”ที่ประกอบไปด้วย“ชาติ ๕-ภพ ๓-อุปาทาน ๔-ตัณหา ๖-เวทนา ๖-ผัสสะ ๖-อายตนะ ๖-นาม ๕-รูป ๒๔-วิญญาน ๖-สังขาร ๓”มาเล่าเรียนกันตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๖ ข้อ ๔-๑๘ ซึ่งล้วนระบุว่าปฏิบัติในความเป็น“ปัจจุบัน” อันพร้อมด้วย“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-อาโลก”

มีแต่ล้วนเป็น“ภพ-ชาติ”หรือ“วิมาน”หรือ“มโนมยอัตตา”ที่ให้“ยึด”เป็นกสิณ เพื่อสะกดจิตตนเองให้รวมกันเข้าเป็นหนึ่ง สมาธิสากล meditation แบบสมถะ เป็นวิธี hypnotize ซึ่งไม่ใช่วิธีของพระพุทธเจ้าเพราะเป็น“การสะกดจิต”แท้ๆ ที่ชาวพุทธในปัจจุบันนี้ได้หลงปฏิบัติกันอย่างผิดทิศผิดทางออกไป แสวงบุญนอกขอบเขตพุทธกันเกือบหมดสิ้นแล้ว อย่างน่าสงสารจริงๆ

ชาวพุทธในทุกวันนี้จึงผิดตั้งแต่ไม่มี“ลัมผัส ๖”ในปัจจุบันเลยไปหลงปฏิบัติ “หลับตา”ซึ่งแน่ชัดว่าปิดลัมผัสภายนอกไปหมดในปัจจุบันที่ปฏิบัตินั้น

เมื่อไม่มี“ปัจจุบัน” และไม่มีภายนอก-ภายในลัมผัสกันอยู่ เป็น

“สัมผัส ๓” หรือไม่มี“ธรรมะ ๒” เพราะหลงผิดปฏิบัติโดย“ทำจิตไว้ผิดทาง”(อปปณหิตตังจิตตัง) เป็น“การทำให้ใจในใจไม่ถูกต้อง”(อโยนิโสมนสิการ)นั่นแหละคือคนผู้ปฏิบัติที่หลงผิด ไม่มี“ผัสสะ ๖ เป็นปัจจัย” ก็ไม่มี“เวทนา”หรือไม่มี“ความรู้สึก” เมื่อ“เว้นผัสสะ”แล้วจะรู้สึกได้นั้นไม่เป็นฐานะที่จะมีได้”

เพราะไม่มี“ฐาน”ที่จะ“กระทำการ”ใดๆ คือ ไม่มี“กรรมฐาน”หรือไม่มี“ฐานที่จะกระทำอะไรใด”ได้เลย นั่นเอง

ชาวพุทธทุกวันนี้ไปหลงยึดเอาอะไรต่ออะไรขึ้นมาเป็น“กรรมฐาน”(ฐานที่ใช้ปฏิบัติธรรมหรือปฏิบัติชีวิต)ที่ผิดไปจากพระอนุสาสนี

พระวณะของพระพุทธเจ้าที่ทรงสอนไว้นั้นคือ ให้เอา“เวทนา”เป็น“กรรมฐาน”หรือให้เอา“เวทนา”เป็น“ฐานปฏิบัติ”ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ ตั้งแต่ข้อ ๗๗ ไปนั้นก็ทรงยืนยันชัดยิ่งว่า “เว้นผัสสะแล้ว(อัญญตระ ผัสสา)จะ“รู้สึกได้”(ปฏิสเวทิสสนตติ)นั่นไม่เป็น“ฐานะ”ที่จะมีได้(เนตฺ ฐานํ วิชชติ)

และในเล่ม ๙ นี้แล ตั้งแต่ข้อ ๖๔ ไปจนถึงข้อ ๗๖ ท่านก็ตรัสชัดว่าผู้“ปรารภขันธทั้งส่วนอดีตทั้งส่วนอนาคต จะกล่าวคำแสดงทิวาทั้งหลายชนิด ด้วยเหตุ ๖๒ ประการ แม้ข้อใดๆนั้นๆ ก็เพราะผัสสะเป็นปัจจัย”ทั้งนั้น ..เห็นมั๊ย?

และใครจะบัญญัติอัตตาและโลกว่าเที่ยงหรือไม่เที่ยง หรือจะอย่างไรก็ตาม มีทั้งหมด ๖๒ ประการนี้เท่านั้น ก็ล้วนเพราะ“ผัสสะเป็นปัจจัย” ทั้งสิ้น

ก็แค่“โลก”กับ“อัตตา”มี ๒ สภาวะนี้เท่านั้น ที่จะศึกษาและทำตนให้พ้น“โลก”พ้น“อัตตา” คือมีอำนาจเหนือโลก-เหนืออัตตา

กระทั่งเป็น“ธรรมาธิปไตย”(มีอำนาจอยู่ในตนอยู่กับภาวะที่ทรงอยู่นั้น)ได้ดี อยู่ตลอดเวลา

จึงจะต้องมี“ผัสสะเป็นปัจจัย”

ตั้งแต่ข้อ ๓๗ เป็นต้นไปถึงข้อ ๘๙ ผู้จะกล่าวคำแสดงทิวฐิหลายชนิด ด้วยเหตุ ๖๒ ประการ ใครก็ตามเขาเหล่านั้น“เว้นผัสสะแล้วจะรู้สึกได้ นั่นไม่พื้นฐานที่จะมีได้”

“ไม่พื้นฐานที่จะมีได้”นี้หมายความว่า “ที่ตั้ง(ฐาน) แห่งการปฏิบัติของพุทธนั้นเว้นผัสสะแล้วจะรู้สึกได้ นั่นไม่“กรรมฐาน”ที่จะมีให้ปฏิบัติได้ (อัญญตร ผัสสา ปฏิสเวทิสสนตติ เนต ฐาน วิชชติ)

“ฐาน”คือ“ที่ตั้ง”อันสำคัญแห่ง“การปฏิบัติ”(กรรมฐาน)

จึงไม่มีฐานสำคัญ ที่จะใช้ในการปฏิบัติแบบของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าจึงทรงระบุให้ไว้ชัดๆแล้วว่าให้เอา“เวทนา”นี้แลเป็น“ฐาน”ปฏิบัติ

ปฏิบัติกันได้ละเอียดถึง ๑๐๘ เวทนา ซึ่งเราก็ได้นำมาสาธยาย ขยายความกันแล้ว

แต่แล้วก็พากันหลงผิด ไปยึดเอา“ลมหายใจ”บ้าง เอา“ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม”บ้าง หลงผิดเอาอะไรต่ออะไรสารพัด นับกันแล้วได้ถึง ๔๐ อย่างบ้าง ที่ยังไม่ได้นับเข้าไปด้วยบ้าง เช่น ยึดเอาตรง“เหนือสะดือ ๒ นิ้ว”อะไรนี้

ซึ่งหากไม่ใช่“เวทนา” ก็“ผิด”ไปหมดทั้งนั้นแหละ อย่าตั้งออกนอกพระวณะหน้อยเลย แต่ถ้าคุณไม่ยอมรับพระวณะก็แล้วไปสิ ก็จบ ต่างคนต่างก็นับถือกันไป

เพราะชาวพุทธทุกคนนี้ได้พากัน“หลงเชื่อ”เป็น“ทิวฐิปาทาน”

แน่นแฟ้นจริงจังสนิทแล้ว ได้“หลงยึดติดวิธีปฏิบัติที่ผิด”จนเป็น
“สัลลพพุปาทาน”แน่นแฟ้นจริงจังสนิทแล้ว

หรือไม่ก็หลงเพ้อไปยึดได้อยู่แต่แค่“อัสตวาทุปาทาน”แน่น
แฟ้นจริงจังสนิทแล้ว จึงไม่ได้เรียนรู้ฝึกฝนใน“กาม” ก็เลยเต็มไปด้วย
ด้วย“กามุปาทาน”แน่นแฟ้นจริงจังสนิทกันอย่างปรากฏจริง ที่เห็น
และเป็นอยู่ดาษดื่น

จึงจริงที่สุดตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้เยี่ยมยอดแล้วสูง
สุด ว่า “เราไม่รู้(อชานโต) เราไม่เห็น(อปัสสโต) แต่เป็นความแสหา เป็น
ความดิ้นรน ของคนมีตัณหา” ด้วยประการฉะนี้เอง (พระไตรปิฎก
เล่ม ๙ ตั้งแต่ข้อ ๕๑ ถึง ๖๓) เขาก็รู้ ก็เห็นกันแต่ที่“ตัณหา”แสหากันไป

“ความรู้-ความเห็น”ของคนที่ปฏิบัติโดยไม่มี“เวทนา”เป็น
“ฐาน”ปฏิบัติจึงหมดโอกาส หรือหมดสิทธิ์ที่จะ“รู้”จะ“เห็น”

ไม่รู้ไม่เห็นอะไร?

ก็ไม่รู้ ไม่เห็น“ธรรม”ที่เป็น“โลกุตระ”นั่นเอง

“โลกุตระธรรม”ก็เป็นหมัน พุดกันไม่รู้เรื่อง ในสังคมพุทธ ก็เป็น
อันอยู่ในโลกที่ปฏิบัติกันชนิดที่“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ทั่วไป จนสุดท้ายจะแก้

ชาวพุทธทุกวันนี้แม้จะเรียนจบ“วิชา” ความรู้พุทธศาสตร์
เป็นบัณฑิตได้ปริญญาเอก ๑๐ ใบ ก็เถอะ ก็ยังจะเป็นผู้“ติดยึดและ
เสพโลกียรสของปุถุชน”ตั้งแต่หลงลาภ-หลงยศ-หลงสรรเสริญ-
หลงสุขทางกามคุณ ๕ และหลงอัสตวาทุปาทานอยู่ ไม่ต่างไปจากคน
ผู้ไม่ได้เรียนหนังสือหรือไม่ได้เรียนพุทธศาสนามาเลยอยู่นั่นเอง

ตีไม้ตะหนกหน้าเกินหน้าไปยิ่งกว่าก็เป็นได้ เพราะมี“ความรู้”
มีบัญญัติที่จะยกมาข่มคนผู้ที่เขาไม่มี ได้เลย

ผู้ไม่มีก็ต้อง“ตกเป็นเบี้ยล่าง”ไปอย่างที่เราเห็นและเป็นอยู่เท่านั้น
คนก็ใช้“การเอาเปรียบ”กันอยู่แบบนี้

ผู้ประสงค์“ชนะ”ผู้อื่น จึงยังไม่หยุดหาหลักฐาน-หาบัญญัติ-
หาสิ่งอ้างอิงไว้ข่มผู้อื่น

“จิต”ของผู้นั้นก็จะเป็นผู้ยังหลงติดยึดและเสพสุขอยู่ แม้
แต่“รสสุขของอบายภพ”จึงหลงจมอยู่กับความเป็น“รสอบาย”นี้
แม้จะต่ำหยาบขนาดไหน เมื่อได้มาโดยง่าย โดยไม่ลำบากก็ยิ่งหลง
ว่าตนมี“ทิพย์” คือมีของทิพย์ มีความบริบูรณ์ตามใจอยาก มี
ความสะดวกตามใจอยาก มีโลกียรสตามใจอยาก หรือมีรูป-เสียง-
กลิ่น-รส-สัมผัสภายนอกสัมผัสภายในตามที่ตนหลงว่า“จริง”ว่า
“ต้องได้ ต้องมี ต้องเป็นอยู่” ก็เพราะ“อวิชชา”แท้ๆ

ผู้มีอวิชชาจึงไม่รู้จักอาการของ“สังขาร”

“สังขาร”มันวนกันอยู่ตลอด เป็น“ปฏิสัมพันธ์” คือ เป็นสภาพ
หมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏิสัมพันธ์อะตอม-โมเลกุล) ซึ่งหมุนวนไปมา จะ
วนสูงขึ้นไปหรือต่ำลงเป็นชั้นๆ ผู้วิชชา ย่อมไม่รู้ไม่เห็น“อาการ”
นั้นๆ จึงวนกันวนหมด ขึ้นก็ไม่รู้-ลงก็ไม่รู้ เป็นวงวนเจริญขึ้นจาก
ปากหอยสู่กันหอย หรือจากกันหอยขึ้นไปปากหอย ก็ไม่รู้ จะมีภาวะ
เล็กลงๆ-ใหญ่ขึ้นๆ ก็ไม่รู้ จะมีอยู่-จะหายไปไม่เหลือแล้ว ก็ไม่รู้

ถ้ารู้ถูกแท้ ขึ้นสูงถึงปลายสุด ก็รู้จบสุด ไม่ใช่วนไปมาอยู่ใน
ระนาบเดิม หรือวนหมุนลงต่ำไม่มีที่สุด และแถมก็เลวใหญ่ขึ้น
หนาขึ้นอีกด้วยซ้ำ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ไม่มีวันจบสุด

ซึ่งโลกิยะนั้นมีแตกต่างกันอยู่ แต่ไม่รู้ความจริง จึงไม่เป็นปรมัตถ์
ขึ้นโลกุตระธรรม

การทำสมาธิหลับตาไม่มี“ธรรมะ ๒”

เพราะการทำ“สมาธิ”แบบหลับตาหลงว่าการทำ“อานาปานสติ” นั้นต้องปฏิบัติในขณะที่หลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ หรือการทำสมาธิ คือปฏิบัติอย่างนี้เท่านั้น จะปฏิบัติ“อานาปานสติ”แบบลืมตาทำงาน นั้นไม่ใช่วิธีปฏิบัติ ต้องเพ่งกลืน หรือ“หลับตา”

จึงเรียนรู้การปฏิบัติธรรมแบบลืมตา แล้วศึกษาเรียนรู้ด้วยการสัมผัสจริง ไปกับอายตนะ ๑๒ ปฏิบัติธรรมโดยมีหลัก“มรรค ๗ องค์” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓ นี้ ไม่ได้...!!! จึงไม่สามารถมี“สัมมาสมาธิ” ไม่เกิด“ธรรม”เป็นอาริยะ

เห็นไหมว่า ลัทธิของคนที่ปฏิบัติเพ่งกลืน หรือหลับตานั่น ไม่มี“อายตนะ ๖”ครบ มันได้แค่แว่แคบหลบเข้าไปอยู่ในทวารเดียว

อาตมาหยิบเรื่องนี้มาพูด เอาหลักฐานมาอ้างอิงยืนยันก็ไม่ฟัง ฉะนั้นแล ผู้หลงผิด ผู้ยัง“ไม่มีปรโตโมละ” ผู้ปิดประตูทวารของตน ไม่แฉ่มีรับทั้งแสง-เสียง-รส-กลิ่น-สัมผัสผิวนอก ยึดอยู่แต่ที่ตนรู้ของเดิม เท่าเดิมอยู่อย่างเดิม สุดคือดีดัง

ย่อมชื่อว่า ยังไม่มี“สัมมาทิฐิ” ก็ยังไม่สามารถปฏิบัติให้เป็น “โยนิโส มนสิการ”ได้มากไปกว่าที่ตนทำได้เท่าที่ผิดๆอยู่เดิมนั้นแล

พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๓ ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ นั้น มีเนื้อความว่าดังนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราจักแสดงสัมมาทิฐิของพระอริยะอันมี เหตุ(อุปนิสา)มีองค์ประกอบ(ปริกขาร)แก่เธอทั้งหลาย พวกเธอจงฟัง สัมมาทิฐินั้น จงใส่ใจให้ดี เราจักกล่าวต่อไป

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็“สัมมาสมาธิ”ของพระอริยะอันมีเหตุ

(อุปนิสา) มีองค์ประกอบ(ปริกขาร)คือสัมมาทิฐิ-สัมมาสังกัปปะ-
สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ-สัมมาวายามะ-สัมมาสติ
เป็นไฉน?

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ความที่จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่ง(เอกัคคตา)
ประกอบแล้วด้วยองค์ ๗ เหล่านี้แลเรียกว่า “สัมมาสมาธิ”ของ
พระอาริยะอันมีเหตุบ้าง มีองค์ประกอบบ้าง

ชัดเจนมัยว่า วิธีปฏิบัติเพื่อให้ได้“สมาธิ”นั้น คือ ต้องปฏิบัติ
ด้วย“องค์ทั้ง ๗”ของ“มรรค ๘” จึงจะเกิด“สัมมาสมาธิ” ที่จิตมี
“อารมณ์เป็น ๑”อันเรียกได้ว่า “เอกัคคตา”

มันต่างกับ“มิจฉาสมาธิ” ซึ่งเป็น“สมาธิ”โลกีย์ ที่เดียรถีย์ทั่วไป
และปฤชชนคนผู้ยังไม่“สัมมาทิฐิ”ปฏิบัติกันทำกันอยู่นั้นแน

ดังนั้นจึงเป็นการหลงผิดว่า จิตมี“อารมณ์เป็น ๑” คือการ
สะกดจิตเข้าไปกับสิ่งหนึ่ง ภาวะหนึ่งเท่านั้นให้แนบแน่นแน่วแน
“๑-๑-๑ ใดๆๆ” ไม่ให้แยกเป็น“๒”กันอย่างเหนียวหนึบ จนกระทั่ง
เป็น“๑”แบบสมณะของชาวโลกีย์เดียรถีย์หรือ“เทวนิยม”ทำกันตื้นๆ

หากมันจะมีอะไรเป็น“๒” หรือมีมากมายยิ่งขึ้น ก็ยังไม่ให้มี
ไม่ให้เป็นกันเลย พาชื่อถือกันว่า สมาธิที่จะมี“จิตเป็นหนึ่ง”นั้น ก็
ต้อง“๑”แบบที่สะกดจิต(meditation ซึ่งก็คือ hypnosis = สะกดจิตแท้ๆเลย)
อย่างสมณะอันยัง“มิจฉาทิฐิ” ยังเป็นแบบนอกพุทธอยู่นี้แหละ

จึงไม่มีการเรียนรู้แบบใช้“ธรรมะ ๒”เพื่อวิจยธรรม ตามหลัก
“โพชฌงค์ ๗” โดยเฉพาะ“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”ไม่ได้ทำกันเลย

ก็นั่นแหละคือ ลัทธิ“๑”แบบ “๑”ให้หนัก “๑”ให้แน่น “๑”ให้
ไม่มีโอกาส“มี“วิตก”มี“วิจารณ์”เป็น ๒ กันเลยเด็ดขาด แบบสะกดไว้

ฉะนั้นแลคือ ลัทธิสะกดจิต(hypnotize)เป็นหนึ่งใน เอาแต่หนึ่ง ไม่ใช่แบบวิจยวิจารณ์(analyze) หรือเห็น“วิตก”(ที่ตำริเริ่มขึ้นมา) วิเคราะห์รู้แจ้ง รู้จริงใน“วิจารณ์”(รู้ชัดในทุกขณะ) ที่เป็น“ธรรม ๒ เริ่มจากฌาน ๑ แท้ๆ

“สมาธิสะกดจิต”จึงเป็น“ทฤษฎี”หรือลัทธิที่ปฏิบัติกันแบบหนึ่ง เป็นการปฏิบัติของเดียรถียมาเก่าแก่ และแม้ปัจจุบันนี้ก็ยังทำกันอยู่

แตกต่างจาก“สมาธิที่มีวิจยวิจารณ์”ไปกับกรรมกิริยาในทุกงาน ทุกการ ทั้งขณะทำอาชีพ-ขณะทำอะไรต่างๆ-ขณะพูด-ขณะคิดนึก” ด้วยการใช้“ธรรมะ ๒”ศึกษาไปเสมอ ที่มีครบใน“มรรค ๘”

ชัดเจนนะว่า สมาธิที่เป็น“สัมมาสมาธิ”ของพระอรียะนั้น ต้องเกิดจากการปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์” ซึ่งปฏิบัติได้ในทุกขณะของกรรมกิริยา ๔ ไม่ว่าในขณะ“สัมมาอาชีวะ-สัมมากัมมันตะ-สัมมาวาจา-สัมมาสังกัปปะ” ด้วย“สัมมาทฤษฎี”เป็นประธาน และมี“สัมมาวายามะกับสัมมาสติ” ช่วย“สัมมาทฤษฎี”ที่เป็นประธานไปเสมอ นั่นคือ มี“มรรค ๗ องค์”เป็น“เหตุ”(อุปนิสัย) เป็น“เครื่องมือ”(ปริกขาร)

“สัมมาสมาธิ”ซึ่งเป็น“สมาธิ”ของพระพุทธเจ้า จึงไม่ใช่เกิดจากปฏิบัติ“หลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์” เป็นเหตุ(อุปนิสัย) เป็นเครื่องมือ(ปริกขาร) ในการปฏิบัติดังที่หลงผิดกันไปเป็นแบบเดียรถียเด็ดขาด เห็นมั๊ย? ตรงตามได้ละเอียดขึ้นมั๊ย?

ถ้าชัดเจนยิ่งว่า“วิถีทาง”หรือ“มรรควิธี”(เหตุ=อุปนิสัย)เป็น“เครื่องอุปกรณ์” หรือ“ของที่จำเป็นหนึ่งชุด”(องค์ประกอบ=ปริกขาร) ในการใช้ปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลเป็น“สมาธิ”ของศาสนาพุทธ นั่นคือการมีวิจยวิจารณ์(analyze) ไม่ใช่“สะกดจิต”เข้าไปๆๆ(hypnotize) ว่าแตกต่างกันจริงๆ และยอมรับว่า ของพุทธคือ ใช้แบบ“มรรค ๗

องค์”กันจริงๆ ก็เป็นอันรู้แจ้งรู้จบกันได้เสียที

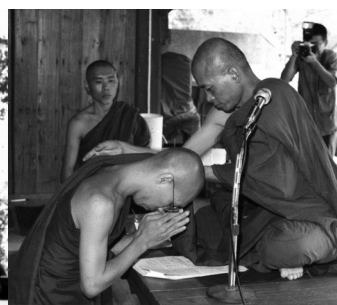
จึงจะเรียกว่า“มรรควิธี”ในการปฏิบัติเพื่อให้เกิด“สมาธิ”ของ
พระอาริยะในศาสนาพุทธเป็นสำคัญ เป็นวิถีทางทำสมาธิแท้แบบ
พุทธ ที่เรียกได้ว่า“สัมมาสมาธิ”ถูกต้องที่สุด

พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันชัดยิ่งว่า ในศาสนาอื่น“ไม่มีมรรคองค์ ๘”
ดังนั้น ศาสนาอื่นในโลก จึงไม่มี“สัมมาสมาธิ”ที่เป็นอาริยะ
มรรค ๘ จึงเป็น“วิธีปฏิบัติ”ของศาสนาพุทธที่เป็นแบบฉบับ
เฉพาะในศาสนาพุทธเท่านั้น พระสมณโคตม เป็นผู้ตรัสรู้เอง(สัมมาสัม
พุทธ) ท่านเป็นเจ้าของธรรมนี้(ธรรมสามิ)

ทรงย้ำอีกว่า “ทางนี้ทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น” แปลจาก
บาลีที่ว่า “เอเสวะ มัคโค นัตถัญญเญ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๐)

(ฉบับปีที่ ๓๑๑)

ฉบับที่ ๓๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๙

มรรค ๘ จึงเป็น“วิธีปฏิบัติ”ของศาสนาพุทธที่เป็นแบบฉบับ เฉพาะในศาสนาพุทธเท่านั้น พระสมณโคดม เป็นผู้ตรัสรู้เอง(สัมมาสัมพุทธ) ท่านเป็นเจ้าของธรรมนี้(ธรรมสามี)

ทรงย้ำอีกว่า “ทางนี้ทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น” แปลจากบาลีที่ว่า “เอเสว มัคโค นัตถัญญเญ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๐)

นั่นคือ ๒ ประเด็นท้าย ในฉบับที่แล้ว เป็นการยืนยันถึง“วิธีปฏิบัติ”หลักเอกของพุทธว่า การปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธนั้นมี“วิธีนี้วิธีเดียว ไม่มีวิธีอื่น” เป็นเด็ดขาด

วิธีนั้นก็คือ ปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”ต่างหากที่เกิด“สัมมาสมาธิ” ศาสนาพุทธมี“สัมมาสมาธิ”เป็นของพุทธโดยเฉพาะ อันเกิดจากการปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓)

ซึ่งไม่ใช่“ปฏิบัติ”ตามที่คนส่วนใหญ่ทำกัน คือ“หลับตา”ทำสมาธิ อันที่จริงคนผู้ศึกษาศาสนาพุทธมานั้นก็รู้อยู่ว่า พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ว่า วิธีปฏิบัติอันเอกที่สำคัญของพุทธนั้น“มรรค องค์ ๘” แต่ก็มี“ทวิลลิว”เข้าใจเขวไปเสียเองว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด“สมาธิ”นั้น ต้อง“หลับตา”เป็น“วิธีปฏิบัติ”อยู่ภายใน

โดยเข้าใจผิด“มิฉชาติลลิว”ไปว่า “มรรค ข้อ ๘”ข้อเดียวเท่านั้น คือการ“ทำสมาธิ”

ส่วน“มรรคอีก ๗ ข้อ”นั้นก็เป็นการปฏิบัติอีกต่างหาก ที่เป็น

เรื่องของ“ภายนอก” ไม่เกี่ยวกับความเป็น“สมาธิ”แต่อย่างใด
ก็เพราะทำความเข้าใจ(ทำทฤษฎี)ให้เกิด“สัมมาทฤษฎี”ไม่ได้
ว่า “สมาธิ”ของศาสนาพุทธที่เรียกว่า“สัมมาสมาธิ”นั้น มัน
เป็น“สมาธิ”อีกอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ เป็น“สมาธิโลกุตระ” ซึ่งแตกต่าง
จาก“สมาธิโลกีย์” หรือสมาธิอื่นๆประดา มีอยู่ทั่วไปในโลก

“สมาธิโลกีย์”ทั่วไปนั้นไม่ใช่สมาธิที่ทำ“จิตให้ไม่มีกิเลส”สำเร็จ
ได้แท้จริงเพราะการปฏิบัติที่“ชำระกิเลส”ได้ด้วยพลังงาน“บุญ”

แต่เป็น“สมาธิ”ที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”
เพราะไม่ใช่“สัมมาสมาธิ”ที่เป็น“สมาหิตจิต”

“สมาหิตจิต”นั้นเป็น“จิตที่ตั้งมั่นแล้ว”เพราะบรรลุผลสำเร็จ
“เจโตปริยญาณ ๑๖”สัมบูรณ์ ตามหลัก“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”หรือ
เป็น“โลกุตระ”ที่บริบูรณ์ด้วย“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

ซึ่งปฏิบัติในขณะที่มีชีวิต“ตื่นๆ” คือ มี“ชาคร(ตื่น ; ตรงข้ามกับหลับ)”

อันไม่ใช่ปฏิบัติด้วย“การหลับตา”แล้วพาบรรลุธรรม

แต่บรรลุธรรมชนิด“ลืมตา”เป็นคนปกติมีชีวิตสามัญที่เป็นผู้รู้
รอบทั้ง“ภพ ๓”ทั้ง“อัตตา ๓” ไม่ใช่ถูกจำกัดอยู่แต่ใน“ภวังค์”

“ภพ ๓”ได้แก่ กามภพ รูปภพ อรูปภพ ซึ่งมีทั้งภายนอก-
ภายใน

“อัตตา ๓”ได้แก่ โสฬาริกอัตตา มโนมยอัตตา อรูปอัตตา ซึ่ง
ครบครันทั้ง“อัตตาชั้นหยาบ-อัตตาชั้นกลาง-อัตตาชั้นละเอียด”

ดังนั้น ผู้ที่“หลับตา”ปฏิบัติอยู่ในภพภายในถ้อยเดียวเท่านั้น
ซึ่งไม่สามารถทำ“สมาธิ”ในขณะที่ทำ“อาชีวะ”(อาชีพ)อยู่ก็ได้ “ทำกรรม
ทั้งหมด”(กัมมันตะ)อยู่ก็ได้ “พูด”(วาจา)อยู่ก็ได้ “ดำรินึกคิด”(สังกัปปะ)อยู่

ก็ดี ในขณะที่ชีวิตปกติสามัญ ก็เป็น“สมาธิ”ที่คับแคบ เล็กจิ๋ว

การปฏิบัติแบบ“หลับตา”ทำสมาธิ จึงไม่ใช่การทำ“สัมมาสมาธิ”ตรงตามพระพุทธวจนะอันเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า

เพราะ“หลับตา”ปฏิบัติให้เกิด“สมาธิ”แบบนั้น มันไม่ได้ปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”ให้เกิด“สมาธิ” ที่เรียกว่า“สัมมาสมาธิ” ก็นอกพุทธ

ความเป็น“สัมมาสมาธิ”ที่เป็นของพุทธแท้ๆ ยืนยันได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ตั้งแต่ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๘๑ ผู้สนใจตรวจสอบดูได้

เมื่อปฏิบัติผิดเพี้ยนไปจากคำสอนของพระพุทธเจ้า จึงเป็น“มิจฉาทิฐิ”ไปจริงๆ ก็ผิดคำตรัสชัดๆแน่นอน เห็นๆกันอยู่ทั่วไป

แต่มองยากกันอยู่ จึงไม่รู้“ความถูกต้อง”เป็นสัมมาทิฐิกันได้

ยุคปัจจุบันนี้“สมาธิ”ที่แพร่หลายอยู่ในวงการศาสนาพุทธไทย สังคมไทยพุทธ “มิจฉาทิฐิ”จริงๆ สังคมพุทธไทยจึงล้มเหลวอย่างสิ้นทำนองที่เห็นๆ และเป็นอยู่ ชัดเจนยิ่ง เพราะคนไทยนับถือพุทธ ๙๕ %

ผู้เข้าใจพุทธศาสตร์ผิด(มิจฉาทิฐิ)ว่าทำ“สมาธิ”ของพุทธนั้น ปฏิบัติด้วยวิธี“หลับตา”สะกดจิตให้เป็นหนึ่ง(เอกัคคตา) จึงไม่เกิดผล“สัมมาสมาธิ” เพราะลัทธิสมาธิเป็น“เอกัคคตาจิต”ไม่ตรงตามแบบวิธีของพุทธที่มี“การวิเคราะห์แยกแยะ”(analysis) ซึ่งแตกต่างจากการปฏิบัติ“หลับตา”ทำสมาธิที่เกิดผลลัทธิสมาธิเป็น“เอกัคคตา”แบบ“สะกดจิต”(hypnosis) จมอยู่แต่ใน“ภพภายใน”ไม่รู้เท่าทัน“โลก”

จึงกลายเป็นคนลุ่ม“อำนาจโลก”ไม่ได้ ก็ตกอยู่ใต้“อำนาจโลก”(โลกาธิปไตย) เป็นทาสโลก ลุ่มฤทธิ์เดชของ“โลภี”ที่แรงร้ายจัดจ้านไปด้วยลาภยศสรรเสริญ และ“สุขโลกๆ”ที่เป็น“สุขแก้หรือสุขเท็จ”(สุลลิกะ)ในความเป็น“กาม” และความเป็น“อบายมุข” ไม่ได้

แม้ความเป็น“อัตตา” ถ้าปฏิบัติแบบ “หลับตา”ทำสมาธิ ก็อีก
แหละ จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“อัตตา”บริบูรณ์
ได้เลย เพราะผู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้นั้นจะต้องมีความเป็น“กาย”
(องค์ประชุมของรูปภายนอกกับนามภายใน) อันมี“สัมผัส ๖”เป็นต้น จึงจะ
สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ลักกาย” อันเป็น“อัตตา”หรือ
ความเป็น“ตัวตน”ขั้นพื้นฐานตาม“สังโยชน”ข้อที่ ๑ ได้

เมื่อไม่สามารถรู้จักความเป็น“อัตตา”ได้ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัส
ไว้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒ ว่ามีถึง ๓ อัตตา ได้แก่ โอฬาริก
อัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปอัตตา การศึกษาปฏิบัติจึงไม่บริบูรณ์

ก็ไม่ได้ศึกษาฝึกฝนให้“หลุดพ้น”จากความเป็น“อัตตา”จน
กระทั่งมี“อาริยมุมิ” คัมภีรตนอย่างหนึ่งเป็นโลกุตระไปตามลำดับ สู่
“อำนาจอัตตา”ของตนได้จนหมดจบครบถ้วนเป็นอรหันต์สัมบูรณ์

จึงตกอยู่ใต้“อำนาจอัตตา”(อัตรานิธิ)ของตนเอง ไม่สามารถ
มีอำนาจ“เหนือ”ความเป็น“อัตตา”ได้ จึงเป็นทาส“อัตตา”อยู่จริง

ผู้ตกเป็น“ทาส”ทั้งความเป็น“โลก”และความเป็น“อัตตา”
ย่อมไม่มี“อำนาจธรรม”(ธรรมานิธิ)ใดๆ ที่จะมี“อำนาจคุมตัว”หรือ
แท้งแล้วถึงขั้นมี“อำนาจเหนือโลก-เหนืออัตตา”อย่างแท้จริง

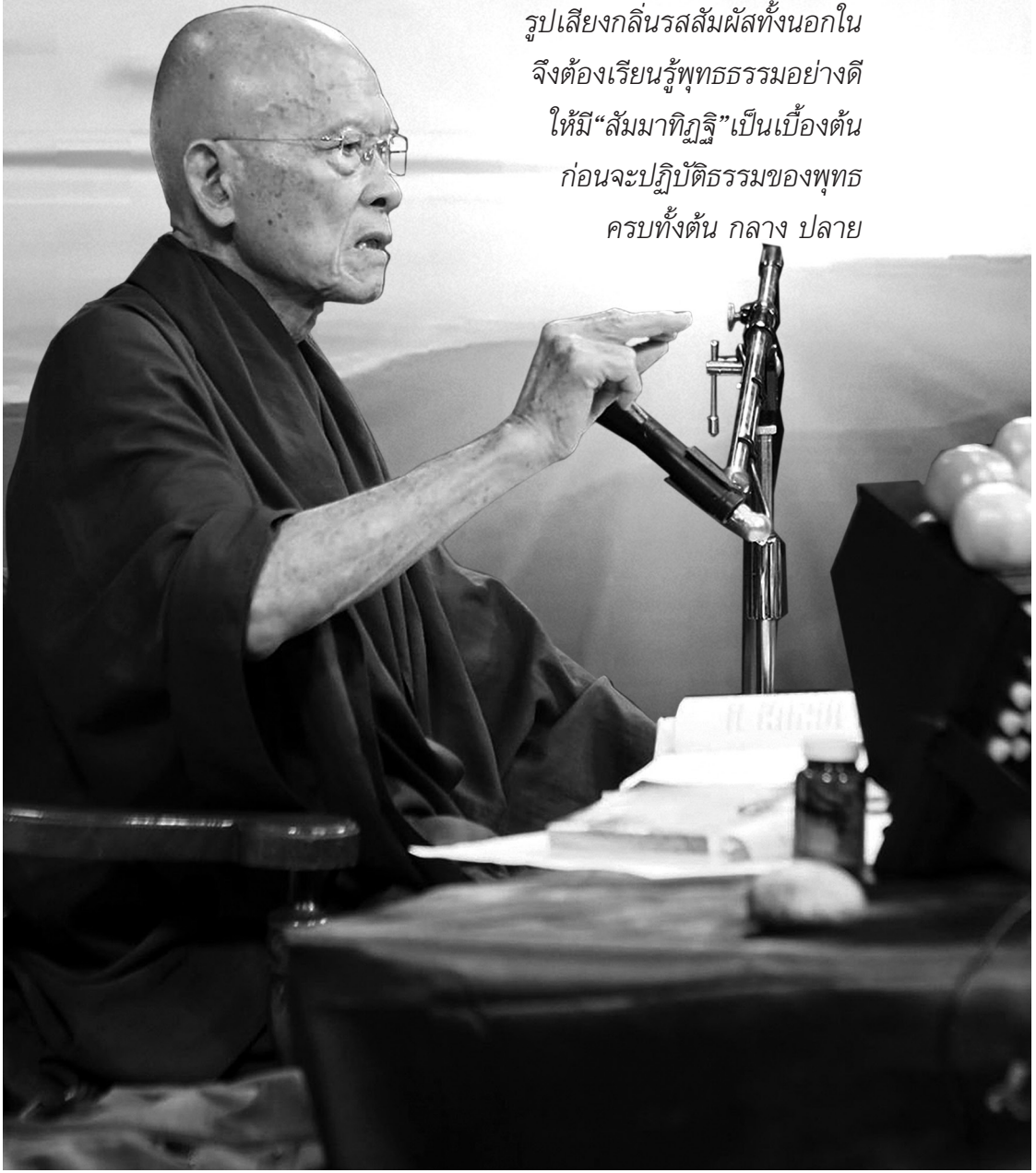
นี่คือ คนผู้เป็น“ทาส”แท้งทั้ง“โลก”ทั้ง“ตนเอง” ไม่มีความเป็น
“อิสระ”ตามพุทธธรรม เพราะเป็น“ทาสโลก-ทาสอัตตา”เต็มบ้อง

“ทาสโลก”คือ เป็นทาสวัตถุลาภยศสรรเสริญสุข

“ทาสอัตตา”คือ เป็นทาสกามรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสทั้งนอกใน

จึงต้องเรียนรู้พุทธธรรมอย่างดีให้มี“สัมมาทิฐิ”กันเสียก่อน
เป็นเบื้องต้น ก่อนจะปฏิบัติธรรมของพุทธ ครบทั้งต้น กลาง ปลาย

“ทาสโลก” คือ
เป็นทาสวัตถุลาภยศสรรเสริญสุข
“ทาสอัตตา” คือ เป็นทาสกาม
รูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสทั้งนอกใน
จึงต้องเรียนรู้พุทธธรรมอย่างดี
ให้มี“สัมมาทิฐิ”เป็นเบื้องต้น
ก่อนจะปฏิบัติธรรมของพุทธ
ครบทั้งต้น กลาง ปลาย

ซึ่งการปฏิบัติธรรมของพุทธนั้นต้องมี“สัมมาทิฐิ” คือทำ “ทิฐิ”ให้เป็น“สัมมา”ตามคำสอนของพระศาสดาแห่งศาสนาพุทธ ก่อนอื่น เพราะ“ทิฐิ”เป็น“ประธานการปฏิบัติ”

ถ้าหาก“ทิฐิ ๑๐”ที่เป็น“ประธานในการปฏิบัติไม่สัมมา”ตามพระวณะก่อนขึ้นไปปฏิบัติโดยผู้ปฏิบัติแล้วยัง“มิจฉาทิฐิ”อยู่ ก็ไม่บรรลุ“สัมมาผล”ครบครันถ้วนสิ้นอาสวะได้จริงเป็นเด็ดขาด

แต่การปฏิบัติตาม“มิจฉาทิฐิ”ใดๆก็ดี มันก็มี“ผล”ของ“ทิฐิ”นั้นๆได้ สามารถบรรลุได้ ทว่าก็เพียงแค่บรรลุ“มิจฉาผล” ดังที่ชาวพุทธทุกวันนี้ได้บรรลุกันตามที่เห็นและเป็นอยู่ แล้วก็หลงผิด”กันว่า“ผลที่ได้” เป็น“ผลธรรมของพุทธ” นี่คือ ความหลงผิด

วิธีปฏิบัติให้เกิด“สัมมาสมาธิ”ของพุทธ ไม่ใช่วิธีให้“หลับตา”แล้วสะกดจิต(hypnotize)ลงไปๆๆ ทำให้จิตรวมกันเข้า ตกผลึก หรือ ควบแน่นเข้าเป็น“หนึ่ง”(เอกจิต แบบหนึ่ง) ซึ่งอย่างนั้นเป็นวิธี“การสะกดจิต”(hypnosis)ตามแบบสากลสามัญทั่วไป ที่ทำๆกัน ก็สามารถเกิด “จิตเป็นหนึ่ง” เป็น“เอกังสจิตาจิต”ได้ แต่ไม่ใช่“เอกัคคตาจิต”

“เอกังสจิตาจิต”ก็แค่“วิธีสะกดจิต”ที่หลับตาทำนี้จัดการกับ จิตโดยวิธีหนึ่งเท่านั้น ซึ่งมันก็เป็นผลของ“การสะกดจิต”(hypnosis) ก็“ดับ”หรือ“ระงับ”ได้ แต่ชั่วระยะหนึ่ง ไม่ยั่งยืนถาวรนิรันดรแท้

ส่วน“เอกัคคตาจิต”นั้นหากเป็นวิธีของพุทธที่สัมมาทิฐิแล้ว จะเป็น“การจัดการกับวิตักกจิต-วิจารณ์จิต”(อภิสังขาร) ที่ภาวะ ๒ (เหตุ,กาย) ซึ่งเป็น“การวิเคราะห์,การแยกแยะ”(analysis) ที่รู้กันในภาษาพูดว่า “วิตกวิจารณ์”จนเกิด “มาน”ตั้งแต่“มาน ๑”ไปนั่นเอง เห็นมั๊ย?

ไตร่ตรองกันให้ดีว่า “วิธีสะกดจิต” (hypnosis) กับ“วิธีวิเคราะห์

วิจัย”(analysis) วิธีปฏิบัติ ๒ วิธีนี้แตกต่างกัน หรือไม่? อย่างไรก็ตามทั้ง
อ่านความแตกต่างให้ชัดๆ

สังคมไทย ณ ลมหายใจเอือกนี้ กำลังมี“ธรรมาธรรมะสงคราม”
กัน ระหว่างฝ่ายหนึ่งคือ ฝ่ายที่ใช้“การสะกดจิต”(hypnosis)กับอีกฝ่าย
หนึ่งใช้“การวิเคราะห์วิจัยจิต”(analysis)

ทั้ง ๒ ฝ่าย ต่างก็ยืนยันว่า ของตนคือ “วิธีของพระพุทธเจ้า”
กันทั้งคู่

ไตร่ตรองตรวจตรากันดีๆเถิดว่า ฝ่ายใดเป็นฝ่ายที่ถูกตรงกับ
พระพุทธวณะกันแน่ หรือฝ่ายใดน่าจะเป็นฝ่ายถูก-ฝ่ายควรกว่า
ที่นี้ก็มาฟังนัยสำคัญของ“พุทธศิลป์-พุทธศาสตร์”กันต่อ
เรากำลังพูดถึง“ลัมมาทิฏฐิ ๑๐”

“ลัมมาทิฏฐิ ๑๐”นั้น มีดังนี้

- ๑) ทานที่ให้แล้ว มีผล (อรรถิ ทินนัง) [ทานที่ทำนั้นให้“ผลโลกุตระ”]
- ๒) ยัญที่บูชาแล้ว มีผล (อรรถิ ยัญญัง) [วิธีปฏิบัติที่ทำนั้นให้“ผลโลกุตระ”]
- ๓) สังเวทย์ที่บวงสรวงแล้ว มีผล (อรรถิ หุตัง) [การปฏิบัติทาน-ปฏิบัติ
ศีลกระทั่งบรรลุภาวนานั้นแล้ว ก็ได้เสวยผลตามผลที่ได้นั้นจริง]

๔) ผลวิบากของกรรมที่ทำดีทำชั่วแล้ว มีอยู่ (อรรถิ สุกตทุกกฏานัง
กัมมานัง ผลัง วิปาโก) [กรรมที่ทำทั้งหลาย ย่อมมีผลจริง ไม่ว่าดี-ชั่ว โลกีย-โลกุตระ]

๕) โลกนี้มี (อรรถิ อयัง โลโก) [ลักษณะของโลกที่เป็นโลกียะ มีอย่างหนึ่ง]

๖) โลกหน้า มี (อรรถิ บโร โลโก) [ลักษณะของโลกที่เป็นโลกแบบอื่น
แตกต่างไปจากโลกียะ มี นั่นคือ โลกุตระ ก็อีกอย่างหนึ่ง]

๗) มารดา มี (อรรถิ มาตา) [ความเป็น“แม่”ทางนามธรรม หรือทางจิต มี]

๘) บิดา มี (อรรถิ ปิตา) [ความเป็น“พ่อ”ทางนามธรรม หรือทางจิต มี]

๙) สัตว์ที่เป็นอุปปาติกะ มี (อตฺถิ สัตตา โอปปาติกา) (ความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญาณ มี]

๑๐) สมณพราหมณ์ทั้งหลาย ผู้ดำเนินชอบ ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้โลกหน้า ให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้ยิ่งด้วยตนเอง ในโลกมีอยู่ (อตฺถิ โลเก สมณพราหมณา สัมมัคคตา สัมมาปฏิปันนา ये อิมัญจะ โลกัง ปรัญจะ โลกัง สยัง อภิญญา ลัจฉิกัตวา ปเวเทนตฺติ) [สัตว์บุรุษที่เป็นลัษณ อภิญญา มาบังเกิดอยู่ในโลกขณะนี้ มี]

ในพระไตรปิฎก ฉบับหลวง แปลไว้ตาม“วงเล็บแรก”นั้นแหละ อย่างนั้น ส่วน“วงเล็บหลัง”นั้นอาตมาขยายความเพิ่มขึ้น ซึ่งก็เป็นภาษาที่ต้องขยายความกันเป็นไทยให้รู้เรื่องกันชัดๆขึ้นกว่านี้อีกที่

“สัมมาทิฏฐิ”นี้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๘๑

มาขยายความ“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”นี้ แต่ละ“ทิฏฐิ”กันดูให้เข้าใจยิ่งขึ้น

๑) ทานที่ให้แล้ว มีผล หมายความว่าอะไร?

หมายความว่า “ทินนัง”ภาษาบาลีนี้ หมายถึง (อันเขา)..ให้แล้ว เช่น สิ่งของที่เขาให้แล้ว คนทำทาน“ได้ให้ของทานนั้นไปแล้ว”(ทินน) หรือ“ได้ทานแล้ว” คือ ทำการให้ไปเสร็จแล้ว”

คือ มีผู้ที่ได้“ให้”หรือได้“ทำทาน”นั้นเสร็จลงแล้ว มันมี“ผล”มาก(มหัพผลา)หรือ“ผล”น้อย?

นี่ประเด็นหนึ่ง

และ“มีประโยชน์”มาก(มหานิสฺสา) หรือไม่? “ประโยชน์”นั้นก็อีกความหมายหนึ่ง ซึ่ง“ประโยชน์”ก็ยังมีประโยชน์น้อย หรือ

ประโยชน์มากอีกด้วย นัยนี้เหมือนกัน

นี่อีกประเด็นหนึ่ง

“ทาน”คือ“การให้”นั้น ใครทำก็ตามทำเมื่อใดก็ตาม มี“ผล”แน่นอน ส่วนจะมี “ผล”น้อย จะมี“ผล”มาก ก็ย่อมขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัยต่างๆมากมายหลากหลายนัย

ทาน ก็ต้องเข้าใจให้ถ่องแท้ว่า ทำทานนั้น เมื่อ“ให้วัตถุข้าวของ”ของตนแก่ผู้อื่น เช่น ให้ ข้าว น้ำ ผ้า ยาน ฯลฯ ย่อมเป็น“เครื่อง”ประกอบกรปฏิบัติธรรมอย่างหนึ่ง โดยการทำทาน เราก็มอบ“สิ่งของวัตถุ”ของเราไป คือสละสิ่งของออกไปจากตน

“ใจเรา”ละ! ใจเรามี“อาการ”อย่างไรที่เป็นไปกับ“ทาน”(การให้, การลดละ)นั้นๆ

เป็น“ผล”นั้นเป็นแน่ ซึ่งจะมากก็ตามจริงนั้น จะน้อยหรือจะเท่าใดก็ตามจริงนั้นๆ

ทำทานมี“ผล”เป็นคุณก็ได้ มี“ผล”เป็นโทษก็ได้ เป็นกุศลก็ได้ เป็นอกุศลก็ได้

แต่เป็น“ประโยชน์”(อานิสงส์)หรือไม่? นี่แหละที่เป็นประเด็นสำคัญมาก ต้องศึกษา

๒) ทานที่ให้แล้ว เป็นประโยชน์ หมายความว่าอะไร?

นั่นคือ ประโยชน์หรืออานิสงส์นั้นเป็น“บาป”หรือเป็น“บุญ”หรือ“ไม่บาปไม่บุญ”

“บาป”หรือ“บุญ”เป็นชั้นโลกุตรธรรม

“กุศล”หรืออกุศลเป็นชั้นโลกียธรรม

ซึ่ง“ใจเรา”ตั้งอย่างไร? หรือมีเจตนาอย่างไร? พระพุทธเจ้า

ตรัสไว้ใน“ทานสูตร” พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ ๔๙ ชัดเจนมากกว่า
ทานย่อมมีผล แต่จะมี“อานิสงส์”หรือไม่ นั่นนี้ต้องอาศัยพระ
สัมมาสัมโพธิญาณตรัสรู้ของพระพุทธเจ้ากันจึงจะสามารถรู้ได้ สามัญ
มนุษย์นั้นไม่มีภูมิปัญญาหยั่งรู้สัจจะเป็น“อจินไตย”ขั้นนี้ได้แน่นอน

นั่นคือ ต้อง“ทำทาน”เพื่อเป็น“เครื่องปรุงแต่งจิต”(จิตตาสังการัง
จิตตปริกขารัง)ให้ลดละหนายคลายจาก“ภพ”จาก“ชาติ” จึงจะเป็น
“อานิสงส์”หรือเป็น“ประโยชน์”สำคัญชั้นโลกุตระธรรม อันมีใน
ศาสนาพุทธเท่านั้น ซึ่งมีศาสนาเดียวในโลก ที่มีความรู้นี้

โดย“ทำใจในใจ”(มนสิกโรติ)ของตนเองให้ถึงขั้น“อภิสังขาร”
(ปรุงแต่งจิตจนถึงขั้น“บุญ”)ว่า“ให้”หรือ“ทาน”แล้วใจของเรามี“อาการ”
เข้าข่าย“ชำระกิเลส”(สันตानัง ปุนาติ วิสเฮติ)หรือเปล่า?

หรือใจเรากลับ“ทำใจ”ตนเอง“โลภ”เพิ่มขึ้น หรือทำใจของ
เรา“อยากได้” เพิ่มขึ้นอีก ทำใจของเรา“ยิ่งจะเอาๆๆ”

ต้อง“ทำใจในใจ”(มนสิกโรติ)ให้เป็น นั่นคือ ทำใจเข้าขั้น“ชำระ
กิเลส”ให้ได้ “ให้”กระทั่งสิ้นหมดแม้กระทั่ง“ไม่เหลือตัวตน”จริงๆ

“การให้”หรือ“ทาน”นี้แลคือ ที่สุดแห่งที่สุดของมนุษย์อาริยะ
ถ้า“ทำใจในใจ”(มนสิกโรติ)ของตนเพิ่มความโลภโลภใส่ใจตนเอง
แทนที่จะ“ลดความโลภ”หรือทำให้“ไม่มีความโลภ”ใส่ใจตนเอง ผู้นั้น
ก็“ทำใจ”ไม่เป็น“บุญ” ช้าจะเป็น“บาป”

เพราะ“ทำใจ”ไม่เป็น“การชำระกิเลส”

ก็ไม่เกิด“บุญ” ไม่เกิด“การชำระกิเลส”

กลับทำใจตน“เพิ่มกิเลส”ใส่ใจตนยิ่งขึ้น

(จบฉบับที่ ๓๑๒)

ฉบับที่ ๓๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๙

ฉบับที่แล้วกำลังเขียนถึงเรื่อง“ทาน”ว่าจะต้องทำ“ความเห็น” (ทูลให้“ลัทธิมาทูล”ให้ได้ ซึ่ง“ลัทธิมาทูล”นั้นมีถึง ๑๐ ข้อที่จะต้องทำ ความเข้าใจให้ครบทั้ง“ลัทธิมาทูล ๑๐” ไมเช่นนั้นก็ไม่สามารถจะปฏิบัติ เกิด“ประโยชน์”(อนิสส)อันเป็นจุดประสงค์ของศาสนาพุทธได้เลย

ซึ่งทิศ ทางหรือจุดหมายแท้ของศาสนาพุทธนั้นเราต้อง พยายามทำ“กรรม”ใด ก็ควรให้มี“อนิสส”(ประโยชน์)ถึงขั้น“โลกุตระ”

อธิบายไปบ้างแล้ว ทั้ง“การทาน”ที่ได้“ผล” และการทานที่ได้ “อนิสส” แต่ก็แค่เล็กน้อย คร่าวๆ ไม่ลึกซึ่งลึบซ้นอะไรนักหนา

ซึ่งผู้“ทำทาน”หรือผู้ที่มี“การกระทำ”คือ“กรรม”ถึงขั้นที่ เรียกว่า“ทาน”นั้น ก็ถือว่า“การกระทำ”อย่างนี้ของใครก็ตามที่เป็น “กรรม”เข้าขั้น“ทาน”ก็นับว่า“การกระทำ”ที่ต้องเชิดชูว่า“ดี” เพราะ เป็น“กรรม”ที่“ดี”ชนิดหนึ่งซึ่งคนทั่วไปยอมรับกันเป็นสามัญสำนึก

แม้จะ“ทาน”ปันผาอาวุธที่นำไปทำร้ายกันแต่ๆเขาก็่นับว่า“ดี”

อันที่จริง ตามปกติธรรมดาสามัญของคนทั้งหลายนั้น ไม่ใช่ จะ“ทำทาน” กันเป็นปกติสามัญ ใช่มั้ย? นานๆจึงจะทำสักที หรือ บางคนนั้นเป็นเดือนเป็นปีก็ไม่ทำ“ทาน”กันเลยสักครั้งสักหน

“การตั้งใจทำทาน”ของคนผู้ใดก็ตาม มันเป็นกรรมกิริยาที่ถ้า “ตั้งใจทำทาน”นั้นต้องนับว่า เป็นการกระทำที่“ดี”ของคนจริงๆ

คนปกติสามัญจะมีก็แต่“การกระทำ”ที่เป็น“งานอาชีพ”หรือ

ทำอะไรต่อมีอะไรไปตามอิริยาบถของคนสามัญทั่วไปทำกัน ก็
เพื่อ“เอามาให้ตน” ที่ไม่ใช่“ทาน” คือ ไม่ใช่จะมีการกระทำอัน“ตั้งใจ
เสียสละ”วัตถุสิ่งของแรงงานให้แก่ผู้อื่นกันอยู่เป็นปกติสามัญหรือ
..ใช่มี?

ดังนั้น เมื่อ“ตั้งใจทำทาน”กันปานฉะนี้จึงควร“ทำดี”ให้มี
“ประโยชน์” ที่คำภาษาบาลีว่า“อานิสงส์”นั่นเอง ให้“สัมมา” ให้ได้
เพราะ“การทำทาน”นั้น ชื่อว่า“ทำดี”ก็มี“ผลดี(กุศล)”ทุกครั้ง
แหละ แต่เชื่อว่าจะมี“ประโยชน์(บุญหรืออานิสงส์)”ทุกครั้งไป

เพราะทำ“ทาน”นั้น เป็น“กุศล”นั้น ใช่ แต่จะเป็น“บุญ”หรือ
เปล่านั้น ต้องมี“การทำใจในใจ(มนสิการ)”เป็น“สัมมาทิฐิ” ทานนั้น
จึงจะ“มีผลมาก มีอานิสงส์มาก”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๔๙)

ประเด็นสำคัญอยู่ที่“บุญ” กับ“กุศล”นี้เอง

คนที่ทำ“ทาน”ก็ตาม ปฏิบัติ“ศีล”ก็ตาม ในเบื้องต้นคนทั่วไป
ต่างก็นับว่าเป็นการกระทำ“ดี”กันทั้งคู่ ถือว่า“ตั้งใจทำดี” เพราะ
ไม่ใช่การประพฤติดสามัญปกติ หรือทำ“กรรม”ตามสามัญเท่านั้น

คนจึงควรตั้งใจ และพยายามทำ“ทาน”หรือปฏิบัติ“ศีล”ให้
เป็น“ภาวนา”คือให้เป็น“การเกิดผล”(ภาวนาแปลว่า การทำให้เกิดผล)

“ผล”ที่ว่่านี้จึงหมายถึง ความเจริญ ไม่ใช่ความเสื่อมนั่นเอง
และการทำทานหรือปฏิบัติศีล ก็ควรให้เจริญถึงขั้น“มีผลมาก”
และ“มีอานิสงส์มาก”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ตามที่อ้างมานั้น

ผู้ทำ“ทาน”นั้นที่นับว่า “ไม่ดี” คือ ทำให้เสื่อมแก่ตน แก่ผู้อื่น
ก็เป็น“ผลชั่ว”ได้

เช่น “ทาน”สิ่งที่เป็นภัยเป็นโทษแก่ผู้ไม่รู้จักคุณหรือโทษก็ดี

“ทาน”แก่เด็กก็ดี คนโง่ก็ดี คนที่ไม่มีความรู้พอในสิ่งที่เขารับเป็น
โทษนั้นๆก็ดี คนเลวเกินกว่า“ของทาน”ที่จะได้รับนั้นก็ดี ย่อมเสื่อม

ล้วนไม่ควรให้“ทาน”แก่คนดังกล่าวนี้ เพราะจะมี“ผลไม่ดี”

แต่ถ้ามี“ผลมาก”ก็หมายเอา“ผลดี”คือ“กุศล”นั้นประเด็น ๑

และอีกประเด็นหนึ่งที่เป็น“ประโยชน์มาก”นั้นหมายถึง“ผล
ยิ่งกว่าผลดีโลกีย์สามัญ”คือยิ่งกว่า“กุศล” นั่นคือถึงขั้นเป็น“บุญ”

“บุญ”เป็น“ความสำเร็จขั้นโลกุตระ” หมายความว่า ผู้ทำ
“ทาน”หรือปฏิบัติ“ศีล”นั้นสามารถชำระกิเลสให้ลดละจางคลายได้
หรือกำจัดกิเลสหมดสิ้นเป็น“นิพพาน”กันทีเดียว

ส่วนมี“ประโยชน์มาก(อนิสส)”นี้ถึงขั้น“บุญ” จึงแตกต่าง
จาก“ผลมาก”อย่างมีนัยสำคัญ ด้วยประการฉะนี้

ดังนั้น ถ้า“การทำใจในใจ”ไม่เป็น“ผล”ถึงขั้น“บุญ”ก็ไม่ถือว่าเป็น
เป็น“ประโยชน์”ขั้นโลกุตระ ซึ่งเป็น“ประโยชน์”ตามที่หมายขึ้นต้อง
ลดละกิเลสได้ไปตามลำดับ จึงจะถือว่าเป็น“ประโยชน์”ในที่นี้

“การทาน”ก็ดี “ถือศีล”ก็ดี จึงต้องมี“การทำใจในใจ(มนสิการ)”
อย่างเป็น“สัมมาทิฐิ”ตาม“สัมมาทิฐิ”ข้อ ๑ และข้อ ๒ (พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓) จิตถึงจะบรรลु“บุญ”ตามที่ได้ทำแล้ว(เหตุตั้ง)นั้นๆ

การกระทำ“ทาน”ก็ดี การกระทำ“ถือศีล”ก็ดี เกิด“ประโยชน์”
ตามภาษาที่ว่า“มีอนิสสมาก”ที่เกิดจริงเป็นจริง จึงมีนัยสำคัญ
ลึกซึ้งยิ่ง เพราะเป็นนัยขั้น“โลกุตระ”

เพราะธรรมดา“การกระทำ”คือ“กรรม”นั้น คนใดใครก็ตามที่มี
“การกระทำ”คือ“กรรม” เมื่อทำ“กรรม”ปุ๊บ จะกายกรรม-วจีกรรม-
มโนกรรม ทุกกรรมทำขึ้นเมื่อใดมันก็ต้องมี“ผล”ทั้งนั้นอยู่แล้ว จะ

มีผลดีหรือชั่ว เป็นคุณ(เนกขัมมะ)หรือโทษ(อาทินวะ)”ก็ได้ และจะมีผลมากหรือผลปานกลางหรือผลน้อย หรือจะเป็นกุศล จะเป็นอกุศล จะเป็นบุญหรือเป็นบาป ก็เป็นไปตามจริงของผู้ทำกรรมนั้นๆ

ซึ่ง“ผล”ที่ว่านี้ นี่แหละ จุดแบ่งที่สำคัญยั่่งนั้น ผลนั้นเป็น “ประโยชน์”(อานิสส)ก็ได้ ไม่เป็นก็ได้ “ผล”เป็นได้ไม่ว่าแง่ใดแง่หนึ่ง

แม้มันจะเป็น“ผล”น้อยหรือเป็น“ผล”มาก หากเป็น“ผล”ในแบบกุศลหรือแบบเนกขัมมะ ก็“ดี” ใช่มั้ย?

แต่ถ้า“ผล”เป็น“โทษ”(อาทินวะ) มันก็“ไม่ดี”

ยั่่งเป็น“ผลมาก”และมันก็เป็น“โทษ”ด้วย มันก็ยั่่งแย้งหนั่กกัน ไปใหญ่เลยหนะสิ

ดังนั้น เมื่อทำ“กรรม”มีคุณถึงขั้น“ทำทาน”จึงควรให้เป็น “ประโยชน์”(อานิสส)แก่ตน คือ “ได้กำจัดกิเลส”เป็นสำคัญ

“ผล”ของท่านก็ดี “ผล”ของ“ศีล”ก็ดี ถ้าแค่ปกติสามัญโลกียทั่วไปในชาวปุถุชนผลที่ได้ นั้น ไม่“ดี”ก็“ชั่ว”

“ผล”แค่ขั้น“กุศล”ยังไม่ใช่“บุญ” แต่ถ้า“ผล”ถึงขั้นกำจัดกิเลสได้ เริ่มเป็น“ฌาน(ตรงพุทธ)” และกำจัดกิเลสหมดสิ้นสุดก็คือ“บุญ”

แต่ถ้าเป็น“ฌาน”ที่ไม่“ลัมมาทิฏฐิ”ตรงพุทธก็ไม่สามารถกำจัดกิเลสสำเร็จจริง จะเป็นได้แค่“ข่มกิเลส”ไว้ได้เท่านั้น อาจจะมีข่มได้นานมากจนข้ามชาติก็ได้ หรือนานแสนนานจนหลงว่านิรันดร์ก็ได้

ธรรมดานั่่นผู้ทำ“ทาน-ศีล”ก็จะต้อง“ทำให้ปรากฏผลออกมา” ซึ่ง“การทำให้เกิด”นี้ จะ“เกิดผลด้วยทาน-ด้วยศีล” ภาษาธรรมหรือบาลีก็คือคำว่า “ภาวนา” นี่เอง

ดังที่มีพุทธันดิดปากว่า “ทาน-ศีล-ภาวนา”นั่นแหละ

“ภาวนา”คือ “การทำ‘ทำทาน’ให้มีผลขึ้นมา” หรือ“การปฏิบัติ
ศีลให้มีผลขึ้นมา” และ“การเกิดผลของการทำนั้นลดกิเลส”ได้

แต่ถ้าทำทานก็ดี ปฏิบัติศีลก็ดี การทำนั้นๆลดกิเลสไม่ได้ ก็
ไม่มี“ภาวนา” คือ ไม่เกิด“ผลชำระกิเลสให้ลดหรือให้หมด”นั่นเอง

เมื่อ“ทำทาน”นั้นแล้ว หรือ“ปฏิบัติศีล”นั้นแล้ว เกิดมาน-เกิด
สมาธิ “ผล”ที่เกิดจาก“ทานที่ให้แล้ว”(ทินนัง) หรือ“ผล”ของพิธีกรรม
ที่เกิดสมาธิแล้ว”(ยฺหฺฐัง) มี“ผลปรากฏ” ล้วนเรียกว่า“ภาวนา”

ผู้ทำทานก็ดี หรือผู้ปฏิบัติสมาธิก็ดีนั้น“เกิดผล”อย่างไร ก็รู้แจ้ง
รู้จริงได้ด้วยตน

“ภาวนา”มีนิยามตามที่แปลว่า “การเกิดผล”นั้นขั้นนี้เชียวนะ
สำหรับ“กรรม”ทั้งหลายทั่วไป ทำเมื่อใดก็เป็น“ผล”เมื่อนั้น
คือไม่“อกุศล”ก็“กุศล” เพราะทานเป็นกรรม กรรมย่อมเป็นอันทำ
ใคร“ทำ”อะไรก็ตาม มี“การกระทำ” เมื่อใด ดีหรือชั่วก็ต้องเป็นผล
เป็นวิบากเมื่อนั้น(ทุกทุกภพนี้ กัมมานัง ผลัง วิบาโก)

และเป็นของตน(กัมมัสสกะ) แบ่งใครไม่ได้ ตนต้องเป็นทายาท
รับมรดกของตนมาทั้งหมดทั้งสิ้น(กัมมทายาท)

กรรมของเราเอง พาเราเกิดเราเป็นเองมิใช่ใครทำให้เราเกิด
(กัมมโยนิ) เราเองเป็นเจ้าของกรรมพันธุ์เราเอง(กัมมพันธุ์)

กรรมพันธุ์ไม่ใช่มาจากพ่อแม่ หรือมาจากปู่ย่าตายาย หรือ
จากทวดชั้นไหนๆ

genetic นั้น เป็นเรื่องของ“สรีระ” เป็นเรื่องทางวัตถุ หรือ
มหาภูต ๔ จึงถ่ายทอดกันทาง“จิตวิญญาณ”ไม่ได้ เพราะคนละ
“นิยาม” วัตถุหรือมหาภูต ๔ ไม่มีกรรม ไม่มีเวทนา ไม่มีวิญญาณ เป็น

“อุตุนิยาม” แม้จะเป็น“พีชนิยาม”ก็ยังไม่มีความหมาย หรือไม่มีกรรม

“จิตนิยาม”จึงจะมี“กรรม”มี“ธรรม”

“กรรม”คือ การกระทำ “ธรรม”คือ การทรงอยู่-การทรงไว้
genetic สืบเนื่องทาง“กรรม”ไม่ได้ กรรมเราทำเอง เป็นของ
เราเอง เราก็ได้ฟังพาวาคัย“กรรม”ทั้งหลายของเราเอง

ชัดเจนดีมั๊ย?

ที่นี้“ผล”แยกละเอียดไปอีก ๒ นัย ได้แก่ “ผลทำให้ลึนเกลี้ยง
ไปได้” นี้คือ หุตัง

ภาวะที่เป็นจริง-ผลจริงคือคำว่า หุตัง

หุตัง คือ ผลสำเร็จของการปฏิบัติ ขั้นทำลาย“อกุศลจิต-
บาป”ให้สลายไปตามลำดับ กระทั่งเกลี้ยงลึนไปได้แท้ด้วยพิธีการ
ด้วยพลังงานมีพลังจริง ด้วยไฟ

พลังงาน“ไฟ”เป็นจริง จึงเผากิเลสสูญสิ้นสลายไปได้ไม่เหลือ

นี่คือ ภาวะที่เกิด“ผล”ตามหน้าที่ของทานของศีล ขั้น หุตัง

ที่นี้คำว่า“อานิสงส์”คือ“ประโยชน์”นั้น มีนัยต่าง“หุตัง”คือ
“ผลมีประโยชน์-มีภาวะได้อาศัย” เป็นอุปโลกบัง-บริโลกบัง นี้คือ
อานิสงส์อีกนัยหนึ่ง

หุตังนั้น ผลเสร็จ คือ หายไปหมดไป นัยอย่างหนึ่งแล้ว

ส่วนอานิสงส์ที่ ๒ นี้ ผลเสร็จ คือ มีอยู่ได้อาศัยเป็นประโยชน์
ต่อไปอยู่

หุตัง หมดไป ก็สะอาดดี

อานิสงส์ มีอยู่ ก็อาศัยได้ดี

ซึ่งการทำ“ทาน”ก็ดี การทำ“สมาธิ”ก็ดี เป็นการกระทำที่จะไป

สู่ผลคือ“ภาวนา-หุดัง-อาณิสส” ด้วยประการอย่างนี้

ส่วนความซับซ้อนที่ลึกซึ้งก็มีอีก เช่น “การกระทำ”นั้นดูเหมือน
“ไม่ดี” บางคนมองว่าเป็น“อกุศล” แต่จริงเป็น“ประโยชน์”ก็ได้

บางกรณีเป็น“ประโยชน์”(อาณิสส)มากยิ่งขึ้นได้เลย แม้ตลก,
การคัดค้านด่ากันจ้องหน้ากันภาษาว่า ปฏิภาณโกสนา ที่เป็นประโยชน์

“ปฏิภาณโกสนา(การคัดค้านอย่างเต็มที่)”จะแรงขนาดไหน ก็ไม่ถึงขั้น
ร้าย ไม่ฉิบหาย ไม่เสียหายวินาศ ไม่เดือดร้อน ไม่เลว มันอยู่ที่เจตนา

แต่ความเป็น“โทษ”(อาทินะ)นั้นผลาญพรวา ฉิบหาย เสียหาย
ใหญ่ เดือดร้อนยิ่งร้าย เมื่อเจตนาที่ร้าย ถ้าเจตนามีฉันทิภูมิจิต

เจตนาที่ร้ายนั้นคือ เจตนาที่ยังมี“อวิชชา” มีกิเลส

มันหยาบร้าย มันฉิบหาย เจ็บปวดรุนแรงกว่ากันอยู่นะ

ส่วนเจตนาที่ตั้งเป็น“กุศลเจตนา” แม้มีกิเลส จะต่ำ จะด่า
แรงขนาดไหน มันก็มี“ปัญญา” ถ้าผู้นั้นมี“วิชชา”เป็นแกนจิต

ที่นี้“ทาน” ที่เป็น“พุทฺธจริตรกรรม”ในคนยัง“อวิชชา” ซึ่งเป็น
ธรรมชาติของโลกียะ ยังมีส่วนไม่สะอาดในจิต จึงไม่เป็นโลกุตระ

ก็มีราคาตามสมมุติโลก นั่นคือราคาแพงหรือราคาถูก ยัง
เป็น“ผล”ที่ไม่มี“ประโยชน์(อาณิสส)”อันเป็น“โลกุตระ”

ถ้า“ทาน”ใดจะเป็น“โลกุตระ”ก็ต้องถึงขั้นเป็น“ประโยชน์”
(อาณิสส) คือ กิเลสลดจนหมดไปจากจิตวิญญาณ จนสูญ จิตสะอาด

ส่วน“ผล”จะมากหรือน้อย จึงขึ้นอยู่กับปริมาณกิเลสลดไป

ถ้ามี“คุณค่า”ที่เป็นโลกุตระ ก็มี“ประโยชน์”ส่วนตน คือ กำจัด
กิเลสตัวเองออกไป ไม่ใช่ได้อะไรมาใส่ตนมากขึ้นหรือยิ่งขึ้นเลย

ดังนั้น “โลกุตระ”นั้นเป็น“ปรมัตถธรรม”เป็น“คุณค่าทางจิต”ที่

“ผล(โลกุตระ)”นี้มันไม่มีอะไรเป็นสมบัติ มันมีแต่หมดไปสิ้นไป ถึงสูญ
แต่“ผล”ที่คนผู้ให้ทานหรือผู้ทำทานจะได้เป็น“โลภียะ” เป็น
“วิบากหนี้” ก็มีผู้ตอบแทนกันไปตอบแทนกันมา หรือ“ใช้หนี้”กันไป
มา วนใช้หนี้กัน“จบ”ยากยิ่ง แต่ต้องตอบแทนกันตามลัทธิจะ

ซึ่ง“การตอบแทน หรือการใช้หนี้”นี้ เริ่มตั้งแต่“ตอบแทน”
หรือ“ใช้หนี้”กันตั้งแต่ในปัจจุบันทันทีทันใด และ“ใช้หนี้”กันในชาตินี้
ไปจนกระทั่งลัทธิสมเป็นอดีต แล้วต้อง“ใช้หนี้”กันในอนาคต ซึ่งจะ
ตาม“ใช้หนี้”กันชาติแล้วชาติเล่า นับชาติกันไม่ถ้วนตามลัทธิจะ

จนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” สูญสิ้น
สนิท ไม่มีเป็นตัวตน ของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือทั้ง ๒ ฝ่ายมาให้“ทาน”
กันไปกันมาอีก นั่นคือ“จบ”สนิท

เป็นต้นว่า นาย ก.“ทาน”เงินแก่นาย ข.ไป ๑๐๐ บาท แล้ว
นาย ข. ก็“ทาน”เงินกลับคืนนาย ก.ทันที ๑๐๐ บาท

อย่างนี้ ก็ไม่มีใคร“เป็นหนี้”ใคร

ก็เป็นเช่นเดียวกันกับนาย ก.“ให้”เงินแก่นาย ข.ไป ๑๐๐ บาท
แล้วนาย ข.ก็“ให้”เงินกลับคืนนาย ก.ทันที ๑๐๐ บาท

อย่างนี้ ก็ไม่มีใคร“เป็นหนี้”ใคร

หรือจะเป็นว่า นาย ก.“ยืม”เงินนาย ข.ไป ๑๐๐ บาท แล้ว
นาย ก.ก็“คืน”เงินแก่นาย ข.ทันที ๑๐๐ บาท

อย่างนี้ ก็ไม่มีใคร“เป็นหนี้”ใครแล้ว

แต่ถ้ายังไม่ได้คืน ก็ต้องเป็นหนี้กันอยู่

แม้จะเป็น“ผลผลิต”คิดราคาสุจริตนะ ไม่คิดราคาเกิทุน
ขายไป“เท่าทุน” ก็ไม่มีใครเป็นหนี้ใคร เช่นเดียวกัน

แต่ถ้าขายไป“เกินทุน”จริง คนขายได้เงินที่“เกินทุน”จริงนั้นไป
ผู้ขายก็“เป็นหนี้”ผู้ซื้อตามสูตรที่ เป็นลัทธิจะต้อง“วน”ใช้หนี้กันต่อ
ไปอีก จนกว่าจะ“ใช้หนี้”กันหมดหรือ“อโหสิ”คือ ยกเลิกกันจริงๆจังๆ

หรือที่สุดคู่กรณีผู้หนี้ “ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน”ไปเสีย

แม้“ไม่ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน”แต่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง“อโหสิ”
(ยกโทษให้,ไม่เอาโทษแล้ว) นั่นคือ “ยกหนี้”ให้ ไม่เป็น“หนี้”กันอีก ยกเลิก

ซึ่ง“อโหสิ”นี้ก็ต้อง“ใจจริง” ไม่ใช่ลักแต่พูดเท่านั้น ต้อง“จริงใจ
กับใจจริง”ที่เด็ดเดี่ยวจริงๆ หรือเป็น“ใจจริง”ของอารยชนแท้ๆ จึง
จะขาดกันไปได้จริง แม้จะอโหสิฝ่ายเดียว

“หนี้บาป”เรื่องอื่นๆก็มักจะคล้ายๆกัน

ที่นี้“ทาน”นี้แหละ ที่คนชั่วฉลาดเฉลียว ก็จะหลอกด้วยเล่ห์ฉลาด
ของตนที่ซับซ้อนยิ่ง แต่“ความฉลาดที่อริชชา”(เล่ห์)ทำให้ตน“เป็น
หนี้”ซับซ้อนขึ้นปฏิภาณวิริยยิ่งขึ้นตามลัทธิ ด้วย จึง“วน”เป็นโลภีย
อยู่ เป็น“โทษหนัก”แก่ตนด้วยความโง่ของตนไม่รู้

เช่น มารยภัย(จตุมหาราช : การยึดตนเป็นเทวดาอยู่) หลงว่า“ตนได้มา”
ด้วย“อำนาจของตน” ตนก็มี“สมบัติ”ที่ได้นี้ เพราะตนยังไม่ยอมเป็น
“วิปัติ”(หมดสิ้นสูญสลายไป ความเป็น“อริชชา”ของคนผู้นี้ยังมีอยู่ จึงสูญไปไม่ได้)

“ได้(สมบัติ)แล้ว”ก็“เสพเป็นสุขใจ”(ดาวดึงส์) ตนเสพก็“เป็นเทพสุข”
(เทวดาดาวดึงส์) ก็ยังมี“ภพ” มี“ชาติ”อยู่ เพราะยังมี“ตนเสพ”อยู่

แม้ที่สุดเป็น“พระเจ้า”ก็ยังติดสุขนิรันดร เพราะเป็น“สุขนิยม”

“ภพสุข-ชาติสุข”ที่ตนเป็นเทวดาเสพนี้แหละ คือผลวิบากที่
“เป็นหนี้”อยู่ มันก็สะสมทับซ้อน หนาขึ้น แน่นหนักยิ่งขึ้น

จึงต้องวนเวียน“ใช้หนี้บาป”นี้ไปนาน เพราะตนยังติด“สุข”

ส่วน“ทาน”เป็น“ประโยชน์”(อานิสงส์)หรือไม่? นี่แหละที่เป็นประเด็นสำคัญมาก ต้องศึกษา

นั่นคือ ประโยชน์หรืออานิสงส์นี้แหละ ทั้ง“บาป”ทั้ง“บุญ”หรือ“ไม่บาปไม่บุญ”หมดสิ้นทั้ง“สุข-ทุกข์” ซึ่งก็คือการจัด“ภาวะ ๒”อันได้แก่“เทว”หรือ“ภาวะ ๒”สูญสิ้นสนิทได้จริง

ซึ่งแตกต่างจากเกิด“กุศล”หรือ“อกุศล” เพราะนั่นเป็นแค่เรื่อง“โลกียะ” และถ้าเป็น“กุศล”ก็เป็นแค่“กัลยาณธรรม”ตามสามัญ

และแนวยิ่งกว่าแน่ว่า ถ้า“อกุศล”ก็ไม่ใช่“กัลยาณธรรม”แล้ว ดังนั้น“โลกุตระธรรม”ก็ยิ่งไม่มีทางเป็นไปได้ จึงหมดสิทธิ์เด็ดขาด

“กุศล”หรือ“อกุศล”จึงเป็นแค่“ภาวะ ๒”ที่วนอยู่ในโลกียธรรม “บาป”หรือ“บุญ”นี้จึงจะเป็น“โลกุตระธรรม”ภาวะ ๒”ที่ไม่วนโปรดตั้งใจทำความเข้าใจให้ประณีตสุขุมคัมภีรภาพกันดีๆ

ประเด็นสำคัญก็อยู่ที่เรา“ทำใจในใจ”(มนสิการัตถ)กันอย่างไร? เริ่มตั้งแต่มี“เจตนา” และมี“สัญญา” อย่างไร? พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“ทานสูตร” พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ ๔๙ ชัดเจนมาก ว่าทานย่อมมี“ผล” ซึ่งประเด็นนี้ไม่ยากนัก ผู้รู้ทั้งหลายพอแยกแยะอธิบายได้

แต่จะมี“อานิสงส์”หรือไม่ นั่น ประเด็นนี้ลี ต้องอาศัยญาณตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากันจึงจะสามารถรู้ได้ เพียงสามัญมนุษย์นั้นไม่มีภูมิปัญญาหยั่งรู้ลึกลงจะเป็น“อจินไตย”ขั้นนี้ได้แน่นอน

นั่นคือ พระพุทธเจ้าตรัสว่า ต้อง“ทำทาน”โดย“การจัดการจิตด้วยองค์ประกอบที่มีฤทธิ์“เหนือพลังงานจิต”ของโลกียสามัญปุถุชน ซึ่ง“เหนือ”แม้แต่พลังงานจิตปุถุภักถิยาณชน(จิตตาลังการัง จิตตปริกขารัง)

(จบฉบับที่ ๓๑๓)

ฉบับที่ ๓๑๔ กันยายน ๒๕๕๙

เรากำลังสาธยายเรื่อง“ทาน” ว่า จะต้องทำ“ความเห็น”(ทิฐิ) ให้“สัมมาทิฐิ”ให้ได้ ซึ่ง“สัมมาทิฐิ”นั้นมีถึง ๑๐ ข้อที่จะต้องทำความเข้าใจให้ครบทั้ง“สัมมาทิฐิ ๑๐”ไมเช่นนั้นก็ไม่สามารถจะปฏิบัติเกิด“ประโยชน์”(อานิสงส์)อันเป็นจุดประสงค์ของศาสนาพุทธได้เลย

ซึ่งทิศทางหรือจุดหมายแท้ของศาสนาพุทธนั้นเราต้องพยายามทำ“กรรม”ใด ก็ควรให้มี“อานิสงส์”(ประโยชน์)ถึงขั้น“โลกุตระ”

อธิบายไปบ้างแล้ว ทั้ง“การทาน”ที่ได้“ผล” และการทานที่ได้“อานิสงส์” แต่ก็แค่เล็กน้อย คร่าวๆ ไม่ลึกซึ่งลึกซึ้งอะไรนักหนา

ที่นี้“ทาน”นี้แหละที่“คนชั่ว”ผู้ฉลาดเฉโก ก็จะหลอกด้วยเล่ห์ฉลาดของตนที่ซับซ้อนยิ่งนัก สร้างวิมานขึ้นมาหลอกให้คนทำทาน

แต่“ความฉลาดที่อวิชา”(เฉโก)นี้แลทำให้ตนมี“หนี้เวร-หนี้วิบาก”ซับซ้อนขึ้นปฏิภาควิยังๆขึ้นตาม“ลัจจะ”ด้วยอวิชาของตน จึง“วน”เป็นโลกียอยู่ชั่วกัปชั่วกัลป์ เป็น“โทษหนัก”แก่ตนด้วยความโง่เขลาไม่รู้ ตาม“ลัจจะ”ที่ตนเอง“กระทำ”(กรรม)จริงเอง

เช่น ฝีมาร์ยักษ์เดรัจฉาน(จาดุมหาราช = ผู้เป็นใหญ่ทั้งสี่ทิศ ที่หลงยึดตนเป็นเทวดาอยู่ แต่แท้จริง ตนคือ จอมกุด-จอมกุ่มกัณฑ์-จอมนาค-จอมยักษ์) หลงว่า“ตนได้มา”ด้วย“อำนาจของตน” ซึ่งตนแย่งมาได้ ตนก็ได้“สมบัติ”ที่ได้นั้นๆมายึด คนผู้นี้ยัง“ไม่ยอมพลีความยึดมั่น” ไม่ยอมทำ“วิบัติ”

(หมดสิ้นสูญสลายความเป็นภุคพิ-ภุมภัณฑ์-นาค-ยักษ์ในตัวตน) คนผู้นี้ก็จะยัง
“วนเวียน”เกิดในภพในชาติที่เป็น“ผิमारักษ์เดรัจฉาน(จตุมาราช)
อยู่ตลอดไปชั่วกาลนาน เพราะยังมีจลาทิลลียัง “ตั้งจิตไว้ผิด”(มีจลา
ปณิติตั้ง จิตตั้ง ...ขอกภัย ขอกยด้วยอย่าง เช่น คุณไชยบุญหรือธัมมโยนนั่นแหละ)

ซึ่งการ“ตั้งจิตไว้ผิด”(มีจลาปณิติตั้ง จิตตั้งนี้ เป็นความลึกซึ้งที่
ละเอียดประณีตอย่างล้ำค้มมาก เพราะ“จิต”นั้นเป็นพลังงานที่ลึกซึ้ง
(คัมภีร)-เห็นตามได้ยาก(ทุพพลา)-รู้ตามได้ยาก(ทุรนุโพธา)-สงบชนิดวิเศษ
(สันตา)-สุขุมประณีตยิ่ง(ปณิตา)-รู้ไม่ได้ด้วยตรรกะ(อตกกาวจระ)-ละเอียด
ยิ่งสุด(นิปุนา)-บัณฑิตจริงเท่านั้นจึงจะรู้ได้(บัณฑิตเวทนิยา)จริง ๆ

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๙๒ ว่า

“โจรหัวโจกเห็นโจรหัวโจกแล้ว พึงทำความฉิบหายหรือความ
ทุกข์ให้(แก่ตนแก่ผู้อื่นแก่โลก) หรือคนมีเวรเห็นคนมีเวรแล้ว พึงทำความ
ฉิบหายหรือความทุกข์ให้(แก่ตนแก่ผู้อื่นแก่โลก) ผู้ที่‘ตั้งจิตไว้ผิด’(มีจลา
ปณิติตั้ง จิตตั้ง)พึงทำเขา(พวกนั้น)ให้‘เลว’กว่านั้น”

[ทีโส ทิลัง ยันตัง กยิรา

เวรี วา ปนะ เวนัน

มีจลาปณิติตั้ง จิตตั้ง

ปาปิโย นัง ตโต กเรติฯ ตติยง ฯ]

ความหมายอันลึกซึ้งที่สุดของคำตรัสพระพุทธเจ้านี้ ขยาย
ให้ชัดก็คือ โจรหัวโจกคือคนเลวระดับ“หัว”ที่เก่งที่ฉลาด เมื่อเห็นกัน
และกัน และเข้าใจผิดไปในทางเดียวกัน ก็รวมกันร่วมมือกันเกิดพลัง
รวมได้มาก จึงเกิดพลังร่วมที่ร้ายแรงทำเลวทำชั่วได้หนักหนาสาหัส
ด้วยกัน หรือคนที่มีเวรคือคนอวิชชามืดหนักหนายิ่งปานกัน เมื่อเห็น

กันและกัน และเข้าใจผิดไปในทางเดียวกัน ก็รวมกันร่วมมือกันเกิดพลังรวมได้มาก จึงเกิดพลังร่วมที่ร้ายแรงทำเลวทำชั่วได้หนักหนาสาหัสด้วยกัน ผนึกกันแน่นเข้าเป็นพลังฤทธิ์ที่มี“ความเลว”มากยิ่งขึ้น จึงทำ“เลว”สาหัสร้ายกาจ “เลว”กว่าอย่างอื่น

ดังตัวอย่างคนไทยที่เห็นได้ ทั้งมวลชนบางกลุ่มแย่งอำนาจทางการเมืองกัน ซึ่งเป็นเรื่องของอำนาจตำแหน่งยศของฆราวาส และทั้งมวลชนบางกลุ่มที่แย่งอำนาจตำแหน่งยศของนักบวช ล้วนคือโจรหัวโจกกับโจรหัวโจกเห็นกันและกันก็รวมกัน และคือคนมีเวรกับคนมีเวรเห็นกันและกันทำเลวเป็นปรากฏการณ์จริงอยู่ในเมืองไทยปัจจุบันนี้นั้นแหละ ซึ่งล้วนแต่เพราะ“อวิชชา”ของเขาทั้งหลาย

ถึงอย่างนั้น “ความเลว”ของโจรหัวโจกกับของคนมีเวร จะเลวปานใด คนที่“ตั้งจิตไว้ผิด”นั้นจะทำ“ความเลว”ได้ยิ่งกว่านั้น

เพราะเขายังไม่รู้วิธี“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตน จึง“ทำใจในใจ(มนสิการ)”ของตนไม่เป็น ไม่สัมมาทิฐิ

ตัวอย่างเช่น “ทำทาน”ชนิดที่“ไม่มีหวังให้ทาน”(น สาเปกโข ทานัง เทติ) “ไม่มีจิตผูกพันในผล ให้ทาน”(น ปฏิพัทธจิตโต ทานัง เทติ) “ไม่มุ่งการสั่งสม ให้ทาน”(น สันนธิเปกโข ทานัง เทติ) “ไม่คิดว่า ตายไปแล้วจักได้เสวยทานนี้ จึงให้ทาน”(น อิมัง เปจจ ปรีภุณฺขิสสามิตี ทานัง เทติ)

ผู้ยังยึด“ภพ”ยึด“ชาติ”ในความเป็น “เทวภพ”(เทวนิยม)อยู่ ด้วยอวิชชาโดยไม่รู้ หรือไม่ยอม“ตัดภพจาตุมหาราช”อันเป็นตัวร้ายต้นตอ จึงมีแต่เนรกดทับทวิสุดซบซ้อน

เมื่อ“ภพ”ของจาตุมหาราช(ถ้าเพศหญิงก็เรียก“จาตุมหาราชิกา”) ซึ่งเป็น“ภพ”แรก เป็น“ต้นตอ”ในความเป็น“ภพทั้ง ๖”(ภพนั้นไม่มีอยู่จริงเลย

: อนาคต) ที่คนทั้งหลายหลงกัน“จริงๆ”ว่า เป็น“ภพ”ที่เจริญ เป็นคน
ยิ่งใหญ่ เพราะมีอำนาจเหนือใครๆเหนือคนทั้งหลาย เป็นหัวหน้าคน
ทั้งหลาย หลงว่านี่คือ“ความเจริญ” คือ“เทพเจ้า” คือ“เทวดา”

ดังนั้น เมื่อเป็นได้ จะด้วย“ร้าย”ด้วย“เลว”อย่างไร? แค่นี้?
แต่เพราะเขายังหลงมัววิชาอยู่ จึงทำร้ายทำเลวนั้นให้ได้ จนได้
จึงมีชื่อว่า “จาตุมหาราช” ผู้ใช้อำนาจเก่งกาจยิ่งใหญ่ทั้ง ๔ ทิศ
กุศล กับ บุญ ถ้าหลงผิดจะตกต่ำถึงบัดซบ

ในยุคที่ไม่มีพุทธศาสนา หรือในยุคที่คนเสื่อมไปจากพุทธ
ศาสนา เช่นยุคนี้ก็จะมัวหลงภาพหลงชาติกันเช่นว่านี่ จึงสร้างภพ
สร้างชาติได้ซับซ้อนตกต่ำทับทวี ดังที่เห็นและเป็นกันอยู่ในชาวพุทธ

ไทยทุกวันนี้เต็มสังคมไทย อยู่ในวงการพุทธที่รับนับถือกันว่า เป็น
พุทธกระแสหลัก(เถรสมาคม)ก็ดี พุทธกลุ่มเด่นยิ่งใหญ่(ธรรมกาย)ก็ด้วย

นั่นคือ ผู้ยังหลงติด“ภพจาตุมหาราช” ไม่ยอมปลดปล่อยขึ้น
ต้นนี้ จิตปักยึดภพนี้้อยู่ มิได้ปลดปล่อยไปก่อน จึงมี“ภพเทว”ที่ ๑ นี้

“ภพ”ต่อมาก็หลงว่า เป็น“ความเสพรส” เป็นภพที่ ๒ และหลง
จริงๆว่า “ความสุข”เป็น“ความเจริญ”ที่ได้เสพ“สุข”(สขัลลิกะ)ได้เสวย
“ความดีงาม” อันเป็น“อุปาทานโลกีย์”เต็มๆ

ซึ่ง“ภพสุข-ภพสวรรค์ยิ่งใหญ่”นั่นก็คือ “ดาวดิงส์”

สุขทั้ง“กามคุณ ๕ ภายนอก” สุขทั้ง“อิตตายุ่งใหญ่ภายใน”

“จาตุมหาราช”นี้เองที่อริชชา หลงว่า ตนจะต้องได้“ความสุข-
ความยิ่งใหญ่”มาเสพทั้ง“ภพภายนอก”และทั้ง“ภพภายใน”ใหญ่ม้าย

เพราะอริชชาไม่รู้ภพชาติ จาตุมหาราชจึงตัดภพชาติไม่เป็นและ
หลงสุขหลงยิ่งใหญ่ต้องได้สุข(กาม) ได้ยิ่งใหญ่(อิตตา) จึงทั้งโลภซบซ้อน
หม่นรอบเชิงซ้อน ทั้งราคะ ทั้งรุนแรง ทั้งร้ายกาจ ทั้งอำมหิต เพราะ
ไม่ลดไม่วางความเป็น“จาตุมหาราช” เป็น“เหตุ”ที่หนักหนาสาหัส

“จาตุมหาราช”จึงเป็น“ต้นเชื้อเลวร้าย”ที่ไป“ขยายเหตุ-ขยาย
ผลเชื้อร้ายเลว” ซึ่งทำให้ต่ำร้ายสลับซบซ้อนทับทวียิ่งใหญ่มากมาย

ยิ่ง“ฉลาด”(เนโก)จึงยิ่งเลวร้ายทับทวีซบซ้อนสลับไปสลับมา
ก็ยิ่งทวีความทับ“ซ่อนเล่ห์ซ่อนเชิง”ด้วยกลเกม หลอกได้เก่งยิ่งๆ

“ความเลว”จึงทวียิ่ง ทับท่วมมากที่สุดๆ

ที่นี่ ผู้ปล่อยวาง“จาตุมหาราช”เป็น แต่ยังติด“สุข”จะ“สุขด้วย
กาม” หรือ“สุขเพราะสนใจที่ได้บำเรออิตตา”ก็หลงว่า“สุข” ๒ ภาวะ
ทั้งๆที่“สุข”คืออลิกะ คือเท็จ ทั้ง ๒ ภาวะ มันไม่มีจริง มันแค่

“ชาติ”แค่“ภพ” ซึ่ง“อนัตตา”ทั้งนั้น เป็นอารมณ์ที่“เท็จ”(อภิปะ)แท้ๆ คนผู้ยังมีอุปาทานใน“ภพภว-ภพัตตา” ก็ยึดจริงๆ

“ได้แล้ว”ก็“เสพเป็นสุข”(อัสสาทะ) ตนเสพก็เป็น“เทพสุข”(เทวดา ดาตังส์) ก็ยังมี“ภพ”มี“ชาติ”อยู่ เพราะยังมี“ตนเสพ” ชาติก็เจริญ

“ภพสุข-ชาติสุข”ที่ตนเป็นเทวดาเสพนี้แหละ คือผลวิบากที่ “เป็นหนี้”อยู่ มันก็สะสมทับซ้อน หนาขึ้น แน่นหนักยิ่งขึ้น

จึงต้องวนเวียน“ใช้หนี้บาป”นี้ไปนานแสนนาน

เพราะเมื่อ“หลง”ว่าอรรถ(อัสสาทะ) ว่าสนุก(ชุกทา) ว่าเพลิดเพลิน (ปหาส)ว่าน่าได้น่ามีน่าเป็น(สุภ) จึงยิ่งยึดไว้ให้“เป็นตนนานๆ” กาล เวลาที่ตน‘ยึด’ให้ตนเป็นตัวตนต่อไปนี้แหละคือ ภพ“ยามา(ยาม, เวลา,ส่วนหนึ่งแห่งวันหรือส่วนหนึ่งแห่งคืน)”

ซึ่งอะไรก็ตาม แม้จะ“มี” ก็ต้องเสื่อม ถึงจุด“พัก”หรือจุด“เย็น” จนได้อยู่นั่นเองในเวลาหนึ่ง แต่ถ้ายังเป็น“อาคามี” ก็จะวนกลับมา อยู่ ยัง“ไม่จบ” “ความวน”จึงยาวนาน

ต้องมีภูมิ“อนาคามี”จึงจะไม่วนกลับ

ดังนั้น แม้จะพัก จะหยุด ก็ยัง“วน”ไปใหม่ แต่เพราะตน“ติด จัด” แม้จะถึงจุดพัก จุดหยุด(ตุลิต) ก็ไม่ยอมให้มันพัก จึงต่อและ ต่อไปไม่มีจุดใดขาด มีแต่“มีกับมี”ตลอดกาล

คนผู้ติดยึด จึงมีแต่“มีกับมี” จึงมีแต่ร้ายกับเลวทับทวี ไม่มีจบ นับประมาณมิได้

กล่าวคือ เมื่อแย่งได้ หลอกสะกดเอา หรือใช้เล่ห์โกงได้ ก็ชื่นใจ สุขใจ ปิติ-ปลื้มใจ ก็ติดยึดเป็นที่ยิ่ง

“ความสุขใจที่มั่นปิติใจถึงขั้นปลื้มใจ(อตัตมมตา โสมมณัสสา)”

นี่คือ ลมๆแล้งๆ “อาการหลอก”แท้ๆ แต่พิษมันร้ายมาก คนโง่จะยิ่งหลงยิ่งยึดเยียดใส่ใจคน เพราะหลงว่ามันเป็นแรง เป็นพลังแรงบ้านี้จึงเกิดแท้“มี”แท้จนได้

“ความไม่มี”(สูญ)แท้ๆแต่“มี”อุปาทานขึ้นมา ก็เกิดความยึดมั่นถือมั่นว่า“มี” กระทั่งตนเอง“มี”ขึ้นสำเร็จในใจตนจนได้ ฉะนั้นแลคือ “อุปาทาน”ที่“สำเร็จโดยหลอกตนเองสำเร็จ เป็น“อัตตาหรือรูปที่สำเร็จด้วยจิต”(มโนมยอัตตา)อันผู้อวิชชาทั้งหลายหลงยึดหลงสร้างกัน

“อาการ”ลมๆแล้งๆเช่นนี้เองคือ “ภพที่ ๓๓”(ดาวดิงส) ภพด้านร้ายก็“จาคุมหาราช” เป็น“ต้นตอแห่งความรุนแรง” และภพด้านดีก็“ดาวดิงส์” คือ ต้นตอแห่ง“ความมี” ซึ่งเป็น“ภพเก้” เป็น“วิมานหลวง” เป็น“แดนพ้อพอกทั้งก ทั้งร้าย ทั้งแรง ทั้งสนุก ทั้งปลื้ม จึงเพลิน จึงหลงเพริดเตลิดไปๆ ไม่รู้จบ”

ซึ่งมันไม่ใช่“ของจริง” มันเป็นอุปาทาน ความยึดติดใน“มโนมยอัตตา” คือ “อัตตาที่สำเร็จด้วยจิต” มันเป็น มันมีขึ้นมาในจิตจนได้

เมื่อได้เสพสวดย“ภพเก้”(จาคุมหาราช)นั้น-สวรรค์เก้”(ดาวดิงส์)นั้นไปๆจน“ลั่นวิบาก”นั้นแล้ว(โส ต์ กัมม์ เขเปตวา) “ลั่นฤทธิ์”(ตอิทธิ) “ลั่นยศ”(ต ยส) “หมดความเป็นใหญ่แล้ว”(ต อาธิปเตยย) ก็จะเป็น“ผู้กลับมา”(อาคามิ) กลับมาสู่ความเป็นคนเช่นนี้แหละอีก”แล้วๆเล่าๆ(อาคามิ โหติ อาคันตา อิตถัตต)ตามเดิม วนแล้ววนเล่า เป็นอยู่อย่างนี้

ฉะนั้นเอง ความเป็น“โลก” ซึ่งเป็น“ความวน”ไม่รู้จบ

ฉะนั้น คือ“พล”อยู่ในคนปุถุชนธรรมดา

ทีนี้ “ทาน”ก็ดี “ถือศีล”ก็ดี เป็น“ประโยชน์”(อานังสา) หรือไม่?

นี่แหละที่เป็นประเด็นสำคัญมาก ต้องศึกษา อย่าง“ลืมนตา”มี

ลัทธิเป็นปัจจัย ถ้าไปหลง“หลับตา”ปฏิบัติจนเกิดจิตเป็นสมาธิ”
แม้ขั้นใดๆ ก็ไม่ใช่กาละ“ทำทาน”หรือ“ถือศีล”เลย มีแต่อยู่ในภพ
มีตบะใดๆ แม้จะ“มี”สว่าง “สว่างนั้นก็คือ อุปาทานในความมืด(กิเลส)
ทำไมจะต้องหลับตา“ทำทาน” หรือหลับตา“ถือศีล”ในที่มืด มัน
ผิดปกติดูอยู่นะ จะ“ทำทาน”หรือ“ถือศีล”ปกติมันก็“ลืมนตา”ทำกันเป็น
สามัญธรรมดา ..ใช่มั๊ย?

ถ้า“ลัทธิมาทฤษฎี”ก็จะได้“ประโยชน์”ตามธรรมสมควรแก่ธรรม
นี่คือ “ประโยชน์”หรือ“อานิสงส์”ที่เรากำลังลงในรายละเอียด
ความเป็น“อานิสงส์”นั้น แม้ผู้ปฏิบัติจะรู้“บาป” แต่จะมี
ประโยชน์เป็น“บุญ”มั๊ย? หรือ“ไม่บาปไม่บุญ”? หรือเป็นบาปยิ่งๆ
ขึ้น? หรือทำจน“บุญ”เสร็จ“จบ” นี่ก็มีนัยสำคัญยิ่งที่จะสาธยาย
ซึ่งแตกต่างจากทำ“กุศล”หรือ“อกุศล” เพราะนั่นเป็นแค่เรื่อง
“โลกียะ” และถ้าเป็น“กุศล”ก็เป็นแค่“กัลยาณธรรม”ตามสามัญ
“อกุศล”ก็ไม่ใช่“กัลยาณธรรม”นั่นเอง
“กุศล-อกุศล” โลก“โลกียะ”วนไม่มีจบ
“กุศล”หรือ“อกุศล”จึงแค่ขั้นโลกียธรรม
“บาป”หรือ“บุญ”จึงจะเป็นโลกุตระธรรม และมีที่สิ้นสุด“จบ”
สูงสุดโลกียะก็“กัลยาณธรรม”เท่านั้น ถ้า“ทำใจในใจ”ไม่ลัทธิ
ทฤษฎีก็ไม่มี“ทาง”เข้าสู่“โลกุตระธรรม” คนผู้นี้จึงหมดสิทธิ์เด็ดขาด
โปรดตั้งใจทำความเข้าใจให้ประจักษ์ขุมคัมภีรภาพกันดีๆ
ตั้งแต่“หลับตา-ลืมนตา”

ประเด็นสำคัญก็อยู่ที่เรามี“การทำใจในใจ(มนสิการ)”

(จบฉบับที่ ๓๑๔)

“บุญ”เป็นแค่“พลังงานทำหน้าที่ชำระกิเลส”
ซึ่งคนผู้สามารถ“จัดการทำให้เกิดขึ้นได้”
ในปัจจุบันขณะนั้นๆเท่านั้น”
พ้น“ปัจจุบันขณะ”ใดลง “บุญ”ก็หายไป
ไม่มี“บุญ”ในที่ใด

ฉบับที่ ๓๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๙

ประเด็นสำคัญก็อยู่ที่เรามีลัทธิมาทฤษฎีคำว่า“บุญ”ของพระพุทธเจ้า กันหรือยัง?

ชาวพุทธทุกวันนี้ได้เข้าใจคำว่า“บุญ”ผิดไปอย่างสำคัญมาก จากความหมายที่ถูกต้องของพระพุทธเจ้ากันคนละชั่วแล้ว

ที่เข้าใจผิดอย่างปักใจแน่น เชื่อถือมัน คือ หลงผิดว่า “บุญ”นั้น หมายถึง คุณงามความดี มีหน้าที่สะสมดีไว้ ไม่ให้พร่อง ชนิดที่ไม่มี ล้นสุดแบบเดียวกันกับ“กุศล” ทั้งผล ทั้งประโยชน์ ทั้งสุข ทั้งดี ทั้ง รื่นรมย์สมอราชื่นชีวาชีวิต สดฤทธิ์สุดประเสริฐอร่อยเลิศสารพัด ที่จัดเข้าเป็นความเจริญยิ่งขึ้น เป็น“คุณสมบัติ”ของทุกอตตะ

หลงผิดแน่นอนสนิท ว่า “ประสิทธิผล”ของ“บุญ”ก็คือ “ความมีบุญ” ที่สั่งสมไปยิ่งขึ้น ไม่จบ ไม่มีที่ล้นสุด เช่นเดียวกันกับ“กุศล”

แต่จริงๆแล้ว “บุญ”เป็นแค่“พลังงานทำหน้าที่ชำระกิเลส” ซึ่งคนผู้สามารถ“จัดการทำให้เกิดขึ้นได้ในปัจจุบันขณะนั้นๆเท่านั้น”

พ้น“ปัจจุบันขณะ”ใดลง “บุญ”ก็หายไป ไม่มี“บุญ”ในที่ใด “บุญ”เกิดได้ใน“ขณะปัจจุบัน”เท่านั้น เท่าที่ผู้ันต้องใช้“บุญ” “บุญ”ไม่“ตั้งอยู่”หรือไม่เป็น“ฐาน”ที่จะ“มี”ในที่ใดๆเลย

ซึ่งแตกต่างจาก“กุศล”ตรงที่“กุศล”นั้นของใคร“ทำ”ก็จะ“มี อยู่”ไปจนกระทั่ง“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”โน้นแหละ จึงจะยกเลิก

“กุศล”ทั้งมีประโยชน์ ทั้งมีผล ประสิทธิผลสั่งสมเป็น“สมบัติ”

ประสิทธิผลของกุศลจึงมี“คุณลักษณะ-คุณธรรม”ในโลกียะ

สำหรับ“บุญ”นั้นแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ นั่นก็คือ ทั้งมี ประโยชน์ยิ่ง ทั้งมีผล แต่ประสิทธิผล เป็น“โลกุตระ” เพราะประสิทธิผล

ของ“บุญ”นี้ กำจัด หรือฆ่า แล้วจบ คือหมดสิ้นไปถึง“วิบัติ”สุด
ชัดคมนะว่า ที่สุดแห่งที่สุดของโลกุตระ นั้นจบกันที่“วิบัติ” คือ
ความขาดสูญ(อุจเฉทะ)สัมบูรณ์(absolute) อันติมะ(ultimate)

“บุญ”ไม่เป็น“สมบัติ”ใดๆต่อจากทำหน้าที่“ปัจจุบัน”นั้นเสร็จ
เสร็จงานแต่ละปัจจุบันนั้นแล้ว ก็ไม่มี“บุญ”อะไรอยู่ในที่ไหน
“บุญ”มีใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น ถ้าไม่มี“ปัจจุบัน” บุญก็“ไม่มี”
นอก“ปัจจุบัน”ไม่สามารถทำ“บุญ”ให้เป็น“พลังงาน”ขึ้นมาได้
และ“บุญ”คือพลังงานที่“ฆ่า”กิเลสเท่านั้น “บุญ”ไม่ทำอื่นเลย
ถ้าใครเข้าใจไม่ชัดคมดังว่านี้ เช่น เข้าใจว่า “บุญ”มีคุณลักษณะ
เดียวกันกับ“กุศล” ซึ่งแม้จะเข้าใจผิดมากหรือผิมน้อยอย่างไร?
เท่าไร? ก็ยอม“ผิด”เป็นตามที่ผิदनั้นๆเท่านั้นแท้ๆ

ผู้นั้นก็“เข้าใจในใจ”(มนสิกโรต)ผิดเพี้ยนไปจากที่ผิดธรรมชาติของ
พระพุทธเจ้า เท่านั้นๆ

เพราะมีความเป็นนรกเป็นสวรรค์ในจิตอยู่ ยังหลงผิดติด หัน
จิตหนีนรกสุดแรง มุ่งพุ่งแข่งแย้งสวรรค์สุดฤทธิ์ สำหรับผู้วิชาโต
โมหะกระจาย จึงกลายเป็นดังลงนรกสุดต่ำสุดหัวสุดหาง ด้วยความ
มั่นใจเต็มถ้วนล้นจริงจัง

ผู้มุ่งจะเดินทางไปสวรรค์ โดยเชื่อว่า“บุญจะพาไปสวรรค์” จึง
กลับพาตัวเองดังลงนรกผิดทิศสุดฤทธิ์อย่างน่าเวทนา เพราะเข้าใจ
“บุญ”ผิดไปเป็น“กุศล”นี้เอง จิตจึงไปสู่ทิศผิดคนละทางกับของ
พระพุทธเจ้า ฉะนั้นผู้ยังตั้งใจไป“สวรรค์” การกระทำจึงกลับไปได้“นรก”

เพราะ“กรรม”เป็นอันทำ เมื่อมี“การกระทำ”แม้“การกระทำ
แค่ทางใจ”ก็เกิด“ผลวิบาก”แล้วจริง ไม่มีอะไรลบล้างได้

“กรรม”ที่เป็น“กุศล”จะคงมีเป็น“สมบัติ”ติด“อิตตา”ผู้นั้นไปตลอดที่ยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

ส่วน“กรรม”ที่เป็น“บุญ”จะทำให้กิเลส“วิบัติ”ไปจาก“อิตตา”ของผู้นั้น “กิเลส”ก็ไม่มีในจิตผู้นั้นอีกแล้วตลอดไป จนกว่าผู้นี้จะทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ให้แก่ตนเอง ที่นี้อะไรก็ไม่เหลือ

ผู้มีฉภาทิฎฐิในคำว่า“บุญ” ตัวอย่างชัดๆเช่น สมิ“ธัมมชโย”

ชื่อว่ามี“ความเห็นผิด”(มิจฉาทิฎฐิ)แท้ๆ ผู้“มิฉภาทิฎฐิ”นั้น จะยิ่งกว่าคน“อวิชชา” เพราะคนอวิชชาแค่“ไม่รู้” แต่ผู้“มิฉภาทิฎฐิ”นั้น มี“ความรู้”หรือมี“ความเข้าใจ”มากก็ได้ด้วย ดีไม่ดีเชื่อมั่นยึดมั่นใน“ความรู้-ความเข้าใจ”(ทิฎฐิของตนอย่างมั่นอกมั่นใจยิ่งด้วย(ทิฎฐูปาทาน) แต่“ทิฎฐิ”(ความเข้าใจ-ความรู้)นั้นของตนเป็น“ความรู้ผิด-ความเข้าใจผิด” จึงเป็นผู้มีทั้งการพูดและมีทั้งการกระทำที่ตนมั่นใจว่า“ถูก”

แต่ที่แท้มัน“ผิด” ความผิดไปจากพุทธศาสนาจึงผิดอย่างหนักหนาสาหัสยิ่งๆ เช่น ที่ชาวไทยเข้าใจผิดความหมายของคำว่า“บุญ”นี้เป็นต้น

ดังที่เจ้าสำนักหรืออาจารย์ผู้รู้ที่ได้รับการยอมรับนับถือ ทำๆ กันอยู่ในทุกวันนี้มากมายหลากหลายจริงๆ

โดยเฉพาะสำนักธรรมกาย สำนักที่ประพฤติผิดพุทธศาสนาอย่างชัดเจนหนาหนักเป็นประวัติการของนายไชยบูลย์ หรือสมิธัมมชโย นี้เรียกตามลัทธิธรรม เพราะผู้เขียนชัดเจนยิ่งว่า เขาไม่ใช่“วิภงฺข”ในพุทธศาสนาแล้ว เขาเข้าข่ายเป็น“สมิ”แล้วแน่นอน

ที่เห็นชัดเจนแจ่มแจ้ง ก็คือ เขาพูดเผยแพร่“อวดอุตตริมนุสสธรรม”ที่ไม่มีในตนจริง ตั้งแต่อยู่ในร่างของ“พระธัมมชโย” ซึ่งอวด

เป็นอาจินด้วย นับครั้งไม่ถ้วน มันเกินไปจริงๆ เช่น แสดงความมี “ญาณ” หยั่งรู้คนนั้นคนนี้ตายแล้วไปเกิดเป็นนั่นเป็นนี่ อยู่สวรรค์ชั้น นั้นชั้นนี้ ไหฺยุโตสวยามอย่างนั้นอย่างนี้สารพัด มากมาย อันยินยัน ความเป็นจริงไม่ได้ เพื่อลวงใจหลอกคนที่หลงติดหลงยึดที่มีกิเลส อยากได้ ที่มีมากอยู่ในปุถุชนเป็นธรรมดา เขาจึงได้ “ผล” อย่างมาก

เพราะเขากล้าหน้าด้านโกหก กล้าทำชั่ว สร้าง “แดนที่ฝันเพื่อ” ต่างๆ นานา ขึ้นมาสารพัด ซึ่งมิให้สวຍให้งาม ให้เลิศเลออย่างไร ก็ยอมได้ เพราะมันเป็นแค่คำพูด “ปรุงสร้างปั้นแต่ง” ขึ้นมาแท้ๆ ที่ ตัวเขาเองรู้แสนรู้ว่ามัน “ไม่มีจริง” เลย แต่เขาก็เป็น “เทพบุตรมาร” (ผินรผู้หลอกคนอื่นว่าตนเป็นเทวดา) ที่ชื่อว่า “นิมมานรติ” ซึ่งคือ กิเลส(รติ,กลิ) แท้ๆ ของเขาเองที่จะปรุงแต่งปั้นสร้างเนรมิต(นิมมาน)อะไรต่ออะไร แบบไหนขึ้นมาหลอกลวงชาวโลกอย่างมโหฬารเป็นประวัติศาสตร์ แห่งความชั่วเลวที่บันทึกไว้ให้คนได้เล่าขานไปอีกยาวนาน

ให้ได้ศึกษาเป็นตัวอย่างความชั่วของคนชั่วที่เอา “มหับปจฉตา” คือ ความมากมายมโหฬาร ความใหญ่โตหรูหรา ความโอ้อ่าสະสวຍ เลิศเลอ เพื่อฟุ้ง รุ่งเรือง เชื่องไปทุก “ค่านิยม” ของความยิ่งใหญ่- ความสูงส่ง-ความมีอำนาจ-ความเรียบร้อยสุภาพราบรื่นขึ้นบานมี หลักฐาน-ความบานเบิกเกริกเกรียงไกรไปทั่วโลก อวดคักตาแห่ง “ความยิ่ง-ความใหญ่” (มหับปจฉตา) หลอกผู้คนทั้งหลายที่หลงใหลใคร่ ใฝ่ใสีใจมุ่งหมายอยากได้กันด้วยอวิชาโมหะเป็นสามัญธรรมดาของ ปุถุชนคนที่เต็มไปด้วยกิเลส

สิ่งทั้งหลายที่سمىไชยบุญลย์ทั้งพูดทั้งทำมันไม่เป็น “เอหิปัสสโก” ที่เชื่อเชียวให้มาดูมาเห็นได้ ทำทายให้มาพิสูจน์ได้ ตรงตามคำตรัส

ไว้ดีแล้วของพระพุทธเจ้า จึงไม่เป็นไปตามสวากขาตธรรม ซึ่งเป็นการละเมิดทั้งพระธรรมคำสอน ละเมิดทั้งวินัยอาบัติหนัก

และยืนยันว่าสมิไชยบุญโกหกทำทุจริตกรรมต่างๆมากมาย เช่น...

ได้มีผู้ทดสอบชัดแล้วด้วยว่า สมิไชยบุญเป็นนักแต่ง“เรื่องเท็จ” มาหลอกคน กล่าวคือ เขา(นายสมณะเน ยอดพราหมณ์) ได้ลองสร้างเรื่องขึ้นมาถามสมิไชยบุญให้ตรวจสอบ“พ่อที่ตายไปแล้ว”ของคนหนึ่ง ว่าตายไปแล้วไปเป็นอะไร? อยู่ที่ไหน? สมิไชยบุญก็แสดงความหยิ่งรู้วดออกมาจริงๆแล้ว ว่าผู้ตาย(นายชาติชาย โรจน์กิริตกาญจน์) ตายไปแล้วไปอยู่สวรรค์ชั้น ๒ แถมสมิไชยบุญใช้โวหารพูดและเล็มหวานล่อมเพื่อจะล้วงกระเป่าผู้ถามด้วยนะว่า“พ่อได้ฝากข่าวมา บอกลูกว่า มีความสุขสบายดี ขอให้ลูกทำบุญอุทิศไปให้มากๆ”

เจ้าของ“เรื่องเท็จ”นั้นเปิดเผยความจริงว่า เรื่อง“คนตาย”นั้นที่แท้เป็น“การแต่งเรื่องเท็จ”ขึ้นมาทดสอบสมิไชยบุญ(นายสมณะเน ยอดพราหมณ์ เป็นหลานนายชาติชาย โรจน์กิริตกาญจน์ที่สมิไชยบุญอวดอ้างว่าไปพบเห็นวิญญาณมา แต่ความจริงนายชาติชายยังไม่เสียชีวิต)

ดังนี้ เป็นต้น ซึ่งเป็นหลักฐาน“การอวดอุตตริมนุสสธรรม” ที่ไม่มีในตนของสมิไชยบุญ และมีเรื่องอวดอุตตริมนุสสธรรมอื่นๆอีกมากมายหลายเรื่อง ที่สมิไชยบุญคะนองปากพูดโกหกคนหลอกล้างคมกันเป็นว่าเล่น ซึ่งเขาโกหกด้วยความหมิ่นหยามคนราวกับว่า คนทั้งหลายเป็นเด็กอมมือ เป็นควายยังงั้นแหละ ที่เขาจะโกหกยังงี้ก็ได้ ต้องไปแค้นทำไมคน!! เกียรติคนไม่มีเลย

ที่นายไชยบุญหยิ่งผยองหนักเพราะเขามีพวกมากคนใหญ่คนโตทั้งนั้น เช่น มีผู้ฟ้องร้องอธิกรณ์สมิไชยบุญต่อเจ้าหน้าที่ฝ่าย

ปกครองสงฆ์แล้วด้วย สงฆ์กระแสหลักเลยนะ แต่ฝ่ายปกครองก็
เจียบอย่างสนิท ไม่ยอมชำระคดี ที่เป็นอาบัติร้ายแรงนี้แต่อย่างใด
ก็หมกหมักเนาในกันอย่างนี้ ในคณะสงฆ์ไทยทุกวันนี้

นี่แค่เรื่องอื้อฉาวใหญ่โตมาก คือ ของสมิไชยบุลย์คนเดียว ยัง
มีปาราชิกอื่นๆคนอื่นในวงการศาสนาไทยอีกมากมายหลายผู้คน
สงฆ์หมู่ใหญ่ก็หมกหมักกันไป

เพราะมีหลักฐานที่เป็นเท็จ ในเรื่องอวดอุตตริมนุสสธรรมดัง
ที่ว่านั่น และยังมี“ปาราชิก”ในคดีที่มีหมายจับเข้าข่าย“มีความผิด”
ในทุจริตกรรมเรื่องทรัพย์สินอันไม่ใช่ของตนก็ตี ซึ่งได้สำเร็จผ่านไป
แล้ว และมีหลักฐานชัดแล้วถ้วนบริบูรณ์

เช่น คดีเอาเงินไปที่ไม่ใช่ของตนไปเป็นของตนอยู่นานหลาย
ปีติดๆ พอเขาจับได้ไล่ทันว่า ไม่ใช่เงินของตน ก็เอามาคืน ตั้งเกือบ
พันล้าน คิดดูซิว่า อย่างนี้ไม่ปาราชิกได้ไง? ขโมยไปเป็นของตนแล้ว
แล้วเอามาคืน ถือว่า เล็กกัน ไม่ผิด!!!!

เป็นไปได้อย่างไร????

กฎหมายดึกดำบรรพ์คนเฝ้าไหน..หา?

ก็“ขโมย”ไปจนสำเร็จเสร็จความเป็น“กรรม”ไปแล้วแท้ๆ แต่
แล้วแค่เอาของที่ขโมยไปนั้นมาคืน แล้ว“การกระทำอันเป็นขโมย”
ซึ่งเป็น“กรรม”อันทำสำเร็จแล้ว แต่ไม่ชำระความผิด เอาเงินมาคืน
แค่นั้นก็พ้นผิดแล้ว ..มันยังงัย? ยกเลิก“กรรมผิด”ที่สำเร็จแล้วง่ายๆ

คนที่ร่วม“ยกเลิกความผิด”นี้ ก็เป็นคนมี“ความผิด”แถมเข้าไป
อีกด้วยซ้ำ!!! เห็นมั๊ย?? ...ทำกันได้ถึงขนาดนี้

นี่คือ ตัวอย่างแค่คนๆเดียว ยังมีอีกที่ช่วยกันปกปิดหมกหมัก

กันมานานในวงการศาสนาพุทธ จนลั้มละลายเกินกว่าจะชูดขึ้นมา
ประจาน มันขายหน้าขนาดไหน

นักบวช“ปาราชิก”แท้ๆแต่ก็ยังยอมยกย่องกันเป็นพระผู้ใหญ่
ในหมู่สงฆ์! ปาราชิกแต่เป็นสมเด็จ! ปาราชิกแต่เป็นพระพรหม!
ปาราชิกแต่เป็นพระเทพ! ขึ้นต่ำกว่านั้นอย่าไปพูดถึงเลย

นี่..มันอะไรกัน!!!!

นี่หรือคือ ศาสนาพุทธ????

“ความผิดวินัย-ผิดธรรม”มันแพร่หลายอยู่ในวงการพุทธ
ศาสนามากเหลือคณานับ ทำให้พุทธศาสนาถูกเชื่อ“ผิดๆ” อย่างที่
เป็นอยู่ในสังคมชาวพุทธทุกวันนี้ ทั้งๆที่รู้ว่ามันผิด ก็ทนจำนงกันไป

ซึ่งจะฟื้นคืนกลับให้ไปประพฤติถูก ก็ยากสุดยากที่จะแก้แล้ว

แต่ยังงั้นมันก็ต้องมาช่วยฟื้นคืนกลับ เอาความถูกต้องตาม
ธรรมวินัย สถาปนาลงไปในการสังคมพุทธของไทยให้จนได้ เพราะ
ประเทศไทยคนไทยเลียดไทยและวิญญานพุทธมาแต่เกิดเป็นชาติ
ไทยกันตั้งแต่ต้นชื่อว่าชาติไทย-นับเป็นประเทศไทยมาแล้ว

พูดกันมา มันก็สุดจะกล่าวกันอีกต่อไปแล้ว

จึงเป็นความเลื่อมหม่นที่สุดที่เห็นได้ว่า ทุกวันนี้ศาสนาพุทธสุด
“สงสาร”สุด“เวทนา”กันแล้วสุดๆ

นั่นก็คือ ความรู้เรื่อง“สงสาร” และเรื่อง“เวทนา”ได้ผิด“จม”
ไปกับความเป็นผู้กุมอำนาจความเป็น“พุทธ”ของคนยุคนี้ หวิดไม่มี
วันผุดวันเกิด“ความรู้แจ้ง-เห็นจริง” กันได้อีกแล้ว ..ปานนั้น

เพราะพากันจมอยู่ใน“เวทนา” เป็นที่นำ“สงสาร”สุดๆยิ่ง

“เหตุ”แท้จริงคือ ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “บุญ”มีหน้าที่แค่

“ฆ่ากิเลสในเวทนา-กำจัดตัณหาที่เป็นบาป”เท่านั้น เมื่อทำแล้วเสร็จ
หน้าที่“บุญ” ก็ไม่มีอะไรของ“บุญ”นั้นเหลือที่จะ“สะสม”อีกต่อไปเลย
“บุญ”ทำหน้าที่เสร็จกิจ ก็บุญ“จบหน้าที่” แล้ว“บุญ”ก็หายไปก็ไม่มี
สมบัติ“บุญ”ใด “บุญ”จึงไม่ใช่ภาวะที่คนจะ“ได้”

ที่พูดกันว่า“ได้บุญ”จึงผิด ไม่มี“บุญ”ที่จะได้
เพราะ“บุญ”ไม่มี“การได้” “บุญ”มีแต่ทำให้“เสีย” เสียออกไป
เช่น การออกจากกามได้ คือ “บุญ” เป็น“เนกขัมมะ”ของคน
หมายความว่า คนที่“ทำกามให้ลดละจางคลายออกจากจิต”ได้
คนผู้นี้คือ ผู้ที่“บวช”สำเร็จ หรือบรรลุ“ผลบวช”

ผู้ใดกำจัด“กาม”ให้“วิบัติ”ออกไปจากจิตได้ คือ ผู้“บุญ”เป็น
“บุญ”เป็น“วิบัติ”จริงๆ ด้วยประการอย่างนี้

ดังนั้น ความเป็น“พลังงานที่ชำระกิเลสให้สิ้นจนสะอาดหมดจด
ไปจากจิตสันดาน”(สันดานังขุนตวิโสเขต)ก็ดี ก็ต้องชัดเจนยิ่ง “ล้มมา”ยิ่ง

หรือพลังงาน“บุญ”ที่ทำหน้าที่ได้เป็น“ส่วนบุญ”(บุญญภาคิยา,
บุญญภาค)ก็ดี สำเร็จ“บุญ”ก็ดี มันทำได้จริง นั้นเป็นแบบไหน? อย่างไร?
ได้เป็นส่วนๆอย่างไร? แคไหน? ย่อมรู้จริงด้วยตน จึงจะสามารถ
รู้จริงรู้แจ้งว่า ความเป็น“เปรต”ว่า คือ“เสขบุคคล”นั้นอย่างไร?
และเป็น“อเสขบุคคล”นั้นอย่างไร?

ซึ่งต้อง“ล้มมาทิวฐิ”ว่า แบบ“สมณะ”นั้นอย่างไร? แคไหน?
หรือแบบ“วิปัสสนา”นั้นอย่างไร? แคไหน?

“อเสขบุคคล”สิ้นความเป็น“อบายภพ-กามภพ-รูปภพ-
อรูปรภพ” ตามลำดับนั้นอย่างไร? เป็นไปได้ตามลำดับจริงนั้นจริง
อย่างไร? แคไหนๆ อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

และหมดสิ้นอย่างเป็น“นิจจัง-ฐวัง-ลัสสตัง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง” นั้นแท้จริงไหม? เราเป็นได้สัมบุรณ์หรือยัง?

และภาวะของ“ลันบุญลันบาป”(บุญบาปปริกขิณ) นั้นเป็นอย่างไรแท้ๆ?

ที่สุด“ไม่ทำบาปทั้งปวง ทำแต่กุศลอย่างเดียว”(สัพพปาปัสสะ อกรรมัง กุสลัสสูปสัมปทา)นั้น ทำไมมันจึงเป็นอย่างนั้น มันแค่กดข่มเอา หรือว่า มันไม่ทำแล้วจริงๆชนิดที่เป็นเช่นนั้นเอง(ตถตา)นั้น เป็นอย่างไร?

ผู้บรรลุนั้นแท้จริงจะรู้ได้ด้วยตนทั้งลัน

ทุกอย่างมาแต่“เหตุ”จริงๆ

“เหตุ”แท้ๆที่ทำให้คนประพฤติ(จรณะ) เป็น“กรรม”ไปในทิศ (สุนร)เช่นนั้น แทนที่จะเดินทางไปสวรรค์ หรือเยี่ยมยังไปนิพพาน แต่กลายเป็น“กรรม”ที่พาถึงลงนรก เพราะ“อวิชชา”ก็อย่างนี้เอง

(จบฉบับที่ ๓๑๕)

ฉบับที่ ๓๑๖ พุทธจิกายน ๒๕๕๙

คน“อวิชชา” คือ คนไม่รู้ หรือคนผู้ยัง“รู้”ไม่ครบถ้วน“วิชชา” ซึ่งก็ยังมี ๒ แบบ แบบ ๑ นั้น ชื่อๆ ไม่ซ่อนเล่ห์ซ่อนเชิงอะไร อีกแบบ ๒ นั้น มีเล่ห์ ไม่ซื่อ มีเชิงซ่อนซ่อนซับซ้อน นี่..แล้ว ผู้ไม่รู้เพราะภูมิยังไม่มี แม้มันก็ยังไม่ถึงความเป็น“วิชชา” คนแบบนี้คือ คนชื่อๆ ทำอย่างพาชื่อ อย่างนี้ก็ไม่กระไร อกัยกันได้ออย่างนี้คือ ผู้“ไม่รู้”จริงๆ ชื่อๆ นี้อย่างหนึ่ง ก็แล้วไป

แต่คนที่พอรู้ เช่น รู้บัญญัติหรือรู้ภาษาในความถูกความผิด
ได้แล้ว(แต่ว่าจริงๆก็ยังไม่สลับซับซ้อน) นั่นคือเป็นผู้“มีฉันทิภา”จัด เพราะ
มี“กิเลส”ยังหนาหนัก ซับซ้อน ยังมี“โมหะ”มาก อนุสัยยังเป็นอวิชชา
(อวิชชาอนุสัย) คนเช่นนี้จะรู้ภาษาบัญญัติมาก แต่ไปหลง“ภพ” และหลง
“ความรู้”(ที่รู้แค่ทฤษฎีหรือแค่สัญญาเป็นต้น)ว่า เป็นจริง ก็ยึดมั่นถือมั่น“ความ
รู้”นั้นเข้าให้ แล้วทำผิด จึงได้“บาป”ซับซ้อนทวี โดยตนรู้ไม่เท่าทัน
แน่นอนคนเช่นนี้ก็คือ “ผู้ยังไม่บรรลุผลจริง”

อย่างนี้แหละที่เลวหนักไปกว่า ผู้ที่ไม่รู้ คือ เขารู้-แต่ก็
“ตื้อตึงตันทุรัง”ทำ ทั้งๆที่รู้ว่าที่ทำอยู่นี้“ผิด”(สัมปชานมฺสาวาท) คนผู้
“ทำกรรม”แบบนี้จึงหนักหนาสาหัสไปด้วยมหานรก จกเปรต อเวจี
เพราะ“กรรมชั่ว”มันไม่ได้หยุดแค่นั้น มันซับซ้อนเป็นปฏิกาคทวี
ซ้อนซับซ้อนทวี มี“ดอกทบตันทับถมซ้ำซ้อน”ยิ่งขึ้น

ซึ่งทุก“การประพตติ”ล้วนเป็น“กรรม”ทั้งสิ้น..ใช่มีไม่มี“พตติ”
ใดที่พ้นไปจาก“กรรม” หากผู้นั้นตนมี“พตติ”จริง

“ความไม่รู้”หรืออวิชชาที่ชัดๆคือไม่รู้ว่ “อะไรคือภพนรก-
อะไรภพสวรรค์”ที่แท้ หรือ“รู้”แค่“เงโก”ในความเป็นสมมุติสัจจะ”

แต่ไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ภพ”อย่างลัมมา
ทฤษฎีอันเข้าขั้นโลกุตระ ที่มีที่เป็นตาม“เหตุ”ตาม“ปัจจัย” ตลอด
สาย ดังพระพุทธเจ้าตรัสใน“ปัจจุสมุปบาท”

หรือไม่เชื่อว่า “ภพนรก-ภพสวรรค์”มีจริง เป็นจริงในโลกีย
เพราะคนผู้นี้ยังไม่มี“ปัญญา”ที่เป็นความรู้ขั้น“โลกุตระภูมิ”

นั่นคือ “อัญญาธาตุ”ที่นอกไปจาก“โลกียภูมิ”ยังไม่เกิดในจิต
ของคนผู้นี้ คนผู้นี้จึงยังทำ“ภพสวรรค์”ให้แก่ตน เสพ“สุข”อยู่

คนผู้นี้จึงทำ“ภพนรก”ให้ตน เพราะหลงติดยึดว่าเป็น“ภพ
สวรรค์” ..เห็น“โง่”มั๊ย?

เพราะผู้ไม่มีภูมิขั้น“ปรมาตถสัจจะ”นั้น ไม่รู้หรือกว่า “ภพ”คือ
“จิต”ของคนผู้นั้นเอง แล้วตนก็“ทำ”เองด้วยโง่ ด้วยโมหะให้เกิด
“ภพ”เอง แล้วตนก็ต้องไปสู่“ภพ”นั้นๆเอง

และที่สำคัญมากยิ่งขึ้นก็คือ “คน”ผู้ไม่มีภูมิขั้นอารยบุคคลที่
“สัมมาทิฐิ”จริง จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความเป็นภพนรก
หรือภพสวรรค์”กันได้ง่ายๆหรอก

จะมีแต่“หลงมกมายอยู่กับภพสวรรค์”เพราะติด“รสสุข”

ซึ่งในความเป็นจริงนั้น “ภพ”ที่มีอยู่ตายตัวมนุษย์ปุถุชนทั้ง
หลาย“อุปาทาน”กันตลอดกาลคือ ปรารถนาสวรรค์ อยากได้สวรรค์
มุ่งมั่นจ่อจิตอยู่ที่สวรรค์ไม่ว่าจะเกิดในโลกกับบิโหนกัลป์ใด ก็เป็น
สามัญของอริชาในสัตว์โลกโลกียะ ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ก็มีกัน
แต่“ภพสวรรค์๖ ชั้น”หรือ“ภพเทวดา๖ ชั้น” จมอยู่อย่างนี้ตลอด
ที่คนทั้งหลาย“อยากได้”กัน ไม่เคยห่างหายคลายจากไปจากคน

เขาไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“นรก”ดอก เพราะหลงไหล
สวรรค์ทิศเดียว จิตจึงมุ่งดำดิ่งอยู่แต่“สวรรค์”หรือ“สุข”

ตามสามัญแล้ว ไม่มี“ภพ”อื่นใดเลย ที่คนทั้งหลายในโลก
“อยากได้”ไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ ไม่ว่ารู้ตัวหรือไม่รู้ตัว ล้วน
“อยากได้สวรรค์” ต่างก็มุ่งฉะนี้กันทั้งนั้นทั้งสิ้น

และไม่ปรารถนาความเป็น“นรก”เลยแค่สักนิด ไม่สนใจแม้แต่
สักน้อยสักหน่อย

“สวรรค์ ๖ ชั้น” ได้แก่ จาตุมหาราช-ดาวดึงส์-ยามา-ดุสิต-

นิมมานรดี-ปรนิมมิตวสวัตติ ที่หลงกันว่าเป็น“สวรรค์”ทั้งหลายที่
สมมุติเป็นบัญญัติภาษาไว้ ก็มีว่าอย่างนี้แหละ ที่มนุษย์ทั้งหลาย
ปรารถนามุ่งดิ่งกันอยู่จริงๆ อยากได้ตลอดทุกกับปีกลับ

“ภพนรก”ไม่มีมนุษย์ปุถุชนหน้าไหนปรารถนาหรอก โดย
เฉพาะ“ภาวะทุกข์”หนะ

จริงๆ ..ใช่มั้ย?

“ภพนรก”นี้ท่านผู้รู้แปลไว้ว่า ที่ไปเกิดและเสวยความทุกข์ของ
สัตว์ผู้ทำบาป, ที่อื่นไม่มีความสุขความเจริญ ..ก็ไม่ผิดเลย ถูกปะ

แต่เพราะไม่รู้จักความเป็น“ภพนรก” กัน ผู้นั้นจึง“ทำเหตุ”(คือ
กรรม,ทำใจในใจตน)ให้ตนเองทั้งนั้น ด้วยโง่ๆ “อวิชชา”ของตนแท้ๆ

ซึ่ง“นรก”ก็คือ “ภพ”ที่เกิดจาก“กรรม”คนผู้นั้น“ทำ”เอง หาก
แน่นอนว่า“กรรม”นั้นเป็น“อกุศลกรรม”หรือ“บาป” ผู้ที่“ทำ”(กรรม)
นั้นจึงมี“ผลของกรรม”(วิบาก)เป็น“ภพ”ที่ผู้“ทำ”เองต้องได้“นรก”
เป็นของตนชัดๆเพราะตนทำ“อกุศลกรรม”ด้วย“อวิชชา”ของตน
เองแท้ๆ แล้วจะให้“ผล”เป็นอื่นไปได้ไง!!

ความเป็น“นรก”นี้ลึกล้ำสำคัญมากยิ่ง เพราะเป็น“อาการ”ของ
ใจตรงๆ ถ้าไม่รู้ทั้งความเป็น“ใจ”ทั้งความเป็น“กรรม” ความเป็น
“อาการ” ผู้นั้นก็อวิชชา ก็หลงผิด“ทำบาป”เข้าให้ เพราะ“ไม่รู้”!!!

ต้องศึกษาฝึกฝนอ่านรู้อย่างจริงจังจริงๆ จึงจะอาจสามารถหยั่งรู้
“ใจ”-รู้“กรรม” อย่าง“ลัมมา” ไม่เช่นนั้นยากจะถูกต้องถ่องแท้ได้

คนทั้งหลาย“มีอวิชชา”มากกว่า คน“เป็นอาริยะ” จึงมีคน
ลัสม“นรก”ใส่ตนมากกว่าคนบรรลु“อาริยมุมิ” เป็นธรรมดา

“นรก”ก็อนัตตา “สวรรค์”ก็อนัตตา คือ ไม่มีตัวตนจริงเลยทั้ง

นั่นในที่สุด แต่เพราะ“โง่เอง”จึงได้“นรก” ทั้งๆที่ทุกคนจะเอา“สวรรค์”
แท้ๆ ครั้นทำ“กรรม”จริงกลับทำ“นรก”เสียนี้ ก็เพราะยังไม่รู้
ทัน“ภาวะกรรม” ที่ตนทำ กับยังไม่มี“สัมมาทิฐิ”ในตนจริง

แม้จะ“สัมมาทิฐิ” แต่“มฤตยูธาตุ”(จิตหัวอ่อน)ของตนยังฉับไว
ไม่ทัน “มโนกรรมก็เกิด”(โอบปาดกโยน)ผิดพลาดได้ สวรรค์จึงกลายเป็น
“สวรรค์เท็จ” เพราะพลัง“สุขเท็จ”(สุขัลลิกะ)ยังมีอิทธิพลต่อตนอยู่

ทั้งๆที่“นรก”นั้นไม่มีใครอยากได้ ไม่มีใครคิดจะทำให้แก่ตน
แต่เพราะ“พลังวิชชา”ยังมีไม่พอ เสขบุคคลแท้ๆก็ยังทำ“กรรม”
อันเป็น“ภพ” เป็น“ชาติ”ที่ชื่อว่า“นรก”เกิดใส่ตน ด้วยประการฉะนี้เอง
อย่าประมาทเชียว

“นรก”นั้นแม้ตนจะไม่ปรารถนา แต่เมื่อตน“ทำกรรม”นั้นด้วยตน
“ประพฤติดิจริง” และ“กรรม”นั้นเป็น“อกุศลกรรม”จริง(แม้หน่อย)

“กรรม”นั้นก็“เป็นอันตนเองทำ” จึงเป็นของๆตน เป็น
“กัมมัสสกะ”ตามลัทธิจะ แล้วมันจะเป็นของคนอื่นได้ไง?

หรือจะเอาไปทิ้ง? ทิ้งไหน? ทิ้งได้ไง?

ก็ตนเอง“ทำเองแท้ๆ” ทำเสร็จลงแล้ว มันจริงลงไปแล้วว่า
“ตนทำ” แล้วจะบอกว่า “เอาไปทิ้ง” ..จะไม่เอา!!! ไม่เอาได้ไง?

กรรมคือ การทำนะ! กรรมเป็นอันทำ กรรมเป็นของตนๆ
คุณทำเสร็จ ก็เป็นอัน“ทำเกิดขึ้นแล้ว” ก็เป็นของตนทันทีแล้ว
คุณจะไม่เอาความจริงที่เป็น“อดีต”นี้ที่มันจริงนะ! เพราะจริงๆ
นี้คุณ“ทำเอง”ลัทธิจะเป็น“กัมมัสสกะ”แล้ว(ลัทธิจะนั้นเป็นของตนแล้ว)

จะปฏิเสธ“ความจริง”ที่เป็น“อาการ”ของกิริยาที่“คุณทำ”แท้ๆ
แล้วนี้ว่า“ไม่มีไม่เป็น”ไปได้ยังไง?

“กระทำ”(กรรม)ในกาละ“ปัจจุบัน”ใดเสร็จแล้วปั้! มันก็ไปอยู่ในกาละ“อดีต”ปั้! และมันก็ต้องยืนยันว่าเป็น“ของคุณ”ปั้ด้วย
หรือคุณว่า กาละที่เรียกว่า“ปัจจุบัน” เรียกว่า“อดีต”มันไม่มี ..หา?

“กาละ”มันมีแค่ ๓ คือ อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต มันมีจริงนะ..
“กาละ”ไหนะ トラบที่“จักรวาล”ยังมี “การโคจรของสรรพสิ่ง”ก็ยังมี
เกี่ยวเชื่อมโยงใยกันอยู่ และトラบที่“คน”ผู้เป็นสัตว์โลกอันเป็น
“จิตนิยาม”ยังมีอยู่ “ธาตุรู้(วิญญาณ)ก็ยังมี”อยู่

และトラบที่คนผู้นั้นยังไม่“สูญสิ้น”ไปจาก“เอกภพ”ก็ต้องมี
กรรม(กิริยา) เพราะผู้นั้นเป็นคนที่ยังไม่“ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน”

มีคนก็ต้องมีแต่“กรรม”กับ“กาล”

มี“กาล”ก็ต้องมี“อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต”

คุณจะไม่ยอมรับ“กาลอดีต”จั้นหรือ?

ทิ้งไว้ที่“ปัจจุบัน”จั้นหรือ?

หรือจะเอาไปทิ้งใน“อนาคต”? หือ?? มันเป็นไปได้ยังไง?

เอา“อดีต”ไปไหน? “อดีต”มันก็ต้องเป็น“อดีต”!!!! ตามจริง

“กรรม”(พฤติกรรม)ถ้าคุณไม่ยอมรับ คุณก็ไม่มีหวังจะ“ปรินิพพาน
เป็นปรีโยสาน”เด็ดขาด เพราะ“กรรม”เท่านั้นพาเกิดพาเป็นพาตาย

แต่“กาละ”สิ...คุณจะไม่ยอมรับหรือไม่ยอมรับก็ตาม เมื่อจักรวาลมี
“กาละ”ต้อง“มี” トラบที่ยังมีจักรวาล มีเอกภพ

คุณบังอาจ“ทำลายกาละ”เขาหรือไง?

ที่คุณ“ทำ” ก็เป็น“อดีต”ของคุณแล้ว

หรือว่ามี“กาละอื่น”มากกว่า“ปัจจุบัน-อนาคต-อดีต” ๓ กาลนี้อีก
ในจักรวาลนี้

คุณปฏิเสธ“กาละ”ในจักรวาลนี้ ไม่ได้หรอก “อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต”ต้อง“มี”จริงๆ

เห็นชัดใหม่ว่า “ชีวิตสัตว์”ไม่มี“กรรม”กับ“กาล”ไม่ได้
และไม่มี“วิบากกรรม”หรือ“ผลของกรรม”ก็ไม่ได้

ซึ่งในทางฟิสิกส์-ทางธรรมชาติวัตถุ“อนุนิยาม”นั้น ดร.อัลเบิร์ต
ไอน์สไตน์(A.Einstein) ก็รู้ได้แล้วว่า จักรวาลนี้สรุปเป็นสูตรที่ space
and time of continuum

ไอน์สไตน์ ก็ได้อธิบายถึง ปัจจุบัน-อดีต-อนาคต ไว้หลากหลาย
มิติ ล้วนลึกล้ำ

“กาล”นั้น มีมาก่อน“กรรม”ในโลก เพราะ“เหตุ”เกิดก่อน“จิต”
ในจักรวาลเสียอีก

เมื่อ“พลังงาน”ใดเป็น“สัตว์”มี“จิตนิยาม”ก็เริ่ม“กรรม-วิบาก”
พลังงานที่ยังเป็นแค่“เหตุ-พืช”นั้นยังไม่มี“กรรม-วิบาก”
..ชัดเจนนะ?!

ถ้าคุณยอมรับ“กรรม”กับ“กาล” และได้ศึกษาให้“ลัทธิ”
ปฏิบัติตามคำสอนพระพุทธเจ้าให้ลัทธิปฏิบัติ คุณก็มีหวังนิพพาน
ผู้ไม่เชื่อ“กรรม” ไม่เชื่อ“วิบาก” ไม่เชื่อว่า“กรรมเป็นของ
ของตน” และไม่เชื่อว่า“คำตรัสรู้ของพระพุทธเจ้านั้นมีจริง” ก็คือ...

ผู้ยังคงความเป็น“เทวนิยม”ต่อไปอีกนานเท่าอนันต์ที่คุณเป็น
คุณก็จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้จริงๆว่า “กรรม”ของคุณเองจัดการ
“ความเป็นไป”ของคุณตามที่你能สามารถมี“อธิปไตย”(พลังอำนาจ=สติ)
และสามารถมี“อุตตระ”(พลังเหนือ,พลังไม่เป็นทาส=ปัญญา)ในตัวคุณ ตาม
บารมี“ธรรม”ที่คุณมี จึงจะเป็น“ธรรมาธิปไตย”ที่คุณสามารถอยู่

ศาสนาพุทธปฏิบัติแล้ว
จะเกิด“อธิปไตย”และ
“อุตตระ”เป็นพลังงาน
ที่จะใช้ควบคุม“โลกธรรม”
กับ“อัตตา” อย่างเป็น“ธรรม”ให้กับตน
เป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติแท้

“เหนือโลกธรรม” และไม่เป็นทาส“ตัวเอง(อัตตา)”ตามที่คุณจะมีจริง
ไม่มีโกง ไม่มีเพี้ยน ไม่เป็นภัยเป็นโทษ

ว่าแต่ว่า คุณได้สร้าง“อธิปไตย”และ“อุตตระ”ในตัวคุณให้
สามารถ“อยู่เหนือโลก”(โลกุตระ) หรือสามารถมี“สติ”เป็น“อำนาจ”
(อธิปไตย) และมี“ปัญญา”เป็น“พลังเหนือ”(อุตตระ)“กิเลสในตนเอง
(อัตตา)ได้จริงเท่าใดๆ คุณก็“หลุดพ้นโลก-พ้นอัตตา”ได้เท่าเท่านั้นๆ
(ตามพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ “มูลสูตร”)

ศาสนาพุทธปฏิบัติแล้วจะเกิด“อธิปไตย”และ“อุตตระ”เป็น
พลังงานที่จะใช้ควบคุม“โลกธรรม”กับ“อัตตา” อย่างเป็น“ธรรม”
ให้กับตน เป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติแท้

จึงจะเป็นผู้มี“โลกุตรอธิปไตย”ที่เป็นแรงหรือเป็นพลังงาน
“เหนือโลกธรรม”กันจริงๆ โดยไม่ตกอยู่ใต้อำนาจ“โลกธรรม”
หรือไม่ตกอยู่ใต้“โลกาธิปไตย”ได้อย่างแน่นอนยิ่งกว่าแน่

และจะเป็นผู้มี“อรรถพิทยะ”มี“ปัญญา”เป็นพลังงาน
“ที่เหนืออำนาจโลก” มีพลังงานไม่เป็นทาสตัวเองคือ“เหนืออัตตา”

ฉะนั้นคือ “โลกุตระธรรม”ครบธรรมะ ๒ คือ ธรรมที่ไม่เป็น“ทาส
โลก-ทาสอัตตา”แท้

ซึ่งอยู่เหนือ“โลกาธิปไตย”และอยู่เหนือ “อรรถพิทยะ” จึง
เป็นผู้มี“ธรรมมาธิปไตย” ที่แท้ที่จริงอย่างเป็น“ปาตุลัจจะ” คือ
เป็นความจริงที่มีของจริงยืนยันทรงปรากฏกันแท้ๆ

ไม่ใช่แค่เป็น“ธรรมาธิปไตย”พล่อยๆกันแต่“วาทกรรม”โก้ๆ
พร่ำกันๆไปเท่านั้น

พระพุทธเจ้าตรัสทฤษฎีสำคัญไว้ชื่อว่า“มูลสูตร” มี ๑๐ ขั้นตอน

ได้แก่...

- (๑) มีฉันทะ(ความยินดี) เป็น“มูล”(ต้นเค้า)
 - (๒) มีมณสิการ(มีการกระทำในใจ) เป็น“สัมภาวะ”(เป็นแดนเกิด,มีที่เกิด)
 - (๓) มีผัสสะ(การสัมผัส)เป็น“เหตุเกิด”(สมุทัย)
 - (๔) มีเวทนา(ความรู้สึก) เป็น“ที่ประชุมลง”(สโมสรรณา)
 - (๕) มีสมภาวิ(จิตตั้งมั่น)เป็น“หัวหน้า”(ปมุข)
 - (๖) มีสติ(ความระลึกตัว) เป็น“ใหญ่”(อธิปไตย)
 - (๗) มีปัญญา(ความรู้ที่เฉลียวฉลาด) เป็น“ยิ่ง”(อุตตระ)
 - (๘) มีวิมุตติ(ความหลุดพ้น)เป็น“แก่น”(สาระ)
 - (๙) มีอมตะ(การไม่เกิดไม่ตาย และสูงส่งถึงขั้นสามารถกำหนดการเกิด-การตายทางจิตวิญญาณได้เอง) เป็น“ที่ยั่งลงหรือจุดสำเร็จตกผลึกลง”(โอคธา)
 - (๑๐) มีปริณิพพานเป็นปริโยสาน(การดับทุกสิ่งอย่างของภาวะ“ชีวิต”สิ้นเกลี้ยง หรือคือการตายสลาย“จิตนิยาม-พินนิยาม”หมดไม่เหลือ) จบสุด“ที่สุด”
- เห็นหลักฐานที่พระพุทธเจ้าตรัสใหม่ ในข้อ (๖) กับข้อ (๗) ทรงยืนยันไว้ว่า “มีสติ(ความระลึกตัว)เป็น..อธิปไตย”(ใหญ่) และ“มีปัญญา(ความรู้ที่เฉลียวฉลาดแตกต่างไปจากโลกียะ)เป็น..อุตตระ”(ยิ่ง)
- พร้อมทั้ง“อธิปไตย”(อำนาจที่เป็นธรรม) และพร้อมทั้ง“อุตตระ”(อยู่เหนือด้วยความเป็นสัจจะเป็นโลกธรรม)ครบบริบูรณ์พลั่งอาริยะ
- ชัดเจนกระจ่างยิ่ง..มั๊ย?
- “มูลสูตร”ทั้ง ๑๐ ข้อนี้ ก็ระบุทั้ง“ปรมัตถธรรม” ทั้ง“สมุทัย-ปัจจัย”ครบถ้วนในเนื้อหา
- (๑) ผู้ปฏิบัติต้องมี“ใจยินดีในลัทธินี้,ในทฤษฎีนี้,ในแบบนี้”ก่อนอื่นใดทีเดียว ซึ่งสำคัญยิ่ง จึงจะสามารถดำเนินไปได้ดีแท้

ข้อแรกข้อต้นทีเดียว ถ้าไม่มี“ใจยินดี” คือ มี“ฉันทะเป็นมูลกา”
กันแท้ๆ ก็ยากยิ่งจริงแน่ ที่จะบรรลุ“โลกุตระธรรม”ของพระพุทธเจ้า

นี่ข้อแรก ข้อต้น สำคัญสุดๆ เลย

และ (๒) ผู้ปฏิบัติต้องมี“การทำใจในใจตนเอง(มนสิการ)”เป็น
นี้ก็จริงอีก คือ ผู้ปฏิบัติต้อง“ทำใจในใจของตน”ได้จริงๆ ตั้งแต่
“ตะลัมผัสใจตนเองได้” และ“มีวิธี”กำจัดกิเลสตนเองอย่าง
“สัมมาทิฐิ”ต้องแท้ ถูกต้องแบบกาย(โยนโล) ลงไปถึงที่เกิด(โยนโล)

ไม่ใช่จัดการกับกาย“ภายนอก”ได้แค่นั้น แต่เน้นเข้าไปจัดการ
กับ“ตัวจิต”ภายในตรงตัวจิตเลย ที่มันเป็น“อกุศลจิต”หรือเป็น
“ตัวบาป”ด้วย“ปัญญาวาริยะ(อาริยาณ)”แท้ๆ

(๓) และสำคัญมากยิ่งขึ้น คือ การปฏิบัติต้องมี“การสัมผัส” ซึ่ง
หมายถึง “สัมผัส ๖”

(จบฉบับที่ ๓๑๖)

ฉบับที่ ๓๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๙

ฉบับที่แล้ว ๓๑๖ “เราคิดอะไร”เราได้สาธยาย“ความคิด-ความรู้”
ของเราออกมาให้รู้ให้เห็นเท่าที่เราสามารถแล้วโดยนำเอา“มูลสูตร๑๐”
ของพระพุทธเจ้าขยายแจกแจงไปได้ ๒ ข้อ คือ “ทำใจในใจ”(มนสิการ) เป็น
และกำลังเริ่มขยายความข้อที่ (๓) สัมผัส ๖

โปรดอ่านต่อได้

(๓) “สัมผัส ๖” นี้แหละสำคัญมากยิ่งขึ้น คือ การปฏิบัติต้องมี
“การสัมผัส” ซึ่งหมายถึง สัมผัส ๖ คือ มีตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ“สัมผัส”

อยู่ตลอดเวลาในขณะที่ปฏิบัติ ครอบคลุมมี“กาย” คือครอบคลุมที่มี “ธรรมะ ๒” อันได้แก่ทั้งภายนอกและทั้งภายใน ภายนอกหนึ่ง กับภายในหนึ่งเสมอ จะต้องมีเนื้อกันอยู่ตลอด ไม่ขาดจากกัน เป็น“ธรรมะ ๒”เสมอในการปฏิบัติทุกปัจจุบัน จึงจะชื่อว่า “กาย”

ขอยืนยันว่า “กาย”ไม่ได้หมายความว่าถึง เพียงภายนอกส่วนเดียว เด็ดขาด

ผู้เข้าใจว่า “กาย”คือ ภายนอกส่วนเดียวนั้น มีฉาภิภูฏฐิ แท้แน่นอน ปฏิบัติธรรมไม่สามารถบรรลุผลเป็นอันขาด

เพราะสำคัญยิ่งยวดก็คือ คำว่า “กาย”นี้ พระพุทธเจ้าให้หมายเอาสำคัญที่“จิต-มโน-วิญญาณ”ด้วยซ้ำ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ ว่า

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปุถุชนผู้มีได้สดับ จะพึงเบื่อหน่ายบ้าง คลายกำหนดบ้าง หลุดพ้นบ้าง ในร่างกายนั้น แต่ตถาคตเรียก ร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง ปุถุชนผู้มีได้สดับ ไม่อาจเบื่อหน่าย คลายกำหนด หลุดพ้นในจิต เป็นต้นได้เลย..”

เห็นชัดเจน แจ่มแจ้งไหม ว่า

“กาย” คือ ธรรมะ ๒ คือ องค์ประชุมของรูปกับนาม

“กาย”มีชื่อองค์ประชุมของ“รูป”อย่างเดียว เดี่ยวโดด แน่นนอน และสำคัญยิ่งก็ตรงที่“ใจ”อีกด้วย

ชัดเจนนะ!!! เพราะ“ใจ”เป็นประธานสิ่งทั้งปวง คงไม่ลืมน

ดังนั้น การ“หลับตา”เข้าไปปฏิบัติเรียนรู้อยู่แต่ภายในจิตเท่านั้น จึงไม่ได้ศึกษาความเป็น“กาย”ที่เป็นภายนอกเลย อันเป็นเบื้องต้น

แห่งการปฏิบัติธรรมแท้ๆ ซึ่งเบื้องกลางนั้นยังมีภายนอกเลย แม้
ที่สุดขั้นปลายก็ต้องมีภายนอกสัมผัสอยู่ด้วย เป็นธรรมะ ๒ เสมอ

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติเข้าไปอยู่แต่ภายในโดยลัด ไม่มีเบื้องต้น
จึง“ผิด”การปฏิบัติตามลำดับชัดๆ เพราะขาด“กาย”ในส่วนที่เป็น
ภายนอกให้ปฏิบัติด้วย มันก็ไม่บริบูรณ์ครบ

ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “เทว ธัมมา ทวเณนะ เวทนายะ
เอกัสมิสสรณา ภวันติ = ธรรมสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกัน
กับเวทนา โดยส่วนสองๆ (ในพระไตรปิฎก แปลกันไว้ว่าอย่างนี้)”

“เทว ธัมมา”นั้นแปลว่า ธรรมะ ๒ ซึ่งจะเริ่มด้วยเท่าไรก็ตาม
เมื่อถึงขั้นจะตัดสินสุดท้ายก็ต้องมาถึง“ธรรมะ ๒”เสมอ จึงจะ
เป็นรอบสุดท้ายที่จะตัดสินเป็น“ขั้นสุดท้าย, ตอนจบ”(final)กันได้

ดังนั้น ในทุกข์-สุขของคน ในดี-ชั่วของคน ในความควร-ความ
ไม่ควรขององค์ประกอบนั้นๆ จึงต้องเป็นธรรมะ ๒” นั้นแหละ

เมื่อจะตัดสิน“สุข-ทุกข์”เป็นที่สุดจึงเจาะไล่เรียงรู้ลงไปให้ถึง
“เวทนาในเวทนา” จาก“เวทนา ๒-เวทนา ๓-เวทนา ๕-เวทนา ๖-
เวทนา ๑๔-เวทนา ๓๖-เวทนา ๑๐๘”

เวทนา ๒ คือ กายิกะ กับ เจตสิกะ

เวทนา ๓ คือ สุข-ทุกข์-ไม่สุขไม่ทุกข์

เวทนา ๕ คือ น้ำหนักของความรู้สึกสุข-ทุกข์ที่เกี่ยวกับ
ภายนอก(นี้..เวทนา ๒ แล้ว) และน้ำหนักของความรู้สึก“โสมนัส-
โทมนัส”ที่เกี่ยวกับภายใน(นี้..เวทนาอีก ๒ ก็เป็น ๔)

สุดท้าย ก็คือ “ไม่สุข ๑-ไม่ทุกข์ ๒ ต่อมาไม่โสมนัส ๓-ไม่
โทมนัส ๔ สุดท้ายก็..กลางๆ ๕”(ก็เป็นอันครบ“เวทนา ๕”ด้วยประการฉะนี้แล)

เวทนา ๖ คือ อารมณ์หรือความรู้สึกที่เกิดจากการสัมผัสของรูปกับนาม ได้แก่..ตากับรูป,หูกับเสียง,จมูกกับกลิ่น,ลิ้นกับรส,กายกับสัมผัสเสียดสีภายนอก-ภายใน,ใจก็ยังสัมผัสกระทบกับใจอยู่ในภายในเกิดอารมณ์ในภายใน จะน้อยปานใดก็ตาม ทั้งหมดล้วน ต่างแยกเกิด“สุข”ก็ได้ แยกเกิด“ทุกข์”ก็ได้ แยกเกิด“ไม่สุข-ไม่ทุกข์”ก็ได้ อย่างใดอย่างหนึ่งทั้ง ๓ ประเด็น แต่ละครา

ซึ่งคนทุกคนล้วนมี“เวทนา”ที่เกิดจาก“สัมผัส”เช่นนี้ทั้งนั้น

ก็เป็น“เวทนา ๑๘” คือ อารมณ์หรือความรู้สึกที่เกิดจาก “อายตนะ ๖” ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ กับ “อารมณ์(เวทนา) ๓” สุข,ทุกข์,ไม่สุขไม่ทุกข์”(อายตนะ ๖ คูณ อารมณ์ ๓ ก็เป็นมโนปริจาร ๑๘)

สำคัญที่สุด คือ ต้องมี“สัมผัส”ของ“รูปกับนาม”จึงจะเกิด“เวทนา” แล้วศึกษา“สุข-ทุกข์”ที่เป็น“เวทนา”นี้เองเป็นสำคัญ

ถ้าไม่มี“ทวารภายนอก”ที่สัมผัสกันต่อเนื่องให้เกิด“เวทนาภายใน” ก็ไม่มีภาวะ“ความจริง”ของ“สุข-ทุกข์”ให้ศึกษาเด็ดขาด

ดังนั้น การ“หลับตา”ปฏิบัติ จึงเป็นการปฏิบัติที่ไม่มี“ลัจจะของเวทนา ๖”อันจะใช้ในการศึกษาปฏิบัติ“อริยสัจ ๔”ได้บริบูรณ์

เพราะ“หลับตา”ปฏิบัติ ก็จะเหลือแต่ทวารภายในคือ“ใจ”อย่างเดียว จึงเป็นการศึกษาพิการ ไม่ครบถ้วน“อายตนะ ๖”และ“เวทนา ๓”เป็น“มโนปริจาร ๑๘” คือ “ลัจจะ(ความจริง)”ที่ประเสริฐ(อริยะ) ที่เรียกกันว่า “อริยสัจ ๔”นั้นแล

มี“สัมผัส”จึงจะเกิด“อายตนะ”ให้ศึกษา“มโนปริจาร ๑๘”ได้แท้

ซึ่งได้แก่... “อายตนะ ๑” ตากระทบรูปจะเกิดสุขก็ได้-จะเกิดทุกข์ก็ได้-จะเกิดไม่สุขไม่ทุกข์ก็ได้ นี่คือ ๓ ที่ ๑ เกิดเป็น“เวทนา ๓”

“อายตนะ ๒” หูกระทบเสียง จะเกิดสุขก็ได้ จะเกิดทุกข์ก็ได้
จะเกิดไม่สุขไม่ทุกข์ก็ได้ นี่คือ ๓ ที่ ๒ รวมเป็น“เวทนา ๖”ขึ้นมา

“อายตนะ ๓” จมูกกระทบกลิ่น จะเกิดสุขก็ได้ จะเกิดทุกข์ก็ได้
จะเกิดไม่สุขไม่ทุกข์ก็ได้ นี่คือ ๓ ที่ ๓ รวมเป็น“เวทนา ๙”ขึ้นมา

“อายตนะ ๔” ลิ้นกระทบรส จะเกิดสุขก็ได้ จะเกิดทุกข์ก็ได้
จะเกิดไม่สุขไม่ทุกข์ก็ได้ นี่คือ ๓ ที่ ๔ รวมเป็น“เวทนา ๑๒”ขึ้นมา

“อายตนะ ๕” กายกระทบภายนอก จะเกิดสุขก็ได้ จะเกิด
ทุกข์ก็ได้ จะเกิดไม่สุขไม่ทุกข์ก็ได้ นี่คือ ๓ ที่ ๕ รวมเป็น“เวทนา
๑๕” ขึ้นมาแล้ว

“อายตนะ ๖” มโนภายในจะกระทบธรรมะภายในเองแล้วเกิด
โสณัสสก็ได้ จะเกิดโทมนัสก็ได้ จะไม่เกิดโสณัสส-ไม่โทมนัสก็ได้ นี่คือ ๓
ที่ ๖ รวมเป็น“เวทนา ๑๘”ขึ้นมา

ฉะนั้นแลเรียกว่า“มโนปวิจาร ๑๘”

“มโนปวิจาร ๑๘”นี้แหละสำคัญยิ่งนัก ที่จะยืนยัน ว่า ผู้ปฏิบัติ
ใดปฏิบัติจนเกิด“ผลโลกุตระธรรม” และมี“วิปัสสนาญาณ” สามารถ
ปฏิบัติให้เกิด“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘”ได้ หรือไม่มีก็ตรงที่ต้องหยั่งรู้
“มโนปวิจาร ๑๘”นี้เป็นเครื่องชี้ว่า เข้าข่าย“อาริยบุคคล”ตรงนี้

เคหสิตเวทนา ๑๘ คือ โลภียามณ เป็นอาการอย่างไร? ผู้
ปฏิบัติสามารถหยั่งรู้แจ้งจริงชัดเจน แล้วปฏิบัติ“ปหาน ๕”ให้เกิด
ผล เมื่อเกิดผลได้ก็อ่าน“อาการ”ออกมา ลด ละ จางคลายได้จริง
หรือเปล่าก็อ่าน“เวทนา”หรือความรู้สึกลงของตนให้ได้ หากทำได้
อ่านชัดเจนของตนว่า“ทำได้” น้ำหนักของโลภีรสลดลงจริงๆ
และที่สุด“ดับสนิทจริงถาวร”ได้จริง ก็เกิด“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘”

เวทนา นี่เองที่เป็น“ฐาน”เรียนรู้แล้วปฏิบัติให้บรรลุเข้าชั้น “เนกขัมมลิตอุเบกขาเวทนา”ในตนให้จริง จึงจะได้สัมผัสอารมณ์ที่“ว่าง จากสุข-ว่างจากทุกข์” อันเป็น“ฐาน”ของอารมณ์นิพพาน

ผู้ปฏิบัติสำเร็จอารมณ์นี้ได้เอง ก็จะมี“รู้”รู้แจ้งรู้จริงอารมณ์นิพพาน ซึ่งเป็นอารมณ์แห่ง“ความจริงอันวิเศษ(ปรมาตถสัจจะ)”นี้ได้เอง

ก็ล้วนเป็น“ปัจจัยตั้ง”ของตนเองทั้งสิ้น

ถ้าผู้ใดสามารถสัมผัสภายนอก-ภายในแล้วมี“เวทนา ๑๘” อันเกิดจาก“อายตนะ ๖ กับความรู้สึก ๓ (สุขเวทนา-ทุกขเวทนา-อุทกขมสุขเวทนา) แล้วสามารถปฏิบัติทำเวทนาในตนให้เกิด“เนกขัมมลิตเวทนา”(ออกจากโลกียะได้จริงดังสาธยายมานี้ ก็คือ ผู้มี“ปัจจัยตั้ง”

และแยก“ความแตกต่าง(เพศ, ลิงคะ)ของอารมณ์”ได้ว่า อย่างนี้ คือ “ความรู้สึกที่เป็นเคหสิตเวทนา”ชื่อว่า“โลกียะ” ยังปรุงแต่งกัน เกิด“รส ๒” คือ “รสแท้”ก็มี กับ“รสเท็จ”ก็มี

และสามารถทำให้“รสเท็จ”จางคลาย ที่สุด“ดับสนิท”ถาวร ยั่งยืน ฯลฯ ได้จริง

เราก็จะเห็น“ความต่าง”(ลิงคะ, เพศ)ของ “ธรรมะ ๒” โลภียก็อย่างนี้ๆแหละคือโลกียะ และ“ความว่างสนิทจากโลกียะ”คือ ดับสนิท คือ ไม่มีรสโลกียะแล้วสนิทจริงถาวรยั่งยืนแท้ นั้นมันเป็นอย่างนี้ๆเอง หนอ“โลกุตระ”

ผู้ปฏิบัติเองจะเห็นความต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเอง ว่า “ความรู้สึกะนี้ๆอย่างนี้ๆ เป็นความรู้สึกที่เป็นเนกขัมมลิตเวทนา” เป็นโลกุตระ เพราะทำให้เกิด“รสแท้”รสเดียว และที่สุดเหลือ“รสแท้ รสเดียว”ได้ รสเท็จ“ดับ”ไปได้จริงเท่านั้นนะ(ไม่ใช่ดับเวทนาไปทั้งหมด)

มีรสแท้”รสเดียว” ซึ่ง“รสแท้จ”ได้ปฏิบัติอย่างลั้มาปฏิบัติจนกระทั่ง“รสแท้จ”หายไปจากจิตใจแล้ว จึงมี“รสแท้”รสเดียวเท่านั้น “ไม่มีรสแท้จ”อยู่ในใจแล้ว ถ้าทำได้ชั่วคราว ก็ยังไม่เป็น“อนาคามี”แท้จนกว่าจะมี“รสแท้”ในจิตใจได้“เที่ยง” ไม่มี“รสแท้จ”เกิดในจิตอีก จึงจะเป็น“อนาคามี”เที่ยงแท้ ที่จริง

แล้วกำจัด“ส่วนที่เหลือ”อันเป็น“ฐิละของ”สุดทำยในตัวเอง ออกจากจิตให้หมดสิ้นอย่างถาวรเที่ยงแท้จึงจะเป็นอรหันต์
ตั้งหลักดีๆ ฟังใหม่อีกที...

ผู้เริ่ม“เห็น”(ปัสสะจิตใจตนเอง และสามารถเริ่มทำให้“กิเลสลด-
ละ-หน่ายคลายลงได้จริง” ผู้นี้เริ่มเข้าสู่กระแส“โสดาบัน”

สามารถทำให้ลดลงได้มากขึ้นๆ ก็เป็น“สกิทาคามี”ไปตามลำดับ
ยังสามารถทำให้“รสแท้จ”ดับหมดสิ้นไปได้ในส่วนที่เป็น
“ภายนอก”เด็ดขาดแล้ว ก็เป็นผู้เข้ากระแส“อนาคามี”

ซึ่งจะต้องเรียนรู้ถึง“เวทนา ๑๐๘”ที่เดียว จึงจะรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“อาการหรือความรู้สึก”ต่างๆครบถ้วนกระบวนการธรรม ที่
มันสังขาร-สังเคราะห์กัน แล้วจึงจะสรุปผลบวกลบคุณหารออก
มาได้เป็นผลจบสุด

ซึ่งไม่ใช่ปฏิบัติตัดทวารภายนอก ๕ ไม่รับสัมผัสไปหมดทั้ง ๕
ทวาร แล้วหลบเข้าไปอยู่ในภวังค์ทวารเดียวเท่านั้นเป็นเด็ดขาด
นั้นยังเป็นการปฏิบัติที่“มิฉฉาปฏิญญ” ผู้“หลับตา”ปฏิบัติไ้ตรงต่อ
...เห็นชัดขึ้นมั้ย?

ผู้เน้นการปฏิบัติเอาแต่“หลับตา”มุงฟุ้งฟุ้งจิตจลจล กดเข้าไป
ให้เกาะติดเข้าไปอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ที่เรียกว่า“กสิณ” แล้วก็ดับ

“ความรู้สึก”หรือสร้าง“ความรู้สึก”ของตนให้อยู่เฉพาะกับสิ่งนั้น หรือยึดเอาภาพสิ่งนั้นมาไว้ในจิตของตน เป็นอาการของ“ความเป็นหนึ่งเดียว” แล้วหลงผิดว่า ฉะนั้นคือ“อาการของเอกัคคตาจิต”

มันก็เป็น“ความเป็นหนึ่ง”อย่างหนึ่งที่รีบด่วน“ดับจิต”ลงไป ก่อนที่จะมี“ธาตุจิต”แข็งแรง-มีประสิทธิภาพทั้ง“ลหุตา-มฤตา-กัมมัฏญตา-กายวิญญูติ-วชิวิญญูติ”(ภิกขุรูป ๕)และยังไม่สมบูรณ์ด้วยความมี“ลักษณะรูป ๕”คือ “สามารถทำตาย-ทำดับได้เด็ดขาด”(อภินิโร) และแม้จะให้“เกิดเองอีกก็ได้”(อุปจยะ) จะเกิดต่ออีกหรือไม่ต่ออีก (สันตติ)ผู้นี้มีประสิทธิภาวะลัมบูรณ์จริง

ที่สุด สิ่งใดๆที่ยัง“มี”หรือยัง“เกิด”ย่อมไม่พ้น“ชรตา-อนิจจตา” ผู้นี้ชัดเจนแจ่มแจ้งใจตนคืออย่างไม่ลับสน ไม่นวนกอีกแล้ว

เห็นมัยว่า “ความเป็นหนึ่ง”(เอกัคคตา)ของจิตชนิดที่ไม่ครบรอบ บริบูรณ์ลัมบูรณ์ถ้วน เพราะรีบรวบรัดนั้นไม่ใช่แบบพุทธ

ซึ่งสำคัญมาก ว่า มันไม่ใช่“ความเป็นหนึ่งแบบพุทธ” กล่าวคือ มันเป็น“หนึ่ง”อีกแบบ“หนึ่ง”ที่ไม่“รู้รอบ”ไม่รู้ละเอียดในภาวะที่มี ทั้งส่วนที่“มี”(ทั้ง‘อตถิ,โหติ’) และทั้งส่วนที่“ไม่มี”(ทั้ง‘นตถิ,น โหติ’)อย่าง บริบูรณ์ลัมบูรณ์ชนิดที่มี“ธาตุรู้”ตรวจรู้ตามหน้าที่ของ“จิตนิยาม”แท้ๆ

ผู้นี้“รู้จักรู้แจ้งรู้จริงทุกสรรพสิ่ง”จริงๆ ไม่มีอะไรเหลือ(อนุปาทิ เลสะ) ยังไม่ได้

ผู้มีความรู้ หรือความเข้าใจอย่างนี้ จึงยังเข้าใจ“ความเป็นเอกัคคตาจิตแบบพุทธ” ผิดไปแน่แท้ หรือเข้าใจยังไม่ได้

เพราะยังเอนเอียงไปข้างอยู่ใน“ภพ” มากไป “สะกดจิต”ของตน (ทำสมาธิหลับตา)มากไป กว่าทำ“การวิเคราะห์วิจัย”(analysis)

กลายเป็นผู้มี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”ที่ไม่บริบูรณ์เพราะทำโพชฌงค์ ๗ กับปฏิบัติมรรค ๗ องค์น้อยไป มัวแต่“สะกดจิต”หรือทำ meditation มากไป นั่นเอง

ผู้ไม่มีความรู้ในการสะกดจิต ย่อมไม่รู้ และจะไม่เชื่อว่า ที่พูดนี้เป็นความจริง ว่า ที่พากัน“หลับตา”ปฏิบัติ นั่นคือ “การสะกดจิต”ของตนเองแท้ๆ ไม่ใช่“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”อันเป็น“โลกุตระธรรม ๓๗” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้เลย (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

จะไม่อุกคิอะไรเลย ก็ยังหลงงมอยู่กับแบบที่ตนเชื่อว่าดีว่าใช่ต่อไป เหมือนที่ชาวพุทธทั้งหลายทุกวันนี้ได้หลงผิดกันสนิทแล้ว

แม้ได้ยิน“คำติง”นี้ก็ไม่สะอึกใจอะไร ไม่อุกคิใดๆ ได้ยินแล้วก็โยนทิ้ง ผ่านเลยไป ไม่สนใจ ไม่แยแส

โดยเขาจะหมั่นพยายามอยู่ในใจว่า ที่ผู้พูดตังอยู่นั้นเป็นผู้ไม่รู้เรื่อง“สมาธิ”ไม่รู้เรื่องการปฏิบัติธรรมตาม“ทิฏฐุปาทาน”ของเขา หรือตาม“สัลลพตูปาทาน”ของเขา

เพราะยึดถือ“ทิฏฐิของตน” ยึดติด“สืลพรตหรือวิธีการที่ตนเองปฏิบัติ”อย่างยึดมั่นถือมั่นแล้วเด็ดขาด ไม่มี“ปรโตโฆสะ” คือ ไม่เปิดใจรับรู้ของคนอื่น ก็จะจมงมอยู่กับ“ของเดิม”ที่ตนใช้ปฏิบัติตามเดิมที่ตนทำมาแล้ว ได้ผลอย่างไรก็ได้ ไม่ใช่เป็นพุทธแบบเราไง!

(จบฉบับที่ ๓๑๗)

ฉบับที่ ๓๑๘ มกราคม ๒๕๖๐

ฉบับที่แล้ว ๓๑๗ ผู้เขียนได้สาธยาย“มูลสูตร ๑๐”มาถึงข้อ(๓) คือการปฏิบัติธรรมของพุทธต้องมี“ผัสสะ ๖”เสมอ รู้รูปรู้นามทั้ง

ภายนอกทั้งภายใน แล้วก็เรียนรู้วิจัยวิจารณ์อาการต่างๆของ“พลังงาน” ที่เป็น“จิตนิยาม”ของเราว่า “สติ”ก็สามารถเป็นใหญ่ทรงอำนาจ (อธิปไตย)คุมธาตุรู้ของเราอยู่ได้ทั้งนอกและใน และ“ปัญญา”ก็มีพลัง รู้ครอบถ้วน“อยู่เหนือ”(อุตตระ)เหตุปัจจัยทั้งหลายอย่างยิ่งแท้จริง

ทีนี้“มูลสูตร ๑๐”ข้อ(๔)ก็ได้แก่“เวทนา”เอง ซึ่งเกิดเมื่อมี“ผัสสะ” (ก็ผัสสะ ๖ ที่เป็นข้อ(๓)นั่นเอง) เมื่อ“ผัสสะ”จึงมี“เวทนา”ก็เป็นข้อ (๔)

“เวทนา”นี้แลสำคัญยิ่ง ที่ผู้ปฏิบัติจะต้องมี“เวทนา”(ความรู้สึก, อารมณ์)เป็น“กรรมฐาน” เป็น“ที่ตั้งแห่งการปฏิบัติเรียนรู้” และทำให้ เป็น“เวทนา๑”ให้ได้ ไม่ใช่ไปเอาแค่“ลมหายใจเข้า-ลมหายใจออก (อานาปานะ)”เท่านั้นเป็น“กรรมฐาน”

หรือยังไปหลงกำหนดจดจ่อเอาแต่ดินน้ำไฟลมที่เป็นวัตถุ ภายนอก เป็น“กรรมฐาน” ไม่เรียนรู้“เวทนาในเวทนา-จิตในจิต” ก็ยิ่งผิดทิศผิดทางไปใหญ่เลย เพราะมีฉันทวิภูษิตตั้งแต่คำว่า“กาย”

จึงไปสำคัญผิดว่าความเป็น“กาย”ไม่มีความเป็น“จิต-เจตสิก” มันก็ไม่มีความเป็น“เวทนา”อันร่วมอยู่ใน“กาย”ด้วยเลยเท่านั้นเอง เพราะไปเข้าใจผิดว่า “กาย”คือภาวะเดียว คือ “มหาภูต” คือ“วัตถุ”แต่ถ่ายเดียวไปเลย

การปฏิบัติจึงไม่เหลือ“เวทนา”ให้เรียนรู้หรือ“รู้ลึกในตน” ก็หมด“ฐาน”ที่จะปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้แน่นอน(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๖๔ ถึงข้อ ๘๙)

การปฏิบัติธรรม ไม่ใช่ไปทำที่“มหาภูต” หรือที่“วัตถุ” แต่ทำ ที่“กาย”ที่“จิต” โดยที่สำคัญสุดก็คือ“เวทนา”นี้แหละคือที่“ปฏิบัติ” และ“กาย”ที่ไม่มี“สัมผัส”ภายนอก ก็ไม่มี“เวทนา”ให้ปฏิบัติ

“เวทนา”คือ“ฐาน”ที่จะมีให้ปฏิบัติ เป็น“กรรมฐาน” แต่
ตนเองไปล้าลึงผิด ความเป็น“กาย”ที่ไม่มีส่วนของ“เวทนา”สนิท

มิหนำซ้ำ แม้แต่เข้าใจผิดแล้ว ยังทิ้ง“กาย”ที่เป็น“ภายนอกอีก
เป็นคนที่ไม่มี“กาย” เหมือน“วัว”ที่ไม่มีหนังหุ้มเลย ย่อมไม่มีที่เรียน
ไม่มีอะไรทั้งนั้น มีแต่ความสับสนร้อนจนเกินกว่าจะมีอะไร“อาศัย”
มาเป็นที่พัก มาเป็นที่เรียนรู้ ไปที่ละชั้นทีละตอน เป็นลำดับๆ

พอเข้าใจได้หรือยังว่า ความเป็น“กาย”คือ “ภาวะ๒”เสมอ
และคำว่า“กาย”จะมีอยู่ ใช้เรียกในการปฏิบัติอยู่ตลอด

ปฏิบัติ“กาย”ก็ต้องมี“๒”คือ“รูปกับนาม” ปฏิบัติ“เวทนา”ก็
ต้องมี“๒”ให้เรียนรู้จัดการ จึงจะทำ“เวทนา”จาก“๒”ให้เป็น“๑”ได้

“เวทนา๖”ก็คือ เวทนา๖ คู่ ที่ต้องเรียนทีละคู่ แล้วทำ“เวทนา
๒ ให้เป็นเวทนา ๑”(ทวยณะ เวทนายะ เอกสโมสธนา ภวันติ)

“เวทนา๑”นี้เองคือ “ความเป็นหนึ่งอันยิ่ง” ที่ภาษาทางพระ
ว่า “เอกกัคคตาธรรม” ภาษาก็แตกต่างจาก“เอกธรรม”ยิ่งแล้ว

จะเกิด“เอกกัคคตาธรรม”ได้ก็ต้องวิธีแบบพุทธที่ลัทธิมาทิลลิส

มิใช่เอาแต่“สะกดจิต”เข้าไปๆให้เป็น“เวทนา ๑”อย่าง
หลับตาทำกันอยู่เต็มวงการพุทธ ซึ่งหลงผิดกันไปจนกูไม่กลับนั้น

นั่นมันได้แค่“เอกธรรม” ไม่ใช่“เอกกัคคตาธรรม”เลย

และมีใช้“ไปหลงงมเอา“มโนมยอัตตา-อรูปอัตตา”ที่เป็นแค่
นิมิตอยู่ภายในใจด้วย

ต้อง“ลัทธิมาทิลลิส”กันให้ได้จริงๆ จึงจะปฏิบัติให้เป็น“ลัทธิมาปฏิบัติ”
ได้ผลธรรมแท้ จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เอกกัคคตาธรรม”ถ่องแท้เป็นจริง

ต่อมา“มูลสูตร”ข้อ(๕) ยิ่งความเป็น“จิตที่ตั้งมั่น”ที่เรียกกันว่า

“สมาธิ”นั้น ยิ่งเชิดชูเป็นหัวหน้า(ปมุข)แน่นอนเลย ทว่าประมุขนี้ ต้อง“สัมมาสมาธิอันเป็นอาริยะ”นะ เป็นสมาธิพิเศษจริงๆ ไม่เหมือน สมาธิอื่นๆสามัญทั่วไป ที่เรียกว่า meditation แค่นั้น แต่เป็น Supra concentration กันทีเดียว ที่ลืมหาคามี“สมาธิ”เป็น ๑ ตื่นเต็ม

โดยเฉพาะ“สติ”มูลสูตรข้อ(๖)นั้น ต้องมีพลังงานตัวเชื่อมต่อกับการทำงานรวมอยู่ครบพร้อมเป็นปฏิภาณลูกโซ่เชื่อมโยงอยู่ทั้งภายนอกกับภายใน เป็นต้นว่า “สติ”แล้วต่อไปก็มี“พลังงาน”ที่เป็นปัจจัยละเอียดอีกมากมาย เป็น..สติ-สมาธิ-ปัญญา มีกิริยาลืมหาคามีเห็นๆ

เช่น “สติ”แล้วก็ลัมปชัญญะ(ความรู้ตัว) แล้วก็ลัมปชานะ(ความรู้สึก) แล้วก็ลัมปัสสสติ(เห็น,พิจารณา) -ลัมปาทะติ(จัดแจง) และมีลัมปทาเลติ (ฉีก,ผ่า,ทำลาย) -ลัมปัสชชลิตะ(โหมโหม) -ลัมปัตติ(สิ่งอันเข้าถึงพร้อม) -ลัมปัตตะ(บรรลุ) -ลัมปัสชชลติ(รุ่งเรือง) -ลัมปันนะ(ถึงพร้อมแล้ว) ดังนี้

จึงชื่อว่า รู้ถ้วนรอบในความละเอียด ที่เล็กที่น้อย ทุกรายเม็ด กันทีเดียว ที่ผู้เขียน นำพยานุชนะบาลีมาไล่เรียงแค่นี้ ยังไม่ครบเต็มทีหรอก ยังมีอีก ซึ่งล้วนมีทั้งภายนอกกับภายในต่อเนื่องกันอยู่ไม่ขาดหายไปทั้งสิ้น

“สติ” จึงจะชื่อว่า มีพลังอำนาจบริบูรณ์ลัมบูรณ์ยิ่งใหญ่ เหนือ “โลก-โลภีย”ได้จริงๆ มีทั้งสติกายกรรม -สตวิจกรรม-สติมนกรรม

ข้อ(๗) “ปัญญา”(ความฉลาดลตกลิสและทำให้หมดกลิสจริง)นี้ ลึกซึ้งซับซ้อน ซึ่งต่างกันกับ“สัญญา”(ความกำหนดรู้ตามที่เป็นจริง) เพราะ“ปัญญา”เป็นธาตุรู้ที่มีศักดิ์สูงกว่า“สัญญา” แม้แต่เป็นความฉลาด“เฉโก”

ยิ่งความฉลาด“เฉโก”(ความฉลาดแกมโกง ฉลาดที่มีกลิสฉลาดยิ่งๆ ขึ้นกับ“ปัญญา” ยังมีศักดิ์ต่ำสูงต่างกันคนละโลก คนละทิศ กันเลย

พลังงานของ“จิตนิยาม”ทั้งหลาย ที่ได้สาธยายรายละเอียด
ของมันมาพอสมควรนี้จะ“เจริญหรือเสื่อม” จะเป็น“โลกียะหรือ
โลกุตระ” ก็ล้วนเกิดจาก“กรรม” อันมี“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”
โดยเฉพาะ“มโนกรรม”ภายในจิตนิยามนั้นแลที่เป็น“ประธาน”
ของ“กรรม”ทั้งหลาย

ที่ใคร“ทำ”ก็ของตน(กัมมัสสกะ) ตนเท่านั้นที่เป็น“ทายาท”
ของกรรมที่ตน“ทำ” แบ่งใครไม่ได้ “มรดกกรรม”ไม่ใช่วัตถุ เป็น
“นามธรรม”ที่มี“เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ”เป็นของตนๆ
แยกไปให้ใคร แบ่งไปให้ใคร ไม่ได้เด็ดขาด “รู้สึก”แทนกันก็ไม่ได้

ทีละคร“หลงโรง”หลงกันไปว่า“เจ็บปวดแทน”กันได้ แม่เจ็บ
ปวดแทนลูก เมียเจ็บปวดแทนผัว คู่รักเจ็บปวดแทนกัน ที่ต่างก็เคย
เป็นเคยมีกันมานั้น ล้วน“หลงผิด”กันทั้งนั้น เป็น“อารมณ์อุปาทาน”
เป็น“อารมณ์เท็จ”หยาบใหญ่ที่ตนยึดขึ้นมา“มีในตนเอง”ทั้งสิ้น

ด้วย“อวิชชา”ก็เกิดในอารมณ์ เป็นในความรู้สึกกันได้ ดังที่ผู้
อวิชชาทั้งหลายได้หลงเป็นกันมาแล้วนั่นเอง ตั้งแต่“โอฬาริก
อัตตา”พาให้เกิดทุกข์ ให้เดือดร้อนกันอยู่ในสังคมมนุษย์ตลอดกาล
“อัตตา ๓”ก็ไม่รู้จัก ก็กำจัด“อัตตา”กันไม่ได้แม้อัตตาเดียว

“เทวนิยม”ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา,อาตมัน”

หากผู้ใดยัง“อวิชชา”ก็จะมี“สังขารธรรม”ที่เป็น“อุปาทาน”
ต่างๆนี้อยู่จริง ก็หมดสิ้นโคกะปริเทวะทุกขะโทมนัสอุปายาสะไม่ได้
หรือสิ้น“ภพ”จบ“ชาติ”กันไม่ได้แน่นอน ก็ยังคงเป็นทาส“เทว” ไม่
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กรรม”ใน“วิบาก”ใน“กรรมเป็นของของตน”แน่
ที่เป็น“สุกต”หรือ“ทุกกฎ”อันเป็น“กรรมที่ทำไว้แล้ว” ก็สั่งสม

ลงเป็น“วิบาก”นั่นเอง(สุดทุกภวนัง กัมมานัง ผลัง วิปากโก)ก็เป็น“สัตว์”ผู้
ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เหตุ” คงความเป็น“เหตุนิยม”กันต่อไป

ทั้งที่พาเกิดในภาวะเป็น“ชีวิตสัตว์”มีองคาพยพเป็นร่างเป็น
กาย ทั้งที่พาเป็นสุข-ทุกข์ เป็นดี-ไม่ดี เป็นเจริญ-เสื่อมทรม ฯลฯ

แม้คุณทุกคนตายลง“กรรม”นั้นแหละจะเป็นตัวทั้ง“นำพา”ทั้ง
“จัดการ”คุณ(กัมมโยนิ)ไปตาม“พลังกรรม”ของคุณที่คุณยึดมั่นสั่งสม
ไว้จริง เป็น“นรก” เป็น“สวรรค์”ตามอวิชชาของคุณ (ไม่ใช่ของพระเจ้า)

คุณตายลงเมื่อใด เมื่อนั้นหลีกเลี่ยงไม่ได้แล้ว คุณก็ต้องไปตาม
“กรรม”ที่คุณทำไว้เองทั้งหลาย “นรก”ต่ำชั่วหนึ่กหนาสาหัสจึงมีจริง
เพราะเป็น“อนุสัย”ที่สั่งสมด้วย“อวิชชา” เป็นไปตามพลังกรรมที่แท้

“นรก”หรือความเป็น“ผี,ชาตาน”ซึ่งจะต่างจาก“สวรรค์”อัน
เป็น“รลเสพ”ที่เกิดจาก“สัมผัส๖”เป็นเหตุปัจจัยหลัก ที่มีอาภัง

คนทีตายไปแล้วเหตุปัจจัยหลัก คือ “ทวาร ๕”ไม่มี ดังนั้น“รล
เสพ”ที่เกิดจาก“ทวาร ๕”ก็มีไม่ได้ แต่ผู้“อวิชชา”ยอม“ไม่รู้สัจจะ”
ดังกล่าวนี จิงหลง“ดินรนแสหา”อยู่เพราะ“อวิชชา”แท้ๆ

“ความดินรนทวนทวยแสหา”นี้เองคือ“นรกอเวจี-ผี,ชาตาน”

ที่คนทุกคนผู้ยัง“อวิชชา” ก็เป็นอยู่จริง

แต่ไม่รู้“ตัวเอง(อัตตา)!!!!” ที่ตนเองเป็นอยู่แท้ๆ ตนเองก็จมอยู่
กับ“ความเป็น”นี้นั้นแหละ แต่อวิชชา คือ ไม่รู้“ตนเอง”เลย

“เหตุนิยม”จึงไม่รู้จักรู้“ผี,ชาตาน” ไม่เคยสนใจที่จะเรียนรู้ความ
เว่าร้อนเลวร้าย อันเป็นตัว“ร้าย”แท้ๆนี้กันจริงจิงเหมือนชาวพุทธ

ผู้“ไม่รู้”คือ“อวิชชา”ในเรื่อง“นรก”หรือ“ผี,ชาตาน”จึงมงาย
หลงจมอยู่กับ“มายา”ที่รู้สึกเองวาคือ“สวรรค์” แท้ๆคือ“นรก!”

คนตกอยู่ใน“นรก”จึงไม่มีทางรู้“ตัวเอง”หรอก เพราะอวิชชา
“นรก”ในคนตายที่อวิชชาจึงยังเป็น“จริง”กว่า“สวรรค์”ในคนเป็น
เพราะ“สวรรค์”ต้องมี“สัมผัส”เป็นหลัก มันเป็น“อุปาทาน”ทั้ง
ในคนเป็นและคนตาย ที่ยังมี“ต้นหาคทานัน ปริตลลิต วิปณทิตเมว”
อยู่ใน“เวทนา”ของตนทั้งนั้น (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๑ ถึงข้อ ๖๓)

นั่นคือ ยังเป็นผู้มี“ความแสบหาของต้นหา(ต้นหาคทานัน ปริตลลิต)”
และยังเป็น“ความดีนรของคนที่ต้นหา(วิปณทิตเมว)”
เพราะยังมี“อวิชชา” แถมไม่เรียนรู้ในขณะที่มี“สัมผัส”เสียอีก
ผู้มี“วิชชา”จึงจะหมด“ความไม่รู้(อวิชชา)” และ“ไม่หลง(โมหะ)”ใน
ความเป็นความมีอยู่ของสรรพสิ่งทั้งหลาย ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”

ผู้พ้น“อวิชชา”จึงจะไม่หลงใน“สัมผัส” และไม่หลงในความ
เป็น“ธาตุ-ขันธ-โลก-อัตตา ฯลฯ”ทั้งปวง

นี่คุณยังมี“ชีวิต”อยู่นะ!!! คุณยังไม่ได้ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”
ไปแล้วดอกนะ!! คุณเรียนรู้ได้ในขณะมี“ชีวิตเป็นๆ”นี้แหละ

หรือแม้“ชีวิต”ยังเป็นๆนี้ “กรรม”ก็เป็นตัวสำคัญที่พาคุณเป็นไป
โดยแท้(กัมมโยนิ) ไม่มีอะไรมีอำนาจจัดการตัวคุณเท่ากับ“กรรม”(กัมมัสส
โกมติ-กัมมทยาโย-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ)

คุณเป็นสัตว์โลกนะ มี“พลังงานระดับจิตนิยาม”แล้ว คุณมี
พลังงานนี้จริง อันเป็นพลังงานที่มีคุณสมบัติยิ่งกว่า“พิชนิยาม”จริง
ขณะนี้คุณมีทั้ง“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ” คุณจะปฏิเสธ
ว่า คุณเป็น“พิชนิยาม”ไม่มี“เวทนา” ไม่มี“วิญญาณ”ไม่ได้หรอก

แม้“พิชนิยาม”ก็มี“สัญญา”แล้ว แต่ยังไม่มี“เวทนา-วิญญาณ”
ซึ่งคุณจะไปบังคับ“พิชนิยาม”ที่มีแค่“สัญญา-สังขาร”ให้มี

“เวทนา-วิญญาณ”ก็ไม่ได้ อีกแหละ ไม่ใช่“ฐานะ”ที่จะเป็นไปได้

หรือคุณจะทำเอา“สัญญา”ของคุณ(สัญญานี้แหละคือ“ภพอดีต”ความจำ) ไปทิ้งที่ไหนก็ไม่ได้ เพราะ“กรรม”ของคุณ คุณ“ทำ”จริงๆใช่ไหม? ไม่ใช่“ไม่ได้ทำ” “กรรม”เป็นอันทำนะ! มันเกิด“สัญญา”แล้วจริงๆ

“สัญญา”คือสิ่งที่บันทึกไว้เป็น“ความจำ”อันอยู่ใน“จิตนิยาม”

คุณจะทำเป็น“ลืมอดีต-ทิ้งอดีต”ก็คือ“ผลกรรมของคุณ” อันเป็น“กัมมัสสกะ”มาแล้วได้ ก็ชั่วระยะหนึ่งเท่านั้น แต่“กัมมัสสกะ”ไม่หายไปไหน มันเป็นของคุณ(อนุสัย)อยู่ คุณต้องรับมรดกกรรมของคุณอยู่นั่นเอง แม้จะ“ลืมไป”ก็ไม่ใช่“สัญญา”ของคุณสิ้นสูญไปด้วย ลืมได้..แต่ก็ระยะๆหนึ่ง เร็วบ้าง นานบ้าง สำหรับ“จิตนิยาม”

“จิตนิยาม”ที่ยังไม่มีคุณวิเศษถึงขั้นอรหัตต์ ก็ไม่มีประสิทธิภาพ“สลายอตตะ”เองได้ หรือแม้คุณเป็นอรหัตต์แล้ว แต่คุณยัง“ไม่ทำปริญพพานเป็นปริโยสาน”ด้วยตัวเอง “อตตะ”ของคุณก็ยังอยู่ใน“วิภูฏสงสาร” คุณก็ยัง“มี”สัญญา”อยู่แน่นอน เพราะ“ชีวิต”นั้นมี“สัญญา”แล้วนะ! แม้แต่จะเป็นแค่“พินนิยาม”มันมี“สัญญา”แล้ว

หรือขึ้นคุณจะไปบังคับให้“พินนิยาม”ไม่มี“สัญญา”(การกำหนดรู้ของมัน)ก็ไม่ได้ และจะให้“สัญญา”ของพินนิยามมันเท่ากับจิตก็ไม่ได้

คุณเป็น“พลังงานระดับจิตนิยาม”แล้ว คุณก็ต้องมี“สัญญา”และ“ประสิทธิภาพแห่งพลังงานสัญญาขึ้นจิต”เท่าที่“คุณเป็นจริง”

ถ้าคุณไม่มี“สัญญา”ระดับ“จิตนิยาม”นี้ เท่าที่คุณเป็นอยู่ คุณก็ไม่ใช่“คน”คนนี้ ที่คุณสามารถทำ“สัญญา”ให้เป็น“พินนิยาม”ได้

“สัญญา”จึงเป็น“ภพอดีต”ของคุณ คุณจะไม่ว่าอย่างไรมันก็เป็น“ของคุณ”ตามลัทธิ เพราะ“กรรม”เป็นอันทำ แม้จะแค่“สัญญา”

แม้แต่“สัญญา”(อดีต)ของพีชนิยาม” มันก็มีของมัน คุณจะไป
ลบล้าง“ภพอดีต”ของ“พีชนิยาม”ใดๆเขาไม่ได้ จนกว่ามันจะถึง
ภาวะสลายตัวเขาเองตามเหตุปัจจัย และสมรรถนะก็มีเท่าของมัน

หรือ“สัญญา”ของคุณก็ดี คุณจะปฏิเสธก็ไม่ได้ จนกว่าคุณจะมี
สมรรถนะสามารถ“สลายพลังงานอัตตาของคุณ”ได้จริง ด้วย“วิชา”
ของพระพุทธเจ้า คือ “ปรินิพพานที่เป็นปริโยสาน”โน่นแหละ จึงจะ
สลาย“ตน”เองไปหมด “สัญญา”ก็สลายไปพร้อมกับ“อัตตา”ด้วย

เมื่อใดคุณจัดการ(อกสังขาร)สลาย“อัตตา”อันเป็น“ธาตุ-ขันธ”
สุดท้ายที่คุณสามารถ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้ เมื่อนั้นคุณจึง
จะแยก“ธาตุ-ขันธ”ของตนเองเป็น“อตุณิยาม”ไปได้สำเร็จเด็ดขาด
ไม่เหลือ“จิตนิยาม”อะไรแล้ว “อัตตา”เราก็สลายหายไปนิรันดร์

ในขณะที่คนผู้ใดปฏิบัติตนบรรลु“วิมุตติ”แล้ว ก็เป็น“อมต
บุคคล” ผู้จะเกิดหรือจะตายเองได้ เป็นผู้มีสิทธิ์บำเพ็ญโพธิสัตว์-
ภูมิต่อกันได้ หรือจะทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ให้แก่ตนก็ได้

ขณะนี้คือ คุณวิเศษของ“อรหันต์”ทุกองค์ที่มีจริงเป็นจริง

หากคนผู้ใดยังแยกขันธ์แยกธาตุจิตตนเองไม่เป็น และ
ไม่สามารถทำ“จิตนิยาม”ของตนให้เป็น“อตุณิยาม”ดังกล่าวนี้
สำเร็จ ผู้นั้นก็เป็น“อรหันต์”ไม่ได้ คนผู้นี้ก็จะยังมีสุข-มีทุกข์ใน
ใจอยู่ ไม่หมดไปจากจิตใจ จะไม่รู้จัก“เทว” ไม่รู้จัก“ธรรมะ ๒ (เทว
ธัมมา)” และทำ“ธรรมะ ๒”ให้เกิดผล“ธรรมะ ๑”ไม่เป็น หรือไม่ได้
ตามคำตรัสพระพุทธเจ้าที่บันทึกไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐
ข้อ ๖๐ ที่ว่า “เทว ธัมมา ทูเยน เวทนาย เอกสโมสธนา ภวันติ”
คือ ทำ“เวทนา ๒ ให้เป็น“เวทนา ๑” ซึ่งเป็นการทำ“ฉาน”

แบบศาสนาพุทธสัมมาทิฐิถูกต้อง่องแท้สำเร็จผลกันจริงๆ

หมายความว่า คนผู้นี้“ทำใจในใจ”สำเร็จผล หรือสามารถทำ“ฌาน”แบบพุทธเป็น ซึ่งพัน“มิจฉาทิฐิ” จึงจะมีผลสำเร็จถึง“บุญ” คือ ชำระกิเลสจากสันดานสะอาดบริสุทธิ์(สันดานัง ปุนาติวิโรธติ)ได้ ตรงตามแบบพุทธศาสนาได้จริงๆแท้ๆ

ถ้าแม้คนที่ไม่“สัมมาทิฐิ”กันอย่างแท้จริง จะไม่สามารถทำ“ฌาน”ของพุทธได้เลยเป็นอันขาด แม้ได้ก็มีแต่“ฌานโลภีย”

ซึ่งหลงผิดไป“หลับตา”สะกดจิตทำ“ฌาน”แบบเดียรฉัตรกันไปเท่านั้น ก็ไม่อาจจะเป็น“ฌานแบบพุทธ”ที่สัมมาทิฐิไปได้

นั่นคือ ถ้าผู้ใดไม่สามารถแยก“กายในกาย(แยกรูป-แยกนาม,แยกภายนอก-ภายใน)”-แยก“เวทนาในเวทนา(แยกสุข-แยกทุกข์,แยกผลึก-แยกตูด,แยกแท้-แยกเทียม)”-แยก“จิตในจิต(แยกอาการของจิตที่แตกต่างกัน เช่น เจโตปริยญาณ ๑๖)”-แยก“ธรรมในธรรม(กุศลธรรม-อกุศลธรรม,โลกุตระธรรม-โลภียธรรม,รูปธรรม-นามธรรม,ทวารธรรม-สุจิตธรรม ฯลฯ แม้แต่“ธรรมนิยาม ๕)”ได้อย่างสัมมาทิฐิกันจริง ก็ไม่สามารถบรรลุธรรมถึงขั้นนิพพานแน่

การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ได้อย่างสัมมาทิฐิ และแยก“กายในกาย”-แยก“เวทนาในเวทนา-แยก“จิตในจิต-แยก“ธรรมในธรรม”ถูกต้อง่องแท้ จึงจะเป็น“โลกุตระธรรม”

โดยเฉพาะแยก“เวทนาในเวทนา”ที่เป็น“มนปวิจาร๑๘” อันมี“เคหสิตเวทนา ๑๘”เป็น“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘”ได้ จนกระทั่งปฏิบัติทำจิตให้เป็น“เนกขัมมสิตอุเบกขา”สำเร็จ คือ ทำให้กิเลสเป็น“๐”บริสุทธิ์บริบูรณ์ ทั้งใน“ปัจจุบัน ๓๖” และสั่งสมลงเป็น“อดีต ๓๖” และที่สุดแม้แต่“อนาคต ๓๖”ก็มั่นใจว่า ต่อให้มี“อนาคต”

ขึ้นเมื่อใด อีกเท่าใด ก็สามารถทำเวทนาของตนให้กิเลสเป็น“๐” ด้วยกระบวนการ“เวทนา ๑๐๘” สัมบูรณ์ได้จริง

อันคือ ทำ“เวทนาในเวทนา”โดยจัดการกับกิเลสที่เป็นเหตุให้เวทนาที่ยังเป็น“สุข”เป็น“ทุกข์”อยู่นั้น..เป็น“ไม่สุข-ไม่ทุกข์”หรือ“อุเบกขา”ได้ คือจัดการกับ“กิเลส”ให้เป็น“๐”ในขณะปัจจุบัน ๓๖”ผู้นั้นก็ทำ“เนกขัมมะ(การออกจากกิเลสทางและกิเลสอดีต)”ให้เป็นผลสำเร็จ ถึงขั้นบรรลุลหรรทุก“กาล ๓ (ปัจจุบัน-อดีต-อนาคต)” สามารถทำ“กรรม”ทุกกรรม ในทุก“กาล”ให้กิเลสเป็น“๐”ได้จริงเด็ดขาด

ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธจะสามารถแยก“ขันธ”แยก“ธาตุ”ว่ามี“ความแตกต่างกัน” แม้แต่ในความเป็น“ขันธ”ความเป็น“ธาตุ”ก็ยังมี“ความแตกต่างกัน”ละเอียดลออประณีตสุขุมยิ่งนัก

เช่น รูปแตกต่างจากเวทนา เวทนาแตกต่างจากสัญญา สัญญาแตกต่างจากสังขาร สังขารแตกต่างจากวิญญาณ เป็นต้น

ซึ่งจะต้องใช้“สัญญา” อาศัย“สัญญา”ที่มี“ความสามารถในการกำหนดหมายรู้”นี้ ๑ และมี“ความสามารถในการจำไว้”นี้อีก

๑ “สัญญา”นั้นทำหน้าที่“การกำหนดหมายรู้” เมื่อทำหน้าที่“กำหนดหมายรู้”แล้ว ก็จะตกผลึกสั่งสมไว้เก็บเป็น“ความจำ”อยู่ในตำแหน่ง“อดีต”หรือ“หน่วยความจำ-กองความจำ”ดังนั้นมันก็ต้องมีแท้ ตามสภาพที่เป็นจริงคือ“พลังงานแม่เหล็ก”ที่“พีช”ก็ดี “จิต”ก็ดีนั้น มันมีภาวะ“ธาตุแม่เหล็ก”อย่างที่ว่านี้จริง

จิตนิยาม และพีชนิยาม จึงมีพลังงานที่เรียกได้ว่า“สัญญา”

จะปฏิเสธ จะไม่เอา ก็ไม่ได้ แม้จะไม่เอา มันก็เป็น“ของมัน”ตามจริงของ“พีช” หรือของ“จิต”นั้น ที่มี“สัญญา”ขึ้นแล้วอยู่ดี

แต่“อุตุ”นั้นไม่มีพลังงาน(ตามที่ฟิสิกส์ยืนยัน)ที่เป็น“วิญญาน” มีแต่ความเป็น“สังขาร”ของเหตุปัจจัยที่ทำให้มันเป็น มันจึงเป็นแค่ธาตุ“อุตุ”อันเป็น..ความร้อน-แสง-เสียง-แม่เหล็ก-ไฟฟ้า เป็นต้น

“อุตุนิยาม”มีแต่พลังงานทางฟิสิกส์ที่ยังไม่มี“ชีวะ” ไม่มี“อัตตา”ที่เป็นประธาน(subject)ในตนเอง ยังไม่มีความเป็น“I”ในตนเอง ยังไม่มี“ISH”ที่ครอบคลุมเป็น selfish มีแค่สสารกับพลังงาน หรือมีแต่ nuclear fusion กับ nuclear fission พลังงานที่เป็นเหตุเป็นปัจจัยให้มันเกิดตามเหตุปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบ หากมีธาตุแม่เหล็ก มันก็มี“ลิทธิ”ดูดธาตุที่เป็นกลุ่มก้อนกันไว้ แต่ยังไม่มีความรู้“ตนเอง”ที่แยกวิเคราะห์ตนเองออก เพราะยังไม่มี“ปัญญา”

ผู้แยก“ตนเอง”หรือแยกความเป็น“เทว”ของตนเองไม่ได้ นี่แหละคือ“เทวนิยม” ผู้แยกแยะ“เทว”ไม่ออก ยังไม่มี“วิชา”

จึงไม่สามารถมี“วิชา”ใน“ปัจจุสมุปบาท”ตลอดทั้งสาย ก็มี“สังขาร”ที่“อวิชา” และอวิชาไปทั้งหมดตลอดสายของ“ปัจจุสมุปบาท” จึงไม่รู้ความเป็น“วิญญาน” เพราะไม่รู้จัก“เทว”

เพราะแยก“นามรูป”ไม่เป็น ไม่มีลิทธิที่จะมี“อายตนะ” ที่ต้องเรียนรู้ด้วย“ผัสสะ” ก็ไม่มี“ฐาน”เกิด“เวทนา”ให้ศึกษาภาวะ๒ อันคือ ภาวะ“กาย”เป็นต้น ที่เรียนรู้ได้ในตัวของตนเอง(สก)นี้เอง

นั่นคือ ผู้ไม่พ้น“ลักกายทิฏฐิ” จะเริ่มต้นรู้จัก“ลักกาย”ก็ได้ ซึ่งไม่สามารถมี“วิชา”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”ที่ลัษมาทิฏฐิ คนผู้นี้มีได้แค่“สังขาร”ที่เป็น“รูป”เป็น“ร่าง” รวมตัวกันอยู่แบบมหาภูต๔ หรือแบบฟิสิกส์ ยังไม่รู้ biota-biotin (การรูป๒ ซึ่ง เป็นธาตุที่เริ่มเป็นชีวะ เริ่มเป็นวิตามินเอช) ยังไม่มีความรู้ bio ยังไม่มี

ความรู้ความสามารถทาง biodynamics

ซึ่งเท่ากับเป็นผู้มี“ร่าง”มี“รูป” แต่ยังล้าคัมน์หมายรู้“รูป” กำหนด“ร่างตนเอง”ไม่ได้ เป็น“ตนเอง” ยึดการรวมขององคภาพพ ของ“รูป”ของ“ร่าง” เป็น self หรือเป็น ISH แต่ยังไม่“เห็นแก่ตัว” ถึงขั้นยึดจัดเข้าเขตจะต้องตั้งต้นเอามาเป็น selfish ยังไม่ยึดมั่นถือ มั่นความเป็นตัวตน(selfish) หนักแรงเหมือน“จิตนิยาม”

“การศึกษาเรียนรู้”ตามทฤษฎีของพุทธ จึงต้องใช้“สัญญา” กำหนดหมายรู้สิ่งทีประกอบกันอยู่ สัมพันธ์กันอยู่โดยสัมพันธ์ภาวะ ต่างๆกันจริงๆ และพัฒนาความรู้ชั้น“ปัญญา”อันเริ่มจาก“อัญญา”ที่ เป็น“ความรู้เบื้องต้นของ“โลกุตระภูมิ” ตามแบบวิธีของการปฏิบัติ ด้วย“องค์ ๖” ได้แก่ “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาผล-ธรรมวิชัย สัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-มรรคังคะ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๔)

“สัญญา”ที่สามารถแยก“กาย”แยก“จิต”ได้ จึงเป็นความสามารถ เบื้องต้นของการปฏิบัติธรรมของพุทธ ตามที่พระพุทธเจ้าให้เรียน รู้“มูลกรรมฐาน ๕”(กรรมฐานเบื้องต้นหัตถวิชัยแยกกายแยกจิต) ผู้นั้นจึงจะ สามารถศึกษาความเป็น“กาย”เป็น“จิต”ได้ไปตามลำดับ

จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทว”สมบูรณ์แบบได้ แม้ถึงที่ สุด“เทว”ผู้ยิ่งใหญ่ปานใดๆ ก็สามารถรู้ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”ไม่ลืกลับ

ผู้สามารถ“รู้”ความเป็น“กาย”อย่างสัมมาทิฐิจึงจะปฏิบัติ ธรรมแบบพุทธเจริญต่อไปได้ถึงขั้น“ไม่ลืกลับแล้วอย่างเป็นที่สุด(อ-รห+อันต=อรหันต)”ในความเป็น“เทว”ทุกขนาด ทุกคุณภาพของ“เทว”

และสามารถจัดการ“ดับเทว” หรือ“อยู่เหนือเทว”ได้แท้จริง ผู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอย่างนี้จึงจะบรรลุชื่อว่า“อรหันต์”

ผู้จะ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ต้องมี“สัญญา”เป็นตัวนำในการปฏิบัติ
ที่สำคัญยิ่งใน“นาม ๕”คือ เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ
และเรียนรู้ปฏิบัติอันมี“นาม ๕”นี้แหละคู่ไปกับความเป็น
“รูป ๒๘ (ได้แก่ มหาภูตรูป ๔ อุปาทายรูป ๒๔)”ที่เรียกว่า“นามรูป” หรือ
“กาย”นี้เอง คือ“ธรรมะ ๒”อันเป็น“เหตุ”เป็น“ปัจจัย”แก่กันและกัน
ใน“ปฏิจลสมุปบาท”ทั้งสาย จนกระทั่งบรรลุ“ผล”ได้ครบถ้วนตาม
กระบวนการ โดยมี“สัญญา”เป็นตัวกำหนดรู้ “ปัญญา”เป็นตัวรู้
แจ้ง “สัญญา”จึงเป็นตัวปฏิบัตินำมาก่อนเพื่อเกิด“ปัญญา”ตามที่
ได้สาธยายมาแล้ว แล้วจึงจะทำให้จิต“ไม่เป็นกาย” เป็นแค่“พิช”ได้

“อรหัต”จึงเกิดด้วยการสังสม“สัญญา”ทำงานกำหนดรู้อะไร
ต่ออะไรต่างๆที่ปฏิบัติด้วย“กระบวนการธรรม”ของพระพุทธเจ้า เจริญ
ขึ้นเป็น“ปัญญา”ตกผลึกเป็น“วิสัย”เก็บไว้ใน“อนุสัย”ของ“อารีย
บุคคล” เป็น“อารียอนุสัย”ตามฐานานุฐานะจริงของแต่ละท่าน

ผู้สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ถึงขั้น“ปัญญา”และ“ความรู้จริงยิ่ง”
ขั้น“ปัญญา”นี้ตั้งมั่นยังยืนถึงขั้น“นิจจัง-ฐวัง-สัสสตัง-อวิปริณาม
ธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปัง”ก็จะเป็น“ความจำได้หมายรู้”ที่ข้ามภพ
ข้ามชาติไม่ลืมกันง่ายๆ จาก“ความจำ”ขั้น“สัญญา”ก็มีเป็นสามัญ
สัตว์โลกแล้ว ยิ่งเป็นคุณวิเศษขั้น“วิชา”ก็ยังสามารถใช้งานเป็น
“ปุพเพนิวาสานุสติญาณ”ของพระอารียเจ้ากันได้จริงๆ

หากผู้ใดได้ฝึกหัดปฏิบัติตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าลัทธิ
ทิฏฐิถึงขีดถึงขั้นก็จะมี“ปัญญา”สังสมไว้ใน“สัญญา(ความจำ)”อีกที

ซึ่ง“สัญญา”นี้เองที่ข้ามภพข้ามชาติเป็น“สัญญาตญาณ”ก็
เป็นธรรมดาในสัตว์โลกอยู่แล้ว(สัตว์ทั้งหลายจึงเกิดมาก็มีสัญญาตญาณปกติ)

และสามารถเจริญเป็น“ญาณทัสสนะ”ขึ้นไป จนกระทั่งถึงขั้นเป็น“บุพเพนิวาสานุสติญาณ”(ญาณที่สามารถระลึกชาติข้ามภพข้ามชาติได้ตั้งแต่แค่ระลึกได้แบบโลกียะ ไปจนกระทั่งเป็นแบบโลกุตระ) จึงเป็น“วิชา”ที่คนทั้งหลายพึงศึกษาฝึกฝนเอา“สัญญา”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”ยิ่งขึ้น “สัญญา”จึงมีจริงเท่าบารมีของตนๆ ตามลัทธิจะที่ตนเพียร ผู้เรียนรู้และฝึกฝนจิต ก็จะสามารถทำ“การยอมรับกำหนดจำไว้”บ้าง “ไม่ยอมรับจำไว้”บ้าง ก็จะได้ตามความสามารถของแต่ละคน คนจึงมีความสามารถในเรื่อง“ความจำ”นี้ไปต่างๆ นัยะได้หลากหลาย คุณก็ทำจำได้บ้าง ทำเป็นลืมได้บ้าง บังคับตนเองสะกดได้ชั่วระยะหนึ่งๆบ้าง ก็ตามความสามารถหรือบารมีทั้งนั้น ซึ่งล้วนเป็น“ความจริง”ของ“พลังงาน”กับ“สสาร” อันเป็น“ธรรมะ ๒”ของ“สังขารโลก”ทั้งนั้น

ตราบที่“ธาตุ”ตั้งแต่ ๒ หน่วยจับตัวกันด้วยพลังงานนั้นๆ ด้วย“ความเป็นจริงของคุณสมบัติแห่งธรรมชาติ”นั้นๆ(ฟิลิกส์ ซึ่งมีแม่เหล็ก,ไฟฟ้า,ความร้อน,แสง,เสียง เป็นต้น) มันก็เป็น“ธรรมชาติ”ฟิลิกส์ที่ยัง“ไม่ใช่ชีวะ”นั้นๆตั้งแต่“อุตุนิยาม” กระทั่งเป็น“ชีวะ”ชั้น“พืชนิยาม” แล้วจึงจะพัฒนาขึ้นถึงขั้นเป็น“จิตนิยาม”

แล้วจึงมีพระพุทธเจ้าตรัสรู้“ธรรมนิยาม”นี้ที่เป็น“วิทยาศาสตร์ขั้นบริบูรณ์ ถึง“ธรรมนิยาม ๕”อันแยกได้เป็น“อุตุนิยาม-พืชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม” และสามารถจัดการได้ด้วยความรู้ความสามารถที่เป็นวิชาโลกุตระ(อภิสังขาร)”

ซึ่ง“พลังงาน”ที่จัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพเด็ดขาดตัวจริงนั้นก็คือ “กรรม”อันเป็น ๑ สุดยอดใน“ธรรมนิยาม ๕”

“กรรม” จึงเป็นตัว“ต้นกำเนิด”ของ“ต้นธาตุ-ต้นธรรม”ที่สามารถจัดการ“อัตตา”หรือ“วิญญาน”หรือ“เทว”ให้เป็น“ธรรมนิยามทั้ง๕”สำเร็จได้ตามต้องการ บริบูรณ์สุดเป็น“อมต”ยอดคน

ดังนั้น“คน”หรือ“มนุษย์”จึงเป็น“อมตยอดคน”ได้ด้วย“กรรม”

“ยอดคน”คือ คนที่ดีที่สุดแล้ว หากยังมีชีวิตอยู่ยังไม่“ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน” ก็ทำแต่“กรรมกุศล” ไร้“อกุศล”เด็ดขาด เพราะ“กิเลส”ตัว“กลี”ต้นเหตุไม่มีใน“จิตวิญญาน”นิรันดรแล้ว

และเป็น“อมตบุคคล”นั่นก็คือ เป็นผู้สามารถจัดการวิญญานให้“มีอยู่”หรือให้“สูญสลาย”เป็น“อุตุธาตุ”ไปเลยก็ได้ทั้ง๒นัย

เมื่อคนผู้้นั้นทำ“วิญญาน”ให้แยกธาตุเป็น“อุตุ”อันคือ ดินน้ำไฟลมไปแล้ว “วิญญาน”ก็สลายหายไป ไม่เหลือ“ธาตุวิญญาน”

นี่คือ การทำ“ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน” ซึ่ง“สิ้นสุดหมด”ความเป็น“อัตตา”หรือ“วิญญาน”ของคนผู้้นั้นไปนิรันดร

ศาสนาพุทธจึงสามารถทำ“วิญญาน”หรือทำ“อัตตา”หรือทำ“เทว”อันเป็นของตน ซึ่งเป็น“สิทธิ์”ของตน ให้หมดสิ้น-ดับสูญไปจากวัฏฏสงสารหรือสูญไปจากเอกภพมหจักรวาลอย่าง“อิสระเสรี”ได้ ไม่มีใครเป็น“เจ้านาย”จิตวิญญานของเราเลย

“เทว”ทั้งหลายประดามีในมหจักรวาล ก็คือ “จิตนิยาม”แท้ๆทั้งนั้น ย่อมเป็นเช่นเดียวกัน มีสิทธิ์ทำ“เทว”ให้ดับสูญไปเป็น“อุตุนิยาม”ได้ทุกความเป็น“เทว”หรือ“วิญญาน”

ดังนั้น ไม่ว่า“เทว”เล็กแค่ไหน ใหญ่แค่ไหน ต่างก็เป็น“เทว”หรือ“วิญญาน”เช่นเดียวกันทั้งนั้น ผู้มี“วิชา”จึงสามารถทำให้“วิญญาน”ที่เป็น“จิตนิยาม”ของตน แยกแตกสูญสลายไป

เป็น“อุตุ”ได้สำเร็จกันทั้งนั้น สำหรับผู้ศึกษาจนบรรลุอรหัตต์
หากมี“สัมมาทิฐิ”บริบูรณ์ก็สามารถปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ -
วิชา ๘”ให้บรรลุผลเป็น“วิมุตติธรรม”เป็น“อมตธรรม”ได้แท้
เพราะสามารถปฏิบัติ“ฌาน”ตามกระบวนการ“จรณะ ๑๕”
และสามารถทำ“บุญ”สำเร็จเป็น“อภิสังขาร ๓”ด้วย“กรรม”จริง ๆ
พระพุทธเจ้าตรัสรู้“ความจริง”นี้ด้วยพระองค์เอง แล้วนำมา
เปิดเผยประกาศให้มนุษย์โลกได้ศึกษาปฏิบัติบรรลุตาม สดุดยอด
ความรู้เรื่อง“กรรม-วิบาก”จึงเป็นความรู้ทุกสิ่งทุกอย่างใน
ความเป็น“อุตุนิยาม-พินนิยาม-จิตตินิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”
ซึ่งผู้รู้เรื่อง“กรรม”และสามารถทำ“กรรม”ให้บรรลุผลสำเร็จ
ใน“ธรรมนิยาม ๕”นี้ได้บริบูรณ์ถึงขั้น“วิมุตติ” ก็เป็น“อมตบุคคล”
ที่สามารถ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ถึงที่สุดแห่งที่สุดของความ
เป็น“อตฺตา(อัตมัน)”หรือ“เทว”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในความเป็น“วิญญาน”
ที่ชาว“เทวนิยม”เชื่อว่ามีอยู่“นิรันดร์”นั้น ให้“สูญสิ้นอตฺตา”ไปได้
ด้วยการแยกธาตุ“จิต”หรือ“วิญญาน”ของตนเองสำเร็จจริง

เมื่อตายลงชาติสุดท้ายที่ทำให้“กายแตกตาย(กายสละ เกหา)
ก็ทำลาย“ธาตุจิตหรือธาตุวิญญาน”ของตนเองให้หมดสิ้น“อตฺตา”
แยกเป็นดินน้ำลมไฟ กลายเป็น“อุตุธาตุ”ไปได้สำเร็จจริง

“วิญญาน”จึงมิใช่“อตฺตาหรืออัตมัน”นิรันดร์เด็ดขาด

จึงพิสูจน์ความเป็น“วิญญาน”ได้จริงว่า “วิญญาน”นั้นเป็น
ภาวะ“อิสระเสรีในตัวเอง” ไม่มีใครเป็น“เจ้าของวิญญาน”ใครได้
“ตนเอง”แท้ๆที่เป็น“เจ้าของวิญญานตนเอง” และตนเอง
จัดการทำให้“วิญญาน”ของตนแยกธาตุเป็นดินน้ำไฟลมไปได้แน่แท้

ผู้มี“วิชา”แท้จริงจัดการ“วิญญาน”ให้สูญสลายไปได้แท้จริง
คือ ผู้ไม่ใช่“ทาส”ใครใด ที่มีอยู่ในที่ไหน

แต่“วิญญาน”หรือ“อัตตา”นั้น เป็น“อิสระในตัวเอง”จริงๆ
ส่วนผู้ยัง“อวิชชา”นั้น“วิญญาน”ที่ก่อกำเนิดเป็นทาสของผู้อื่นได้
ที่สุดแห่งที่สุด หากใครยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาตมัน”ที่เป็น
“เทว”สัมมาทิฐิ ก็จะเป็น“ทาสพระเจ้า”อยู่ก็แท้จริง เช่นกัน
“พระเจ้า”ยังไม่รู้จัก“ตัวเอง”เลย ก็ไม่รู้จัก“นิพพาน”แน่แท้
นอกจากผู้มีความรู้ที่เป็น“โลกุตระ”สัมบูรณ์เท่านั้น ที่จะรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง และสามารถทำความเข้าใจ“ธรรมนิยาม ๕”ได้สำเร็จจริง

(จบฉบับที่ ๓๑๘)

ฉบับที่ ๓๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

เราได้พูดถึง“ธรรมนิยาม” ตั้งแต่“อุตุนิยาม”ซึ่งมันเป็นแค่
“พลังงาน”และ“สสาร”ที่เกิดตามยถากรรมของเหตุกับปัจจัยทำให้
มันเกิดมันเป็นมหาภูต ๔ คือ ธาตุ“ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ”ขึ้นมา

แต่“อุตุนิยาม”มันจัดสรรทำตัวเองให้“ตัวมันเอง”เป็นอย่าง
นั้นอย่างนี้ตามที่มันเองประสงค์ ยังไม่ได้ ยังทำไม่เป็น เพราะมัน
ยังไม่มีความเป็น“ชีวิต” ยังไม่มี“อัตตาหรืออาตมัน”ในตัวมันเอง

มันยังเป็นแค่“ดิน,น้ำ,ลม,ไฟ”มารวมตัวกันเป็นตัวมันขึ้นมา
ด้วยพลังงานภายนอกเป็นปัจจัยก่อให้เกิดภาวะของ“อุตุนิยาม”

มันถูกพลังงานอื่นผลักดันให้“ธาตุ”ต่างๆ มาจับตัวกันเป็น

“ดิน”บ้าง เป็น“น้ำ”บ้าง เป็น“ลม”บ้าง เป็น“ไฟ”บ้าง และหรือ
ธาตุทั้ง๔นั้นมารวมตัวกันเท่านั้นเอง เป็นแค่ sh จับตัวกันเป็นวัตถุ
ยังไม่มี“I” เกิดเป็น“๓ เล้า = Ish” มีแค่“ชั้นธาตุ”แห่ง“อุตุนิยาม”
ยังไม่มี“ธาตุรู้”ในตัวเอง “พลังงาน”ในตัวเองก็เป็น
“พลังงานฟิสิกส์”ล้วนๆ ยังไม่ถึงขั้นเป็น“พลังงานชีวิต”

“ธรรมชาติ”หรือ“ฟิสิกส์”ที่เป็นแค่ชั้น“ธาตุ”ก็คือ ธรรมชาติ
ชั้น“ธาตุ”ยังเป็นวัตถุ ย่อมต่างกับกับธรรมชาติชั้น“พืช”ที่เป็น“ชีวิต”
ขึ้นมาแล้วอย่างมีนัยสำคัญอีกมาก ค่อยๆศึกษาไป

แน่นอนยังเป็นธรรมชาติชั้น“จิต” ก็ยังมีความแตกต่างกัน
กับ“ธรรมชาติ ๒ ชั้น”(อุตุนิยาม)นั้นมากยิ่งขึ้นไปจนจรรยาให้หมด
ยากยิ่ง ไม่หว่าดไหว ก็ขอพูดเท่าที่พอจะพูดสู่กันฟังได้ในโอกาสนี้

พลังงานชั้น“ธาตุ”มันก็ทำหน้าที่ไปตามความเป็น“อุตุนิยาม”
ซึ่งมันจะมีความเด่นกว่าพลังงาน“พืชหรือจิต”ไปอีกแบบหนึ่ง ที่
“พืชและจิต”เป็นไปไม่ได้ เช่น พระอาทิตย์นั้นเป็น“อุตุนิยาม”ตัวพอ
เลยทีเดียว ซึ่งมีพลังงานของ“ธาตุ”โดดเด่นมากและมหาศาล
เกินกว่าที่“พืชและจิต”จะมีจะเป็นได้เหมือน

และ“ธาตุ”มันก็มี“ความเป็นแม่เหล็ก”(คล้ายๆ“สัญญา”ในความเป็น
ธาตุของมัน)เป็นพลังงาน“แม่เหล็ก”ดูดเอาเหตุปัจจัยที่จะต้องรักษาตัว
เอง(อารักขะ) คือ แค่ว่าตัวเองคงอยู่ได้แค่นั้น ทำเป็น“องคาพยพ
ของตัวเอง”ไว้ให้ได้ เท่าที่แรง“แม่เหล็ก”ในตัวเองจะมี“สัญญา”ของ
มัน ตามความเป็น“ตัวมัน = sh” มีพลังแม่เหล็กดูดกันไว้เป็นตัวเอง
ให้เป็น“ตัวเอง”(self)ได้ก็พอแล้ว มันยังไม่ถึงขั้นส่งพลังออกไป
“ป้องกันตัวเอง”(อารักขากรรม) จึงยังไม่มีเจตนาร้ายต่อผู้อื่น

มันจึงยังไม่มี“ตัวตน(อัตตา)”ที่“หลง”ยึดความเป็นตัวเอง จนถึงขั้น“ตัวข้าใครอย่าแตะ” แล้วจะต้องต่อสู้เพื่อป้องกันตัวให้แก่ตัวเอง ซึ่งมันยังไม่มี“ความรู้”ถึงขั้นจะต้องใช้พลังงานในตัวมันขึ้นแข่งในตนแล้วส่งแรงออกไปให้กระทบผู้อื่นจะได้แต้ม มันยัง 모르ถึงขนาดว่า “ทำร้ายภาวะอื่น”หรือ“เบียดเบียนผู้อื่น”ให้เสียท่าพ่ายแพ้ แล้วตน“จะปลอดภัย” มันจึงยังไม่มีเจตนาเป็นภัยต่อผู้อื่นเลย

ในความเป็นพลังงานของมัน มันยังไม่มี“ความรู้”ถึงขั้น“รักตัวเอง”และ“ชังผู้อื่น”ขึ้นมาในตัวมัน

ซึ่งพลังงานที่“รักตัวเองและชังผู้อื่น”ขั้นนี้ มันเป็น“พลังงานระดับ“ดูดและผลัก”ที่แรงร้ายถึงขั้นเรียกได้ว่า“เวทนา”กันแล้ว

เมื่อสภาวะธรรมยังไม่มีพลังงาน“ธาตุรู้”ถึงขั้น“เวทนา”ที่ยึดความเป็นตัวตน(อัตตา) สภาวะธรรมนั้นจึงยังไม่นับว่าเป็น“วิญญาน” เพราะมันยังไม่มียึดตัวเองมากจนเรียกได้ว่า“เห็นแก่ตัว”(selfish)

มันเป็นแค่พลังงาน“อุตุ”หรือ“พีช”ที่ทำหน้าที่ไปตามความเป็น“อุตุ” ซึ่ง“อุตุ”มันก็มีความเด่นกว่าพลังงาน“พีช”ไปอีกแบบหนึ่ง

และ“พีช”ก็เด่นกว่าพลังงาน“จิต”ไปอีกแบบหนึ่ง ที่แต่ละ“นิยาม”เป็นและมี ของแต่ละ“นิยาม” เช่น “พีช”มันก็ไม่ว่ามันต้องเด่นเหนือกว่าใคร มันไม่แข่งไม่แย่งใคร มันไม่มีลูสมิทุกข์ มันไม่เด่นทางเวทนา-ทางวิญญานเลย และมันก็รู้ว่ามันต้องทำตัวเองให้เป็น“ตัวเอง”(๓ เล้าคือ ISH)เท่าที่จะทำได้ ไม่เบียดเบียนใคร ไม่แย่งใคร นี่คือ จุดเด่นของ“พีชนิยาม”

แม้“อุตุนิยาม”ก็นับว่ามีจุดเด่นนี้อยู่

พระพุทธเจ้าจึงให้ทำ“จิตนิยาม”ของตณฺหมี“คุณลักษณะ

เด่น”จะนี้ให้ตนอาศัย แล้วเอาพลังงานที่เหลือจากนี้ไปทำงาน
รับใช้ผู้อื่นได้อีก ตามแต่ใครจะมีบารมีมากเท่าใด

แล้วพลังงานชั้น“จิต”มันก็ทำหน้าที่ไปตามความเป็น“จิต”
ของแต่ละอาริยชน ซึ่งมันจะมีความเด่นกว่าพลังงาน“พีชและ
อุตุ”ไปอีกแบบหนึ่ง ที่“พีชและอุตุ”เป็นไปไม่ได้

เช่น จิตนิยามมีเวทนา มีวิญญาณ อีกมากมายหลากหลายไป
ตามฐานะแห่ง“สัตว์แต่ละฐานะ” นับไม่ไหว ซึ่งสามารถมีได้ถึง
ชั้นมี“ปัญญา”จัดการกับพลังงานของตนให้เป็นประโยชน์ต่อตน
ต่อผู้อื่นอย่างเหมาะสม

พลังงานที่ทำหน้าที่ชื่อสัตย์ที่สุด คือ“อุตุ” แม้แต่พลังงาน
“พีช”ก็ชื่อสัตย์ต่อตนเอง ต่อผู้อื่นตามที่มันสุดวิสัย(พีชมีความเป็น
วิสัยแล้ว คือ ความเป็นพลังงานสุดที่จะยึดไว้ได้แล้ว ของตนเอง) “พีช”จึง
ชื่อสัตย์กว่าพลังงาน“จิต”ของปุถุชน และของผู้ยังอวิชชา

“จิตนิยาม”ชั้นต่ำก็ชื่อสัตย์ยิ่งกว่า“จิตนิยาม”ชั้นสูงกว่า
ที่ยังอวิชชา จิตนิยามชั้นต่ำกว่าก็จะมีจุดเด่นกว่า“จิตนิยาม”
ชั้นสูงบางอย่าง หรือเก่งกว่า“จิตนิยาม”ชั้นสูงบางอย่าง ก็ยัง
มีความแตกต่างไปอีกมาก ยังแยกละเอียดไปอีกไม่ไหว

ขอวิจยณะที่ลึกละเอียดยิ่งกว่านี้ แค่นี้ก่อนแล้วกัน

สรุป จิต“อวิชชา”หรือ“โมหะ”ทั้งสิ้น ที่เป็น“ตัวเหตุหรือ
ตัวการ”ให้เรา“ทำนรก”เอง

“นรก”คือ “จิตที่มีกิเลส” เป็นพลังงาน“จิตนิยาม”ที่เจ้าตัว
สร้างเองทำเองก็เป็น“กรรม”ที่พาเราเป็น พาเราไปเอง(กัมมโยนิ)
ด้วย“อวิชชา” ซึ่งพลังงานนี้จะลั้งสมจากน้อย จนกระทั่งมาก

ด้วยความหลงผิดว่า “มันเป็นเรา(อัตตา)-เป็นของเรา(อัตตนิยา)” แล้วมันก็ตกผลึกลงไปเป็น“อาสวะ-อนุสัย”

“อนุสัย”คือ กิเลสที่ตกผลึกผนึกกันควบแน่นอยู่ในกันบั้งของจิตคน และจิตของสัตว์ทั้งหลาย ซึ่งยังอวิชชาอยู่

ต้องเรียนรู้จาก“หยาย” นั่นก็คือจากความเป็น“กาย”(องค์ประชุมของรูปกับนามขึ้น“กายนอกกาย” แล้วก็ต่อเข้าไปหา“กายในกาย” ซึ่งศาสนาพุทธจะปฏิบัติมี“กาย”อยู่ในการศึกษาปฏิบัติตลอดไม่ขาด

การปฏิบัติที่ขาดความเป็น“กาย” ไม่บรรลุให้ได้จากชั้น“กายภายนอก”ก่อน เป็นลำดับต้น จึงเป็นการปฏิบัติผิด ลัดขั้นตอน

“กาย”จึงมี“ภายนอกเสมอ” โดยละไว้ในฐานที่เข้าใจ ไม่ต้องกล่าวถึง แม้จะบรรลุธรรมชั้น“กายภายนอกแล้ว” ได้แล้ว การเรียนรู้ปฏิบัติขั้นต่อไป“ในภายใน” ภายนอกก็ยังมี“สัมผัสภายนอก”อยู่ด้วย เป็นแต่เพียงว่า“กิเลสภายนอกไม่มีแล้ว” จิต“อยู่เหนือ”ภายนอกนั้นได้แล้วจริง

การปฏิบัติธรรมของพุทธจึงไม่ต้อง“หลับตา”เลย ตั้งแต่ต้นจนจบ แม้ชั้น“อรุพमान๔” กระทั่งถึง“นิโรธ” ก็ติดตามปฏิบัติทั้งสิ้น

การปฏิบัติที่มี“กาย”สามารถปฏิบัติ“ใจ”ได้เสมอ แต่การปฏิบัติที่มีแต่“จิต”นั้น จะปฏิบัติ“กาย”ไม่ได้ กายมีทั้ง“ภายนอก-ภายใน”

“ภายนอกกาย”หมายความว่า ธรรมะ ๒ หรือ“องค์ประชุมของรูปกับนาม”ที่ขณะนั้นสัมผัสกับ“วัตถุภายนอกอันเป็นเหตุนอก”อยู่เสมอ แล้วมันก็เกิด“กิเลส” ที่มี“เหตุ”อันคือ “กามกิเลส”

กิเลสก็คือ“จิต” ไม่ใช่วัตถุใดๆ ตัวนี้แหละ“กายของจิต” คือ“กิเลสที่เกิดอยู่ในจิตหลัๆขณะนั้น” อ่านหรือเรียนรู้ให้รู้จักจริง

“อาการจิต”ตัวนี้ให้ได้ ตัวนี้เองที่ต้องกำจัด ตั้งแต่“กิเลสสาม”

“กิเลส”ตัวนี้จะมีอำนาจบงการให้เราทำ“กรรม”หรือประกอบ
กิริยาทาง“กายกรรมหรือวจีกรรม”สุข-ทุกข์กับวัตถุภายนอกอยู่
ผู้นี้คือ ผู้ยังไม่หลุดพ้นจาก“ภพสาม”

เป็น“จิต”ที่เรียกว่า มัณยัง“โง่”(อริยชา)อยู่กับ“วัตถุภายนอก”
(กามาวจร = โสฬสอริยชา) ยังเป็นทาสมันอยู่

ก็ต้อง“กำจัดกิเลสสาม”นี้ให้ดับสิ้นไป เป็นขั้นต้น

จึงจะต่อไปทำกับขั้น“กลาง” ซึ่ง“วัตถุภายนอก”นั้นเราก็ออยู่
กับมัน สัมผัสสัมพันธ์กับมันได้ ช่วยเหลือหรือจัดการกับมันได้ด้วย
เพราะ“โลกุตระจิต”ของเราเหนือมันจริง

คำว่า“เหนือ”(อุตตระ)นี้ จึงประกอบไปด้วย“ปัญญาที่มีเมตตา-
กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา” ช่วยผู้อื่นอยู่อย่างบริสุทธิ์ใจจริง ไม่หวัง
อะไรตอบแทนมาให้ตนเลย ช่วยอย่างไม่มี“สาเปกโข(ความหวังได้อะไร)”

ทำ“กรรม”ด้วย“จิตว่างจากกิเลสสาม” นั่นคือ ผ่านขั้นพรหม
หรือถึงขั้นมี“กรรมกิริยา”ด้วยจิตที่ไม่ติดยึด จิตรู้แจ้งรู้แจ้งรู้จริง
อาการของจิตทั้งความเป็น“เมตตา”จนถึงขั้นจบ“อุเบกขา”สูงสุด

เริ่มจาก“เห็นเขามีทุกข์(และติดสุข)” ก็มีจิตประสงค์ที่จะช่วย
เรียกว่าเกิด“เมตตา”

ลงมือช่วยให้เขา“พ้นทุกข์(หรือพ้นสุข)” เรียกว่า “กรุณา”

เมื่อช่วยเขา“พ้นทุกข์(และพ้นสุข)”สำเร็จ ก็“โล่งใจ”ไปกับเขา
เรียกว่ามี“มุทิตา”

แล้วเสร็จ จิตก็อยู่ในสภาพปกติเฉยๆ ว่างๆ ไม่ติดยึดใดๆ
เลย แม้แต่ยึดดีถือดีเป็นของเราเป็นเรา เรียกว่า “อุเบกขา”

ฉะนั้นคือ ความรู้และความจริงในความเป็น“พรหมของศาสนาพุทธ” หรือ“พระเจ้าของพุทธ” ซึ่งล้วนเป็น“กรรม”ที่จริง ไม่ใช่แค่“ตรรกะ”อยู่ในใจเท่านั้น จึงชื่อว่าเป็น“พระพรหม”แท้จริง

ส่วน“พรหม”ของศาสนา“เทวนิยม”นั้น ยังไม่รู้จัก“ตัวเอง”ยังวิจยจิตตนเองไม่เป็น หรือ“จัดการกับจิตตนเองด้วยปัญญาที่ไม่เห็นแก่ตน ไม่มีตัวตน”ไม่ได้ ยัง“ทำใจในใจ(มนสิการัต)”ไม่เป็น

เป็นเพียง“จิตที่มีเจตนา”ที่ไม่ทำร้ายใคร ทำประโยชน์แก่ใคร แต่ยังไม่“มี”ปัญญาที่เป็นโลกวิทู-โลกุตรจิต-โลกานุกัมปายะ” จึงช่วยผู้อื่นสิ่งอื่นได้“ไม่บริสุทธ์จากความเป็นตัวตนของตน”สมบูรณ์

เพราะมันยังเป็นแค่“ใจในใจ”ยังไม่มี“สัมมาทิฐิ”ที่ได้ปฏิบัติออกมา“สัมผัส”ทาง“กาย-วาจา”เป็นฤทธิ์เป็นแรงที่มากถึงชั้นพลังงานที่ส่งออกมาภายนอกเป็น“กายวิญญูติ-วจิตวิญญูติ”ได้จริง

“พรหม”แบบ“เทวนิยม”นั้นยังลึๆอยู่“ในภายในใจ” ลับๆในใจของตนไม่มีใครรู้ด้วย มันยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งภายนอก-ภายในเปิดเผยเป็น“โลก”จริงๆ ที่สามารถรู้ร่วมกันได้ทั่วถ้วนบริบูรณ์

เนื่องจากศึกษาปฏิบัติกันอยู่แต่“ใจในใจ”อันอยู่แต่“ภายใน”ตามเดิรถียทั้งหลาย หรือตั้งผู้“หลับตา”ปฏิบัติกันปกติปุถุชนโลกียไม่ออกมา“สัมผัส”โลกภายนอก รู้อยู่แต่“โลกแคบๆใจในใจ”

จึงไม่สามารถเป็น“วิทู”คือ“ผู้รู้โลกภายนอก-ภายใน”ครบรอบตามที่ปฏิบัติจริง รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”ที่มี“รูป-นาม”จริงๆ

“โลกียะ-หลับตา-เดิรถีย”จึงเป็นลัทธิที่ยังตีแตก“เทว”ไม่ได้ ฉะนั้นแหละคือ ผู้ยังชื่อว่า“เทวนิยม”อยู่ ยังมีเทวดามีภพมีชาติไม่เหมือน“พุทธ”ที่“ลืมตา”ปฏิบัติเป็นสามัญในชีวิตประจำวัน

“พรหม”หรือ“พระเจ้า”ของพุทธจึงพร้อมไปด้วย“โลกวิทู-
โลกุตระจิต-โลกานุกัมปายะ” ซึ่งต่างจาก“พรหมหรือพระเจ้า”ที่ยัง
ไม่มี“โลกวิทู-โลกุตระจิต-โลกานุกัมปายะ” อย่างมีนัยสำคัญมาก
ผู้ที่ยังเชื่อว่า“พรหมแบบเทวนิยม”นั่นคือ “พรหม”ที่ยังไม่มี
“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”ที่เป็น“คุณวิเศษ”อันสำคัญ ยังไม่มี“ปัญญา”
ยังไม่มี“วิภังค(การแบ่ง)-วิฆาติ(แบ่ง)-วิภังช(จำแนก)-วิภาค(ผ่าออก)-วิภาษ
(โต้แย้ง ปรัชญา dialectic)”อะไรต่ออะไรได้ชัดแจ้งชัดจริงเลย

จึงเชื่อว่า “พรหม”ที่ยังมี“อริชชา” หรือยังไม่มี“วิชชา”ของ
พุทธศาสนา “พรหม”ชนิดนี้จึงเป็น“พรหมเก้” ได้แค่บัญญัติ
ตรรกะ แม้“พรหม”ของโลกียะหรือ“เทวนิยม”จะดูเหมือนขั้นสูง ทำ
ที่ไม่ติดยึดใน“ลาภวัตถุ”ภายนอกได้ แต่นั่นก็เป็นเพียง“ความรู้ชั้น
หยาบ”ที่พอรู้กันเป็นสามัญสำนึกของปุถุชนทั่วไปแค่นั้น ก็ใช้
เรียวแรงกดข่มบังคับตนให้แสดง“ทำ”ว่าตน“งดได้-ละได้” ก็ดูเป็น
“เก่ง” เป็นผู้ไม่มีวัตถุสมบัติ มักน้อย สันโดษ แต่ไม่ได้เรียนรู้“จิต
ปรমัตถ์” ที่ได้เรียนรู้กิเลส และกำจัดออกได้เป็นขั้นๆ ตามลำดับ

จึงหลงตนเป็น“พรหม” จิตหลงว่า “ข้านี้แหละใหญ่!”ฯฯฯ
ก็เลยยิ่งเสริม“อติมานะ”เป็น“อัตตา”ให้แก่ตนลึกล้ำซ้ำซ้อน
ซ้อนลบล้างตนเข้าไปอีก นี่คือ สภาพพหุนรอบเชิงซ้อนที่ทำให้“ความไม่
รู้”ให้“ลึก”ยิ่งขึ้นๆ จึงยิ่ง“ลับ”ทับซ้อนทวิความมืดดำสนิทหนาให้ตน
“พรหม”ที่ยังติดยึดใน“ความใหญ่ความยิ่ง”อยู่นี้ มีอยู่จริง จึง
ยังมีซับซ้อน ยังต้องการสรรเสริญ ต้องการสุขบำเรอจิตตน ทบทวี
ปุถุชนคนโลกียก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พรหม”กันง่ายๆ
เพราะปุถุชนผู้ยังไม่มีโลกุตระยังไม่สามารถรู้“จิต-เจตสิก-รูป-

นิพพาน” ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัว“กาย”ของตน(สัkkาย)เลย

ยังไม่“พ้นสัkkายทิฏฐิสังโยชน”ข้อแรกแท้ๆด้วยซ้ำ

ยังไม่เริ่มต้นทำ“ความสะอาดจากกิเลส”ตั้งแต่ขั้น“กาม” ที่จริงขั้น“อบายมุข”ด้วยซ้ำที่แต่ละคนมีเป็นระดับต้น อันเป็นภายนอกอันเป็น“กามภพ”ให้ได้ก่อน ต่อจากนั้นจึงจะสามารถทำความสะอาดขั้น“รูปภพ”ได้ และขั้นสุดท้ายจึงจะเข้าไปถึงขั้น“อรูปภพ”กันสำเร็จหมดสิ้นจริงๆ

ท่านผู้เก่งวิเศษทั้งหลาย จะทำ“อรูปฌาน”กันเลย โดยไม่ต้องผ่าน“รูปฌาน”ก่อน อย่างนั้นหรือ?

“รูปฌาน”นั้น มันต้องมี“กาย”ภายนอก คือต้อง“พ้นจากกามคุณ๕”กันให้ได้เป็นเบื้องต้น สะอาดจากตรงนี้กันก่อนเป็นผู้ได้“รูปฌาน” นั่นคือ สามารถทำ“ไฟ”คือ“ฌาน”(ฌานนี้คือไฟ) เผากิเลสภายนอกได้สำเร็จผลของ“รูปฌาน”ก่อน จึงจะสามารถมีฐานะทำ“อรูปฌาน”กันเป็นลำดับต่อไปได้

พวก“หลับตา”ปฏิบัติ“ฌาน”ก็ดี “หลับตา”ทำ“สมาธิ”ก็ดีทั้งหลายเอ๋ย อย่า“อุตริ”วิตถารดันทุรังทำสิ่งที่ผิดปกติก็นอยู่เลย จะเอาตนเข้าไปอยู่“กลางภูเขາ”ได้ โดยไม่ผ่าน“ภายนอกของภูเขາ”ไปก่อน และต่อจากนั้นก็ต้องผ่านระดับจากนอกเข้าไปสู่ในภูเขาเข้าไปๆๆอีกไม่รู้กี่ชั้น กว่าที่จะถึง“กลางภูเขາ”มันมีอีกตั้งหลายชั้นจึงจะเข้าไปถึง“ใจกลางภูเขา”จริงๆได้ ฉันทใดก็ฉันทนั้น จะหายตัวทะลุเข้าไป“กลางภูเขา”โดยไม่ผ่านภายนอกภูเขaley ซึ่งกว่าจะเข้าไปถึง“กลางภูเขา”มันมีกี่ชั้นต่อกี่ชั้นกว่าจะถึง“กลางภูเขา” มันจะได้ทำยังไง?

จะหายตัวเข้าไป โดยไม่ต้องผ่านอะไรเลยยังงั้นหรือ?

เช่นเดียวกัน จะเข้าไปสู่“ความสะอาดจากกิเลส”ถึงขั้น
“พรหม” ซึ่ง“พรหม”คือ“ความบริสุทธิ์สะอาดจากกิเลส” มันก็
ต้อง“ฆ่ากิเลส”เป็นขั้นๆ ตั้งแต่“กิเลสหายภายนอกก่อน เมื่อ
ภายนอกสะอาดหมดจดจริงแล้ว จึงจะทำความสะอาดต่อไปเข้าถึง
ในภายในเป็นขั้นๆทีละขั้นทีละตอน จึงจะถึงขั้นเป็น“พรหม”กัน
ได้เป็น“ความบริสุทธิ์” ซึ่งสะอาดหมดจดจากกิเลสทุกสัดส่วน
ทุกชั้นตอน ทุกระดับ หยาบ-กลาง-ละเอียดหมดสิ้นสะอาด ชื่อ
ว่าพรหม ผู้เลิศ ผู้ประเสริฐ ผู้สะอาดจากกิเลสหมดสิ้นเกลี้ยง

“พรหม”ที่ยัง“อวิชชา”นี้แหละที่จะยิ่ง“อวิชชา”สูงทับซ้อน
กำบังตา กำบังตนยิ่งๆขึ้นไปอีกในขั้น“ลึก”ก็ยิ่ง“ลับ”ยิ่งๆขึ้น

กล่าวคือ มนุษย์ปกติสามัญสำนึก จะ“อยากได้”ความ
เป็น“เทวดา ๖ ชั้น”เท่านั้นก่อน เพราะยัง“อวิชชา”ในความ
เป็น“พรหม” ยัง“หลงเสพอารมณ์สุขบำเรอกามคุณ ๕”อยู่เป็น
ธรรมชาติ ยังไม่มีใคร“อยากได้”ความเป็นพรหม”มาก่อนเลย

เพราะยังไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น
“เทวดา”หรือ“เทว”กันอย่างลัมมาทิฏฐิ ที่จะต้อง“ล้างกิเลส”ที่เป็น
“เทวดา”นี้เองออกให้ได้ จิตของผู้นั้นจึงจะเป็น“พรหม”คือ นิพพาน

“พรหม”ของโลภีหรือ“เทวนิยม”คือ “สมมุติสังฆธรรม”นั้นยัง
มีตัวตน ไม่หมดสิ้นตัวตน แม้“พรหม”ที่เป็น“ปรมาตถธรรม”ของ
โลภีหรือผู้ยังเป็น“เทวนิยม”ก็ยังมี“ตัวตน” มีภพ มีชาติ

“ปรมาตถธรรม”ที่เป็นโลกุตระ เป็น“อเทวนิยม”เท่านั้นจึงจะ
หมดสิ้นความเป็น“เทว” หรือ“อยู่เหนือ(อุตตร)”ความเป็น“เทว”

ได้จริง หรือมี“พรหมกาย” หมายความว่า “รูปนามที่สะอาดจาก
กิเลสบริสุทธิบริบูรณ์” ไม่ใช่“ตัวตน”เลย เป็น“สภาวะธรรมที่สูญ”

“เทวนิยม” จะเข้าใจว่า “พระพรหม”คือ“พระเจ้า”ก็รู้เผินๆไป
ว่า น่าจะดีกว่า-สูงกว่า“เทวดา” แต่ก็กลายเป็นยึดถือ“ความใหญ่”ซ้ำ
ซ้อนเป็น“มิจฉาทิฐิ”หนักและหนาเต็ม“อุปกิเลส”เข้าไปอีก

“พระพรหม”จึงเป็น“พระเจ้า”ที่มี“ตัวตน(อัตตา,อาตมัน,ปรมาต
มัน)”ในศาสนาของ“เทวนิยม” ไม่มีสูญหาย ไม่หมด“อัตตภาวะ”

“อวิชชา”มันพาให้“โง่”ซ้ำ“โง่”ซ้อนสลับทับถมเป็นการยึด
เอา“ความโง่หนัก”เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ยิ่งๆขึ้นไปอย่างนี้จริงๆ
จึงยิ่ง“อวิชชา”หนักหนาสาหัส จนกระทั่งไม่มีวันรู้จู้รู้แจ้งรู้จริง
ว่า“กรรมกับกาล”นั้นแหละคือ“พระเจ้า”หรือ“พระพรหม”ไม่ได้

จนกว่าจะมี“ความรู้ที่“สัมมาทิฐิ” เข้าใจว่า“ภพพรหม” คือ
ภพที่สูงกว่า“ภพกาม”อย่างไรในประดา“ความเป็นภพ-เป็นชาติ”

ผู้มี“วิชา”หรือ“ปัญญา”จริงเท่านั้นจะรู้จู้รู้แจ้งรู้จริงในความ
เป็น“พรหม”แม้จะเป็น“พรหมวิหาร” คือ “พรหม”ที่ยังต้องอาศัย
ประพฤติเป็นประโยชน์แก่ตนแก่ท่านกันอยู่ในความเป็น“ชีวิต”

จึงลึกแต่ว่า“ประพฤติตั้งพรหม”นี้อยู่ตาม“สมมุติธรรม”กัน
ไป ด้วยภูมิธรรมที่เป็น“ปรมาตธรรม”

ผู้มี“วิชา”ขั้นนี้จึงจะ“อยากได้”ความเป็นพรหม” แล้วจะ
ฝึกฝนตนเป็น“พรหม” กระนั้นก็ยังสามาถแยกความเป็น“พรหม
ตามสมมุติ”ของโลเกีย ทำอยู่ในสังคมคน“โลเกีย” ช่วยผู้อื่น

“พรหม”ที่สูงสุดของโลกุตระจึงลึกแต่เป็น“พฤติหรือจรรยา”
ที่ต้องมีต้องเป็นเพื่อผู้อื่น ภาษาก็คือ ผู้มีพฤติเป็น“พรหมจรรย”

ลัทธิลัทธิอะริสโตเติลซึ่งเป็นลัทธิที่คนมี“พหุหรือจรรยา”
ที่เป็น“พหุหรือจรรยา”(เมตตา-กรุณา-มิตตา-อุเบกขา)”ที่สัมผัสได้

ใน“พหุหรือจรรยา”ที่มี“ปัญญา”จริงนั้น ไม่ได้ยึดมั่นถือมั่นว่า
“พหุ”คือ “ลัทธิอะริสโตเติล”ที่เป็น“ตัวตน”นิรันดร์ หรือเป็น
แค่“ลัทธิอะริสโตเติล”เท่านั้น ดัง“พหุหรือจรรยา”หรือผู้“อริสโตเติล”ยึดกันอยู่แน ๆ

ชาวโลกุตรจะจึงมีคนที่“พหุหรือจรรยา”ที่เป็น“พหุหรือจรรยา”
“พหุหรือจรรยาพหุหรือจรรยา กับ พหุหรือจรรยาพหุหรือจรรยา” ที่ต้องศึกษา
นั้นมีนัยสำคัญลึกซึ้ง เดาเอาไม่ได้ ต้องมีภูมิตามวิสัยแห่งภูมิจริง

ความเป็น“พหุ”นั้นหมายถึง จิตที่มีความสะอาดจากกิเลส
เช่น “พหุ”นั้นคือ “จิตว่างจากกิเลสที่เป็นภพทั้งหลาย” ตั้ง
แต่ภพพหุ แล้วก็“ภพพหุ”(ภพพหุ ๕) หรือ“จิตที่ไม่เวียนวน
กลับสู่ภพต่ำใดๆอีกแล้ว”(จิตขั้นนี้คือโลกุตร เริ่มตั้งแต่“อากามิภูมิ” แล้วจึง
จะ“อนาคามิภูมิ”ขึ้นไป เป็นลำดับๆ) เมื่อหมดสิ้นกิเลสก็เป็น“อรหันต์”

โลกียะหรือ“พหุหรือจรรยา”ที่ยึดถือ“พระเจ้า(God)”อยู่นั้นจะยัง
ยากมากที่จะมี“ปัญญา”หยั่งรู้ในความเป็น“พหุ”ต่างๆนี้ได้

“พหุหรือจรรยา”นั้นยังเวียนกลับภพต่ำอยู่ทั้งสิ้น(อากามิ) เพราะ
ยังเป็น“พหุหรือจรรยาที่เป็นสมมุติเทพ”หรือ“พหุหรือจรรยาโลกียะ”

ซึ่งศาสนา“พหุหรือจรรยา”ที่นับถือ“พหุ”เป็น“พระเจ้า(God)”จะไม่
ได้เรียนรู้การเวียนว่ายตายเกิดของ“อิตตาหรืออิตตัม”หรือ“จิต
วิญญาณ” จึงเป็นศาสนาที่จะต้องเวียนตายเวียนเกิดอยู่ด้วยอริสโตเติล

แต่ศาสนิกชนของศาสนา“พหุหรือจรรยา”ทั้งหลายเอง จะไม่รู้เรื่อง
การเวียนว่ายตายเกิดของคนที่มี“ทุกข์”มี“สุข” อันเป็น“ทุกข์-สุข”ที่
เกิดจาก“กาม” และที่เกิดจาก“อิตตา” โดยเฉพาะคนที่ “หมดทุกข์-

หมดสุข”เป็น“พระพรหม”หรือ“พระเจ้า”ที่แท้จริง เพราะวิญญาณ หรือจิตหมดสิ้นกิเลส จิตเป็น“พระพรหม”อันเป็น“พระเจ้า”ผู้มี “พรหมจรรย์” คือ “ผู้มีจรรย์าตั้งพรหม”ในร่างของมนุษย์นี้เอง

พระพุทธเจ้าตรัสแบ่ง“เทวดา”ไว้ ๓ ชั้น

มี ๑.ชั้นสมมุติเทพ = เทวดาโลกียะ [ตายเกิดวนเวียนอยู่ในโลกีย์]

๒.ชั้นอุบัติเทพ = เทวดาที่ภูมิเข้าชั้นโลกุตระ นั่นคือ กำจัดกิเลส โลกียะเป็นแล้ว [เจริญไปตามลำดับอารยบุคคล ๔]

๓.ชั้นวิสุทธิเทพ = เทวดาคือ จิตบริสุทธิ์จากภพเทวดา คือ เทวดาสูงสุด ก็เป็นพรหม [เจริญสูงสุดเป็นพรหม อันคือ “ผู้บรรลพรหมจรรย์”]

“พรหมเทวนิยม”ก็หยุดเสพกามได้สะอาดจากกิเลสกามได้ แต่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ภพกาม”อย่างครบถ้วนด้วย “ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”ตามแบบพุทธ

ต้อง“เทวดาโลกุตระ”จึงจะไม่เวียนกลับมาสู่ต่ำอีก(อนาคามี) เนื่องจากมีความเป็น“อุบัติเทพ”มี“โพชฌงค์๓” ลำคัญคือ มี“ธรรม วิจยสัมโพชฌงค์”แยกแยะภพภูมิต่างๆของจิตได้ละเอียดครบครัน เพราะเป็นผู้มี“สัมมาทิฐิ”ที่เกิดสู่“อารยภูมิ”แห่ง“โลกุตระ”

ที่จะสูงสู่ความเป็น“วิสุทธิเทพ”(เทพแห่งความบริสุทธิ์สูงสุด นั่นก็คือ พรหมหรือพระเจ้าที่สัมมาทิฐินั่นเอง) ซึ่งมี“ความแน่นอน”(นิยตะ) กระทั่ง เข้าชั้น“เที่ยงแท้”(นิจจัง) และสามารถสร้างพลังงานจิตที่แน่นอน, เที่ยงแท้ให้ลัมบูรณ์ถึงขั้น“ฐวัง(ยังยืน) - สัสตัง(เป็นไปเช่นนั้นตลอดกาล) - อวิปริณามธัมมัง(ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น) - อสังหิรัง(ไม่มีอะไรมาหักล้างได้) - อสังกุปปัง(ไม่กลับกำเริบ)”

ขออ้ออย่างสำคัญนะว่า “ภพ”ทั้งหลายที่คนสามัญปุถุชน

อยากได้นั้น คือ “ภพเทวดา” ชั้นนี้แล ไม่มี“ภพอื่น”เลยนอกไปจากนี้
ที่ปุถุชนคนสามัญ“อยากได้”(ตัณหา) แต่ที่แท้เวียนวนอยู่ใน“ภพนรก”

เพราะ“ภพนรก”นั้นคนปุถุชนทั้งหลาย ไม่สามารถรู้จัก รู้แจ้ง
รู้จริงได้ง่ายๆเลย และไม่มีใคร“อยากได้ภพนรก”

จึงไม่มีปุถุชนคนใดจะทำ“กรรม”ของตน เพื่อจะให้ตนไปสู่
“นรก”แน่นอน แต่เขาก็จะต้องได้ ตราบที่เขาดับ“นรก-สวรรค์”
ในจิตวิญญาณตนไม่เป็น และ“ดับนรก-สวรรค์”หมดสิ้นสนิทเป็น
“อรหัต”ไม่ได้ ก็ไม่หมดสิ้นภพภูมิแม้แต่“พรหม” ล้นภพจบชาติ

แต่เพราะคนปุถุชน“ไม่รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กรรม”ที่
“ตนเองทำเองแท้ๆ”ที่ยังดิ้นรนแสหาสวรรค์ เพราะไม่รู้จัก รู้แจ้ง
รู้จริง“สวรรค์” โดยเฉพาะศาสนา“เทวนิยม”

รู้จักก็แค่ผิวๆเฉินๆเท่านั้น ไม่รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงครบครัน“กาย
กรรม-วจีกรรม” โดยเฉพาะ“มโนกรรม” ยิ่งคนที่“ไม่เชื่อกรรม-ไม่
เชื่อวิบาก”ก็ยิ่งปิดประตู“นิพพาน”ไปเลย

ศาสนา“เทวนิยม”ยิ่งน่าสงสาร เนื่องจากไม่รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง
ความเป็น“สงสาร” ที่ตนต้องเวียนตายเวียนเกิดเลย

“หยุดตาย-หยุดเกิด”ไม่ได้ โดยเฉพาะ“หยุดเวียนลงนรก- หยุด
เวียนขึ้นสวรรค์” หมดความเป็น“สวรรค์-นรก”ไม่ได้เด็ดขาด

“สงสาร”คือ การเวียนตายเวียนเกิด ผู้ที่ยังไม่สิ้นสุดการเวียน
ตายเวียนเกิด จึงเป็นผู้“น่าสงสาร” เพราะตกอยู่ใน“สงสาร”ตลอด

เฉพาะอย่างยิ่ง ไม่สามารถ“ดับสงสาร”ที่จะต้องตกนรกหลง
สวรรค์ นั่นคือ ยังวนเวียน“ตายๆ-เกิดๆ”อยู่กับนรก-สวรรค์

เพราะ“ความไม่รู้จักภพ-ชาติ” นั่นคือ ไม่มีความรู้ในความ

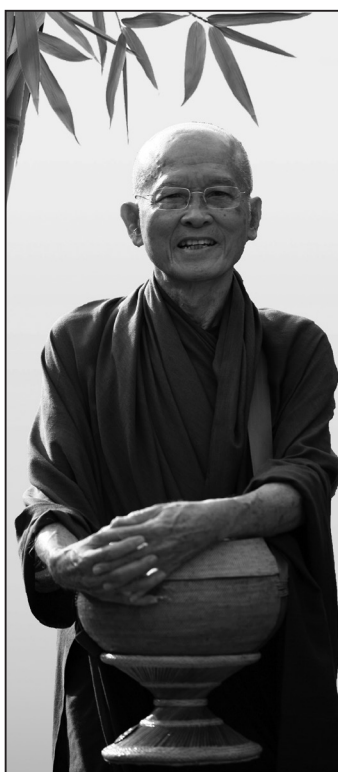
เป็น“ภพ” และ“ทำกรรม”ที่เป็น“อกุศล”ด้วยวิชาจริง จึงต้องเกิด
“ภพนรก”ขึ้นจริงในจิตตน

ยิ่งชั้นโลกุตระที่“ทำกรรม”ที่เป็น“บุญ”ด้วยวิชาจริง จึงไม่
ต้องเกิดใน“นรก”แม้แต่ไม่ต้องเกิดใน“สวรรค์” คือ หมดลันสวรรค์
นรก เป็น“นิพพาน”ลัมบูรณ์

ผู้ทำเป็นแต่“กุศล”จึงไม่มี“นิพพาน”

ผู้ทำ“บุญ”เป็นอย่างสัมมาทิฐิเท่านั้นที่จะมี“นิพพาน”

(จบฉบับที่ ๓๑๙)

ขอยืนยันว่า
คุณลักษณะระบบคุณนิยม
ไม่มีประโยชน์ ไม่มีคุณค่าในโลก
อาตมาพูดซ้ำซากและจะพูดไปอีก..
“บุญนิยม” คือ โลกุตระ
ซึ่งเป็นนวัตกรรมของสังคมแท้
โลกจะสุขสงบอบอุ่นด้วยจิตที่จริง
เพราะโลกุตระ
ช่วยกันพิสูจน์ดูเถิด

© สมณะโพธิรักษ์